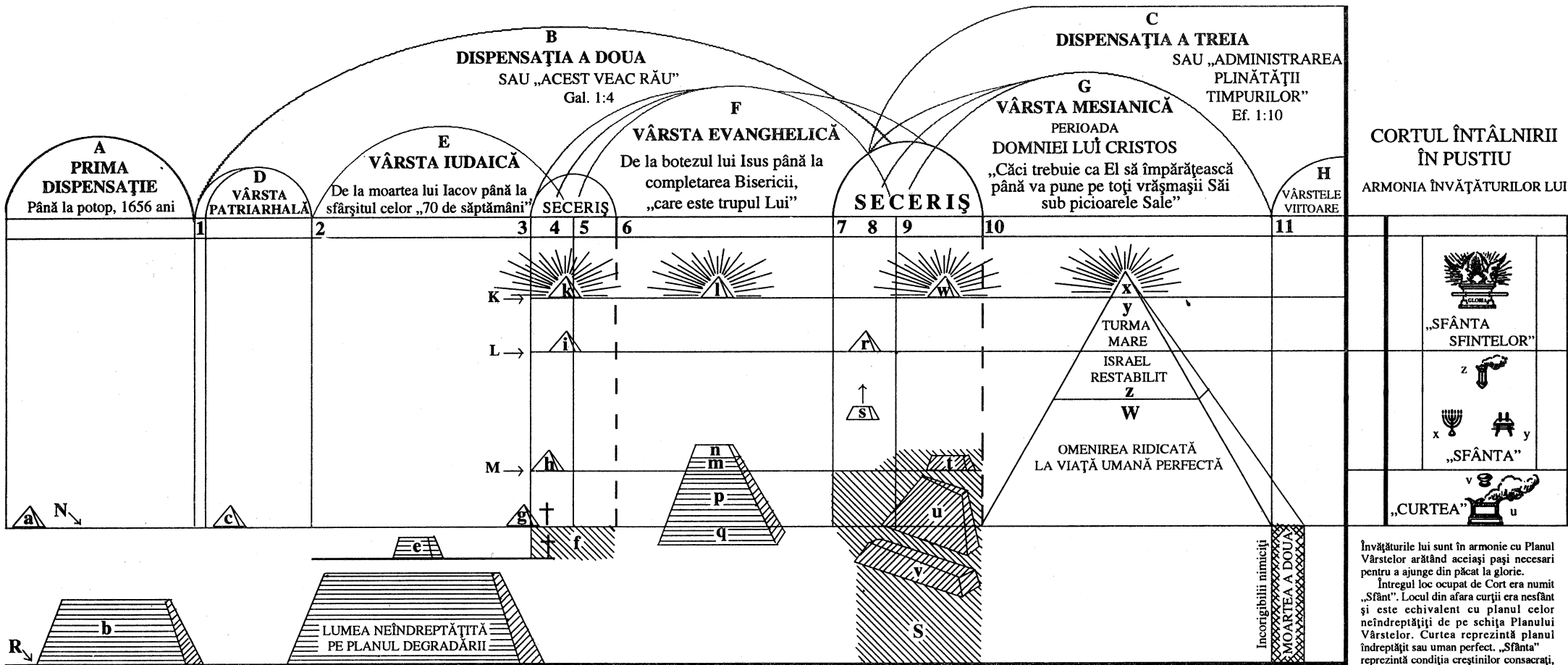

PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR

O MÂNĂ DE AJUTOR
PENTRU
STUDENȚII BIBLIEI

„Scrie viziunea și graveaz-o pe table ca să se poată citi ușor” Habacuc 2:2

PLANUL VÂRSTELOR

ILUSTRÂND PLANUL LUI DUMNEZEU DE A ADUCE MULȚI FII LA GLORIE, CONFORM SCOPULUI SĂU

„Pentru administrarea plinății timpurilor spre a uni în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri și lucrurile care sunt pe pământ”. Ef. 1:10

Învățăturile lui sunt în armonie cu Planul Vârstelor arătând aceiași pași necesari pentru a ajunge din păcat la glorie.

Întregul loc ocupat de Cort era numit „sfânt”. Locul din afara curții era nesfânt și este echivalent cu planul celor neîndreptățiți de pe schița Planului Vârstelor. Curtea reprezintă planul îndreptățit sau uman perfect. „Sfânta” reprezintă condiția creștinilor consacrați, concepți de spirit. Sfânta Sfințelor, după a doua pierdere reprezintă condiția spirituală perfectă, când „vom fi asemenea Lui”. Planul gloriei este încă și mai departe în mărta culme a speranței — „Glorie Onoare și Nemurire”.

STUDII ÎN SCRIPTURI

**„Căderea celor drepți este ca lumina
strălucitoare, care merge mereu crescând
până la miezul zilei.”**

SERIA ÎNTÂI

PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR

O justificare a caracterului și guvernului divin, arătând, prin analizarea și armonizarea tuturor Scripturilor, că permisiunea răului, în trecut și în prezent, este pentru educarea și pregătirea omenirii în vederea introducerii ei în

VÂRSTA DE AUR PROFETITĂ,

în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate cu o deplină cunoștință de Dumnezeu și cu o deplină posibilitate de a ajunge la viața veșnică prin Mântuitorul, care atunci va fi marele Restaurator și Dătător de viață.

Fapte 3:19-21

Îndat de Asociația Creștină a Studenților Bibliei
3400 Cluj-Napoca, Str. Sunătoarei Nr. 4
1995

ACEASTĂ OPERĂ ESTE DEDICATĂ

Regelui regilor și Domnului domnilor

ÎN INTERESUL

SFINȚILOR SĂI CONSACRAȚI

CARE AȘTEAPTĂ ÎNFIEREA

—ȘI—

„TUTUROR CELOR CARE CHEAMĂ ÎN VREUN LOC
NUMELE LUI ISUS HRISTOS, DOMNUL”,
„CASEI CREDINȚEI”,

—PRECUM ȘI—

CREAȚIEI CARE SUSPINĂ ȘI SUFERĂ DURERILE
NAȘTERII, AȘTEPTÂND DESCOPERIREA
FIILOR LUI DUMNEZEU.

„Să pun în lumină înaintea tuturor: care este administrarea acestei
taine ascunse din veacuri în Dumnezeu”; „bogățiile harului Său,
pe care l-a răspândit din belșug peste noi, în orice înțelepciune
și pricepere, făcându-ne cunoscută taina voii Sale, potrivit
bunei Sale plăceri pe care Și-o alcătuiase în Sine Însuși,
pentru administrarea plinătății timpurilor,
spre a uni în Hristos toate lucrurile”.
Efeseni 3:4, 5, 9; 1:7-10.

Scrișă în 1886 de Pastorul Ch. T. Russell

„Planul divin al vârstelor”

PREFAȚA AUTORULUI

Autorul și editorii doresc să recunoască public favoarea lui Dumnezeu care le-a permis să se identifice cu răspândirea acestui volum și cu rezultatele lui — lumină, bucurie, pace, legătură cu Dumnezeu pentru multe suflete înfometate, însetate, tulburate. Prima ediție în forma prezentă a apărut în 1886. De atunci a urmat o ediție după alta, în succesiune rapidă și în douăzeci de limbi diferite, până când acum sunt aproape cinci milioane de exemplare în mâinile oamenilor din toată lumea.

Nu putem spera că toate aceste cărți au fost citite; dar scrisorile care vin continuu ne asigură că ele lucrează cu putere în inima și mintea oamenilor de pretutindeni. Mii de oameni ne scriu că au fost influențați — unii care nu acordau nici o atenție Bibliei ca revelație divină pentru omenire. Alții scriu că au fost atei sau aproape atei, deoarece înainte nu L-au cunoscut pe Dumnezeu cel adevărat și Planul Vârstelor cel adevărat, și că n-au putut accepta, aprecia sau venera persoanele puse de obicei în fața lor în crezuri.

Cu mai bine de cinci ani înainte de publicarea acestui volum, am publicat în esență același material sub altă denumire și diferit prezentat. Cartea aceea era intitulată „Hrană pentru creștinii cugetători”. Stilul ei era diferit prin aceea că în primul rând ataca eroarea — o dărâma; iar apoi, în locul ei, înălța structura Adevărului. În cele din urmă am învățat că acesta nu era cel mai bun mod — că unii se alarmau văzându-și erorile căzând, și nu reușeau să citească destul de mult ca să prindă o lucrare a frumoasei structuri a Adevărului în locul erorilor dărâmate.

Volumul prezent a fost scris din punct de vedere opus. Prezintă Adevărul, îi arată puterea și frumusețea, și apoi sugerează îndepărtarea erorii, nu numai ca nedorită, dar absolut inutilă și foarte dăunătoare. În acest fel cititorul Planului Divin al Vârstelor găsește la fiecare pas o întărire a credinței și o mai mare apropiere de Domnul, și, prin urmare, o încredere că este pe calea cea bună. După ce Adevărul este văzut, tot mai mult se observă că erorile sunt absurde, fără valoare, dăunătoare, și sunt cu bucurie abandonate.

Marele adversar, desigur, n-are deloc iubire pentru ceva ce deschide ochii poporului lui Dumnezeu, ceva ce crește respectul pentru cartea lui Dumnezeu și risipește încrederea în crezurile omenești. De aceea, marele adversar, după cum ne-am fi putut aștepta, este foarte împotriva acestei cărți. Puțini își dau seama de puterea și șiretenia lui Satan; puțini își dau seama de sensul cuvintelor apostolului cu privire la acest „prinț al întunericului” care se preface într-un serv al luminii, pentru a lupta împotriva Adevărului și a-i nimici influența. Puțini își dau seama că adversarul nostru cel viclean caută să folosească pe cei mai buni, cei mai energici și cei mai influenți din poporul lui Dumnezeu pentru a împiedica strălucirea luminii și pentru a ține Planul Divin al Vârstelor departe de popor.

Puțini își dau seama că de când a început formarea crezurilor, anul 325 d. Hr., practic n-a existat studiu biblic timp de 1260 ani. Puțini își dau seama că în acel timp crezurile s-au fixat în mințile a milioane de oameni, încătușându-i în erori îngrozitoare și orbindu-i în privința caracterului divin de Înțelepciune, Dreptate, Iubire și Putere. Puțini își dau seama că de la Reformă — de când Biblia a început să revină în mâinile poporului — reformatorii, bine intenționați dar înșelați, au fost orbiți și dezavantajați de erorile trecutului, și, unul după altul, au servit pentru a ține poporul în întuneric. Puțini își dau seama că studiul biblic adevărat, așa cum s-a practicat în Biserica

timpurie, în zilele apostolilor, numai acum a revenit pentru studenții Bibliei.

În edițiile de început ale acestui volum a fost folosit titlul „Aurora Mileniului”; dar am constatat că unii au fost înșelați prin aceasta, gândind că este un roman. Pentru ca nimeni să nu poată fi înșelat și nimeni să nu cumpere fiind astfel înșelat, mai târziu am adoptat titlul serial prezent, „Studii în Scripturi”, pe care nimeni nu-l poate înțelege greșit.

Ne-au venit multe întrebări în legătură cu motivul pentru care aceste cărți nu se pot găsi în librării. Răspunsul nostru ar fi că deși librării ar fi bucuroși să aibă aceste cărți, există anumiți religioși zeloși care nu le-ar permite vânzarea — amenințând cu boicotul. Acest lucru a părut la început ca un mare dezastru — ca și cum puterea adversarului ar fi permisă să împiedice răspândirea Adevărului. Dar Dumnezeu a condus cu îndurare această acțiune, așa încât astăzi, probabil, nici o altă carte nu are așa o circulație largă și stabilă ca și acest volum. Cei care, din prejudecată, au refuzat să citească această carte și au luptat împotriva ei, au făcut așa fiindcă au crezut falsități, denaturări.

Multe din aceste cărți au fost arse de oameni care niciodată nu le-au citit, dar care au fost influențați de denaturări. Întocmai așa a fost în Evul Mediu cu urmașii lui Isus care au suferit martiriu. Da, însuși Isus a suferit din partea celor care nu l-au înțeles pe El și învățăturile Lui, după cum Sf. Petru în mod accentuat declară: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri” (Fapte 3:17); „căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei”. 1 Corinteni 2:8.

Dar dacă vrăjmașii acestei cărți au fost amarnici, nedrepti, nesinceri, prietenii ei sunt în aceeași măsură calzi și zeloși. Milioanele de exemplare din mâinile oamenilor au ajuns aproape toate prin prietenii acestei cărți, care, din iubire de Adevăr, și-au dat timpul și energia pentru circulația ei largă. În

timp ce scriem aceste rânduri, avem cunoștință despre faptul că aproximativ șase sute de creștini din toate categoriile sociale „au lăsat toate” afacerile, chemarea și ambițiile pământești, ca să poată slăvi pe Domnul și să binecuvânteze pe sfinții Săi înfomețați, punându-le acest volum în mâini. Printre aceștia sunt doctori, profesori, infirmiere, predicatori, bărbieri, mecanici, oameni de toate condițiile, care, atinși ei înșiși în inimă de iubirea lui Dumnezeu, sunt nerăbdători să ducă binecuvântarea și la alte inimi și minți.

Cărțile se vând la un preț mic, și acești colportori care le duc publicului de abia își scot cheltuielile. Totuși, ei se bucură cu atât mai mult cu cât uneori au privațiuni și sunt socotiți vrednici de a suferi unele inconveniențe și lipsuri pentru Domnul, pentru Adevăr și pentru Frați. Lucrarea cea bună merge înainte, Mesajul Vieții în Cristos trece din mână în mână. Randamentul prezent al acestui volum este enorm. Fie ca binecuvântarea lui să fie proporțional tot atât de mare în zilele viitoare ca și în trecut. Autorul și editorii nu pot cere mai mult.

Cu cele mai bune urări pentru toți cititorii,

Servul vostru în Domnul,
CHARLES TAZE RUSSELL

Brooklyn, N.Y.,

1 Octombrie, 1916

Cuprins

STUDIUL 1

NOAPTEA DE PĂCAT A PĂMÂNTULUI SE VA TERMINA CU O DIMINEAȚĂ DE BUCURIE

O NOAPTE DE PLÂNS ȘI O DIMINEAȚĂ DE BUCURIE — DOUĂ METODE DE CĂUTARE A ADEVĂRULUI — METODA URMATĂ AICI — SCOPUL LUCRĂRII — DIFERENȚA ÎNTRE STUDIUL REVERENȚIOS AL SCRIPTURILOR ȘI OBICEIUL PERICULOS AL SPECULAȚIEI — OBIECTIVUL PROFEȚIEI — STAREA RELIGIOASĂ PREZENTĂ A LUMII, VĂZUTĂ DIN DOUĂ PUNCTE DE VEDERE — ÎNTUNERICUL EGIPTEAN — UN CURCUBEU AL FĂGĂDUINȚEI — CĂRAREA CELUI DREPT ESTE PROGRESIVĂ — CAUZA MARIÍ APOSTAZII — REFORMA — ACEEAȘI CAUZA ÎMPIEDICĂ IARĂȘI PROGRESUL ADEVĂRAT — PERFECȚIUNEA CUNOȘȚINȚEI NU ESTE UN LUCRU AL TRECUTULUI, CI AL VIITORULUI ..

9

STUDIUL 2

EXISTENȚA UNUI SUPREM CREATOR INTELIGENT, STABILITĂ

DOVEZI DIN AFARA BIBLIEI, EXAMINATE ÎN LUMINA RAȚIUNII — O TEORIE CARE NU POATE FI SUSȚINUTĂ — O TEORIE RAȚIONALĂ — CARACTERUL LUI DUMNEZEU, DEMONSTRAT — DEDUCȚII RAȚIONALE

29

STUDIUL 3

BIBLIA CA DESCOPERIRE DIVINĂ, PRIVITĂ ÎN LUMINA RAȚIUNII

PRETENȚIILE BIBLIEI ȘI MĂRTURIILE DE SUPRAFAȚĂ ALE CREDIBILITĂȚII EI — ANTICHITATEA ȘI PĂSTRAREA EI — INFLUENȚA EI MORALĂ — MOTIVELE SCRIITORILOR — CARACTERUL GENERAL AL SCRIERILOR — CĂRȚILE LUI MOISE — LEGEA LUI MOISE — PARTICULARITĂȚILE GUVERNULUI INSTITUIT DE MOISE — NU A FOST UN SISTEM DE INTRIGI CLERICALE — INSTRUCȚIUNI PENTRU

CONDUCĂTORII CIVILI — BOGAȚII ȘI SĂRACII LA ACELAȘI NIVEL ÎN FAȚA LEGII — PROTECȚIE ÎMPOTRIVA AMESTECULUI ÎN DREPTURILE POPORULUI — PREOȚIMEA NU ERA O CLASĂ FAVORIZATĂ: CUM ERA SUSȚINUTĂ ETC. — APĂRARE ÎMPOTRIVA ASUPRIII STRĂINILOR, VĂDUVELOR, ORFANILOR ȘI SLUJITORILOR — PROFETII BIBLIEI — EXISTĂ O TRĂSĂTURĂ COMUNĂ DE UNIRE ÎNTRE LEGE, PROFETI ȘI SCRITORII NOULUI TESTAMENT? — MINUNILE NU SUNT IRAȚIONALE — CONCLUZIE RAȚIONALĂ.....	37
---	----

STUDIUL 4

EPOCILE ȘI DISPENSAȚIILE MARCATE ÎN DESFĂȘURAREA PLANULUI DIVIN

PLANUL LUI DUMNEZEU, DEFINIT ȘI SISTEMATIC — TREI EPOCI MARI ÎN ISTORIA LUMII — TRĂSĂTURILE LOR DISTINCTIVE — „PĂMÂNTUL RĂMÂNE VEȘNIC” — LUMEA VIITOARE, CERURILE ȘI PĂMÂNTUL NOU — SUBDIVIZIUNI ALE ACESTOR EPOCI MARI — TRĂSĂTURILE IMPORTANTE ALE PLANULUI LUI DUMNEZEU, ADUSE ÎN ATENȚIE — ORDINEA RECUNOSCUTĂ DEZVĂLUITE ARMONIE — ÎMPĂRȚIND DREPT CUVÂNTUL ADEVĂRULUI.....	65
--	----

STUDIUL 5:

„TAINA ȚINUTĂ ASCUNSĂ DE VEACURI ȘI DE GENERAȚII, DAR DESCOPERITĂ ACUM SFINȚILOR SĂI”

Coloseni 1:26

LICĂRIREA DE LUMINĂ DIN PRIMA FĂGĂDUINȚĂ — FĂGĂDUINȚA FĂCUTĂ LUI AVRAAM — SPERANȚA AMÂNATĂ — TAINA ÎNCEPE SĂ SE DEZLEGE LA RUSALII — CE ESTE TAINA — DE CE S-A ȚINUT ATÂT DE MULT CA TAINĂ — PENTRU LUME ÎNCĂ ESTE TAINĂ — LA TIMPUL CUVENIT VA FI DESCOPERITĂ TUTUROR — CÂND SE VA SFÂRȘI TAINA	77
--	----

STUDIUL 6

ÎNTOARCEREA DOMNULUI NOSTRU — OBIECTIVUL EI, RESTABILIREA TUTUROR LUCRURILOR

CEA DE A DOUA VENIRE A DOMNULUI NOSTRU, PERSONALĂ ȘI PREMILENARĂ — LEGĂTURA EI CU PRIMA VENIRE — ALEGEREA BISERICII ȘI CONVERTIREA LUMII — ALEGEREA ȘI HARUL LIBER — PRI-

NIERI AI SPERANȚEI — MĂRTURII PROFETICE PRIVIND ESTABILIREA — ÎNTOARCEREA DOMNULUI NOSTRU EVIDENT ESTE PERANȚA BISERICII ȘI A LUMII	89
---	----

STUDIUL 7

PERMISIUNEA RĂULUI ȘI RELAȚIA ACESTEIA CU PLANUL LUI DUMNEZEU

DE CE A FOST PERMIS RĂUL — DREPT ȘI NEDREPT CA PRINCIPII — SIMȚUL MORAL — DUMNEZEU A PERMIS RĂUL ȘI-L VA FOLOSII PENTRU BINE — DUMNEZEU NU ESTE AUTORUL PĂCATULUI — ÎNCERCAREA LUI ADAM NU A FOST O FARSĂ — ISPITIREA LUI A FOST ASPRĂ — EL A PĂCĂTUIT CU VOIA — PEDEAPSA PENTRU PĂCAT N-A FOST NEDREAPTĂ, NICI PREA ASPRĂ — ÎNȚELEPCIUNEA, IUBIREA ȘI DREPTATEA SUNT MANIFESTATE PRIN CONDMNAREA TUTUROR ÎN ADAM — LEGEA LUI DUMNEZEU ESTE UNIVERSALĂ	117
---	-----

STUDIUL 8

ZIUA DE JUDECATĂ

OPINIA GENERALĂ ASUPRA ZILEI DE JUDECATĂ — ESTE EA SCRIP- TURALĂ? — TERMENII JUDECATĂ ȘI ZI, DEFINIȚII — CÂTEVA ZILE DE JUDECATĂ MENȚIONATE ÎN SCRIPTURI — PRIMA ZI DE JUDECATĂ ȘI REZULTATELE EI — O ALTĂ ZI HOTĂRĂTĂ — JUDECĂTORUL — CARACTERUL JUDECĂȚII VIITOARE — ASEMĂNAREA ȘI DEOSEBIREA DINTRE PRIMA ȘI A DOUA JUDECATĂ — RESPONSABILITATEA PREZENTĂ A LUMII — DOUĂ JUDECĂȚI CARE SURVIN ÎNTRE TIMP ȘI OBIECTIVELE LOR — ESTIMĂRI FOARTE DIFERITE ALE JUDECĂȚII VIITOARE — CUM AU VĂZUT-O PROFEȚII ȘI APOSTOLII	137
---	-----

STUDIUL 9

RĂSCUMPĂRARE ȘI RESTABILIRE

RESTABILIREA ESTE GARANTATĂ DE RĂSCUMPĂRARE — PRIN RĂSCUMPĂRARE N-A FOST ASIGURATĂ VIAȚA VEȘNICĂ, CI O ÎNCERCARE PENTRU EA — CONDIȚIILE ȘI AVANTAJELE ÎNCERCĂRII — JERTFA LUI CRISTOS, NECESARĂ — CUM PUTEA FI, ȘI A FOST RĂSCUMPĂRATĂ RASA PRIN MOARTEA UNUIA — CREDINȚA ȘI FAPTELE, TOTUȘI NECESARE — PLATA PĂCATULUI CU VOIA, SIGURĂ —
--

STUDIUL 10

NATURA SPIRITUALĂ ȘI UMANĂ, SEPARATE ȘI DISTINCTE

NEÎNȚELEGERI OBÎȘNUTE — NATURA PAMÂNTEASCĂ SAU UMANĂ ȘI NATURA CEREASCĂ SAU SPIRITUALĂ — GLORIA PAMÂNTEASCĂ ȘI GLORIA CEREASCĂ — MĂRTURIA BIBLICĂ ÎN LEGĂTURĂ CU FIINȚELE SPIRITUALE — STAREA MURITOARE ȘI NEMURITOARE — POT FIINȚELE MURITOARE SĂ AIBA VIAȚĂ VEȘNICĂ? — DREPTATEA ÎN ACORDAREA FAVORURILOR — EXAMINAREA UNUI PRINCIPIU PRESUPUS — DIVERSITATE ÎN PERFECȚIUNE — DREPTURILE SUVERANE ALE LUI DUMNEZEU — PREGĂTIRILE LUI DUMNEZEU PENTRU OM, O PARTE SATISFĂCĂTOARE — ALEGEREA CORPULUI LUI CRISTOS — CUM SE EFECTUEAZĂ SCHIMBAREA LOR DE NATURĂ 173

STUDIUL 11

CELE TREI CĂI: CALEA CEA LATĂ, CALEA CEA ÎNGUSTĂ, CALEA CEA MARE

CALEA CEA LATĂ SPRE NIMICIRE — CALEA CEA ÎNGUSTĂ SPRE VIAȚĂ — CE ESTE VIAȚĂ? — NATURA DIVINĂ — LEGĂTURĂ NATURII DIVINE CU CEA UMANĂ — RĂSPIATA DE LA SFÂRȘITUL CAII ÎNGUSTE — ÎNALȚA CHEMARE ESTE LIMITATĂ LA VÂRSTA EVANGHELICĂ — DIFICULTĂȚILE ȘI PERICOLELE CAII ÎNGUSTE — MAREA CALE A SFÎNȚENIEI 205

STUDIUL 12

EXPLICAREA SCHIȚEI REPREZENTÂND PLANUL VÂRSTELOR

VÂRSTELE — SECERIȘUL — PLANUL STĂRII REALE ȘI SOCOTITE — CALEA DOMNULUI NOSTRU — CALEA URMAȘILOR SĂI — TREI CLASE ÎN BISERICA NOMINALĂ — SEPARAREA DIN SECERIȘ — CLASA UNSĂ GLORIFICATĂ — CLASA MARII STRĂMTORĂRI — NEGHINA ARSĂ — LU MEA BINECUVÂNTATĂ — REZULTATUL GLORIOS 219

STUDIUL 13

ÎMPĂRĂȚIILE ACESTEI LUMI

PRIMA STĂPÂNIRE — PIERDEREA EI — RĂSCUMPĂRAREA ȘI RESTABILIREA EI — ÎMPĂRĂȚIA TIPICĂ A LUI DUMNEZEU — UZURPATORUL — DOUĂ FAZE ALE STĂPÂNIRII PREZENTE — PUTERILE CARE SUNT, ORÂNDUITE DE DUMNEZEU — CUM LE-A VĂZUT NEBUCADNEȚAR — CUM LE-A VĂZUT ȘI LE-A INTERPRETAT DANIEL — ÎMPĂRĂȚIILE ACESTEI LUMI, VĂZUTE DIN ALT PUNCT DE VEDERE — LEGĂTURA CORECTĂ A BISERICII CU GUVERNĂMINTELE PREZENTE — DREPTUL DIVIN AL REGILOR, EXAMINAT PE SCURT — PRETENȚIILE CREȘTINĂTĂȚII SUNT FALSE — O SPERANȚĂ MAI BUNĂ, ÎN CEL DE AL CINCILEA IMPERIU UNIVERSAL 245

STUDIUL 14

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

PROEMINENȚA SUBIECTULUI — CARACTERUL ÎMPĂRĂȚIEI — ÎMPĂRĂȚIA ÎN TIMPUL VÂRSTEI EVANGHELICE — VEDERI FALSE CORECTATE DE PAVEL — REZULTATE ALE IDEILOR FALSE DESPRE ÎMPĂRĂȚIE — DOUĂ FAZE ALE ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU — FAZA SPIRITUALĂ ȘI LUCRAREA EI — FAZA PĂMÂNTEASCĂ ȘI LUCRAREA EI — OPERAREA LOR ARMONIOASĂ — GLORIA FAZEI PĂMÂNTEȘTI — GLORIA FAZEI CERESTI — RĂDĂCINA LEGĂMÂNTULUI DIN CARE CRESC ACESTE RAMURI — FAZA PĂMÂNTEASCĂ A ÎMPĂRĂȚIEI, ISRAELITĂ — SEMINȚILE PIERDUTE — IERUSALIMUL CERESC — ISRAEL, UN POPOR TIPIC — PIERDEREA ȘI RESTABILIREA LUI ISRAEL — CLASELE ALESE — MOȘTENITORII ÎMPĂRĂȚIEI — DOMNIA DE FIER — O ILUSTRAȚIE A OBIECTIVULUI DOMNIEI MILENARE — ÎMPĂRĂȚIA PREDATĂ TATĂLUI — SCOPUL ORIGINAR AL LUI DUMNEZEU REALIZAT DEPLIN 273

STUDIUL 15

ZIUA LUI IEHOVA

„ZIUA LUI IEHOVA”, „ZIUA RĂZBUNĂRII”, „ZIUA MÂNIEI” — UN TIMP DE MARE STRĂMTORARE — CAUZA EI — MĂRTURIA BIBLIEI CU PRIVIRE LA EA — FOCUL ȘI FURTUNA EI, CLĂTINAREA ȘI TOPIREA EI,

PREZENTATE CA FIIND SIMBOLICE — MĂRTURIA LUI DAVID — MĂRTURIA REVELATORULUI — SITUAȚIA PREZENTĂ ȘI PERSPECTIVA DE VIITOR, AȘA CUM SUNT VĂZUTE DE PĂRȚILE OPUSE, CAPITALIȘTII ȘI SALARIAȚII — UN REMEDIU CARE NU VA REUȘI — VĂLUL RIDICAT ȘI LUMINA ADMISĂ TOCMAI LA TIMPUL POTRIVIT — DOVADA LA ACEASTA — CONDIȚIA SFINȚILOR ÎN TIMPUL STRĂMTORĂRII ȘI ATI- TUDINEA LOR CUVENITĂ FAȚĂ DE EA	307
---	-----

STUDIUL 16

GÂNDURI CONCLUSIVE

DATORIA NOASTRĂ FAȚĂ DE ADEVĂR — PREȚUL, VALOAREA ȘI PROFITUL LUI	343
--	-----

STUDII ÎN SCRIPTURI

STUDIUL 1

NOAPTEA DE PĂCAT A PĂMÂNTULUI SE VA TERMINA CU O DIMINEAȚĂ DE BUCURIE

O NOAPTE DE PLÂNS ȘI O DIMINEAȚĂ DE BUCURIE — DOUĂ METODE DE CĂUTARE A ADEVĂRULUI — METODA URMATĂ AICI — SCOPUL LUCRĂRII — DIFERENȚA ÎNTRE STUDIUL REVERENȚIOS AL SCRIPTURILOR ȘI OBICEIUL PERICULOS AL SPECULAȚIEI — OBIECTIVUL PROFEȚIEI — STAREA RELIGIOASĂ PREZENTĂ A LUMII, VĂZUTĂ DIN DOUĂ PUNCTE DE VEDERE — ÎNTUNERICUL EGIPTEAN — UN CURCUBEU AL FĂGĂDUINȚEI — CĂRAREA CELUI DREPT ESTE PROGRESIVĂ — CAUZA MARI APOSTAZII — REFORMA — ACEEAȘI CAUZĂ ÎMPIEDICĂ IARĂȘI PROGRESUL ADEVĂRAT — PERFECȚIUNEA CUNOȘȚINȚEI NU ESTE UN LUCRU AL TRECUTULUI, CI AL VIITORULUI

Titlul acestei serii de studii — „Planul divin al vârstelor” — sugerează o progresie sistematică în aranjamentul divin, cunoscută mai dinainte Dumnezeuului nostru. Noi credem că din acest punct de vedere și nu din altul se poate vedea că învățăturile revelației divine sunt atât frumoase cât și armonioase. Perioada de permisiune a păcatului a fost pentru omenire o noapte întunecoasă, care nu va fi uitată niciodată; dar ziua glorioasă a dreptății și favorii divine, ce va fi introdusă prin Mesia, care, ca Soare al Dreptății, va răsări și va străluci deplin și clar în toți și peste toți, aducând vindecare și binecuvântare, va fi mai mult decât contrabalansarea nopții

îngrozitoare de plâns, suspin, durere, boală și moarte, în care a fost atâta vreme creația care suspină. „Seara vine plânsul, iar DIMINEAȚA vine veselia.” Psalm 30:5.

Ca din instinct, toată creația, în timp ce suspină și suferă durerile nașterii, așteaptă, speră și tânjește după ZIUĂ, pe care o numesc Vârsta de Aur; totuși oamenii bâjbăie orbește, fiindcă nu sunt conștienți de scopurile îndurătoare ale marelui Iehova. Dar nici chiar cele mai înalte concepții ale lor despre o astfel de vârstă nu corespund nici pe departe cu ceea ce va fi realitatea. Marele Creator pregătește „un ospăț de lucruri grase”, care va uimi creaturile Sale și va fi excesiv mai mult, mai abundent decât ceea ce în mod rezonabil puteau ele cere sau aștepta. Și creaturilor Sale uimate, care privesc la lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu, care întrece toate așteptările, El le explică: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”. Isaia 55:8, 9.

Deși noi ne vom strădui în această lucrare, cu succes credem, să punem planul lui Dumnezeu în fața cititorului interesat și nepărtinitor, într-un mod mai armonios, mai frumos și mai rațional decât se înțelege în general, așa cum el se raportează la trecutul, prezentul și viitorul procedurilor Sale și cum le explică, totuși, cu hotărâre negăm că acesta este rezultatul înțelepciunii sau capacității extraordinare din partea scriitorului. Lumina de la Soarele Dreptății, în aceste zori ale Zilei Milenare, este cea care descoperă aceste lucruri ca „adevăr prezent”, cuvenit să fie apreciat acum de către cei sinceri — cei curați cu inima.

Deoarece scepticismul este în floare, însăși temelia religiei adevărate și a adevărului este pusă adesea la îndoială, chiar de către cei sinceri. Noi ne-am străduit să descoperim suficient din temelia pe care trebuie zidită toată credința — Cuvântul lui

Dumnezeu — pentru a da încredere și siguranță în mărturia lui, chiar și celui necredincios. Și ne-am străduit să facem acest lucru într-un mod care va apela la rațiune și va putea fi acceptat ca temelie. Apoi pe această temelie ne-am străduit să zidim învățăturile Scripturii în așa manieră, încât, pe cât posibil, chiar simpla judecată umană să-i poată încerca laturile și unghiurile după cele mai exigente reguli de dreptate pe care ea le poate cere.

Crezând că Scripturile revelează un plan consecvent și armonios, care, dacă este văzut, trebuie să se recomande pe sine fiecărei conștiințe sfințite, această lucrare este publicată în speranța că va ajuta pe studenții Cuvântului lui Dumnezeu, sugerând linii de gândire care se armonizează unele cu altele și cu Cuvântul inspirat. Cei care recunosc Biblia ca revelația planului lui Dumnezeu — și acestora ne adresăm în special — vor fi de acord fără îndoială că, dacă este inspirată de Dumnezeu, învățăturile ei, când sunt luate ca întreg, trebuie să descopere un plan armonios și consecvent cu sine și cu caracterul Autorului lui Divin. Ca și căutători ai adevărului, obiectivul nostru trebuie să fie a obține completul și armoniosul întreg al planului revelat al lui Dumnezeu; și, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, avem motiv să așteptăm acest lucru, deoarece este promis că spiritul adevărului ne va conduce în tot adevărul. Ioan 16:13.

Ca cercetători, avem două metode la dispoziție. Una este să căutăm printre toate vederile sugerate de diferitele secte ale bisericii și să luăm de la fiecare acel element pe care l-am putea considera adevăr — o sarcină fără sfârșit. O dificultate pe care am întâlni-o prin această metodă ar fi că, dacă judecata noastră ar fi denaturată și deformată, sau prejudecățile noastre înclinate în vreo direcție — și ale cui nu sunt? — aceste dificultăți ar împiedica alegerea noastră corectă, și am putea alege eroarea și respinge adevărul. Iarăși, dacă am adopta această metodă am pierde mult, pentru că adevărul este progresiv pentru cei care-l

caută și umblă în lumina lui, luminând tot mai mult până la ziua perfectă, în timp ce diferitele crezuri ale diferitelor secte sunt fixate și staționare, și așa au fost întocmite cu secole în urmă. Și fiecare din ele desigur conține o proporție mare de eroare, deoarece în anumite privințe importante fiecare le contrazice pe celelalte. Această metodă ar conduce într-un labirint de dezorientare și confuzie. Cealaltă metodă este să ne debarasăm mințile de orice prejudecată și să ținem minte că nimeni nu poate ști mai mult despre planurile lui Dumnezeu decât a revelat El în Cuvântul Său, și că aceasta le-a fost dat celor blânzi și umiliți cu inima; și ca atare, căutând serios și sincer numai conducerea și învățătura Sa, vom fi conduși de către marele lui Autor la o înțelegere a planului, pe măsură ce devine cuvenit a fi înțeles, folosindu-ne de diferitele ajutoare pregătite divin. Vezi Efeseni 4:11-16.

Această lucrare este special destinată ca ajutor pentru această clasă de studenți. Se va remarca faptul că referințele ei sunt numai la Scripturi, cu excepția cazului în care se poate apela la istoria lumii pentru a dovedi împlinirea declarațiilor Scripturii. Mărturieii teologilor moderni nu i s-a acordat nici o greutate, iar aceea a așa-zișilor Primii Părinți a fost omisă. Mulți dintre ei au mărturisit în armonie cu gândurile exprimate aici, dar noi credem că o greșeală obișnuită la oamenii din prezent și din toate timpurile este să creadă anumite doctrine fiindcă și alții, în care aveau încredere, le-au crezut. Aceasta este evident o cauză rodnică a erorii, pentru că mulți oameni buni au crezut și au învățat pe alții eroarea, cu o conștiință cu totul bună (Fapte 26:9). Căutătorii de adevăr trebuie să-și golească vasele de apele noroioase ale tradiției și să le umple la fântâna adevărului — Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o învățătură religioasă nu trebuie să aibă greutate dacă nu-l conduce pe căutătorul de adevăr la acea fântână.

Această lucrare este prea mică, chiar și pentru o examinare generală și rapidă a întregii Biblîi și a învățăturilor ei; dar,

recunoscând graba zilelor noastre, ne-am străduit să fim atât de concisi pe cât ni s-a părut a permite importanța subiectelor.

Studentului interesat i-am sugera că pentru el ar fi nefolositor să treacă în fugă peste această lucrare, sperând să obțină forța și armonia planului sugerat, și a dovezilor scripturale prezentate în ea. Noi ne-am străduit pe tot parcursul să prezentăm diferitele fragmente de adevăr, nu numai într-un astfel de limbaj, dar și într-o astfel de ordine, care să permită cât se poate de bine tuturor claselor de cititori să înțeleagă clar subiectul și planul general. În timp ce studiul amănunțit și ordonat este necesar pentru aprecierea oricărei științe, în mod special este așa pentru știința revelației divine. Și în această lucrare el este dublu necesar prin faptul că, pe lângă că este un tratat asupra adevărilor revelate divin, este și o examinare a subiectului (după câte știm noi) dintr-un punct de vedere complet diferit de acela al oricărei alte lucrări. Nu avem de oferit nici o justificare pentru tratarea multor subiecte de obicei neglijate de creștini — printre altele, venirea Domnului nostru și profețiile și simbolismul Vechiului și Noului Testament. Nici un sistem teologic care trece cu vederea sau omite cele mai importante trăsături ale învățăturii scripturale nu trebuie să fie prezentat sau acceptat. Avem încredere, totuși, că se va recunoaște o deosebire mare între studiul serios, cumpătat și reverențios al profeției și al altor Scripturi, în lumina faptelor istorice împlinite, pentru a obține concluzii pe care judecata sănătoasă sfințită le poate aproba, și o practică prea obișnuită a speculației generale, care, atunci când se aplică la profeția divină, este gata să dea frâu liber teoriei nesăbuite și fanteziei vagi. Cei care cad în acest obicei primejdios, în general se transformă în profeți (?) în loc de studenți ai profeției.

Nici o activitate nu este mai nobilă, mai înnobilitoare decât studiul reverențios al scopurilor revelate ale lui Dumnezeu — „lucruri în care îngerii doresc să privească“ (1 Petru 1:12). Faptul că înțelepciunea lui Dumnezeu a dat

profeții despre viitor, ca și declarații privind prezentul și trecutul, este de la sine o mustrare de către Iehova a nehibzuinței unora dintre copiii Săi, care-și scuză ignoranța și neglijează studiul Cuvântului Său, zicând: „Există destul în Matei capitolul 5 pentru a mântui pe oricine”. Nici să nu presupunem că profeția a fost dată numai pentru a satisface curiozitatea legată de viitor. Obiectivul ei evident este de a-l face pe copilul consacrat al lui Dumnezeu familiar cu planurile Tatălui său, ca în acest fel să-și înroleze interesele și simpatia în aceste planuri, și să i se permită să privească, atât prezentul cât și viitorul, din punct de vedere al lui Dumnezeu. Când astfel este interesat în lucrarea Domnului, el poate servi atât cu spiritul cât și cu înțelegerea; nu numai ca un serv, ci și ca un fiu și moștenitor. Revelând acestora ceea ce va fi, contracarează influența a ceea ce este acum. Efectul studiului atent nu poate fi altfel decât întăritor pentru credință și stimulator pentru sfințenie.

În ignoranță de planul lui Dumnezeu pentru recuperarea lumii din păcat și urmările lui, și sub ideea falsă că biserica nominală în condiția ei prezentă este singurul mijloc pentru realizarea acestui plan, astăzi, după ce Evanghelia a fost propovăduită timp de aproape nouăsprezece secole, starea lumii este astfel încât trezește îndoieli serioase în orice minte gânditoare atât de greșit informată. Astfel de îndoieli nu sunt învinse ușor cu nimic ce nu este adevăr. De fapt, fiecărui observator care cugetă, din două lucruri trebuie să-i fie evident unul: ori Biserica a făcut o mare greșeală presupunând că în vârsta prezentă și în condiția ei prezentă slujba ei a fost să convertească lumea, ori, altfel, planul lui Dumnezeu a fost un eșec jalnic. Pe care alternativă a dilemei o vom accepta noi? Mulți au acceptat, și fără îndoială mai mulți încă o vor accepta pe cea din urmă și vor umfla rândurile necredinței în ascuns sau deschis. Unul din obiectivele acestui volum este de a ajuta pe unii ca aceștia, care cad astfel în mod nevinovat.

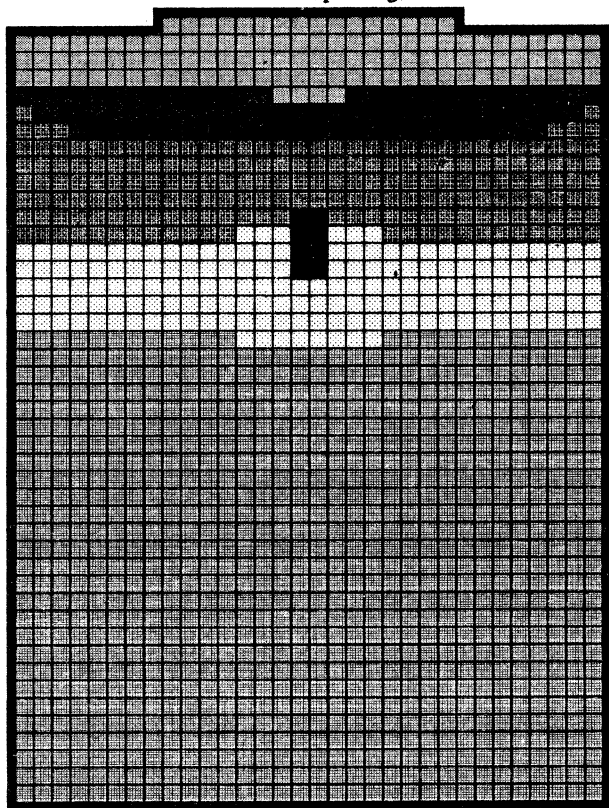
La pagina 16 prezentăm o diagramă publicată de „Societatea misionară londoneză” („London Missionary Society”) și după aceea în Statele Unite de „Consiliul pentru misiuni a femeilor presbiteriene” („Women’s Presbyterian Board of Missions”). Se numește „Un apel mut în favoarea misiunilor externe”. Ea spune o poveste tristă de întuneric și ignoranță despre singurul nume dat sub ceruri sau printre oameni prin care trebuie să fim mântuiți.

„Veghetorul” („The Watchman”) — ziarul „Asociației creștine a tinerilor” („Y.M.C.A.”) din Chicago a publicat aceeași diagramă, și comentând-o a spus:

„Ideile unora sunt foarte cețoase și nedefinite în legătură cu starea spirituală a lumii. Acasă și în străinătate auzim despre glorioasa lucrare de reînsufletire, despre noi eforturi misionare în diferite direcții, despre deschiderea una după alta a țărilor spre Evanghelie și despre sume mari care sunt dedicate răspândirii ei; și ajungem la ideea că se fac eforturi adecvate pentru evanghelizarea națiunilor pământului. Se estimează astăzi că populația lumii este de 1.424.000.000 (în 1886 — n.e.), și, studiind diagrama, vom vedea că mult mai mult de jumătate — aproape două treimi — sunt încă *complet păgâni*, iar restul sunt în cea mai mare parte fie urmași ai lui Mahomed, fie membri ai acelor biserici apostate a căror religie este practic o idolatrie creștinizată, și despre care cu greu se poate spune că ține sau învață Evanghelia lui Cristos. Chiar cu privire la cei 116 milioane de protestanți nominali trebuie să ne amintim ce mare proporție în Germania, Anglia și în această țară (S.U.A. — n.e.) au căzut în necredință — un întuneric mai adânc, dacă este posibil, chiar decât cel al păgânismului — și ce mulți sunt orbiți de superstiție sau sunt îngropați în extremă ignoranță; așa încât, în timp ce opt milioane de evrei resping încă pe Isus din Nazaret și în timp ce mai mult de 300 milioane care-I poartă numele au căzut de la credința Lui, mai mult de 170 milioane se închină în fața lui Mahomed, iar restul enorm al omenirii se

DIAGRAMĂ

Arătând numărul relativ al omenirii din prezent,
clasificat după religii

Păgâni
856
milioane

Mahome-
dani
170
milioane

Evrei
8
milioane

Romano-
catolici
190
milioane

Greco-
catolici
84
milioane

Protestanți
116
milioane

încchină până în ziua de astăzi la animale și pietre, la propriii lor străbuni, la eroi morți sau la diavol însuși; toți, într-un fel sau altul, adorând și servind creatura în locul Creatorului, care este Dumnezeu peste toți, veșnic binecuvântat. Nu este aceasta îndeajuns pentru a întrista inima creștinilor cugetători?"

Cu adevărat acesta este un tablou trist. Și, deși diagrama prezintă nuanțe de diferență între păgâni, mahomedani și evrei, toți sunt la fel, în ignoranță totală de Cristos. Unii ar putea presupune la început că această vedere referitoare la proporția de creștini este prea întunecată și mai curând exagerată, dar noi credem contrariul. Ea arată creștinătatea nominală în cele mai luminoase culori posibile: De exemplu, cei 116.000.000 puși ca protestanți sunt mult în exces față de numărul adevărat. Șaisprezece milioane, credem noi, exprimă mai apropiat numărul membrilor *adulți* declarați ai bisericii, și un milion, ne temem, ar fi o estimare prea liberală a „turmei mici”, a celor „sfințiți în Isus Cristos”, care „umblă nu după trup, ci după spirit”. Trebuie ținut minte că o proporție mare a membrilor bisericii, întotdeauna puși la socoteală, sunt copiii și pruncii. Acesta este cazul în special în țările Europei. În multe dintre acestea copiii sunt socotiți membri ai bisericii din cea mai fragedă pruncie.

Dar întunecat cum pare, acesta nu este cel mai întunecat tablou pe care-l prezintă omenirea căzută. Decupajul de mai sus prezintă numai generațiile prezente în viață. Când considerăm faptul că în cei șase mii de ani trecuți, secol după secol au măturat alte mulțimi vaste, care aproape toți au fost învăluiți în aceeași ignoranță și păcat, cât de întunecată este scena! Văzut din acest popular punct de vedere, acesta este cu adevărat un tablou îngrozitor.

Diferitele crezuri de astăzi învață că toate aceste miliarde ale omenirii, neștiutoare de singurul nume dat sub ceruri prin care trebuie să fim mântuiți, sunt pe drumul care duce drept spre chinul veșnic; și nu numai atât, dar toți cei 116.000.000

protestanți, exceptând foarte puțini sfinți, sunt siguri de aceeași soartă. Nu-i de mirare dar, ca aceia care cred astfel de lucruri îngrozitoare despre planurile și scopurile lui Iehova să fie zeloși în promovarea proiectelor misionare. — mirare este că nu sunt înnebuniți după ele. A crede cu adevărat așa, și a aprecia astfel de concluzii, ar lipsi viața de orice plăcere și ar învălui în tristețe orice perspectivă luminoasă a naturii.

Pentru a arăta că în subiectul despre soarta păgânilor nu am făcut declarații false despre „ortodoxie”, cităm din broșura, „Un apel mut în favoarea misiunilor externe”, în care a fost publicată diagrama. Propoziția de încheiere este: „Evanghelizați marile generații de peste hotare — cele o mie de milioane suflete care mor în disperare fără Cristos, într-o proporție de 100.000 pe zi”.

Dar, deși aceasta este trista priveliște din punct de vedere al crezurilor umane, Scripturile prezintă o vedere mai luminoasă, ceea ce aceste pagini au ca scop să arate. Instruiți de Cuvânt, nu putem crede că marele plan de mântuire al lui Dumnezeu a fost sau va fi vreodată menit să fie un astfel de eșec. Va fi o ușurare pentru copilul dezorientat al lui Dumnezeu să remarce că profetul Isaia prezice tocmai această stare de lucruri și remediul ei, zicând: „Căci iată, întunericul va acoperi pământul și negură mare popoarele; dar Domnul va răsări peste tine și slava Lui se va arăta peste tine. Și neamuri (păgâni) vor umbla în lumina ta” (Isaia 60:2, 3). În această profeție, negura mare este luminată de curcubeul făgăduinței: „Neamurile (popoarele pământului în general) vor umbla în lumina ta”.

Nefrânturată mizerie și întunecime a lumii, și progresul lent al adevărului, nu numai că au fost o taină pentru Biserică, dar și lumea și-a cunoscut și simțit starea. A fost un întuneric ce se putea simți, asemenea întunericului care a învăluit Egiptul. Ca dovadă la aceasta, remarcăm spiritul rândurilor următoare, extrase dintr-o revistă din Filadelfia (S. U. A — n. e.). Îndoiala și tristețea, intensificate de crezurile conflictuale ale diferitelor

școli, n-au fost încă risipite din mintea scriitorului prin razele adevărului divin emanate direct din Cuvântul lui Dumnezeu:

„Viață! Taină adâncă! Cine poate să spună
Ce trebuință are El de-acest slab lut?
Format de a Sa mână cu minunată măiestrie —
Materie, minte, voință și suflet hotărât;
Născut doar ca să înoară; moartea — sigur destin.
Unde-i atunci cea boare, cea suflare trecătoare?
Căci unul măcar din numărul cel mare,
Care-au trăit, au murit și mult au suferit,
Nu se întoarce să spună planul măreț
Acel viitor, care-i al tău și al meu.
Te rugăm, o, Doamne, încă o rază trimite,
Lumină ce calea să ne arate;
Nu pe credință bazată, ci o vedere mai clară,
Ai nopții nori întunecați să-i faci să dispară;
Această îndoială, frică și spaimă cutremurătoare
Și gândul ce ne strică prezenta binecuvântare.
Această minte fără de-necetare,
Mereu cu un avânt mai mare
Respinge dogmele prezente,
Învățate de secte și școli disonante,
Ca să-ncătușeze rațiunea cu-a lor reguli și legi.
Vrem să Te știm așa precum ești
Al nostru loc la Tine — și rolul ce-l avem
În planul acesta fără egal
Creator infinit, și om.
Ridică vălul acesta care vederea acoperă dar,
«Să fie lumină» dă poruncă iar;
Dezvâluiște taina tronului Tău,
Căci noi necunoscutul în beznă căutăm.”

La aceasta noi răspundem:

A vieții taină desigilată va spune curând
Ce bucurie are El în acest slab lut,
Format de a Sa mână cu minunată măiestrie,
Marcat cu al Său chip: voință și gândire;
Născut nu ca să moară, ci o naștere nouă
Urmează sentinței „pământul în pământ”

Căci Unul din numărul cel mare,
 Care-a trăit, care-a murit și mult a suferit,
 A înviat și-a dovedit planul măreț al lui Dumnezeu —
 Viitorul acela, al tău și al meu.
 Al Său Cuvânt dezvăluie acum
 O rază de lumină nouă, ce ne conduce pe drum;
 Ce-acum pe credință se sprijină,
 Dar ca și vederea este *de sigură*;
 Și-ai nopții nori întunecați alungă:
 De îndoială, frică, spaimă cutremurătoare,
 Și gândul ce stricat-a prezenta binecuvântare.
 Acum, o, Doamne, când fără de-nctare
 Această minte cu avânt mai mare
 Respinge dogmele prezente,
 Învățate de secte și școli disonante,
 Ca să-ncătușeze rațiunea cu-a lor reguli și legi,
Te poate căuta și cunoaște așa precum ești;
 Al nostru loc la Tine și rolul ce-l avem
 În planul acesta fără egal,
 Creator infinit, și om.
 Ridică vălul, descoperă-n măsură deplină,
 Celor care pășesc în a cerului lumină,
 A tronului Său taină slăvită
 Ascunsă de veacuri, însă acum descoperită.

Astfel de binecuvântare vine acum pentru lume prin
 dezvăluirea scopului divin și prin deschiderea Cuvântului
 divin, binecuvântare și revelare din care suntem încredințați că
 acest volum este o parte.

Cei care se vor întoarce de la simplele speculații ale
 oamenilor și-și vor dedica timpul spre cercetarea Scripturilor,
 neexcluzând rațiunea, pe care Dumnezeu ne invită s-o folosim
 (Isaia 1:18), vor afla că un binecuvântat curcubeu al
 făgăduinței se întinde pe cer. Este o greșală a se presupune că
 aceia fără credință, și fără îndreptățirea care urmează credinței,
 ar putea înțelege clar adevărul: nu este pentru aceștia. Psalmis-
 tul spune: „Lumina (adevărul) este semănată pentru cel drept”

(Psalm 97:11). Pentru copilul lui Dumnezeu se dă o candelă care risipește mult din întunericul de pe cărarea lui. „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu, și o lumină pe cărarea mea” (Psalm 119:105). Dar numai „cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe 4:18). În realitate, nu este nici unul drept, „nu este nici un om drept, nici unul măcar” (Romani 3:10); clasa la care se face referire aici este „îndreptătită prin credință”. Numai această clasă are privilegiul de a umbla pe cărarea care strălucește tot mai mult — de a vedea nu numai dezvăluirea prezentă a planului lui Dumnezeu, dar și lucrurile viitoare. Este adevărat că deși cărarea fiecărei persoane credincioase este strălucitoare, totuși aplicarea specială a acestei declarații este la cei drepti (îndreptățiți) ca și clasă. Patriarhii, profeții, apostolii și sfinții trecutului și prezentului au umblat în lumina ei crescândă; și lumina va continua să crească dincolo de prezent — „până la ziua deplină”. Este o singură cărare continuă, și acea lumină continuă și crescândă este Mărturia Divină, luminând pe măsură ce devine cuvenită.

De aceea, „Bucurați-vă în Domnul, voi dreptilor”, așteptând împlinirea acestei făgăduințe. Mulți au atât de puțină credință încât nu caută mai multă lumină, și, din cauza necredincioșiei și lipsei lor de preocupare, se permite ca ei să stea în întuneric, în timp ce ar fi putut umbla în lumina crescândă.

Spiritul lui Dumnezeu, dat să îndrumeze Biserica în adevăr, va lua din lucrurile scrise și ni le va arăta; dar în afară de ceea ce este scris noi nu avem nevoie de nimic, deoarece Sfintele Scripturi pot să înțelească spre mântuire, prin credința care este în Isus Cristos. 2 Timotei 3:15.

Deși încă este adevărat că „întuneric acoperă pământul și negură mare popoarele”, lumea nu va rămâne întotdeauna în această stare. Suntem asigurați că „vine dimineața” (Isaia 21:12). După cum Dumnezeu face acum ca soarele natural să

răsară peste cei drekți și peste cei nedrekti, tot așa, în ziua Milenară, Soarele Dreptății va străluci în folosul întregii lumi și „va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului” (1 Corinteni 4:5). El va risipi aburii nocivi ai răului și va aduce viață, sănătate, pace și bucurie.

Privind în trecut, aflăm că atunci lumina n-a strălucit decât plăpând. Promisiunile vârstelor trecute erau vagi și nedesluite. Promisiunile făcute lui Avraam și altora, și reprezentate tipic în legea și ceremoniile Israelului trupesc, au fost doar umbre și au dat numai o idee vagă despre scopurile minunate și îndurătoare ale lui Dumnezeu. Ajungând în zilele lui Isus lumina a crescut. Până atunci speranța cea mai înaltă fusese că Dumnezeu va aduce un eliberator pentru a salva pe Israel de vrăjmași și pentru a-l înălța ca națiune de căpetenie a pământului, poziție de putere și influență în care Dumnezeu îl va folosi ca mijloc pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Oferta făcută lor, de moștenire în împărăția lui Dumnezeu pe condițiile cerute, a fost atât de diferită de ceea ce așteptaseră ei, iar perspectivele clasei în alegere ca să ajungă cândva la mărirea promisă, considerate din exterior și omenesc, erau atât de puțin probabile încât toți, în afară de puțini, au fost orbiți astfel față de mesaj. Orbirea și ostilitatea lor față de mesaj a crescut în mod natural când, în desfășurarea planului lui Dumnezeu, a venit timpul convenit pentru a-l extinde, și pentru ca invitația de a participa la Împărăția promisă să se poată aplica la fiecare creatură de sub ceruri, care prin exercitarea credinței să fie socotită un copil al credinciosului Avraam și moștenitor al făgăduinței făcute lui.

Dar, după Rusalii, când Evanghelia prezentată de Isus a ajuns să fie înțeleasă, Eiserica a văzut că binecuvântările pentru lume urmau să aibă un caracter durabil, și că pentru realizarea acestui scop Împărăția va fi spirituală și va fi compusă din israeliți adevărați, o „turmă mică” aleasă atât dintre evrei cât și dintre neamuri, pentru a fi înălțată la natură și putere spirituală.

De aceea citim că Isus a adus la lumină prin Evanghelie viața și nemurirea (2 Timotei 1:10). Și din zilele lui Isus strălucește încă mai multă lumină, după cum El a prezis că va fi, spunând: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul . . . și vă va dezvălui lucrurile viitoare. Ioan 16:12, 13.

Totuși, după ce apostolii au adormit, a venit un timp când majoritatea Bisericii a început să negligeze candela și să caute conducerea învățătorilor omenesți; iar învățătorii, umflați de mândrie, și-au însușit titluri și funcții, și au început să domnească peste moștenirea lui Dumnezeu. Apoi gradual a luat ființă o clasă specială numită „cler”, care s-au privit pe sine și au fost priviți de alții ca îndrumători cuveniți spre credință și practică, separat de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, în timp s-a dezvoltat marele sistem al papalității, printr-un respect necuvenit pentru învățăturile oamenilor failibili și printr-o neglijare a Cuvântului infailibilului Dumnezeu.

Grave au fost într-adevăr rezultatele rele produse de această neglijare a adevărului. După cum toți știu, ambele, biserica și lumea civilizată, au fost aproape cu totul înrobite de acest sistem și conduse spre a adora tradițiile și crezurile oamenilor. Pentru a ieși din această sclavie s-a dat o îndrăzneală și binecuvântată lovitură pentru libertate și pentru Biblie, prin ceea ce este cunoscut ca Reformă. Dumnezeu a ridicat luptători îndrăzneți pentru Cuvântul Său, printre care au fost: Luther, Zwingli, Melanchthon, Wycliffe, Knox și alții. Aceștia au atras atenția asupra faptului că papalitatea a dat la o parte Biblia și a pus în loc decretele și dogmele bisericii, și au scos în relief câteva din învățăturile și practicile ei eronate, arătând că erau construite pe tradiții contrare adevărului și Cuvântului lui Dumnezeu. Acești reformatori și aderenții lor au fost numiți protestanți, pentru că au protestat împotriva papalității și au pretins Cuvântul lui Dumnezeu ca singura normă corectă de

credință și practică. În zilele Reformei multe suflete credincioase au umblat în lumină, atât cât strălucea atunci. Dar din zilele lor încoace protestanții au făcut puțin progres, deoarece, în loc să umble în lumină, s-au oprit în jurul conducătorilor lor favoriți, dornici să vadă cât vedeau ei, dar nimic mai mult. Ei au pus hotare progresului lor în calea adevărului, îngrădind împreună cu puținul adevăr pe care-l aveau multă eroare adusă de la biserica „mamă”. Majoritatea creștinilor au un respect superstițios pentru crezurile formulate astfel cu mulți ani în urmă, presupunând că acum nu se poate cunoaște mai mult decât au cunoscut reformatorii despre planurile lui Dumnezeu.

Această greșeală a fost costisitoare; deoarece, pe lângă faptul că atunci numai puține principii mari ale adevărului au fost recuperate din gunoiul erorii, există caracteristici speciale ale adevărului care-și au timpul cuvenit în mod constant, și creștinii au fost lipsiți de acestea prin gardurile crezurilor lor. Pentru a ilustra: A fost un adevăr în zilele lui Noe, și unul care cerea credință de la toți cei care voiau să umble în lumina de atunci, că venea un potop, în timp ce Adam și alții nu știuseră nimic despre el. N-ar fi propovăduire de adevăr a propovădui acum un potop viitor, dar sunt alte adevăruri dispensaționale care devin în mod constant cuvenite, despre care vom ști dacă umblăm în lumina candeliei; astfel, dacă avem toată lumina care a fost cuvenită cu câteva sute de ani în urmă, și numai aceea, suntem într-o anumită măsură în întuneric.

Cuvântul lui Dumnezeu este un mare depozit de hrană pentru peregrinii flămânzi de pe cărarea strălucitoare. Există lapte pentru prunci și hrană tare pentru cei mai dezvoltăți (1 Petru 2:2; Evrei 5:14); și nu numai atât, dar el conține hrană adaptată și pentru diferite anotimpuri și condiții; și Isus a spus că servul credincios va scoate din depozit hrană *la timp potrivit* pentru casa credinței — „lucruri noi și vechi” (Luca 12:42; Matei 13:52). Ar fi imposibil ca astfel de lucruri să se aducă de la orice crez sau depozit sectar. Am putea aduce unele lucruri

vechi și bune de la fiecare, dar nimic nou. Adevărul conținut în crezurile diferitelor secte este atât de acoperit și amestecat cu eroarea, încât frumusețea lui inerentă și valoarea lui adevărată nu se pot discerne. Diferitele crezuri se contrazic și se ciocnesc continuu; și cum fiecare pretinde o bază biblică, confuzia de gândire și discordia evidentă sunt puse pe seama Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a dat naștere la obișnuitul proverb: „Biblia este o vioară veche, pe care se poate cânta orice melodie”.

Ce expresiv este acest proverb pentru necredința vremurilor noastre, pricinuită de denaturările Cuvântului și caracterului lui Dumnezeu prin tradiții omenești, ca și pentru creșterea inteligenței care nu se va mai închina cu respect orb și superstițios în fața opiniilor semenilor, ci va cere socoteală pentru speranța care este în noi. Studentul credincios al Cuvântului trebuie să fie întotdeauna în stare să dea un argument pentru speranța lui. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate da înțelepciune și este folositor pentru doctrină, instruire etc., „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit” (1 Petru 3:15; 2 Timotei 3:15-17). Numai acest singur depozit conține o rezervă nesecată de lucruri, atât noi, cât și vechi — hrană la timp potrivit pentru casă. Desigur că nici unul care crede declarația scripturală „cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare care merge mereu crescând până la miezul zilei” nu va pretinde că miezul zilei a venit în timpul lui Luther; și dacă nu, facem bine că dăm atenție candelii noastre „ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, PÂNĂ SE VA CRĂPA DE ZIUĂ”. 2 Petru 1:19.

Nici nu este suficient că acum ne găsim pe cărarea luminii; noi trebuie „să umblăm în lumină”, să continuăm să facem progres, altfel lumina, care nu se oprește, va trece mai departe și ne va lăsa în întuneric. Dificultatea multora este că șed, și nu urmează pe cărarea luminii. Luați o concordanță și examinați textele de sub cuvintele *șed* și *stau*, apoi comparați-le pe acestea cu cele găsite sub cuvintele *umblă* și *aleargă*, și veți

găsi un mare contrast. Oamenii „șed (locuiesc) în întuneric” și cu cei „batjocoritori”, și *stau* (se opresc) printre păcătoși, dar „*umblă*” în lumină și „*aleargă*” pentru premiu. Isaia 42:7; Psalm 1:1; Evrei 12:1.

Perfecțiunea cunoștinței nu este un lucru al trecutului, ci al viitorului — al viitorului foarte apropiat, suntem încredințați; și până când nu recunoaștem acest fapt nu suntem pregătiți să apreciem și să așteptăm noi dezvăluiri ale planului Tatălui. Este adevărat, noi încă ne întoarcem la cuvintele profeților și apostolilor pentru toată cunoștința prezentului și viitorului; dar nu pentru că ei au înțeles întotdeauna mai bine decât noi planurile și scopurile lui Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu i-a folosit ca purtători de cuvânt ai Săi, *ca să ne comunice nouă*, și întregii Biserici de-a lungul vârstei Creștine, adevărul referitor la planurile Sale, imediat ce el devine convenit. Acest fapt este dovedit cu prisosință de apostoli. Pavel ne spune că Dumnezeu a făcut cunoscut Bisericii creștine taina (secretul) voinței Sale, lucru pe care Și-l propusese în Sine și pe care nu-l descoperise niciodată înainte, deși îl consemnase în cuvinte tainice care n-au putut fi înțelese până când le-a sosit timpul, pentru ca ochii înțelegerii noastre să se deschidă ca să aprecieze „*înalta chemare*” destinată exclusiv credincioșilor vârstei Creștine (Efeseni 1:9, 10, 17, 18; 3:4-6). Aceasta ne arată clar că nici profeții, nici îngerii n-au înțeles sensul profețiilor rostite. Petru spune că atunci când ei cu nerăbdare au întrebat pentru a le cunoaște sensul, Dumnezeu le-a spus că adevărurile cuprinse în profețiile lor nu erau pentru ei înșiși, ci pentru noi, cei din vârsta Creștină. El îndeamnă Biserica să spere încă la mai mult har (favoare, binecuvântare) în această direcție — încă la mai multă cunoștință despre planurile lui Dumnezeu. 1 Petru 1:10-13.

Deși Isus a promis că Biserica va fi condusă în tot adevărul, este evident că urma să fie o dezvăluire treptată a lui. Cu toate că în zilele apostolilor Biserica era liberă de multe erori care au

apărut sub și în papalitate, totuși nu putem presupune că Biserica timpurie a văzut așa de adânc sau așa de clar în planul lui Dumnezeu cum este posibil să se vadă astăzi. Este de asemenea evident că apostoli diferiți au avut grade diferite de pătrundere în planul lui Dumnezeu, deși *toate scrierile lor* au fost tot atât de adevărat îndrumate și inspirate de Dumnezeu, precum au fost și cuvintele profeților. Pentru a ilustra diferențele de cunoștință, trebuie doar să ne amintim cursul șovăitor, pentru un timp, al lui Petru și al altor apostoli, cu excepția lui Pavel, când Evanghelia începea să meargă la neamuri (Fapte 10:28; 11:1-3; Galateni 2:11-14). Nesiguranța lui Petru era în contrast vizibil cu siguranța lui Pavel, inspirat de cuvintele profeților, de procedurile din trecut ale lui Dumnezeu și de descoperirile directe făcute lui.

Pavel evident a avut revelații mai bogate decât oricare alt apostol. Lui nu i-a fost îngăduit să facă cunoscute aceste revelații Bisericii, nici chiar celorlalți apostoli în mod complet și clar (2 Corinteni 12:4; Galateni 2:2), totuși, în acele viziuni și revelații date lui Pavel putem vedea o valoare pentru întreaga Biserică; pentru că, deși nu i-a fost permis să spună ceea ce a văzut, nici să prezinte în amănunt tot ceea ce știa despre tainele lui Dumnezeu în legătură cu „vârstele viitoare”, totuși ceea ce a văzut a dat forță, nuanță și adâncime de sens cuvintelor lui, pe care, în lumina faptelor ulterioare, a împlinirilor profetice și a conducerii Spiritului, noi le putem aprecia mai deplin decât Biserica timpurie.

Că întărire pentru declarația anterioară, ne amintim ultima carte a Bibliei - Apocalipsa, scrisă prin anul 96 d. Hr. Cuvintele introductive o anunță ca pe o descoperire specială de lucruri neînțelese înainte. Aceasta dovedește în concluzie că, până la timpul acela cel puțin, planul lui Dumnezeu nu fusese complet revelat. Această carte n-a fost vreodată, până acum, tot ceea ce numele ei implică - o descoperire, o REVELAȚIE. În ceea ce privește Biserica timpurie, probabil că nimeni n-a

înțeles vreo parte a cărții. Chiar Ioan, care a avut viziunile, a fost probabil neștiutor de semnificația celor văzute. El a fost atât profet cât și apostol; și în timp ce în calitate de apostol a înțeles și a arătat ceea ce atunci era „hrană la timp cuvenit”, ca profet a rostit lucruri care vor furniza „hrană” pentru casă în vremurile viitoare.

În timpul vârstei Creștine unii dintre sfinți, examinând această carte simbolică, au căutat să înțeleagă viitorul Bisericii, și fără îndoială că toți care au citit și au înțeles chiar și numai o parte din învățăturile ei au fost binecuvântați așa cum a fost promis (Apocalips 1:3). Cartea a continuat să se deschidă pentru unii ca aceștia, și în zilele Reformei a fost un ajutor important pentru Luther în a decide că papalitatea, căreia i-a fost serv conștiincios, era într-adevăr „Anticristul” menționat de apostol, a cărui istorie vedem acum că ocupă o parte atât de mare din acea profeție.

Astfel Dumnezeu dezvăluie treptat adevărul și revelează nemărginitele bogății ale harului Său; și ca urmare acum este cuvenită mult mai multă lumină decât în oricare alt timp trecut din istoria Bisericii.

„Și noi splendori vom mai vedea,
Lumină care crește încă.”

STUDIUL 2

EXISTENȚA UNUI CREATOR SUPREM ȘI INTELIGENT, STABILITĂ

DOVEZI DIN AFARA BIBLIEI, EXAMINATE ÎN LUMINA RAȚIUNII — O
TEORIE CARE NU POATE FI SUSȚINUTĂ — O TEORIE RAȚIONALĂ —
CARACTERUL LUI DUMNEZEU, DEMONSTRAT — DEDUCȚII
RAȚIONALE

Chiar și din punct de vedere al scepticului, o cercetare rațională și sinceră în necunoscut, prin lumina a ceea ce se cunoaște, va conduce pe cugetătorul inteligent, nepărtinitor, în direcția adevărului. Totuși, este evident că fără o descoperire directă a planurilor și scopurilor lui Dumnezeu, oamenii ar putea numai aproxima adevărul și ar ajunge la concluzii nedefinite. Dar să punem Biblia deoparte pentru un moment și să privim lucrurile numai din punct de vedere rațional.

Cel care poate privi cerul cu un telescop, sau chiar numai cu ochiul liber, și vede imensitatea creației, simetria, frumusețea, ordinea, armonia și diversitatea ei, și totuși se îndoiește că Creatorul îi este infinit superior, atât în înțelepciune cât și în putere, sau cel care pentru un moment poate presupune că o astfel de ordine a apărut întâmplător, fără un Creator, și-a pierdut sau și-a ignorat facultatea de gândire până acolo, încât poate fi în mod potrivit considerat, așa cum Biblia îl numește, nebun (unul care ignoră sau căruia îi lipsește rațiunea): „Nebunul spune în inima lui: «Nu este Dumnezeu»”. Totuși, după cum trebuie să deducă orice minte rațională, cel puțin atât este adevărat din Biblie, deoarece este un adevăr vădit că efectele trebuie să fie produse de cauze competente. Chiar fiecare plantă și fiecare floare spune volume de mărturie

despre acest subiect. Complicată în construcție, minunat de frumoasă ca formă și structură, fiecare vorbește despre o înțelepciune și o măiestrie mai presus de cea omenească. Ce mioapă este absurditatea care se laudă cu măiestria și ingeniozitatea omului, și atribuie simplei întâmplări regularitatea, uniformitatea și armonia naturii; care recunoaște legile naturii, în timp ce neagă că natura are un Legiuitor inteligent.

Unii care neagă existența unui Creator inteligent pretind că natura este singurul Dumnezeu, și că de la natură au pornit toate formele de dezvoltare animală și vegetală fără a fi ordonate de inteligență, ci sunt guvernate, spun ei, de „legea supraviețuirii celui mai adecvat” într-un proces de evoluție.

Acestei teorii îi lipsește dovada, deoarece peste tot în jurul nostru vedem că diferitele creaturi sunt de naturi stabile, care nu evoluează spre naturi mai înalte; și, deși cei care țin la această teorie au făcut eforturi repetate, n-au reușit niciodată nici să combine specii diferite, nici să producă o varietate nouă stabilă. Nu se cunoaște nici un caz în care un gen să se fi transformat în altul*. Deși există pești care-și pot folosi aripioarele pentru un moment ca aripi și pot zbura afară din apă, și broaște care pot cânta, nu se știe ca ele să se fi schimbat în păsări. Deși printre animale sunt unele care au o ușoară asemănare cu oamenii, dovada că omul a evoluat din aceste creaturi lipsește complet. Dimpotrivă, investigațiile dovedesc faptul că deși din aceeași specie se pot produce diferite varietăți, este imposibil să se combine specii diferite, sau una să se dezvolte din alta. Pentru același motiv nu se poate pretinde că măgarul și calul se înrudesc, deși se aseamănă unul cu altul, deoarece este bine cunoscut că progenitura lor este imperfectă și n-o poate propaga pe nici una din specii.

*Spre folosul unor cititori, remarcăm că schimbări ca transformarea omizilor în fluturi nu sunt schimbări de natură, omida nefiind decât larva ieșită din oul fluturului.

Desigur că dacă natura neinteligentă ar fi creatorul sau producătorul, ea ar continua procesul și n-ar exista astfel de lucruri cum sunt speciile stabile, deoarece fără inteligență nimic n-ar ajunge la stări stabile. Evoluția ar fi astăzi un fapt, și am vedea în jurul nostru pești devenind păsări și maimuțe devenind oameni. Concluzionăm că această teorie este în contradicție atât cu rațiunea umană cât și cu Biblia, când pretinde că ființele inteligente au fost create de o putere căreia îi lipsește inteligența.

Expunem pe scurt, după cum urmează, o teorie cu privire la creare (cu excepția omului) printr-un proces de evoluție, la care nu vedem nici o obiecție serioasă: Ea presupune că diferitele specii din prezent sunt fixate și neschimbătoare în privința naturii sau genului, și chiar dacă naturile prezente pot fi dezvoltate la un grad mult mai înalt, chiar la perfecțiune, aceste specii sau naturi vor fi pentru totdeauna aceleași. Această teorie presupune mai departe că nici una din aceste specii stabile n-au fost create așa la origine, ci în trecutul îndepărtat s-au dezvoltat din pământ și dintr-o formă într-alta printr-un proces treptat de evoluție. Aceste evoluții, sub legi stabilite divin, în care schimbările de hrană și de climă au jucat un rol important, se poate să fi continuat până când au fost fixate speciile stabile, așa cum se văd în prezent, în afara cărora este imposibilă schimbarea, după toate aparențele fiind atins ultimul scop al Creatorului în această privință. Deși fiecare dintre diferitele familii de plante și animale poate fi îmbunătățită sau degradată, nici una din ele nu poate fi schimbată în alte familii sau genuri și nici ele nu pot fi produse din altele. Deși fiecare din acestea poate ajunge la perfecțiunea propriei sale naturi stabile, scopul Creatorului cu privire la natură fiind atins, o schimbare în continuare în această privință este imposibilă.

Se pretinde că plantele și animalele inițiale, de la care au provenit varietățile stabile prezente, s-au stins înainte de

crearea omului. Schelete și fosile de animale și plante care nu există acum, găsite adânc sub suprafața pământului, favorizează această teorie. Această vedere nu ignoră și nu respinge învățătura Bibliei că omul a fost o creație directă și perfectă, făcută în chipul mintal și moral al Creatorului său, și nu o dezvoltare printr-un proces de evoluție, probabil obișnuit la restul creației. Această vedere nu va dezminți în nici un sens, ci va sprijini ceea ce pretinde Biblia, că natura, așa cum este astăzi, învață că o Ființă inteligentă a ordonat-o și a fost prima ei cauză. Să facă rațiunea umană tot ce poate pentru a pune faptele cunoscute pe seama cauzelor rezonabile și competente, dând legilor naturii creditul cuvenit în fiecare caz; dar în spatele întregului mecanism complicat al naturii este mâna marelui Autor, inteligentul, atotputernicul Dumnezeu.

Afirmăm deci că existența unui Creator inteligent este un adevăr clar demonstrat, a cărui dovadă este peste tot în jurul nostru: da, și în noi; deoarece noi suntem opera Lui, ale cărei puteri mintale și corporale, toate, vorbesc despre o minunată măiestrie, mai presus de înțelegerea noastră. Și El este de asemenea Proiectantul și Creatorul a ceea ce noi numim natură. Noi pretindem că El a ordonat și stabilit legile naturii, a căror acțiune o vedem și-i admirăm frumusețea și armonia. Pe Acesta, a cărui înțelepciune a plănuit Universul și a căruia putere îl susține și-l conduce, a cărui înțelepciune și putere depășește atât de nemăsurat de mult pe a noastră, noi îl venerăm și-L adorăm instinctiv.

A ne da seama de existența acestui Dumnezeu tare nu înseamnă decât a ne teme de atotputernica Lui tărie, dacă nu-L vedem înzestrat cu bunăvoința și bunătatea corespunzătoare puterii Lui. De acest fapt suntem de asemenea pe deplin asigurați prin aceeași mărturie care-I dovedește existența, puterea și înțelepciunea. Nu numai că ni se impune concluzia că există un Dumnezeu, și că puterea și înțelepciunea Lui sunt

nemăsurat mai presus de ale noastre, dar și rațiunea ne obligă să ajungem la concluzia că lucrul cel mai mare creat nu este superior Creatorului; deci trebuie să concluzionăm că cea mai mare manifestare de bunăvoință și dreptate printre oameni este inferioară în întindere față de aceea a Creatorului, întocmai cum înțelepciunea și puterea omului sunt inferioare față de ale Lui. Și astfel avem în fața vederii noastre mintale caracterul și atributele marelui Creator. El este înțelept, drept, iubitor și puternic; iar sfera atributelor Sale este, din necesitate, nemăsurat mai largă decât aceea a celei mai mari creații ale Sale.

Mai departe însă: după ce am ajuns la această concluzie rațională în legătură cu existența și caracterul Creatorului nostru, să întrebăm: Ce trebuie să așteptăm de la o astfel de ființă? Răspunsul este că posesia acestor atribute argumentează în mod rațional exercitarea lor, folosirea lor. Puterea lui Dumnezeu trebuie să fie folosită, și aceasta în armonie cu propria Sa natură — în mod înțelept, just și binevoitor. Oricare ar fi mijloacele pentru acest scop, oricare ar fi acțiunea puterii lui Dumnezeu, rezultatul final trebuie să fie în concordanță cu natura și caracterul Său, și fiecare pas trebuie să fie aprobat de înțelepciunea Sa infinită.

Ce ar putea fi mai rațional decât o astfel de exercitare a puterii așa cum o vedem manifestată în crearea nenumăratelor lumi din jurul nostru și în minunata varietate de pe pământ? Ce ar putea fi mai rațional decât crearea omului, înzestrat cu rațiune și judecată, capabil de a aprecia lucrările Creatorului și de a considera măiestria Lui — înțelepciunea, dreptatea, puterea și iubirea Lui? Totul este rațional și în perfect acord cu faptele cunoscute nouă.

Și acum urmează afirmația noastră finală. Nu este oare rațional să presupunem că o astfel de ființă infinit de înțeleaptă și bună, după ce a făcut o creație capabilă de a-L aprecia pe El

și planul Său, va fi mișcată de iubirea și dreptatea Sa ca să completeze lipsurile naturii acelei creații, dându-i o REVELAȚIE? N-ar fi oare o presupunere rațională, ca Dumnezeu să dea omului informații referitoare la obiectivul existenței lui și informații referitoare la planurile Sale pentru viitorul lui? Dimpotrivă, întrebăm noi, n-ar fi oare irațional să presupunem că un astfel de Creator ar face o creație cum e omul, înzestrată cu puteri de gândire care ajung în viitor, și totuși să nu-i facă nici o descoperire a planurilor Sale, care să-i satisfacă acele dorințe? O astfel de purtare ar fi lipsită de logică, deoarece ar fi contrară caracterului pe care noi pe drept îl atribuim lui Dumnezeu; contrară purtării adecvate unei ființe controlate de dreptate și iubire.

Putem gândi că dacă Înțelepciunea divină, creând omul, ar fi hotărât că este nepotrivit să-i acorde o cunoștință a destinului său viitor și a locului său în planurile Creatorului, atunci, desigur, atât Dreptatea, cât și Iubirea divină, ar fi insistat ca ființa să fie atât de limitată în capacitatea ei, încât să nu fie în mod continuu dezorientată și chinuită de îndoieli, temeri și neștiință, și, în consecință, Puterea divină ar fi fost folosită sub acele limite. Deci, faptul că omul are capacitate de apreciere a revelației planului divin, luat în legătură cu caracterul recunoscut al Creatorului său, este un motiv suficient de a aștepta ca Dumnezeu să acorde o astfel de revelație, la astfel de timp și în așa manieră cum a aprobat înțelepciunea Lui. Așadar, având în vedere aceste considerații, chiar dacă nu am cunoaște Biblia, rațiunea ne-ar conduce să așteptăm și să fim atenți la o astfel de revelație cum pretinde Biblia că este. Și mai mult, remarcând ordinea și armonia creației generale, cum în mare procesiune astrele și sistemele își păstrează timpul și locul, nu putem decât să tragem concluzia că neregularitățile mici, cum ar fi cutremurele de pământ, cicloanele etc., nu sunt decât indicații că în prezent conlucrarea diferitelor elemente în această lume

nu este perfectă. O asigurare că în cele din urmă toate vor fi perfecte și armonioase pe pământ ca și în ceruri, cu unele explicații ale motivelor că în prezent nu este așa, sunt cereri raționale pe care oamenii raționali pot să le aibă și la care Creatorul, a cărui înțelepciune, putere și bunăvoință sunt demonstrate, poate să răspundă. Deci, noi trebuie să așteptăm ca revelația căutată să includă o astfel de asigurare și o astfel de explicație.

Fiind stabilit că este înțelept de a aștepta o revelație a voinței și planului lui Dumnezeu cu privire la rasa noastră, în capitolul următor vom examina caracterul general al Bibliei, care pretinde a fi tocmai o astfel de revelație. Și dacă ea prezintă caracterul lui Dumnezeu în perfectă armonie cu ceea ce rațiunea dictează, așa cum s-a considerat mai sus, să tragem concluzia că ea se dovedește astfel a fi revelația necesară și rațională așteptată de la Dumnezeu, și atunci să-i acceptăm mărturia ca atare. Dacă sunt de la Dumnezeu, învățăturile ei, când sunt pe deplin apreciate, vor fi în acord cu caracterul Lui, care, rațiunea ne asigură, este perfect în înțelepciune, dreptate, iubire și putere.

„Voi ce departe cercetați, cu minți iscoditoare,
Și peste tot descoperiți minuni încântătoare,
Mărturișiți-i ai Lui pași,
Vă închinați și-L adorați.

Cerurile, Doamne, slava Ta vestesc,
Fiecare stea înțelepciunea Ți reflectă;
Dar când ochii noștri în Cuvântul Tău privesc,
Citesc numele Tău în rânduri mai frumoase încă.”

LUMINA SOARELUI PESTE TOTI

„Ce nebunie dar”, strigă criticul ne-ncrezător,
 Cu ochi cunoscător în ale lumii, și zâmbet înțelept și disprețuitor,
 „În timp ce fort către fort și post către post repetând,
 Tobele neîncetat sună, la luptă chemând;
 Și-n jurul pământului verde, al bisericii dangăt de clopot
 Ține isonul tobelor ce sună apelul în ropot;
 La pace visând într-o lume plină de arme,
 La săbii în fiare de plug prin a Scripturilor vrajă schimbate,
 La neamuri ce cu vin de sânge-s îmbătate,
 Mergând împleticindu-se când iau angajamentul de fraternitate,
 Ca unul beat răspund la a părintelui Matei chemare.

* * * * *

Kaizer ori Ziditor, frâu pune cu o baricadă
 Din frunze de măslin și rezoluțiuni;
 Armele ținut cu Scripturi tăioase
 Și speră să-nfrângi flotele cu goale figuri de stil.
 Gloria și pompa războiului încă va mai atrage
 Mulțimea în urale când trec a lor parade;
 Trudnica muncă șapca încă-și va mai scoate
 Când cei bravi pleacă; frumoasele femei vor afișa batiste fluturate;
 Bardul vitejia încă va cânta,
 Și-n fața celor tari, adoratorii de eroi genunchii încă-și vor pleca;
 Cleric molatic, rozuliu, în haină de samur,
 La a treia sticlă de vin inspirator,
 Demonstra-va' audienței cu pană și cu săbii
 Că-ndeletnicirea lor este-n acord cu legea iubirii;
 Și Biserica pentru stat, și statul pentru Biserică se va bate,
 Căzând de acord că numai puterea are dreptate.”

Cu toate aceste zâmbete batjocoritoare, voi credincioșii, puțini,
 Care-ndrăzniți să țineți sus Cuvântul Domnului
 Și-adevărat să-l mărturișiți,
 A căror clarvăzătoare credință acest timp rău transcende.
 Și peste pustiul nelegiuirii vieții prezente
 Vede calmul viitor în verde-nveșmântat,
 Și munții în nori și lumină, cu blânde părâiașe brăzdați;
 Păstrați încă poteca pe care datoria vă cere să umblați,
 Chiar dac-a-lumii-nțelepciune clatină capul precaut.
 Nici un adevăr nu coboară din cer asupra pământului
 Fără să fie-ntâmpinat de zâmbetul disprețuitor al scepticului;
 Negat și batjocorit, binecuvântările lui între timp vor cădea
 Obișnuit ca roua și lumina soarelui, peste toți asemenea.

—Whittier

STUDIUL 3

BIBLIA CA DESCOPERIRE DIVINĂ, PRIVITĂ ÎN LUMINA RAȚIUNII

PRETENȚIILE BIBLIEI ȘI MĂRTURIILE DE SUPRAFAȚĂ ALE CREDIBILITĂȚII EI — ANTICHITATEA ȘI PĂSTRAREA EI — INFLUENȚA EI MORALĂ — MOTIVELE SCRITORILOR — CARACTERUL GENERAL AL SCRIERILOR — CĂRȚILE LUI MOISE — LEGEA LUI MOISE — PARTICULARITĂȚILE GUVERNULUI INSTITUIT DE MOISE — NU A FOST UN SISTEM DE INTRIGI CLERICALE — INSTRUCȚIUNI PENTRU CONDUCĂTORII CIVILI — BOGAȚII ȘI SĂRACII LA ACELAȘI NIVEL ÎN FAȚA LEGII — PROTECȚIE ÎMPOTRIVA AMESTECULUI ÎN DREPTURILE POPORULUI — PREOȚIMEA NU ERA O CLASĂ FAVORIZATĂ; CUM ERA SUSȚINUTĂ ETC. — APĂRARE ÎMPOTRIVA ASUPRIII STRĂINILOR, VĂDUVELOR, ORFANILOR ȘI SLUJITORILOR — PROFEȚII BIBLIEI — EXISTĂ O TRĂSĂTURĂ COMUNĂ DE UNIRE ÎNTRE LEGE, PROFEȚI ȘI SCRITORII NOULUI TESTAMENT? — MINUNILE NU SUNT IRATIONALE — CONCLUZIE RAȚIONALĂ

Biblia este făclia civilizației și libertății. Influența ei bună în societate a fost recunoscută de către cei mai mari oameni de stat, chiar dacă ei au privit-o în cea mai mare parte prin diferiți ochelari ai crezurilor conflictuale, care, în timp ce susțin Biblia, îi denaturează grav învățăturile. Deși neintenționat, distinsa carte veche este dureros denaturată de către prietenii ei, dintre care mulți și-ar da viața pentru ea; și totuși ei îi aduc mai multă daună vitală decât dușmanii ei, pretinzând că ea sprijină concepțiile lor greșite despre adevărul ei, concepții de multă vreme respectate, primite prin tradițiile părinților lor. Ce bine ar fi ca aceștia să se trezească, să-și reexamineze oracolul și să pună pe vrăjmașii ei în încurcătură, deposedându-i de armele lor!

Deoarece lumina naturii ne conduce spre a aștepta o revelație de la Dumnezeu, mai deplină decât aceea pe care ne-o dă natura, mintea rațională, cugetătoare, va fi pregătită să examineze pretențiile a orice se susține a fi revelație divină, care dă o dovadă exterioară rațională de realism pentru astfel de pretenții. Biblia pretinde a fi o astfel de revelație de la Dumnezeu și vine cu dovezi exterioare suficiente cu privire la corectitudinea posibilă a pretențiilor ei, și ne dă o speranță rațională că investigarea mai îndeaproape va dezvălui dovezi mai complete și mai sigure că este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia este cea mai veche carte în existență; ea a supraviețuit furtunilor a 30 de secole. Oamenii s-au străduit prin toate mijloacele posibile s-o izgonească de pe fața pământului: au ascuns-o, au ars-o, au făcut ca faptul de a o avea în posesie să fie o crimă care se pedepsește cu moartea, și cele mai amare și neîndurătoare persecuții au fost duse împotriva celor care au avut credință în ea; dar cartea încă trăiește. Astăzi, în timp ce mulți din vrăjmașii ei dorm în moarte, și sute de volume scrise s-o discrediteze și să-i răstoarne influența sunt de mult uitate, Biblia și-a găsit locul în fiecare popor și limbă a pământului, fiind făcute peste două sute de traduceri diferite ale ei. Faptul că această carte a supraviețuit așa de multe secole, în ciuda atâtor inegalabile eforturi de a o surghiuni și nimici, este cel puțin o puternică dovadă suplimentară că marea Ființă pe care ea o pretinde ca autor al ei a fost și Păstrătorul ei.

Este de asemenea adevărat că influența morală a Bibliei este uniform bună. Cei care devin studenți atenți ai paginilor ei se ridică invariabil la o viață mai pură. Alte scrieri despre religie și despre diferite științe au făcut bine, au înnobilit și binecuvântat omenirea într-o anumită măsură, dar toate celelalte cărți luate împreună n-au reușit să aducă creației suspinându-bucuria, pacea și binecuvântarea pe care a adus-o

Biblia, atât celor bogați, cât și celor săraci, atât celor învățați, cât și celor neînvățați. Biblia nu este o carte numai de citit: ea este o carte de studiat cu grijă și gândire; deoarece gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile noastre și căile Lui decât căile noastre. Și dacă vrem să înțelegem planul și gândurile infinitului Dumnezeu, trebuie să ne aplecăm toate puterile asupra acestei importante activități. Cele mai bogate comori de adevăr nu se află întotdeauna la suprafață.

Această carte, de la un capăt la altul, arată constant și se referă la un personaj proeminent, Isus din Nazaret, despre care ea pretinde că a fost Fiul lui Dumnezeu. De la început până la sfârșit sunt scoase în relief numele, funcția și lucrarea Lui. Este un fapt al istoriei, în afara Bibliei, și în mod variat și pe deplin confirmat, că un om numit Isus din Nazaret a trăit și a fost întrucâtva renumit cam pe timpul indicat de scriitorii Bibliei. Că acest Isus a fost răstignit pentru că a adus ofense evreilor și preoțimii lor este încă un fapt stabilit de istorie, în afară de dovezile furnizate de scriitorii Noului Testament. Scriitorii Noului Testament (cu excepția lui Pavel și I uca) au fost cunoștințe personale și ucenici ai lui Isus din Nazaret, ale cărui doctrine au fost prezentate de scrierile acestora.

Existența oricărei cărți implică un motiv din partea autorului. De aceea întrebăm: Ce motive ar fi putut inspira pe acești oameni să îmbrățișeze cauza acestei persoane? El a fost condamnat la moarte și răstignit de către evrei ca răufăcător, ca unul necorespunzător să trăiască, cei mai religioși dintre ei consimțind și cerându-I moartea. Îmbrățișându-I cauza și promulgându-I doctrinele, acești oameni au înfruntat disprețul, lipsa și persecuția amară, și-au riscat însăși viața, iar în unele cazuri au suferit chiar martiriu. Admitând că în timpul vieții Isus a fost o persoană remarcabilă, atât în viață cât și în învățături, ce motiv ar fi putut avea cineva să-I îmbrățișeze cauza după ce a murit? - în special când moartea I-a fost atât

de umilitoare? Și dacă am presupune că acești scriitori și-au inventat narațiunile, și că Isus a fost eroul lor imaginar sau ideal, ce absurd ar fi să se presupună că oameni normali, după ce au pretins că El a fost Fiul lui Dumnezeu, că a fost conceput în mod supranatural, a avut puteri supranaturale prin care a vindecat leproși, a redat vederea celor orbi din naștere, a făcut pe surzi să audă și chiar a înviat morți — cât de absurd ar fi să se presupună că ei ar încheia povestea unui astfel de personaj declarând că un mic grup de vrăjmași ai Lui L-au executat ca pe un criminal, în timp ce toți prietenii și ucenicii Lui, și printre ei înșiși scriitorii, L-au părăsit și au fugit în momentele grele?

Faptul că istoria profană nu este de acord în unele privințe cu acești scriitori să nu ne facă să privim relatările lor ca neadevărate. Cei care trag o astfel de concluzie trebuie să precizeze și să dovedească un motiv pentru care acești scriitori fac declarații false. Ce motiv i-ar fi putut îndboldi? Ar fi putut ei spera prin aceasta în mod rațional la avere, faimă, putere, sau vreun avantaj pământesc? Sărăcia prietenilor lui Isus și lipsa de popularitate a însuși eroului lor printre marii religioși ai Iudeii contrazice un asemenea gând; în timp ce faptul că El a murit ca răufăcător, ca tulburător al păcii, și că a fost lipsit de un nume bun, n-a oferit nici o speranță de faimă de invidiat sau de avantaj pământesc pentru cei care ar încerca să-I restabilească doctrina. Din contră, dacă acesta ar fi fost obiectivul celor care L-au propovăduit pe Isus, oare n-ar fi renunțat ei în grabă când au aflat că le-a adus rușine, persecuție, închisoare, lovituri și chiar moarte? Rațiunea învață clar că oamenii care au sacrificat casă, reputație, onoare și viață; care n-au trăit pentru satisfacția prezentă; al căror scop central a fost să-și ridice semenii, și care au insuflat principii morale de cel mai înalt tip, nu numai că au fost stăpâniți de un motiv, ci mai mult, motivul lor trebuie să fi fost curat și obiectivul lor impresionant de mareț. Rațiunea spune mai departe că mărturia acestor oameni, puși în mișcare

numai de motive curate și bune, este de zece ori mai importantă și mai vrednică de considerație decât aceea a scriitorilor obișnuiți. Acești oameni n-au fost nici fanatici: au fost oameni cu mintea sănătoasă și rațională, și în fiecare caz au dat argumente pentru credința și speranța lor; și ei au fost cu perseverență credincioși acelor convingeri raționale.

Și ceea ce am remarcat aici este în același fel aplicabil diferiților scriitori ai Vechiului Testament. Ei au fost îndeosebi oameni remarcabili pentru fidelitatea lor față de Domnul; și această istorie înregistrează și mustră tot așa de imparțial slăbiciunile și neajunsurile lor după cum le laudă virtuțile și credincioșia. Acest lucru trebuie să-i uimească pe cei care presupun că Biblia este o istorie confecționată, destinată să inducă frică în a venera un sistem religios. Există în Biblie o sinceritate care o marchează ca adevăr. Necinstiții, doritori să prezinte pe un om ca fiind mare, și în special dacă sunt doritori să-i prezinte unele scrieri ca inspirate de Dumnezeu, fără îndoială că ar zugrăvi caracterul unuia ca acesta fără pată și nobil în cel mai înalt grad. Faptul că în Biblie nu s-a urmat o astfel de cale este o dovadă *rațională* că n-a fost fraudulos aranjată pentru a înșela.

Având deci motiv să *așteptăm* o revelație a voinței și planului lui Dumnezeu, și aflând că Biblia, care pretinde a fi acea revelație, a fost scrisă de oameni ale căror motive nu vedem nici un temei să le contestăm, ci, dimpotrivă, vedem temeiuri să le aprobăm, să examinăm caracterul scrierilor care se pretind inspirate, pentru a vedea dacă învățăturile lor corespund cu caracterul pe care în *mod rațional* l-am atribuit lui Dumnezeu, și dacă ele au dovezi interne de sinceritate.

Primele cinci cărți din Noul Testament și câteva din Vechiul Testament sunt narațiuni sau istorisiri de fapte cunoscute scriitorilor și garantate prin caracterele lor. Este evident pentru toți că nu s-a cerut o revelație specială numai

pentru a spune adevărul referitor la chestiuni pe care ei le cunoșteau intim și pe deplin. Totuși, deoarece Dumnezeu a dorit să le facă oamenilor o descoperire, faptul că aceste istorisiri ale evenimentelor trecătoare au o legătură cu acea descoperire ar fi un temei suficient pentru a face deducția rațională că Dumnezeu va supraveghea, și în așa fel va aranja, încât scriitorul onest pe care El l-a selecționat pentru lucrare să fie adus în contact cu faptele necesare. Credibilitatea acestor părți istorice ale Bibliei se bazează aproape în întregime pe caracterele și motivele scriitorilor lor. Oamenii buni nu vor rosti falsități. Un izvor curat nu va da ape amare. Și mărturia unită a acestor scrieri va reduce la tăcere orice suspiciune că autorii lor ar spune sau ar face rău pentru ca să poată urma binele.

Realismul anumitor cărți ale Bibliei, ca: Regi, Cronici, Judecători etc., nu va fi infirmat în nici un fel când vom spune că ele sunt pur și simplu istorii corecte ale evenimentelor și persoanelor proeminente din timpul lor, păstrate cu grijă. Dacă se ține seama că Scripturile ebraice conțin atât istorie, cât și lege și profeții, și că istoriile, genealogiile lor etc., au fost cu atât mai explicite în a detalia împrejurările cu cât se aștepta ca Mesia cel promis să vină pe o anumită linie din Avraam, vedem un motiv pentru înregistrarea anumitor fapte istorice considerate nedelicate în lumina acestui secol al douăzecilea. De exemplu, un raport clar al originii națiunii moabiților și amoniților, și a relației lor cu Avraam și cu israeliții, a fost probabil în mintea istoricului motivul necesității unei istorii complete a nașterii lor (Genesa 19:36-38). Tot așa, se dă un raport foarte detaliat al copiilor lui Iuda, din care a venit David, regele, prin care este trasată înapoi la Avraam genealogia Mariei, mama lui Isus, ca și aceea a lui Iosif, soțul ei (Luca 3:23, 31, 33, 34; Matei 1:2-16). Fără îndoială că necesitatea de a stabili în amănunțime genealogia a fost cu atât mai impor-

tantă cu cât din această seminție (Genesa 49:10) urma să vină atât Regele domnitor al lui Israel, cât și Mesia cel promis, și de aceea minuțiozitatea detaliilor care nu sunt date în alte cazuri. Genesa 38.

Pot exista motive similare sau diferite și pentru alte fapte istorice înregistrate în Biblie, a căror utilitate o vom vedea curând, care, dacă n-ar fi istorie, ci numai un tratat de morală, ar putea fi omise fără pagubă; cu toate acestea nimeni nu poate spune rațional că Biblia aprobă undeva impuritatea. Mai mult, este bine să ne amintim că aceleași fapte pot fi spuse mai delicat sau mai puțin delicat, în orice limbaj; și că deși traducătorii Bibliei au fost, pe drept, prea conștiincioși ca să omită ceva din înregistrare, totuși ei au trăit într-o zi mai puțin specială decât a noastră în ceea ce privește alegerea de expresii rafinate; și același lucru se poate presupune și despre vremurile timpurii ale Bibliei și despre obiceiurile de exprimare. Desigur, nici cei mai meticuloși nu pot găsi vreo obiecție în această privință la vreuna din expresiile Noului Testament.

CĂRȚILE LUI MOISE ȘI LEGILE PROMULGATE ÎN ELE

Primele cinci cărți ale Bibliei sunt cunoscute ca Cele cinci cărți ale lui Moise, deși ele nu-i menționează nicăieri numele ca autor al lor. Este o deducție rațională că au fost scrise de Moise sau sub supravegherea lui, relatarea morții și îngropării lui fiind în mod potrivit adăugată de secretarul său. Omisiunea declarației clare că aceste cărți au fost scrise de Moise nu este deloc o dovadă împotriva acestui gând; deoarece, dacă le-ar fi scris altul ca să înșele și să comită o fraudă, desigur că, pentru a-și face credibilă înșelătoria, acesta ar fi pretins că au fost scrise de către marele conducător și om de stat al lui Israel (vezi Deuteronom 31:9-27). De un lucru suntem siguri: Moise a

condus națiunea evreiască afară din Egipt. El i-a organizat ca națiune după legile prezentate în aceste cărți; și timp de peste trei mii de ani, prin consimțământ general, națiunea evreiască a pretins aceste cărți ca pe un dar de la Moise pentru ei, și le-au ținut atât de sacre, încât nici o iotă sau un mic amănunt nu trebuia modificat — dând astfel asigurarea purității textului.

Aceste scrieri ale lui Moise conțin singura istorie credibilă existentă a epocii pe care o parcurge. Istoria chineză simulează că începe la creare, spunând cum Dumnezeu a ieșit pe apă într-o luntre, și, luând în mână o bucată de pământ, l-a aruncat în apă. Acea bucată de pământ, pretinde ea, a devenit lumea aceasta etc. Dar toată povestea este atât de lipsită de rațiune, încât nici cea mai simplă inteligență de copil n-ar fi înșelată de ea. Din contră, relatarea dată în Genesa începe cu presupunerea rațională că deja exista un Dumnezeu, un Creator, o Cauză Primară inteligentă. Ea nu tratează despre Dumnezeu ca având un început, ci despre lucrarea Lui, cu începutul și progresul ei în ordine și sistematic — „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. Apoi, trecând fără detalii sau explicații peste originea pământului, continuă narațiunea despre cele șase zile (epoci) de pregătire a lui pentru om. Relatarea este substanțial confirmată de lumina științei care s-a acumulat timp de patru mii de ani; deci este cu mult mai rațional să se accepte pretenția că Moise, autorul ei, a fost inspirat divin, decât să se presupună că inteligența unui om a fost superioară inteligenței și cercetării combinate a restului rasei timp de trei mii de ani de atunci, ajutată de mijloacele moderne și de bani cu milioanele.

Priviți mai departe sistemul de legi enunțate în aceste scrieri. Cu siguranță că au fost fără egal, atât în zilele lor, cât și de atunci, până în acest secol al douăzecilea; și legile acestui secol se bazează pe principiile enunțate în Legea Mozaică și au fost întocmite în principal de oameni care au recunoscut că Legea Mozaică este de origine divină.

Decalogul este un scurt rezumat al întregii legi. Cele zece porunci prescriu un cod de cult și morală care trebuie să frapeze pe fiecare student, fiind remarcabile; și dacă n-ar fi fost niciodată cunoscute, și ar fi găsite acum printre ruinele și relicvele Greciei, Romei sau Babilonului (națiuni care s-au ridicat și au căzut la mult timp după ce au fost date acele legi), ele ar fi privite ca minunate, dacă nu supranaturale. Dar obișnuința cu ele și cu pretențiile lor a dat naștere la indiferență apreciabilă, așa încât importanța lor reală nu este remarcată decât de puțini. Este adevărat, aceste porunci nu învață despre Cristos; ele au fost date, nu creștinilor, ci evreilor; nu să învețe credința într-o răscumpărare, ci să convingă pe oameni de starea lor păcătoasă și de nevoia lor de o răscumpărare. Iar esența acestor porunci a fost impresionant condensată de către ilustrul fondator al creștinismului în cuvintele: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul și cu toată puterea ta”; și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Marcu 12:30, 31.

Guvernul instituit de Moise a fost diferit de toate celelalte guverne, antice și moderne, prin aceea că pretindea a fi al Creatorului însuși, și oamenii erau socotiți răspunzători față de El; legile și instituțiile lor, civile și religioase, pretindeau a emana de la Dumnezeu, și, după cum vom vedea imediat, erau în armonie perfectă cu ceea ce rațiunea ne învață că este caracterul lui Dumnezeu. Cortul întâlnirii, în centrul taberei, avea în încăperea „Sfânta Sfintelor” o manifestare a prezenței lui Iehova ca Rege al lor, de unde prin mijloace supranaturale ei primeau instrucțiuni pentru administrarea cum se cuvine a afacerilor lor naționale. A fost stabilit un ordin de preoți, care aveau în grijă supravegherea completă a Cortului întâlnirii, și numai prin ei era permis accesul și comuniunea cu Iehova. Poate primul gând al unora în legătură cu aceasta ar fi: „A! Iată obiectivul organizării lor; la ei, ca și la alte națiuni, preoții con-

duceau poporul, impunându-se credulității lor și stârnindu-le temerile pentru propria lor onoare și profit”. Dar stai, prietene, să nu presupunem nimic prea în grabă. Unde există o așa bună posibilitate de a verifica această problemă cu faptele, n-ar fi rațional să sărim la concluzii fără fapte. Dovezile incontestabile sunt contrare acestor presupuneri. Drepturile și privilegiile preoților erau limitate; nu li se dădea nici o putere civilă, de nici un fel, și le lipsea complet posibilitatea de a-și folosi slujba ca să profite de drepturile sau de conștiința poporului; și acest aranjament a fost făcut de Moise, un membru al liniei preotești.

Ca și reprezentant al lui Dumnezeu în scoaterea lui Israel din robia egipteană, forța împrejurărilor a centralizat guvernarea în mâna lui și a făcut din blândul Moise un autocrat în putere și autoritate, deși, prin blândețea dispoziției sale, a fost de fapt servul extenuat al poporului, a cărui viață chiar, se epuiza prin grijile apăsătoare ale poziției sale. În asemenea conjunctură a fost stabilit un guvern civil, care virtual era o democrație. Să nu fim înțeleși greșit: Privit cum l-ar aprecia necredincioșii, guvernul lui Israel era o democrație, dar privit în lumina propriilor lui pretenții era o teocrație, adică un guvern divin; deoarece legile date de Dumnezeu prin Moise nu permiteau nici un amendament; ei nu trebuia nici să adauge nici să scoată din codul lor de legi. Astfel văzut, guvernul lui Israel a fost diferit de oricare alt guvern civil, fie înainte, fie după el. „Dumnezeu a zis lui Moise: «Adună la Mine 70 de bărbați dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la Cortul întâlnirii și să se înfățișeze acolo cu tine. Eu Mă voi pogori și îți voi vorbi; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur»”. (Numeri 11:16, 17. Vezi de asemenea versetele 24-30 ca un exemplu de blândețe și de artă a guvernării adevărate și neprefăcute.) Moise, repetând acest lucru, spune: „Am luat atunci pe căpeteniile semințiilor voastre, bărbați înțelepți și

cunoscuți (cu influență) și i-am pus în fruntea voastră drept căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece, ca dregători în semințiile voastre”. Deuteronom 1:15; Exod 18:13-26.

Astfel se vede că acest distins legiuitor, departe de a căuta să-și continue sau să-și mărească propria putere, punând guvernarea poporului sub controlul rudelor sale directe, din seminția preotească, să-și folosească autoritatea religioasă pentru a încătușa drepturile și libertățile poporului, dimpotrivă, a introdus în popor o formă de guvernare menită să cultive spiritul de libertate. Istoriile altor națiuni și conducători nu arată nici un egal la aceasta. În toate cazurile conducătorul a căutat propria mărire și mai mare putere. Chiar și în cazurile în care aceștia au ajutat la stabilirea republicilor, din evenimentele ulterioare a reieșit că au făcut-o din diplomatie, pentru a obține favoarea poporului și a-și perpetua propria lor putere. În situația lui Moise, orice ambițios, stăpânit de politică și încercând să perpetueze o înșelăciune asupra poporului, ar fi lucrat spre o mai mare centralizare a puterii pentru sine și familia sa, în special când aceasta ar fi părut o sarcină ușoară, prin faptul că autoritatea religioasă era deja la acea seminție și prin pretenția acelei națiuni că era guvernată de Dumnezeu din Cortul întâlnirii. Nici nu este de presupus că un om capabil de a forma asemenea legi, și de a conduce asemenea popor, să fie atât de greoi la înțelegere încât să nu vadă care va fi tendința cursului său. Atât de complet a fost pusă guvernarea poporului în propriile lor mâini, încât, deși a fost stipulat ca situațiile mai grele, pe care acești guvernatori nu le puteau rezolva, să fie aduse înaintea lui Moise, totuși ei înșiși hotărâau în privința cazurilor care să meargă înaintea lui Moise: „Și când veți găsi o pricină grea, s-o aduceți înaintea mea ca s-o aud”. Deuteronom 1:17.

Văzut astfel, Israel era o republică ai cărei dregători acționau sub mandat divin. Și spre confuzia celor care din

ignoranță pretind că Bibila aprobă o domnie imperială stabilită asupra poporului, în loc de „guvernarea poporului de către popor”, să se remarce că această formă republicană de guvernământ civil a continuat timp de peste patru sute de ani. Iar apoi a fost schimbată cu aceea de regat la cererea „Bătrânilor”, fără aprobarea Domnului, care i-a spus lui Samuel, pe vremea aceea servind ca un fel de președinte neoficial: „Ascultă glasul poporului în toate ce-ți va spune, căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei”. La cererea insistență a lui Dumnezeu, Samuel a explicat poporului cum vor fi desconsiderate drepturile și libertățile lor, și cum printr-o astfel de schimbare vor deveni slugi; totuși, ei au ajuns să fie orbiți de ideea populară ilustrată peste tot în jurul lor la alte neamuri (1 Samuel 8:6-22). Considerând această relatare despre *dorința* lor de a avea un rege, cine nu este impresionat la gândul că Moise s-ar fi putut instala ferm, fără dificultate, în fruntea unui mare imperiu?

Deși Israel ca întreg constituia o națiune, totuși diviziunea pe seminții a fost recunoscută întotdeauna după moartea lui Iacov. Fiecare familie sau seminție, prin consimțământ general, alegea sau recunoștea pe anumiți membri ca reprezentanți ai ei, sau căpetenii. Acest obicei a continuat chiar și în lunga lor robie în Egipt. Aceștia erau numiți căpetenii sau bătrâni, și acestora le-a dat Moise onoarea și puterea guvernării civile; în timp ce, dacă el dorea să centralizeze puterea pentru sine și pentru propria familie, aceștia ar fi fost ultimii oameni care să fie onorați cu putere și funcție.

Instrucțiunile date celor numiți la conducerea civilă fiind de la Dumnezeu, ele sunt un model de simplitate și puritate. Moise declară poporului în auzul acestor judecători: „Am dat în același timp următoarea poruncă judecătorilor voștri: «Să ascultați pe frații voștri și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe

cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu este cel care face dreptate. Și, când veți găsi o pricină prea grea, s-o aduceți înaintea mea, ca s-o aud» (Deuteronom 1:16, 17). După moartea lui Moise, asemenea cazuri grele erau aduse direct înaintea Domnului prin Marele Preot, răspunsul fiind „da” sau „nu”, prin Urim și Tumim.

Având în vedere aceste *fapte*, ce vom spune despre teoria care sugerează că aceste cărți au fost scrise de preoți necinstiți pentru a-și asigura influența și puterea asupra poporului? Pentru un astfel de scop ar falsifica oare astfel de oameni documente, așa încât să distrugă tocmai scopurile pe care ei au încercat să le promoveze — documente care dovedesc în concluzie că marea Căpetenie a lui Israel, chiar unul din propria lor seminție, la insistența lui Dumnezeu a înlăturat preoțimea de la puterea civilă, plasând acea putere în mâinile poporului? Consideră cineva rațională o astfel de concluzie?

Apoi, este vrednic de remarcat că legile celei mai avansate civilizații, în acest secol al douăzecilea, nu prevăd cu mai mare grijă ca bogații și săracii să stea la nivel egal de responsabilitate în fața legii civile. Absolut nici o distincție nu s-a făcut prin legile lui Moise. Iar cât despre protecția oamenilor de pericolele ca unii să devină foarte săraci și alții excesiv de bogați și puternici, nici o altă lege națională care să fi apărut cu atâta grijă acest punct n-a fost vreodată adoptată. Legea lui Moise prevedea o restituire la fiecare al cincizecilea an — anul lor jubiliar. Prin prevenirea înstrăinării absolute a proprietății, această lege împiedica acumularea ei în mâinile celor puțini (Levitic 25:9, 13-23, 27-30). De fapt erau învățați să se considere frați, și să se poarte în consecință; să se ajute unul pe altul fără compensație, și să nu ia nici o camătă unul de la altul. Vezi Exod 22:25; Levitic 25:36, 37; Numeri 26:52-56.

Toate legile erau anunțate public, împiedicând astfel pe oamenii uneltitori să aibă succes în amestecul în drepturile poporului. Legile erau expuse în așa manieră, încât oricine

dorea să le poată copia; și, pentru ca nici cel mai sărac și mai neînvățat să nu fie în necunoștință de ele, era de datoria preoților să le citească poporului la sărbătorile lor septenale (Deuteronom 31:10-13). Este oare rațional să se presupună că asemenea legi și aranjamente au fost întocmite de oameni răi, sau de oameni care au uneltit pentru a lipsi poporul de libertățile și fericirea lui? O astfel de presupunere ar fi irațională.

În considerația ei pentru drepturile și interesele străinilor și vrăjmașilor, legea Mozaică a fost cu treizeci și două de secole înaintea timpului ei — dacă într-adevăr legile celor mai civilizați de astăzi o egalează în corectitudine și bunăvoință. Citim: „Aceeși lege va fi pentru cel născut în țară ca și pentru străinul care va locui în mijlocul vostru; căci Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Exod 12:49; Levitic 24:22.

„Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu unul născut în mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.” Levitic 19:33, 34.

„Dacă întâlnești boul vrăjmașului tău sau măgarul rătăcit, să i-l aduci negreșit acasă. Dacă vezi pe măgarul vrăjmașului tău căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, ci să-i ajuți negreșit să ia povara de pe el.” Exod 23:4, 5.

Nici chiar animalele necuvântătoare n-au fost uitate. Cruzimea față de acestea, ca și față de ființele umane, era strict interzisă. Unui bou nu trebuia să i se pună botnița în timpul treieratului grâului; pentru bunul motiv că orice lucrător este vrednic de hrana lui. Nici chiar boul și măgarul nu era îngăduit să are împreună, pentru că sunt așa de nepotriviți în putere și mers; ar fi o cruzime. Odihna lor a fost de asemenea prevăzută. Deuteronom 25:4; 22:10; Exod 23:12.

Unii ar putea pretinde că preoția a fost o instituție egoistă fiindcă seminția leviților era întreținută prin zecimea anuală,

sau zeciuiala, din produsul individual al fraților lor din celelalte seminții. Declarat așa, acest fapt este o prezentare incorectă, prea obișnuită la sceptici, care, posibil din ignoranță, în acest mod prezintă fals una din cele mai remarcabile dovezi a părții lui Dumnezeu în organizarea acelui sistem, și că el n-a fost lucrarea unei preoțimi uneltitoare și egoiste. Într-adevăr, nu arareori este fals reprezentat de către o preoțime modernă, care impune acum un sistem similar, folosindu-l pe acela ca pe un precedent, fără să menționeze starea de lucruri pe care acela a fost fondat, sau metoda lui de plată.

De fapt a fost fondat pe cea mai strictă echitate. Când Israel a ajuns în posesia țării Canaanului, leviții au avut desigur tot atâta drept la o parte din pământ ca și celelalte seminții; totuși, prin porunca expresă a lui Dumnezeu, ei n-au luat nimic din ea, cu excepția anumitor cetăți sau localități pentru locuit, răspândite printre diferite seminții pe care trebuia ca ei să le sërvească în cele religioase. De nouă ori s-a făcut această interdicere înainte de împărțirea țării. Desigur, în loc de pământ trebuia să li se asigure un echivalent, și aceea asigurare rațională și dreaptă a fost, prin urmare, *zeciuiala*. Și aceasta nu este totul: deși zeciuiala, după cum am văzut, era o datorie dreaptă, ea n-a fost impusă ca o taxă, ci urma să fie plătită ca o contribuție voluntară. Și nici o amenințare nu-i obliga la acele contribuții; totul depindea de conștiinciozitatea lor. Singurele îndemnuri către popor în legătură cu acest subiect sunt după cum urmează:

„Cât vei trăi în țara ta, vezi să nu cumva să uiți pe levit” (Deuteronom 12:19). „Să nu neglijezi pe levitul care va fi în cetățile tale, căci el nu are nici parte, nici moștenire cu tine” (în țară). Deuteronom 14:27.

Întrebăm: Este oare rațional să se presupună că această ordine de lucruri ar fi fost astfel aranjată de preoți egoiști și ambițioși? — un aranjament care să-i dezmoștenească pe ei și să-i facă dependenți de frații lor pentru întreținere? Nu ne învață rațiunea contrariul?

În armonie cu aceasta, și de asemenea care nu se poate explica pe nici un alt temei decât pe cel pretins — că Dumnezeu este autorul acelor legi — este faptul că nu s-a făcut nici o prevedere specială pentru a onora preoțimea. În nimic n-ar fi impostorii mai grijulii decât în a prevedea venerație și respect pentru sine, și pedepsele și blestemele cele mai aspre pentru cei care i-ar trata rău. Dar nu apare nimic de acest fel; nu se prevede nici o onoare specială sau venerație, nici imunitate pentru violență sau insultă. Legea comună, care nu făcea nici o distincție între clase și nu puneă preț pe rangul persoanelor, era singura lor protecție. Acest lucru este cu atât mai remarcabil cu cât tratamentul servilor, străinilor și vârstnicilor era subiectul unei legislații speciale. De exemplu: Să nu asuprești *pe străin, pe văduvă sau pe orfan*; căci dacă ei strigă la Mine (la Dumnezeu) după ajutor, Eu le voi auzi negreșit strigătele, mânia Mea se va aprinde și vă voi nimici cu sabia; soțiile voastre vor rămâne văduve și copiii voștri orfani (Exod 22:21-24, 23:9; Levitic 19:33, 34). „Să nu nedreptățești pe *muncitorul sărac* și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul dintre străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de asfințitul soarelui; căci e sărac și dorește mult. Altfel ar striga către Domnul împotriva ta și aceasta ar fi păcat asupra ta” (Levitic 19:13; Deuteronom 24:14, 15; Exod 21:26, 27). „Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrâni” (Levitic 19:32; vezi de asemenea Levitic 19:14). Toate acestea, și totuși nimic deosebit pentru preoți, leviți sau zeciuiele lor.

Aranjamentele sanitare ale legii, atât de necesare unui popor sărac și de mult asuprit, împreună cu aranjamentele și limitările referitoare la animalele curate și necurate, care să se poată mânca sau nu, sunt remarcabile, și, împreună cu alte trăsături, ar fi de interes dacă spațiul ar permite examinarea lor, arătând că legea a fost la înălțimea ultimelor concluzii ale

științei medicale în acest subiect, dacă nu chiar înaintea lor. Legea lui Moise a avut și un caracter tipic, pe care trebuie să-l lăsăm pentru considerații viitoare; dar chiar și privirea noastră în grabă ne-a dat dovezi covârșitoare că această lege, care constituie însuși cadrul întregului sistem al religiei revelate, pe care îl elaborează restul Bibliei, este cu adevărat o expunere de înțelepciune și dreptate, în special când se ia în considerație vremea ei.

În lumina rațiunii, toți trebuie să admită că ea nu dă nici o dovadă că este lucrarea oamenilor răi, uneltitori, ci corespunde exact cu ceea ce natura învață că este caracterul lui Dumnezeu. Ea dă dovezi de Înțelepciune, Dreptate și Iubire. Și mai mult, legiuitorul, evident pios și nobil, Moise, neagă că legile au fost ale lui proprii, și le atribuie lui Dumnezeu (Exod 24:12; Deuteronom 9:9-11; Exod 26:30; Levitic 1:1). Având în vedere caracterul lui general, și poruncile lui către popor, să nu aducă mărturie falsă și să evite ipocrizia și minciuna, este oare rațional să se presupună că un astfel de om a adus mărturie falsă și și-a impus propriile vederi și legi în locul celor ale lui Dumnezeu? Să se aibă în vedere de asemenea că noi examinăm copiile prezente ale Bibliei, și că integritatea pentru care ea este atât de însemnată se aplică, prin urmare, deopotrivă și la succesorii lui Moise; pentru că, deși printre acei succesori au fost oameni răi, care au căutat propriul lor bine, nu al poporului, este evident că ei nu au falsificat Scrierile Sacre, care sunt pure până astăzi.

PROFEȚII BIBLIEI

Să se arunce acum o privire la caracterul general al profețiilor Bibliei și la mărturiile lor. Un fapt oarecum remarcabil este că profeții, cu puține excepții, n-au fost din clasa preotească; și că pe vremea aceea profețiile lor au fost în general respingătoare pentru preoțimea oportunistă și în degenerare, ca și pentru poporul înclinat spre idolatrie. Sarcina mesajelor lor de la

Dumnezeu pentru popor era în general mustrarea pentru păcat, însoțită de avertizări pentru pedepse viitoare, cu care găsim împletite făgăduințe ocazionale de binecuvântări viitoare, după ce s-ar fi curățat de păcat și s-ar fi întors în favoarea Domnului. Experiențele lor, în cea mai mare parte, au fost departe de a fi de invidiat; în general au fost ocărăți, mulți dintre ei fiind întemnițați și dați la moarte violentă. Vezi 1 Regi 18:4, 10, 17, 18; 19:10; Ieremia 38:6; Evrei 11:32-38. În unele cazuri, caracterul lor adevărat de profeți ai lui Dumnezeu a fost recunoscut numai după mulți ani de la moartea lor. Vorbim astfel despre scriitorii profetici ale căror cuvinte se pretind a fi inspirația directă a lui Iehova. În legătură cu aceasta este bine să ne amintim că în darea legii lui Israel n-a existat nici o intervenție preotească: ea a fost dată poporului de Dumnezeu prin Moise (Exod 19:17-25; Deuteronom 5:1-5). Și, mai mult, s-a făcut ca o datorie a fiecărui om care vedea violarea legii să mustre pe păcătos (Levitic 19:17). Astfel, toți aveau autoritatea să învețe și să mustre; dar, ca și în zilele noastre, deoarece majoritatea erau absorbiți de grijile afacerilor, devenind indiferenți și nerezuoși, comparativ puțini au îndeplinit această cerință prin mustrarea păcatului și îndemnarea la evlavie; iar acești predicatori sunt numiți „profeți”, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Termenul profet, cum este folosit în general, înseamnă *prezentator public*; învățătorii publici ai idolatriei de asemenea erau numiți așa; de exemplu, „profeții lui Baal” etc. Vezi 1 Corinteni 14:1-6; 2 Petru 2:1; Matei 7:15; 14:5; Neemia 6:7; 1 Regi 18:40; Tit 1:12.

Profețitul, în sensul obișnuit de învățare, a devenit după aceea popular la o anumită clasă și a degenerat în fariseism — învățând tradițiile bătrânilor în locul poruncilor lui Dumnezeu, prin aceasta opunându-se adevărului și devenind profeți falși sau învățători falși. Matei 15:2-9.

Din marea clasă care se numesc profeți, în diferite timpuri Iehova a făcut alegerea unora pe care i-a împuternicit în mod special să transmită mesaje, uneori în legătură cu lucruri gata să se împlinească atunci, alteori în legătură cu evenimente viitoare. Acum noi dăm atenție scrierilor acestei clase, care au vorbit și au scris așa cum au fost mișcați de Spiritul Sfânt. Ei ar putea fi adecvat numiți

PROFEȚI SAU VĂZĂTORI ÎMPUTERNICIȚI DIVIN

Dacă se ține seama că acești profeți au fost în principal laici, neprimind nici un sprijin din zeciuielele seminției preoțești, și dacă, pe lângă aceasta, este faptul că ei frecvent erau nu numai muștrătorii regilor și judecătorilor, dar și ai preoților (deși ei nu au muștrat funcția, ci păcatele personale ale oamenilor care o ocupau), devine evident că n-am putea decide rațional că acești profeți erau participanți în vreo ligă de preoți sau în altceva, pentru a fabrica falsități în numele lui Dumnezeu. În lumina faptelor, rațiunea contrazice o astfel de suspiciune.

Deci, dacă nu găsim nici un temei să punem la îndoială motivele diferiților scriitori ai Bibliei, ci găsim că spiritul diferitelor ei părți este dreptate și adevăr, să mergem mai departe și să întrebăm dacă există vreo legătură sau lanț de unire între relatările lui Moise, ale altor profeți și ale scriitorilor Noului Testament. Dacă vom găsi o linie comună de gândire, întrepesută de la un capăt la altul al Legii, Profețiilor și scrierilor Noului Testament, care acoperă o perioadă de 1500 de ani, acest lucru, luat în legătură cu caracterul scriitorilor, va fi un motiv bun pentru a le admite pretenția — că sunt inspirate divin — mai ales dacă tema comună tuturor este una grandioasă și nobilă, potrivindu-se bine cu ceea ce învață judecata sănătoasă sfințită referitor la caracterul și atributele lui Dumnezeu.

Iată ce găsim: Un plan, un spirit, o țință și un scop străbate întreaga carte. Paginile de deschidere relatează crearea și căderea omului; paginile de încheiere spun despre recuperarea omului din cădere; iar paginile care intervin arată pașii succesivi ai planului lui Dumnezeu pentru împlinirea acestui scop. Armonia, și totuși contrastul, între primele și ultimele trei capitole ale Bibliei este remarcabilă. Primele descriu întâia creare, ultimele crearea din nou sau restabilirea, cu păcatul și blestemul ca pedeapsă îndepărtate; primele arată pe Satan și răul intrând în lume să înșele și să nimicească, ultimele arată lucrarea lui stricată, pe cei nimiciți restabiliți, răul stins și pe Satan nimicit; primele arată domnia pierdută de Adam, ultimele prezintă domnia restituită și stabilită pentru veșnicie de Cristos, și voia lui Dumnezeu făcută pe pământ ca și în cer; primele arată păcatul, cauza producătoare de degradare, rușine și moarte, ultimele arată că răsplata dreptății este gloria, onoarea și viața.

Deși scrisă de multe pene, în timpuri diferite, în împrejurări diferite, Biblia nu este numai o colecție de norme morale; de maxime înțelepte și de cuvinte de mângâiere. Este mai mult: ea este o declarație rațională, filosofică și armonioasă a cauzelor răului prezent din lume, a singurului remediu și a rezultatelor finale așa cum sunt văzute de înțelepciunea divină, care a văzut sfârșitul planului înainte de a începe, marcând de asemenea cărarea poporului lui Dumnezeu, susținându-l și întărindu-l cu făgăduințe nespuse de mari și scumpe care se vor împlini la timpul convenit.

De-a lungul întregii cărți este menținută și elaborată învățătura Genesei că omul a fost încercat în starea de perfecțiune originară printr-un reprezentant, că el a căzut și că rezultatele sunt imperfecțiunea, boala și moartea prezentă, dar că Dumnezeu nu l-a părăsit, ci îl va recupera în cele din urmă printr-un răscumpărător născut din femeie (Genesa 3:15)

Necesitatea morții unui răscumpărător ca sacrificiu pentru păcate și a dreptății Lui pentru acoperirea păcatului nostru sunt indicate prin îmbrăcămintea din piei pentru Adam și Eva; prin acceptarea jertfelor lui Abel; prin Isaac pe altar; prin moartea diferitelor jertfe prin care patriarhii aveau acces la Dumnezeu și prin jertfele instituite sub lege și perpetuate de-a lungul vârstei Iudaice. Profeții, deși li s-a acordat numai o înțelegere vagă a semnificației unora dintre declarațiile lor (1 Petru 1:12), menționează punerea păcatelor pe o persoană în loc de un animal necuvântător, și, în viziune profetică, Îl văd pe Acela care va răscumpăra și va elibera rasa, dus „ca un miel la tăiere”, că „pedeapsa care ne dă pacea era peste El” și că „prin rănilor Lui suntem vindecați”. Ei L-au înfățișat ca „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința”, și au declarat că „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:3-6). Ei au spus unde se va naște acest eliberator (Mica 5:2) și când va muri, asigurându-ne că „nu pentru Sine” (Daniel 9:26 — Biblia interlineară ebraico-engleză, J. Green — n. e.). Ei menționează diferite particularități în legătură cu El: că va fi „drept”, fără „înșelăciune”, „violență” sau altă cauză dreaptă de moarte (Isaia 53:8, 9, 11); că va fi vândut pe treizeci de arginți (Zaharia 11:12); că va fi numărat în moarte printre cei fărădelege (Isaia 53:12); că nici un os nu-I va fi zdrobit (Psalm 34:20; Ioan 19:36) și că, deși va muri și va fi îngropat, trupul Lui nu va putrezi, nici nu va rămâne în mormânt. Psalm 16:10; Fapte 2:31.

Scriitorii Noului Testament raportează clar și convingător, dar simplu, împlinirea tuturor acestor preziceri în Isus din Nazaret, și prin raționamente logice arată că așa un *preț de răscumpărare* cum a dat El era necesar înainte ca păcatele lumii să poată fi șterse, cum deja fusese prezis în Lege și Profeți (Isaia 1:18). Ei urmăresc întregul plan în maniera cea mai

logică și convingătoare, neapelând nici la prejudecățile, nici la pasiunile ascultătorilor, ci numai la rațiunea lor iluminată, furnizând unele din cele mai remarcabil de minuțioase și convingătoare raționamente care se pot găsi undeva asupra vreunui subiect. Vezi Romani 5:17-19, și mai departe până la capitolul 12.

Moise a indicat în lege nu numai un sacrificiu, dar și o ștergere a păcatelor și o binecuvântare a poporului sub acest mare eliberator, a cărui putere și autoritate el declară că o va depăși enorm pe a sa, deși va fi „ asemenea ei ” (Deuteronom 18:15, 19). Eliberatorul promis va binecuvânta nu numai pe Israel, dar prin Israel și pe „toate familiile pământului” (Genesa 12:3; 18:18; 22:18; 26:4). Și, neținând seama de prejudecățile contrare ale poporului evreu, profeții continuă pe același ton, declarând că Mesia va fi și „Lumina popoarelor” (Isaia 49:6; Luca 2:32); că neamurile vor veni la El „de la marginile pământului” (Ieremia 16:19); că numele Lui „va fi mare între popoare” (Maleahi 1:11) și că „atunci se va revela slava Domnului și orice făptură o va vedea”. Isaia 40:5. Vezi și Isaia 42:1-7.

Scriitorii Noului Testament pretind o ungere divină care le-a permis să-și dea seama de împlinirea profețiilor referitoare la sacrificiul lui Cristos. Deși ca evrei erau predispuși să considere că toate binecuvântările erau limitate la propriul lor popor (Fapte 11:1-18), ei au putut să vadă că în timp ce națiunea lor va fi binecuvântată, toate familiile pământului vor fi de asemenea binecuvântate cu ei și prin ei. Au văzut de asemenea că înaintea binecuvântării lui Israel și a lumii se va face o alegere a unei „turme mici” atât dintre evrei cât și dintre neamuri, care, fiind încercați, vor fi găsiți vrednici de a deveni comoștenitori la gloria și onoarea Marelui Eliberator, și participanți cu El la onoarea de a binecuvânta pe Israel și toate națiunile. Romani 8:17.

Acești scriitori indică armonia acestei vederi cu ceea ce este scris în Lege și Profeți; iar grandoarea și generozitatea planului pe care ei îl prezintă depășește cu mult chiar și cea mai înaltă concepție despre ceea ce acest plan afirmă că este — „O veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul”.

Gândul despre Mesia ca și conducător nu numai al lui Israel, ci și al lumii, sugerat în cărțile lui Moise, este tema tuturor profețiilor. Gândul despre împărăție a fost de asemenea predominant în învățăturile apostolilor; și Isus a învățat că trebuie să ne rugăm, „Vie împărăția Ta”, și a făgăduit o parte în ea celor care întâi vor suferi pentru adevăr, și astfel vor deveni vrednici.

Această speranță într-o glorioasă împărăție viitoare a dat tuturor celor credincioși curaj să îndure persecuție și să sufere ocară, lipsă și pierdere, chiar până la moarte. Și în marea profeție alegorică ce încheie Noul Testament, sunt înfățișați cu credincioșie toți: vrednicul „Miel care a fost junghiat” (Apocalips 5:12), vrednicii „învingători” pe care El îi va face regi și preoți în împărăția Sa, și încercările și obstacolele pe care ei trebuie să le învingă pentru a fi vrednici să participe la acea împărăție. Apoi sunt prezentate imagini simbolice ale binecuvântărilor care vor urma pentru lume sub domnia Milenară, când Satan va fi legat, moartea adamică și necazul vor fi șterse, și când toate neamurile pământului vor umbla în lumina împărăției cerești — Ierusalimul cel nou.

Biblia, de la început până la sfârșit, prezintă o doctrină care nu se găsește nicăieri în altă parte, și care este în opoziție cu teoriile tuturor religiilor păgâne — că pentru cei morți va veni o viață viitoare printr-o ÎNVIERE A MORTILOR. Toți scriitorii inspirați și-au exprimat încrederea într-un răscumpărător, iar unul declară că „dimineța”, când Dumnezeu îi va chema din mormânt și ei vor ieși afară, cei răi nu vor mai stăpâni pe pământ; ci „Dimineța vor stăpâni peste ei oamenii dreți”

(Psalm 49:14). Învierea morților este arătată de profeți; iar scriitorii Noului Testament își bazează pe ea toate speranțele de viață și de binecuvântare viitoare. Pavel o descrie astfel: „Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, atunci într-adevăr este zadarnică propovăduirea noastră și este zadarnică și credința voastră; . . . atunci cei care au adormit în Hristos *au pierit*. Dar acum Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți; . . . Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos toți vor fi făcuți vii”. 1 Corinteni 15:13-22.

Asemenea unui ceas, ale cărui multe rotițe ar putea părea la început inutile, dar care, și cele care se mișcă mai încet sunt esențiale, tot așa este și Biblia: compusă din multe părți și pregătită prin multe pene, este un întreg complet și armonios. Nici măcar o parte nu este în plus, și chiar dacă unele părți ocupă un loc mai activ și mai proeminent decât altele, toate sunt folositoare și necesare. Devine popular printre așa-zișii „gânditori progresiști” și „mari teologi” din prezent să trateze ușor, sau dacă nu neagă să ignore, multe dintre „minunile” Vechiului Testament, numindu-le „povești băbești”. Dintre acestea sunt: relatarea despre Iona și peștele cel mare, Noe și corabia, Eva și șarpele, oprirea soarelui la porunca lui Iosua și măgărița vorbitoare a lui Balaam. Se pare că acești oameni înțelepți trec cu vederea faptul că Biblia este așa de întregă și unită în diferitele ei părți, încât a smulge din ea aceste minuni, ori a le discredita, înseamnă a distruge sau a discredita întregul. Căci, dacă relatările originale sunt false, cei care le-au repetat au fost ori falsificatori, ori nechibzuți, și, în oricare caz, ar fi imposibil pentru noi să acceptăm mărturia lor ca inspirată divin. A elimina din Biblie minunile menționate ar infirma mărturia scriitorilor ei principali, pe lângă aceea a Domnului nostru Isus. Istoria căderii este atestată de Pavel (Romani 5:17); de asemenea amăgirea Evei de către șarpe (2 Corinteni 11:3).

1 Timotei 2:14). Vezi de asemenea referința Domnului nostru la cea din urmă, în Apocalips 12:9 și 20:2. Oprirea soarelui la înfrângerea amoriților; ca o dovadă a puterii Domnului, evident a fost tipică pentru puterea care va fi manifestată în viitor, în „ziua Domnului”, prin Cel pe care Iosua L-a reprezentat. Acest lucru este atestat de trei profeți (Isaia 28:21; Habacuc 2:1-3, 13, 14 și 3:2-11; Zaharia 14:1, 6, 7). Relatarea despre măgărița vorbitoare este confirmată de Iuda (vers. 11) și de Petru (2 Petru 2:16). Iar marele Învățător, Isus, confirmă narațiunea despre Iona și peștele cel mare și despre Noe și potop (Matei 12:40; 24:38, 39; Luca 17:26. Vezi de asemenea 1 Petru 3:20). De fapt acestea nu sunt minuni mai mari decât cele făcute de Isus și de apostoli, cum ar fi: prefacerea apei în vin, vindecarea bolilor etc.; iar ca minune, trezirea din morți este cea mai uimitoare dintre toate.

Aceste minuni, neobișnuite pentru experiența noastră, își găsesc paralela în fiecare zi în jurul nostru, pe lângă care se trece fără să se remarce, fiind mai obișnuite. Reproducerea organismelor vii, fie animale, fie vegetale, este *mai presus de înțelegerea noastră*, ca și mai presus de puterea noastră — deci miraculoasă. Noi putem vedea exercitarea principiului vieții, dar nu-l putem nici înțelege, nici produce. Plantăm două semințe alături; condițiile: aer, apă, sol sunt la fel; ele *cresc*, nu putem spune *cum*, și nici cel mai înțelept filosof nu poate explica acest miracol. Aceste semințe dezvoltă organisme cu tendințe opuse: una se târăște, cealaltă stă dreaptă; forma, floarea, culoarea, totul diferă, deși condițiile au fost aceleași. Astfel de miracole devin obișnuite pentru noi, și când părăsim uimirea copilăriei încetăm să ni le mai amintim ca atare; totuși, ele manifestă o putere tot atât de mai presus de a noastră și de înțelegerea noastră limitată, ca și cele câteva miracole relatate în Biblie cu scopuri speciale, și intenționate ca ilustrații ale alomputerniciei și capacității marelui Creator de a învinge orice

obstacol și de a-Și realiza toată voința, chiar până la învierea noastră făgăduită din morți, până la exterminarea răului și la domnia finală a dreptății veșnice.

Aici încheiem subiectul. Fiecare pas a fost probat prin rațiune. Am găsit că există un Dumnezeu, un Creator suprem, inteligent, în care există în perfectă armonie: înțelepciune, dreptate, iubire și putere. Am găsit rațional a se aștepta o revelație a planurilor Sale pentru creaturile Sale capabile să le aprecieze și să se intereseze de ele. Am găsit Biblia, care pretinde a fi acea revelație, vrednică de considerație. Am examinat pe scriitorii ei și posibilele lor obiective în lumina a ceea ce au învățat; am fost uimiți; și *rațiunea* ne-a spus că astfel de înțelepciune, combinată cu astfel de puritate a motivelor, n-a fost proiectul iscusit al oamenilor vicleni pentru scopuri egoiste. Rațiunea ne-a determinat să acceptăm că este cu mult mai posibil ca astfel de sentimente și legi drepte și binevoitoare să fie de la Dumnezeu și nu de la oameni, și ne-a cerut cu tărie să admitem că ele nu puteau fi lucrarea preoților necinstiți. Am văzut armonia mărturiei cu privire la Isus, jertfa Lui de răscumpărare, și ca rezultat învierea și binecuvântarea tuturor în împărăția Lui glorioasă viitoare; și rațiunea ne-a spus că un proiect atât de mare și cuprinzător, mai presus de tot ceea ce altminteri am avea temei să așteptăm, totuși construit pe deducții așa de raționale, trebuie să fie planul lui Dumnezeu pe care-l căutăm. El nu poate fi simpla invenție a oamenilor, deoarece chiar când este revelat, este aproape prea grandios să fie crezut de oameni.

Când Columb a descoperit râul Orinoco, cineva a spus că descoperise o insulă. El a replicat: „Un astfel de râu nu izvorește dintr-o insulă. Acest torent puternic trebuie să dreneze apele unui continent”. Tot așa, adâncimea și puterea, înțelepciunea și sfera mărturiei Bibliei ne conving că nu omul,

ci Atotputernicul Dumnezeu este autorul planurilor și revelațiilor ei. Am aruncat doar o privire fugitivă asupra pretențiilor de suprafață ale Scripturilor că sunt de origine divină, și le-am găsit raționale. Capitolele următoare vor desfășura diferitele părți ale planului lui Dumnezeu, și, suntem încredințați, vor da dovezi ample pentru orice minte sinceră că Biblia este o revelație inspirată divin, și că lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea planului pe care-l desfășoară reflectă glorios caracterul divin, până acum numai neclar înțeles, dar acum văzut mai clar în lumina aurorei Zilei Milenare.

ADEVĂRUL ESTE CEL MAI SCUMP

Marile adevăruri se cumpără scump. Adevărul comun,
Ce zilnic se dă și se primește,
Vine pe al vieții ușoare drum,
Suflat de vântul natural al căii noastre.

Marile adevăruri se câștigă scump; nu se găsesc la întâmplare,
Nici nu le-aduce adierea visului de vară;
Ci-s cucerite în a sufletului aspră încercare,
Cu grele lovituri, curenți, vânturi contrare.

Și-adesea în conflict chiar, în necaz, în temeri și tristețe,
Când a Lui mână tare, cu putere se întinde,
Brăzdează-al inimii bătătorit pământ,
Semințe de adevăr la lumină scoțând.

Nu în marile târguri printre grâne și vinuri,
Nici în lucirea regalelor tronuri;
Nu în podoabe de aur și mărgăritar,
Și nici în a lumii veselă sală de bal.

Nu în ciocnirea de crezuri umane,
Nici în negoțul biserică-stat;
Nu e comoara adevărului printre neghină și buruiene,
Nici nu-i frumosul lui steag în mijlocul lor desfășurat.

Adevărul răsare ca și recolta-n câmpia bine lucrată,
Pentru trudă, credință și zel răbdător el aduce răsplată.
Celor ce astfel îl caută el le produce
Pentru binele lor etern, bogate comori veșnice.

STUDIUL 4

EPOCILE ȘI DISPENSAȚIILE MARCATE ÎN DESFĂȘURAREA PLANULUI DIVIN

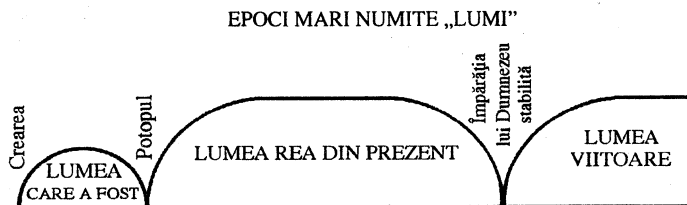
PLANUL LUI DUMNEZEU, DEFINIT ȘI SISTEMATIC — TREI EPOCI MARI ÎN ISTORIA LUMII — TRĂSĂTURILE LOR DISTINCTIVE — „PĂMÂNTUL RĂMÂNE VEȘNIC” — LUMEA VIITOARE, CERURILE ȘI PĂMÂNTUL NOU — SUBDIVIZIUNI ALE ACESTOR EPOCI MARI — TRĂSĂTURILE IMPORTANTE ALE PLANULUI LUI DUMNEZEU, ADUSE ÎN ATENȚIE — ORDINEA RECUNOSCUTĂ DEZVĂLUIE ARMONIE — ÎMPĂRȚIND DREPT CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

După cum unii în ignoranță judecă greșit iscusința și înțelepciunea unui mare arhitect și constructor după lucrarea lui neterminată, tot așa, în ignoranța lor, mulți judecă acum greșit pe Dumnezeu după lucrarea lui neterminată; dar curând, când schelăria grosolană a răului, care a fost permis pentru disciplinarea omului, și care în final va fi dirijat spre binele lui, va fi îndepărtată și molozul curățat, *lucrarea terminată* a lui Dumnezeu va declara universal înțelepciunea și puterea Sa infinită; și se va vedea că planurile Sale sunt în armonie cu caracterul Său glorios.

Deoarece Dumnezeu ne spune că are un plan clar fixat și că toate planurile Sale vor fi realizate, este de datoria noastră, ca și copii ai Lui, să ne interesăm cu sârguință care sunt acele planuri, pentru a fi găsiți în armonie cu ele. Să remarcăm cât de accentuat afirmă Iehova fixitatea scopurilor Sale: „Domnul oștirilor a jurat și a zis: «Hotărât, ce am gândit se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini». . . . Domnul oștirilor a luat această hotărâre; Cine i se va împotrivi?” „Eu sunt Dumnezeu și nu este altul; Eu sunt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine.

. . Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea . . . da, Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui” (Isaia 14:24-27; 46:9-11). De aceea, oricât de întâmplătoare sau misterioasă ar putea să pară purtarea lui Dumnezeu cu oamenii, cei care cred această mărturie a Cuvântului Său trebuie să recunoască faptul că planul Lui original, neschimbător, s-a desfășurat și se desfășoară încă sistematic spre împlinire.

În timp ce masa omenirii, bâjbâind în întunericul ignoranței, trebuie să aștepte evenimentele reale ale planului lui Dumnezeu pentru a-și putea da seama de caracterul glorios al Arhitectului Divin, privilegiul copilului lui Dumnezeu este de a vedea prin credință și prin lumina candelii sale gloriile prezise ale viitorului, iar prin aceasta să aprecieze procedeele din trecut și din prezent, altfel misterioase. De aceea, ca fii interesați ai lui Dumnezeu și moștenitori ai unei moșteniri făgăduite, noi apelăm la Cuvântul Tatălui nostru, pentru ca din planurile și specificațiile date acolo să-I putem înțelege scopurile. De acolo aflăm că planul lui Dumnezeu referitor la om cuprinde trei perioade mari de timp, începând cu crearea omului și ajungând în viitorul nelimitat. Petru și Pavel numesc aceste perioade „trei lumi”, pe care le prezentăm prin diagrama următoare:

Aceste trei epoci mari reprezintă trei manifestări distincte ale providenței divine. Prima, de la creare la potop, a fost sub

administrarea îngerilor, și este numită de Petru „LUMEA CARE A FOST”. 2 Petru 3:6.

A doua epocă mare, de la potop până la stabilirea împărăției lui Dumnezeu, este sub controlul limitat al lui Satan, „prințul acestei lumi”, și de aceea este numită „ACEASTĂ LUMEA REA DE ASTĂZI”. Galateni 1:4; 2 Petru 3:7.

A treia va fi o „lume fără sfârșit” (Isaia 45:17) sub administrare divină, împărăția lui Dumnezeu, și este numită „LUMEA VIITOARE” — în care va locui neprihănirea. Evrei 2:5; 2 Petru 3:13.

Prima dintre aceste perioade sau „lumi”, sub administrarea îngerilor, a fost o nereușită; a doua, sub conducerea lui Satan, uzurpatorul, a fost într-adevăr o „lume rea”; dar a treia va fi o eră de dreptate și binecuvântare pentru toate familiile pământului.

Ultimele două dintre aceste „lumi” sunt menționate mai deosebit, și declarațiile referitoare la ele sunt în contrast puternic. Perioada a doua, sau cea prezentă, este numită „lumea rea de astăzi”, nu pentru că nu există nimic bun în ea, ci pentru că în ea este permis să predomine răul. „Acum ferim pe cei trufași, da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă” (Maleahi 3:15). A treia lume sau epocă este menționată ca „LUMEA VIITOARE — în care va locui neprihănirea”, nu pentru că nu va fi nici un rău în ea, ci pentru că nu va predomina răul. Înlăturarea răului va fi treptată, cerând prima mie de ani întreagă. Răul nu va conduce atunci; nu va prospera; nu vor mai înflori cei răi; ci „dreptul va înflori” (Psalmul 72:7), cel care „va asculta, va mânca cele mai bune roade ale țării” (Isaia 1:19) și „cei răi vor fi nimiciți”. Psalmul 37:9.

Astfel văzute lucrurile, următoarea dispensație va fi atât de diferită, încât va fi opusul celei prezente aproape în toate amănuntele. Cuvintele Domnului nostru arată de ce va fi

deosebire între dispensația prezentă și cea viitoare. Deoarece El va fi Prințul sau conducătorul lumii viitoare, dreptatea și adevărul vor prospera în ea; pe când astăzi, deoarece Satan este prințul (conducătorul) lumii rele prezente, răul prosperă și cei răi înfloresc. Pentru că, așa cum a spus Isus, prințul acestei lumi „n-are nimic în Mine” — și, în consecință, n-are nici un interes pentru urmașii Lui, cu excepția faptului că li se opune, îi ispitește, îi necăjește și-i hărțuiește (Ioan 14:30; 2 Corinteni 12:7) — de aceea în această lume sau epocă rea de astăzi, oricine vrea să trăiască evlavios suferă persecuții, pe când cel rău se întinde ca un copac verde. 2 Timotei 3:12; Psalmul 37:35.

Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, și până când *nu va veni* era sau „lumea” viitoare, împărăția lui Cristos nu va controla pământul. Și pentru aceasta suntem învățați să sperăm și să ne rugăm: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ”. Satan este „conducătorul întunericului acestei lumi”, și de aceea „întunericul acoperă pământul și negură deasă popoarele”. El conduce și lucrează acum în inimile copiilor neascultării. Efeseni 2:2; 6:12.

Trebuie să existe o parte foarte importantă din planul Marelui Arhitect pentru mântuirea omului încă neîmplinită cu totul — altfel noua dispensație cu noul prinț ar fi fost de mult introdusă. Motivul amânării pentru un timp hotărât, și de asemenea maniera schimbării de la domnia prezentă a răului sub Satan la aceea a dreptății sub Cristos, sunt puncte de interes care mai târziu vor fi arătate mai deplin. Acum este suficient să spunem că împărățiile acestei lumi, supuse în prezent lui Satan, la timpul convenit vor deveni împărății ale Domnului nostru și ale Cristosului Său (Apocalips 11:15). Contextul arată că transferul se va realiza printr-un timp de strâmtorare generală. Referitor la aceasta Isus a spus: „Nimeni nu poate să intre în

casa unui om tare și să-i jefuiască gospodăria, decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa" (Marcu 3:22-27). Astfel ni se arată că Satan trebuie mai întâi să fie legat, restrâns și detronat, pentru ca domnia de dreptate și pace a lui Cristos să poată fi stabilită. Această legare a lui Satan, prin urmare, este indicată a fi prima lucrare a noii dispensații. Apocalips 20:2.

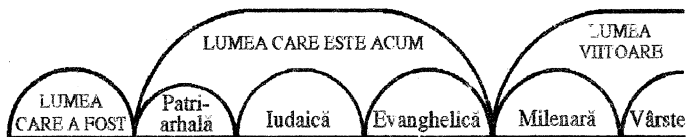
Să nu se uite că baza tuturor acestor „lumi” și dispensații este acest pământ, și că, deși vârstele trec și dispensațiile se schimbă, totuși pământul continuă — „Pământul rămâne veșnic” (Eclesiastul 1:4). Făcând aceeași ilustrație, Petru le numește pe fiecare din aceste perioade un cer și un pământ separat. Aici cuvântul *ceruri* simbolizează puterile conducătoare mai înalte sau spirituale, iar *pământul* simbolizează guvernarea omenească și aranjamentele sociale omenești. Astfel, primele ceruri și pământ, sau ordinea și aranjamentul lucrurilor existente atunci, după ce și-au servit scopul, s-au sfârșit la potop. Dar cerurile fizice (bolta cerească și atmosfera) și pământul fizic n-au trecut: ele au rămas. Tot așa, lumea prezentă (ceruri și pământ) va trece cu zgomot mare, foc și topire, confuzie, strâmtorare și dezintegrare. Omul cel tare (Satan) legându-se, se va lupta să-și păstreze puterea. Ordinea sau aranjamentul prezent al guvernării și societății, nu aceea a cerului și pământului fizic, va trece. *Cerurile* prezente (puterile de control spiritual) trebuie să dea loc „cerurilor noi” — controlului spiritual al lui Cristos. *Pământul* prezent (societatea umană așa cum este organizată acum sub controlul lui Satan) trebuie să se topească și să se dizolve (simbolic) la începutul „Zilei Domnului”, care „va arde ca un cuptor” (Maleahi 4:1). Va fi urmat de „un pământ nou”, adică de o societate reorganizată, în armonie cu noul Prinț al pământului Cristos. Dreptatea, pacea și iubirea vor domni printre oameni

atunci când aranjamentele prezente vor fi dat loc împărăției noi, mai bune, a cărei bază va fi cea mai strictă dreptate.

Lui Pavel i s-a dat o licărire a dispensației următoare, sau, cum o numește el, „a lumii viitoare”. El spune că a fost „răpit” (cu fizicul sau cu mintea, sau cu ambele, nu putea spune, lucrurile fiind atât de reale vederii sale) pe curentul timpului până la noua stare de lucruri, „cerurile noi”, deci până la „al treilea cer”. Astfel el a văzut lucrurile așa cum vor fi sub controlul spiritual al lui Cristos, lucruri pe care nu le putea dezvălui (2 Corinteni 12:2-4). Fără îndoială acestea erau aceleași lucruri pe care le-a văzut Ioan după aceea, și i-a fost permis să le spună Bisericii în *simboluri*, care pot fi înțelese numai când le sosește timpul. Ioan, în descoperirea dată lui de către Domnul nostru pe insula Patmos, a fost dus în viziune prin toată vârsta creștină cu scenele ei schimbătoare de biserică și stat, până la sfârșitul lumii sau epocii rele de astăzi, și acolo, în viziune profetică el a văzut pe Satan legat, pe Cristos domnind, iar cerurile noi și pământul nou stabilite; pentru că cerurile și pământul dintâi trecuseră. Apocalips 21:1.

VÂRSTE SAU DISPENSAȚII

Remarcăm acum vârstele în care se subdivid aceste epoci mari, așa cum sunt ilustrate în schița de mai jos.

Prima dintre aceste epoci mari („lumi”) n-a fost subîmpărțită: metoda lui Dumnezeu de a proceda cu oamenii nu s-a schimbat în tot acel timp — de la căderea lui Adam până la potop. Dumnezeu îi dăduse omului legea Sa, scrisă în însăși natura lui; dar, după ce a păcătuit El l-a lăsat într-o anumită

măsură pe propriul lui drum, care era în jos, „rău, și aceasta în mod continuu”, pentru ca astfel omul să-și dea seama de nechibzuința sa, și pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu în faptul că a poruncit ascultare absolută să se poată manifesta. Dispensația aceea s-a sfârșit cu un potop, care i-a luat pe toți în afară de credinciosul Noe cu familia lui. Astfel, prima dispensație nu numai că a demonstrat efectele dezastruoase ale păcatului, dar a și arătat că tendința păcatului este în jos spre degradare și mizerie mai mare, și dovedește necesitatea intervenției lui Iehova, dacă redobândirea a „ceea ce a fost pierdut” — starea dintâi a omului — este să se îndeplinească vreodată.

A doua epocă, sau „lumea de astăzi”, include trei vârste, fiecare fiind un pas în planul lui Dumnezeu de răsturnare a răului. Fiecare pas este mai sus decât precedentul, și duce planul înainte și mai aproape de împlinire.

A treia epocă mare — „lumea viitoare” — după cea de a doua venire a lui Cristos, cuprinde vârsta Milenară, sau „timpurile restabilirii”; după ea sunt alte „vârste viitoare”, ale căror particularități nu sunt revelate. Revelațiile prezente tratează despre recuperarea omului din păcat, și nu despre eternitatea de glorie care urmează.

Numim prima vârstă din „lumea de astăzi” VÂRSTA sau dispensația PATRIARHALĂ, pentru că în acea perioadă relațiile și favorurile lui Dumnezeu au fost numai pentru câteva persoane, restul omenirii fiind aproape ignorat. Astfel de favorizați au fost patriarhii: Noe, Avraam, Isaac, Iacov. Fiecare dintre aceștia pare să fi fost la rândul lui cel favorizat de Dumnezeu. La moartea lui Iacov, vârsta aceea sau felul acela de relații s-a sfârșit. La moartea lui Iacov, descendenții lui au fost numiți prima dată „cele 12 seminții ale lui Israel” și au fost împreună recunoscute de către Dumnezeu ca „poporul special” al Lui; și prin jertfe tipice ei erau tipic „un neam sfânt”, separat de alte

neamuri pentru un scop special, și prin urmare pentru a se bucura de anumite favoruri speciale. Denumim timpul destinat pentru această trăsătură a planului divin, care începe aici și se sfârșește la moartea lui Cristos, VÂRSTA IUDAICĂ sau dispensația Legii. În timpul acelei vârste, Dumnezeu a binecuvântat acel popor în mod deosebit. El le-a dat legea Lui; a făcut un legământ special cu ei; le-a dat Cortul întâlnirii, a cărui glorie Șechina din Sfânta Sfințelor reprezenta prezența lui Iehova cu ei ca și Conducătorul și Regele lor. Lor le-a trimis profeți, și în cele din urmă pe Fiul Său. Isus a făcut minuni și a învățat în mijlocul lor, și n-a vrut nici El însuși să meargă la alții, nici să permită ucenicilor Săi să meargă la neamurile din jur. El i-a trimis, zicând: „Să nu mergeți în calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:5, 6). Și iarăși a spus: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15:24). Faptul că această favoare națională s-a sfârșit cu respingerea și răstignirea lui Isus de către ei, este arătat prin cuvintele lui Isus, când, cu cinci zile înainte de răstignire, a declarat: „Vi se lasă casa pustie”. Matei 23:38.

Atunci, la moartea lui Isus, a început o nouă vârstă VÂRSTA CREȘTINĂ sau DISPENSAȚIA EVANGHELICĂ, în care vestea bună a îndreptățirii trebuia să fie vestită nu numai evreilor, ci tuturor neamurilor, pentru că Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om. În timpul acestei vârste Evanghelice de asemenea există o clasă chemată la favoare specială, căreia îi sunt făcute făgăduințe speciale; anume, cei care prin credință acceptă pe Isus Cristos ca Răscumpărătorul și Domnul lor, urmând în urmele Lui. Vestirea Evangheliei s-a făcut pe pământ încoace și încolo timp de aproape 1900 ani, așa încât acum se poate spune că mai mult sau mai puțin a fost propovăduită la *toate popoarele*. Ea n-a convertit popoarele — n-a fost destinată să facă acest lucru în

vârsta prezentă; dar ea a ales de ici și de colo pe unii, în total o „mică turmă“, căreia, după cum prezisese Isus (Luca 12:32), buna plăcere a Tatălui este să-i dea Împărăția într-o vârstă care urmează acesteia.

Cu această vârstă se sfârșește „lumea rea de astăzi“; și să marcăm bine că în timp ce Dumnezeu a permis predominarea și domnia răului în detrimentul aparent al cauzei Sale, totuși scopurile Sale adânci au progresat constant, conform unui plan fixat și definit, și în ordinea exactă a perioadelor pe care El le-a stabilit. La sfârșitul acestei vârste, și în zorile celei care urmează, vârsta Milenară, Satan trebuie legat și puterea lui răsturnată, ca pregătire pentru stabilirea împărăției lui Cristos și începutul „lumii viitoare, în care va locui dreptatea“.

Mileniu, însemnând o mie de ani, prin consens general este folosit ca denumire pentru perioada menționată în Apocalips 20:4 — mia de ani de domnie a lui Cristos, prima vârstă din „lumea viitoare“. În timpul vârstei Milenare va fi o restabilire a tuturor lucrurilor pierdute prin căderea lui Adam (Fapte 3:19-21), și înainte de încheierea ei toate lacrimile vor fi șterse. Dincolo de limita ei, în vârstele de binecuvântare care urmează, nu va mai fi moarte, nici tristețe, nici plânset; și nu va mai fi nici durere. Lucrurile dintâi vor fi trecut (Apocalips 21:4). Revelațiile lui Dumnezeu nu dau detalii mai departe, și noi ne oprim aici.

Aici am aruncat numai o privire la schița simplă a acestui plan al vârstelor. Cu cât îl vom examina mai mult, cu atât mai mult vom găsi în el armonie, frumusețe și ordine perfectă. Fiecare vârstă își are de realizat partea ei, necesară pentru desfășurarea completă a planului lui Dumnezeu ca întreg. Planul este progresiv, desfășurându-se treptat din vârstă în vârstă, în sus și înainte spre marele final al scopului original al Arhitectului Divin, „care lucrează toate după sfatul voii Sale“ (Efeseni 1:11). Pentru realizarea obiectivului ei, nici una din

aceste mari perioade nu este nici cu un ceas mai lungă sau mai scurtă. Dumnezeu este un econom înțelept atât de timp cât și de mijloace, chiar dacă resursele Lui sunt infinite; și nici o putere, oricât de rea, nici pentru un moment nu-l întârzie sau nu-l împiedică scopurile. Toate lucrurile, atât bune cât și rele, sub supraveghere și conducere divină, lucrează împreună pentru împlinirea voinței Sale.

Pentru o minte neinstruită și nedisciplinată, care nu poate vedea decât puțin din mecanismul complicat al planului lui Dumnezeu, acesta îi apare ca anarhie, confuzie și eșec, întocmai cum o mașină complicată, întreagă sau în parte, i-ar apărea unui copil. Pentru mintea lui imatură și neinstruită este de neînțeles, și mișcările opuse ale roților și curelelor ei nu sunt decât confuzie. Dar maturitatea și cercetarea îi va arăta că aparenta confuzie este armonie frumoasă, producând rezultate bune. Totuși, mașina a fost un succes tot atât de adevărat înainte ca funcționarea ei să fie înțeleasă de copil, cât și după aceea. Tot așa, în timp ce planul lui Dumnezeu este și a fost de veacuri cu succes în acțiune, omul a primit disciplinarea necesară, nu numai pentru a i se da posibilitatea să-i înțeleagă funcționarea complicată, dar și să aibă experiența rezultatelor lui binecuvântate.

Pe măsură ce vom urmări studiul planului divin, este esențial să ținem minte aceste vârste cu particularitățile și obiectivele lor corespunzătoare; deoarece planul nu se poate vedea în *nici una* din ele, *ci în toate*, întocmai cum o verigă nu este un lanț, ci câteva verigi legate formează un lanț. Prin remarcarea trăsăturilor distinctive ale fiecărei părți, noi obținem idei corecte despre întregul plan, și în acest fel avem posibilitatea să împărțim drept Cuvântul adevărului.

O declarație a Cuvântului care aparține unei epoci sau dispensații, nu trebuie aplicată alteia, după cum lucruri declarate despre o vârstă nu sunt întotdeauna adevărate despre

alta. De exemplu, ar fi un neadevăr să spunem despre timpul prezent că cunoștința de Domnul umple întreg pământul, sau că nu este deloc nevoie să spui aproapelui: Cunoaște pe Domnul (Isaia 11:9; Ieremia 31:34). Acest lucru nu este adevărat în această vârstă, și nu poate fi adevărat până când Domnul, venind din nou, Își stabilește împărăția; fiindcă de-a lungul acestei vârste au fost multe înșelări amăgitoare, și ni se spune că tocmai la sfârșitul vârstei — „*In zilele din urmă . . . oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși*” (2 Timotei 3:1, 13). Cunoștința și dreptatea vor acoperi pământul, după cum fundul mării este acoperit de ape, ca rezultat al domniei lui Mesia în timpul vârstei Milenare.

O greșeală similară, și una foarte obișnuită, este a presupune că împărăția lui Dumnezeu este acum stabilită; că ea conduce pe pământ și că acum se face voia Lui printre popoare. Acest lucru este, evident, departe de adevăr, deoarece regatele acestei lumi se sprijină și se îmbogățesc prin asuprire, nedreptate și înșelare, în măsura în care le permite inteligența crescândă a oamenilor. Satan, prințul prezent „al acestei lumi”, trebuie să fie înlocuit, și împărățiile acestea, acum sub controlul lui, trebuie să devină împărății ale Domnului nostru și ale Unsului Său, când El Își va lua marea putere și va domni.

Prin lumina cuvenită acum casei credinței, noi discernem acel sistem și acea ordine care marchează pașii maiestuoși ai Dumnezeului nostru prin vârstele trecute, și cu putere ne vin în minte frumoasele versuri ale lui Cowper, inspirate de o credință vie, care avea încredere chiar unde nu-L putea discerne pe Atotputernicul Iehova:

„Dumnezeu pe căi ascunse
Minunile-Și face:
El ține marea sub picior
Și furtuna-n frâie.

În mine-adânci, de nepătruns,
De artă ne-ntrecută,
Strălucitoare planuri stau
Și-Și face-a Lui voință.

Voi, sfinți fricoși, vă-ncurajați;
Norii ce vă-nspăimântă
De milă-s plini și se desfac
În har pe-al vostru cap.

Cu simțul slab nu-L judecați,
Ci-n harul Său vă-ncredeți.
După severe providențe .
Zâmbetul Își ascunde.

Scopurile-I se coc iute,
Cu fiecare oră.
Mugurul poate fi amar,
Dar fructul este dulce.

Necredința rătăcește
Și-n van opera-I caută.
Domnul Își este interpret
Și singur se explică."

„Nu cunosc drumul ce-mi stă înainte,
Tristeți, bucurii ce îmi poate aduce;
Ce nori de furtună deasupra-mi pot încă să mai apară,
Ce flori pe cărare alături pot încă să mai răsără.
Dar Cel ce cu mine alături călătorește,
În bine și rău, nicicând El nu mă părăsește;
Și-aceasta-i a mea consolare,
«El știe că eu merg pe cărare»”.

STUDIUL 5

„TAINA ȚINUTĂ ASCUNSĂ DE VEACURI ȘI DE GENERAȚII, DAR DESCOPERITĂ ACUM SFINȚILOR SĂP’ Coloseni 1:26

LICĂRIREA DE LUMINĂ DIN PRIMA FAGADUINȚĂ — FAGADUINȚA
FĂCUTĂ LUI AVRAAM — SPERANȚA AMÂNATĂ — TAINA ÎNCEPE SĂ
SE DEZLEGE LA RUSALII — CE ESTE TAINA — DE CE S-A ȚINUT ATÂT
DE MULT CA TAINĂ — PENTRU LUME ÎNCĂ ESTE TAINA — LA
TIMPUL CUVENIT VA FI DESCOPERITĂ TUTUROR — CÂND SE VA
SFÂRȘI TAINA

În timp ce omenirea era sub disciplina răului și incapabilă
să-i înțeleagă necesitatea, Dumnezeu Și-a exprimat în mod
repetat scopul de a o restabili și a o binecuvânta printr-un viitor
eliberator. Dar cine va fi acel eliberator, a fost o taină timp de
patru mii de ani, și ea a început să se descopere clar numai după
învierea lui Cristos, la începutul vârstei Creștine sau Evanghe-
lice.

Privind în urmă la timpul când primii noștri părinți au
pierdut viața și fericirea edenică, îi vedem plini de tristețe sub
pedeapsa justă a păcatului și fără nici o altă rază de speranță în
afara celei trase din declarația nedeslușită că sămânța femeii va
zdrobi capul șarpelui. Deși pentru noi aceasta este plină de
semnificații în lumina evenimentelor ulterioare, pentru ei n-a
fost decât o lumină slabă și pâlpâitoare. Aproape două mii de
ani s-au scurs fără nici o dovadă de împlinire.

După aproape două mii de ani, Dumnezeu l-a chemat pe
Avraam și i-a promis că sămânța lui va binecuvânta toate
familiile pământului. Aceasta părea ca și cum Dumnezeu ținea

încă la scopul Său exprimat anterior, iar acum era gata să-l împlinească. Timpul zbura mai departe: țara făgăduită a Canaanului încă nu era în posesiunea lui; ei încă nu aveau urmași, iar Avraam și Sara îmbătrâneau. Avraam s-a gândit că trebuie să-L ajute pe Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința; astfel s-a născut Ismael. Dar ajutorul lui n-a fost necesar, pentru că la *timpul cuvenit* s-a născut Isaac, copilul speranței și făgăduinței. Atunci părea că făgăduirii conducător și binecuvântător al neamurilor venise. Dar nu; anii treceau, și aparent făgăduința lui Dumnezeu eșuase, deoarece Isaac a murit și moștenitorul său, Iacov, de asemenea. Însă credința unora puțini ținea încă ferm la făgăduință și era susținută de Dumnezeu; deoarece „legământul pe care l-a făcut cu Avraam” a fost asigurat de Dumnezeu prin „jurământul pe care l-a făcut lui Isaac și l-a așezat ca o lege pentru Iacov . . . și un legământ veșnic pentru Israel”. 1 Cronici 16:16, 17.

La moartea lui Iacov, când descendenții lui au fost pentru prima dată numiți CELE 12 SEMINȚII ALE LUI ISRAEL și recunoscuți de Dumnezeu ca un „neam ales” (Genesa 49:28 Deuteronom 26:5), așteptarea că acest neam ca întreg, ca sămânță făgăduită a lui Avraam, va poseda Canaanul, va domni și va binecuvânta lumea, părea să fie aproape de realizare; pentru că deja, sub favoarea Egiptului, ei deveneau o națiune puternică. Dar speranța aproape s-a spulberat și făgăduința aproape s-a uitat când egiptenii, câștigând control asupra lor, i-au ținut ca sclavi o perioadă lungă.

Făgăduințele lui Dumnezeu erau cu adevărat învăluite în mister și căile Lui păreau că nu se pot descoperi. Totuși, la timpul cuvenit a venit Moise, un mare eliberator, prin a cărui mână Dumnezeu i-a scos din robie, făcând mari minuni pentru ei. Acest mare eliberator a murit înainte de a intra în Canaan; dar ca purtător de cuvânt al Domnului el a declarat: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine” (Deuteronom 18:15; Fapte 3:22). Aceasta a

permis o pătrundere mai adâncă în planul lui Dumnezeu, arătând nu numai că națiunea lor, ca întreg, va fi într-un fel asociată cu lucrarea viitoare de conducere și binecuvântare, dar și că acela care va fi ales dintre ei va conduce la victorie și la împlinirea făgăduinței. Apoi Iosua, al cărui nume înseamnă eliberator, sau mântuitor, a devenit conducătorul lor, și sub el au câștigat mari victorii și au intrat de fapt în țara făgăduită prin legământ. Atunci părea sigur că adevăratul conducător venise și că făgăduința era pe cale să-și aibă complet împlinirea.

Dar Iosua a murit, și ei n-au mai avansat ca națiune până când David, și apoi Solomon, le-au fost dați ca regi. Atunci au ajuns la însăși culmea gloriei lor; dar curând, în loc să-și vadă făgăduința realizată, au fost privați de putere și au devenit tributari altor neamuri. Totuși, unii au ținut strâns la făgăduința lui Dumnezeu și au căutat încă pe marele eliberator pentru care Moise, Iosua, David și Solomon au fost numai tipuri.

Cam pe timpul când S-a născut Isus, toți oamenii erau în așteptarea lui Mesia, viitorul rege al lui Israel și, prin Israel, al lumii. Dar speranța lui Israel, legată de gloria și onoarea viitorului lor rege, așa cum era inspirată din tipurile și profețiile despre mărirea și puterea lui, i-a făcut să le scape din vedere o altă grupă de tipuri și profeții, care arătau că era necesară o lucrare de suferință și moarte ca răscumpărare pentru păcătoși, înainte ca binecuvântările să poată veni. Aceasta a fost prefigurată prin Paști, înainte de a fi eliberați din Egipt, prin sacrificarea animalelor la darea Legământului Legii (Evrei 9:11-20; 10:8-18), și prin jertfele de ispășire făcute de către preoțime an de an, în mod continuu. De asemenea, le-a scăpat din vedere declarația profeților „care au vestit mai dinainte *patimile* lui Cristos și slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1:11). Deci, când Isus a venit ca jertfă, ei nu L-au recunoscut; n-au cunoscut vremea cercetării lor (Luca 19:44). Chiar și urmașii Lui cei mai apropiați au fost teribil de dezorientați când a murit Isus; și ei cu tristețe au spus: „Noi

trăgeam nădejde că EL era acela care va izbăvi pe Israel" (Luca 24:21). După cum se vede, încrederea lor în El fusese greșit plasată. Ei n-au putut vedea că moartea conducătorului lor era o garanție pentru Noul Legământ sub care urmau să vină binecuvântările, o îndeplinire parțială a legământului făgăduinței. Totuși, când au aflat că înviase din mormânt, speranțele lor veștjite au început iar să reînvie (1 Petru 1:3), și când era pe cale să-i părăsească ei au întrebat în legătură cu speranța lor de mult nutrită și meru amănată, spunând: „Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?” Faptul că speranțele lor erau în principal corecte, chiar dacă nu puteau cunoaște timpul când vor fi împlinite, este evident din răspunsul Domnului nostru: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa”. Fapte 1:6-7.

Ce întorsătură a luat acum planul lui Dumnezeu? trebuie să fi fost întrebarea ucenicilor când Isus S-a înălțat la cer; fiindcă trebuie să ne amintim că învățăturile Domnului nostru referitoare la Împărăție au fost în principal în pilde și cuvinte misterioase. El le spusese: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul”. „Vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 16:12, 13; 14:26). Așa că ei n-au putut înțelege înainte de a veni binecuvântarea de la Rusalii.

Chiar și atunci, a trecut un anumit timp până au căpătat o înțelegere clară, deplină, a lucrării care se făcea și a legăturii ei cu legământul original (Fapte 11:9; Galateni 2:2, 12, 14). Totuși, s-ar părea că ei au fost folosiți ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu chiar înainte de a înțelege deplin și clar, și cuvintele lor inspirate au fost probabil expresii ale adevărului mai clare și mai adânci decât ei înșiși înțelegeau pe deplin. De exemplu, citiți discursul lui Iacov, în care spune: „Simon a spus cum Dumnezeu Și-a aruncat mai întâi privirile ca să ia dintre

neamuri un popor pentru Numele Său (o mireasă). Și cu aceasta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris: «După aceea (după ce s-a luat dintre neamuri acest popor) Mă voi întoarce și voi ridica cortul (domnia pământească) cel căzut al lui David, îi voi rezidi dărâmurile și-l voi înălța». Fapte 15:14-16.

Iacov a început să citească în providența lui Dumnezeu, în trimiterea Evangheliei prin Petru la primul convertit dintre neamuri și prin Pavel la neamuri în general, că în timpul acestei vârste cei care credeau, evrei și neamuri, urmau să fie la fel favorizați. Atunci el a căutat profetiile și așa a găsit scris; și că după ce lucrarea acestei vârste Evanghelice se va completa, se vor împlini făgăduințele pentru Israelul natural. Treptat marea taină, atât de multă vreme ascunsă, a început să fie înțeleasă de puțini — de sfinți, „prietenii” speciali ai lui Dumnezeu.

Pavel declară (Coloseni 1:27) că această taină ascunsă de veacuri și de generații, dar descoperită acum sfinților Săi, este „CRISTOS ÎN VOI, NADEJDEA SLAVELI.”

Aceasta este marea taină a lui Dumnezeu care a fost ascunsă de toți în veacurile trecute, și este încă ascunsă de toți, în afară de o clasă specială — sfinții, sau credincioșii consacrați. Dar ce înseamnă „Cristos în voi?” Am învățat că Isus a fost uns cu Spiritul Sfânt (Fapte 10:38), și astfel recunoaștem că El este Cristosul — Unsul — deoarece cuvântul *Cristos* înseamnă *uns*. Și apostolul Ioan spune că *ungerea* pe care noi (credincioșii consacrați) am primit-o rămâne în noi (1 Ioan 2:27). Astfel sfinții acestei vârste Evanghelice sunt o companie unsă — unși să fie regi și preoți ai lui Dumnezeu (2 Corinteni 1:21; 1 Petru 2:9); și împreună cu Isus, căpetenia și Domnul lor, constituie Unsul lui Iehova — Cristosul.

În armonie cu această învățătură a lui Ioan, că și noi suntem unși, Pavel ne asigură că această taină ținută ascunsă în veacurile trecute, dar descoperită acum sfinților, este că

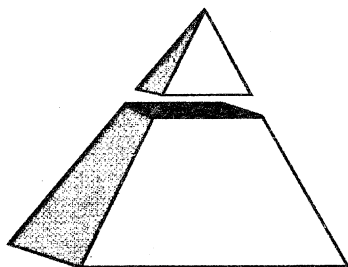
Cristosul (Unsul) „nu este un membru, ci mulți”, întocmai cum corpul uman este unul, și are multe membre; dar, după cum toate membrele corpului, deși multe, sunt un corp, tot așa este și Unsul — *Cristosul* (1 Corinteni 12:12-28). Isus este uns să fie Capul sau Domnul Bisericii, care este corpul Său (sau mireasa Sa, după cum este arătat într-o altă ilustrație — Efeseni 5:25-30); și împreună constituie „*Sămânța*” *făgăduită* — Marele Eliberator: „Dacă sunteți ai lui *Cristos*, atunci sunteți *sămânța* lui Avraam, și *moștenitori* potrivit făgăduinței”. Galateni 3:29.

Plin de grijă apostolul pune Biserica în gardă împotriva oricărei presupuse pretenții, spunând despre Isus că „Dumnezeu I-a pus totul sub picioare, și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui”, „pentru ca în toate să aibă *cel dintâi loc*” (Efeseni 1:22; Coloseni 1:18). Totuși, prin ilustrația corpului omenesc el arată frumos și convingător legătura noastră intimă. Isus de asemenea ne-a învățat aceeași unitate, spunând, „Eu sunt vița, voi coardele”. Ioan 15:5.

Unitatea noastră cu Domnul Isus, ca membri ai *Cristosului*, ai companiei unse, este bine ilustrată prin figura piramidei.

Piatra din vârf este ea însăși o piramidă perfectă. Sub ea se pot zidi alte pietre, și, dacă sunt în armonie cu toate trăsăturile caracteristice ale pietrei din vârf, întreaga masă va fi o piramidă perfectă. Cât de frumos ilustrează aceasta poziția noastră ca membri ai „*Seminței*” — „*Cristosul*”. Îmbinați și perfect în armonie cu Capul nostru, noi, ca pietre vii, suntem perfecți; despărțiți de El, noi nu suntem nimic.

Isus, cel perfect, a fost mult înălțat, și acum noi ne prezentăm la El să fim formați și modelați după exemplul Lui, și să fim zidiți ca o zidire a lui Dumnezeu. Într-o construcție obișnuită nu există nici o piatră unghiulară *principală*; dar în construcția noastră există o piatră unghiulară principală, „piatra din vârf”, după cum este scris: „Iată, pun în Sion o piatră din

capul unghiului, aleasă, scumpă“ — „apropiați-vă de El, piatra vie, . . . și voi, ca niște pietre vii (care trăiesc), sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești,* plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos” (1 Petru 2:4-6). Și foarte curând, avem încredere că unirea între Isus, „C’apul”, și „Biserica, corpul Său”, va fi completă.

Și, preaiubiților, multe lovituri și multă lustruire trebuie să suportăm — multă transformare trebuie să suferim, multă conformare după exemplul Lui, sub conducerea marelui Maestru-constructor; și pentru a se manifesta în noi abilitatea și caracterul ideal al constructorului, va trebui să căutăm a nu avea deloc propria voință îndărătnică, ce să se opună sau să împiedice realizarea voinței Lui în noi; trebuie să fim foarte asemănători copiilor și umiliți — „îmbrăcați cu umilință; deoarece Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”. De aceea, să ne smerim sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca la timpul potrivit El să ne înalțe (1 Petru 5:5, 6), cum L-a înălțat pe Capul și Premergătorul nostru. Filipeni 2:8, 9.

Acesta este într-adevăr un mesaj minunat, și când venim la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne informa despre măreția noastră chemare înaltă, îi găsim pe toți profeții elocvenți în

*În manuscrisul Sinaitic lipsește cuvântul *duhovnicești*

vestirea harului (favorii sau binecuvântării) care ne-a fost rânduit (1 Petru 1:10); iar tipurile, pildele și cuvintele, până acum misterioase, devin luminoase, revărsându-și lumina pe „calea îngustă” pe care compania unsă (Cristos) este chemată să alerge pentru premiul dezvăluit acum vederii. Aceasta a fost cu adevărat o taină la care niciodată înainte nu s-a reflectat — că Dumnezeu intenționează nu numai să ridice un eliberator, ci un eliberator compus din mulți membri. Aceasta este „*înalta chemare*” la care sunt privilegiați să ajungă credincioșii consacrați din vârsta Evanghelică. Isus n-a încercat să le-o dezvăluie ucenicilor când erau oameni naturali, ci a așteptat până când la Rusalii au fost unși — concepuți pentru natura nouă. Din explicația lui Pavel știm că acum nimeni în afară de „noile creații” nu poate aprecia sau înțelege această înaltă chemare. El spune: „Noi vorbim despre înțelepciunea *tainică* (planul) a lui Dumnezeu, cea ținută ascunsă, pe care Dumnezeu a hotărât-o mai dinainte, spre slava noastră, înainte de veacuri, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din marii veacului acestuia; . . . după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» . . . Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său”. 1 Corinteni 2:6-14.

În Scrisoarea sa către Galateni, Pavel dezvăluie întreaga taină și arată cum va fi îndeplinit legământul avraamic. El arată că Legea dată lui Israel nu se interferează cu legământul original (Galateni 3:15-18), și că sămânța lui Avraam care va binecuvânta toate neamurile este Cristos (versetul 16). Apoi, ducând până la sfârșit ideea la care s-a făcut deja aluzie, că Cristosul include pe toți cei unși de Spirit, el spune: „Voi toți care ați fost botezați *pentru Cristos*, v-ați îmbrăcat cu Cristos . . . Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți (împreună cu Isus) *sămânța lui Avraam*, moștenitori potrivit făgăduinței” făcute

lui Avraam (versetele 27, 29). Urmând aceeași linie de gândire, el arată (Galateni 4) că Avraam a fost un tip al lui Iehova, Sara un tip al legământului sau făgăduinței și Isaac un tip al lui Cristos (cap și corp); iar apoi adaugă: „Voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței” (versetul 28). Astfel planul lui Dumnezeu a fost ascuns în tipuri până când vârsta Elvangelică a început dezvoltarea Cristosului.

A existat o necesitate pentru care această taină s-a ținut ascunsă, altfel n-ar fi fost ținută așa. A fost necesar, deoarece să se fi descoperit omenirii planul complet ar fi însemnat a-l zădărnici. Dacă oamenii ar fi știut, n-ar fi răstignit nici pe Domnul slavei, nici Biserica, corpul Lui (1 Corinteni 2:8). Dacă planul n-ar fi fost ținut ca taină pentru lume, nu numai că moartea lui Cristos ca preț de răscumpărare a omului ar fi fost împiedicată, dar prin aceasta și încercarea credinței Bisericii ca partași ai suferințelor lui Cristos ar fi fost preîntâmpinată; căci „Lumea nu ne cunoaște (ca și moștenitori împreună cu El) pentru că (pentru același motiv că) nu L-a cunoscut nici pe El”. 1 Ioan 3:1.

Nu numai planul lui Dumnezeu, și Cristosul care este însăși întruparea aceluia plan, este o mare taină pentru lume, dar și felul special în care această turmă mică este chemată să umble și să marcheze pe membrii ei ca „popor special”. A fost o taină pentru lume ca o persoană cu așa mare capacitate ca și Isus din Nazaret să-și cheltuie timpul și talentul în felul în care a făcut-o, în timp ce, dacă Și-ar fi îndreptat atenția spre politică, drept, comerț sau religie populară, ar fi putut deveni mare și respectat. După părerea oamenilor El Și-a irosit viața în mod absurd, și ei au spus: „Are drac și este nebun”. Viața și învățăturile Lui au fost taine pentru ei. Nu L-au putut înțelege.

Apostolii și tovarășii lor de asemenea au fost taine în lume, prin aceea că și-au lăsat perspectivele în afaceri etc., pentru a propovădui iertarea păcatelor prin moartea disprețuitului și

răstignitului Isus. Pavel a părăsit o situație înaltă și influență socială pentru a lucra cu mâinile sale, și a propovădui pe Cristos și coroana nevăzută ce este pentru toți credincioșii care vor merge pe urmele Lui. Aceasta a fost atât de tainic, încât unii au spus: „Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie”. Și toți cei care astfel urmează în urmele Învățătorului sunt, ca și Pavel, socotiți nebuni pentru Cristos.

Dar planul lui Dumnezeu nu va fi întotdeauna învăluit în taină: aurora Zilei Milenare aduce oamenilor o lumină mai deplină de la Dumnezeu, și „cunoștința de Domnul va umple întreg pământul”. Soarele Dreptății, care va răsări cu vindecare sub raze, risipind întunericul ignoranței, este Cristosul în gloria Milenară — nu Capul singur, ci și membrele corpului Său; deoarece este scris: Dacă suferim împreună cu El, vom fi și slăviți împreună cu El. „Când Cristos, viața voastră, se va arăta, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” și „Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor”. Romani 8:17; 2 Timotei 2:11, 12; Coloseni 3:4; Matei 13:43.

Acum, pentru toți în afară de cei concepuți la o minte nouă, prin primirea „minții lui Cristos”, făgăduințele pe care le credem și speranțele pe care le nutrim par vizionare, și prea improbabile ca să fie primite și să se țină seama de ele. În vârsta viitoare, când Dumnezeu „va turna Spiritul Său peste toată carnea”, după cum în timpul vârstei prezente îl toarnă peste „robii și roabele” Sale, atunci, firește, toți vor înțelege și vor aprecia făgăduințele care acum sunt înțelese de o „turmă mică”; și se vor bucura de ascultarea și de înălțarea Bisericii, spunând: „Să ne bucurăm și să ne veselim și să-l dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Mielului s-a pregătit” (Apocalips 19:7). Ei se vor bucura de gloriificarea Bisericii, prin care atunci vor curge binecuvântările către ei; și în timp ce-și vor da seama că „făgăduințele nespuse de mari și scumpe” moștenite de Unsul (cap și corp) nu sunt pentru ei, ci sunt

împlinite în noi, vor fi binecuvântați prin lecția ilustrată în Biserică; și în timp ce vor alerga după binecuvântările *oferite lor atunci*, vor profita de exemplul Bisericii și vor mări pe Dumnezeu pentru ea. Dar această cunoștință nu va produce invidie; deoarece sub noua ordine de lucruri chemarea lor la natură umană perfectă îi va satisface deplin, și li se va părea mai de dorit decât o schimbare de natură.

Atunci „taina” se va sfârși; pentru că lumea va ajunge să vadă ceea ce până atunci n-a înțeles, că în Cristos era Spiritul lui Dumnezeu și în noi Spiritul lui Cristos — Dumnezeu manifestat în trup. Atunci vor vedea că n-am fost nebuni, nici nehibzuiți; ci ne-am ales partea cea bună când am alergat după bogățiile, onorurile și coroana nevăzută de ei, dar veșnică.

În ceea ce privește timpul, taina lui Dumnezeu se va sfârși în perioada sunării celei de a șaptea trâmbițe (simbolice) (Apocalips 10:7). Aceasta se aplică la taină în ambele sensuri în care se folosește: taina sau trăsăturile secrete ale *planului* lui Dumnezeu se vor descoperi și vor fi clar văzute; și, de asemenea, „taina lui Dumnezeu”, Biserica, întruchiparea acestui plan. Ambele se vor sfârși. Planul secret, ascuns, va fi ales numărul întreg, complet al membrilor corpului lui Cristos, și atunci CORPUL LUI CRISTOS va fi terminat. Planul va înceta să mai fie o taină, pentru că nu va mai fi nici un alt obiectiv în a-i perpetua secretul. Măreția tainei, atât de mult ținută secret, și ascunsă în făgăduințe, tipuri și ilustrații, ca și minunatul har acordat celor chemați la participare în această taină (Efeseni 3:9), ne sugerează că lucrarea care va urma încheierii ei, pentru care Iehova a ținut omenirea în așteptare și speranță timp de șase mii de ani, trebuie să fie o lucrare imensă, o lucrare măreață, demnă de pregătiri așa de mari. La ce binecuvântări nu ne putem aștepta când vălul tainei va fi îndepărtat și ploaia de binecuvântări va coborî peste lume! Pentru aceasta toată creația împreună suspină și suferă până acum durerile nașterii,

așteptând încheierea tainei — descoperirea fiilor lui Dumnezeu, „Sămânța” făgăduită, în care toți vor fi binecuvântați. Romani 8:19, 21, 22.

OFRANDĂ DE ZIUA DOMNULUI

„Eu îți ofer:

A inimii mele orice bătaie; sunt ale Tale

Omenеști legături,

Bucurii și dureri;

Orice gândire și orice simțire

Al meu binecuvântat Dumnezeu!

Speranță și frică,

Lacrimi și zămbet,

Căntece și imne,

«Laudamus Te!»

Ia-le toate, Doamne,

Leagă-le-mpreună

Cu a Ta secretă coardă-legătură,

Te slăvește-n mine,

Tu, Cel adorat!

Înmulțește-le prin Cuvântul Tău;

Întărește, crește, binecuvântează,

Tu, iubire perfectă,

Alfa și Omega,

Veznic Domnul meu!”

STUDIUL 6

ÎNTOARCEREA DOMNULUI NOSTRU — OBIECTIVUL EI, RESTABILIREA TUTUROR LUCRURILOR

CEA DE A DOUA VENIRE A DOMNULUI NOSTRU, PERSONALĂ ȘI PREMILENARĂ, — LEGĂTURA EI CU PRIMA VENIRE — ALEGEREA BISERICII ȘI CONVERTIREA LUMII — ALEGEREA ȘI HARUL LIBER — PRIZONIERI AI SPERANȚEI — MĂRTURII PROFETICE PRIVIND RESTABILIREA — ÎNTOARCEREA DOMNULUI NOSTRU EVIDENT ESTE SPERANȚA BISERICII ȘI A LUMII

„. . . Și să trimită pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” Fapte 3:20, 21.

Presupunem că toți cei familiari cu Scripturile admit și cred că Domnul nostru a intenționat ca ucenicii Lui să înțeleagă că El va veni din nou pentru un anumit scop, într-o anumită manieră și la un anumit timp. Este adevărat, Isus a spus: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20), și prin Spiritul și Cuvântul Său El a fost tot timpul cu Biserica îndrumând, conducând, mângâind și susținând pe sfinții Săi, și încurajându-i în mijlocul tuturor necazurilor. Dar deși Biserica a fost în mod fericit conștientă de cunoștința Domnului despre toate căile ei, de grija și de iubirea Lui constantă, totuși ea tânjește după făgăduita Lui întoarcere personală; deoarece, când a spus: „Și dacă Mă voi duce, . . . voi veni din nou” (Ioan 14:3), desigur că El S-a referit la o *a doua venire personală*.

Unii cred că S-a referit la coborârea Spiritului Sfânt la Rusalii; alții, la nimicirea Ierusalimului etc.; dar aceștia, evident, trec cu vederea faptul că în ultima carte a Bibliei, scrisă cu vreo 60 de ani după Rusalii și cu 26 de ani după nimicirea Ierusalimului, Cel care a fost mort și este viu vorbește despre eveniment ca fiind încă în viitor, spunând: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine”. Și Ioan, inspirat, răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” Apocalips 22:12, 20.

Mulți cred că atunci când păcătoșii se convertesc ei formează o parte a venirii lui Cristos, și El va continua să vină așa până când toată lumea va fi convertită. Atunci, spun ei, El va fi complet venit.

Evident, aceștia uită mărturia Scripturii despre acest subiect, care declară contrariul așteptărilor lor: că la a doua venire a Domnului nostru lumea va fi departe de a fi convertită la Dumnezeu; că „în zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi . . . iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu” (2 Timotei 3:1-4); că „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, ducând în rătăcire pe alții și fiind duși și ei în rătăcire” (versetul 13). Ei uită avertizarea specială a Învățătorului către turma Sa mică: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva . . . ziua aceea să vină peste voi fără veste, căci ea va veni ca o cursă peste toți cei (care nu sunt atenți) care locuiesc pe toată fața pământului” (Luca 21:34, 35). Putem fi iarăși asigurați că atunci când se spune: „Toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui”, când Îl vor vedea venind (Apocalips 1:7), nu se face nici o referire la convertirea păcătoșilor. Plâng toți oamenii din pricina convertirii păcătoșilor? Dimpotrivă, dacă acest pasaj se referă, cum aproape toți admit, la prezența lui Cristos pe pământ, atunci el învață că nimeni de pe pământ nu va iubi apariția Lui, așa cum desigur ar face-o dacă toți ar fi convertiți.

Unii așteaptă o venire și o prezență reală a Domnului, dar *plasează timpul* evenimentului departe, pretinzând că prin

eforturile Bisericii în starea ei prezentă lumea trebuie să fie convertită și astfel să fie introdusă vârsta Milenară. Ei pretind că atunci când lumea va fi convertită, Satan legat și cunoștința de Domnul va umple întreg pământul, și când neamurile nu vor mai învăța războiul, atunci lucrarea Bisericii în starea ei prezentă va fi terminată; și că atunci când ea va fi realizat această sarcină mare și grea, Domnul va veni să lichideze afacerile pământești, să răsplătească pe credincioși și să condamne pe păcătoși.

Uncle Scripturi, luate izolat, par să favorizeze această vedere; dar când Cuvântul și planul lui Dumnezeu sunt privite ca întreg, se găsește că toate acestea favorizează vederea opusă, și anume că: Cristos vine înaintea convertirii lumii și domnește cu scopul de a o converti; Biserica este acum în încercare și răsplata promisă biruitorilor este că după ce vor fi glorificați vor avea parte cu Domnul Isus în acea domnie, care este mijlocul desemnat de Dumnezeu pentru a binecuvânta lumea și pentru a face ca cunoștința de Domnul să ajungă la fiecare făptură. Astfel sunt făgăduințele speciale ale Domnului: „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie” (Apocalips 3:21) și „Ei au înviat și au domnit cu Hristos o mie de ani”. Apocalips 20:4.

Cei care pretind că Domnul nu va veni până după Mileniu se bazează în principal pe două texte, asupra cărora am vrea să atragem aici atenția. Unul este: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Ei pretind că textul acesta face referire la convertirea lumii înainte de sfârșitul vârstei Evanghelice. Dar *mărturia* pentru lume nu implică convertirea lumii. Textul nu spune nimic despre cum va fi primită mărturia. Această mărturie s-a făcut deja. În 1861 rapoartele Societăților de Biblie au arătat că Evanghelia a fost publicată în fiecare limbă de pe pământ, deși nu toate milioanele de pe pământ au primit-o. Nu, nici jumătate din cei

1 miliard 600 milioane în viață n-au auzit vreodată de numele lui Isus. Și totuși condiția textului este împlinită: Evanghelia a fost propovăduită în toată lumea ca *mărturie* — fiecărei *națiuni*.

Apostolul (Fapte 15:14) spune că *obiectivul principal* al Evangheliei în vârsta prezentă este „să ia dintre neamuri un popor” pentru numele lui Cristos — Biserica învingătoare, care, la a doua Lui venire, se va uni cu El și-I va primi numele. Mărturia pentru lume în timpul acestei vârste este un obiectiv secundar.

Celălalt text este: „Stai la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale” (Psalm 110:1). Ideea vagă, nedefinită, cu privire la acest text pare să fie că Cristos stă pe un tron material undeva în ceruri până când lucrarea de supunere a tuturor lucrurilor se realizează pentru El prin Biserică, și că atunci El vine să domnească. Aceasta este o concepție greșită. Tronul lui Dumnezeu la care se face referire aici nu este unul material, ci se referă la autoritatea și stăpânirea Lui supremă; și Domnul Isus a fost înălțat pentru a avea o parte în acea stăpânire. Pavel declară: „Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult (pe Isus) și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume”. l-a dat *autoritate* mai presus de oricare altă, alături de Tatăl. Dacă Cristos stă pe un tron material până când vrăjmașii sunt puși așternut picioarelor (supuși toți), atunci desigur că El nu poate veni până când toate lucrurile îi sunt supuse. Dar dacă „dreapta” din acest text nu se referă la un loc și la un scaun fix, ci, după cum pretindem noi, la putere, autoritate, stăpânire, rezultă că textul pe care-l avem în analiză nu vine în conflict în nici un fel cu altele Scripturi care învață că El vine „să-Și supună toate” (Filipeni 3:21), în virtutea puterii cu care a fost investit. Pentru a ilustra: Când spunem că împăratul Wilhelm este pe tronul Germaniei, nu ne referim la scaunul regal, pe care de fapt îl ocupă rar. Când spunem că este

pe tron, vrem să spunem că el conduce Germania. Partea dreaptă înseamnă locul cel mai important, poziția de excelență sau favoare, lângă conducătorul principal. Astfel prințul Bismark a fost înălțat sau așezat la dreapta puterii de către împăratul Germaniei; și Iosif a fost la dreapta lui Faraon în împărăția Egiptului — nu literal, ci după obișnuita figură de stil. Cuvintele lui Isus către Caiafa sunt în acord cu acest gând: „De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând *la dreapta puterii* și venind pe norii cerului” (Matei 26:64). Venind, El va fi la dreapta, și va rămâne la dreapta în timpul vârstei Milenare și pentru totdeauna.

O examinare în continuare a planurilor revelate ale lui Dumnezeu va da o vedere mai largă asupra obiectivului atât a primei veniri, cât și a celei de a doua; și trebuie să ne amintim că ambele evenimente sunt legate ca părți ale aceluiași plan. Lucrarea specifică primei veniri a fost să *răscumpere* pe oameni, iar a celei de a doua este să *restabilească*, să binecuvânteze și să elibereze pe cei răscumparați. După ce Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru toți, Mântuitorul nostru S-a înălțat să prezinte Tatălui acea jertfă, făcând astfel împăcare pentru nelegiuirea omului. El întârzie și permite „domnitorului acestei lumi” să continue domnia răului până după alegerea „Miresei, soția Mielului”, care, pentru a fi socotită *vrednică* de așa onoare, trebuie să învingă influențele lumii rele din prezent. Atunci va fi timpul să înceapă lucrarea de acordare lumii a marilor binecuvântări asigurate prin sacrificiul Său, și El va ieși să binecuvânteze toate familiile pământului.

Adevărat, restabilirea și binecuvântarea ar fi putut începe imediat, când prețul de răscumpărare a fost plătit de către Răscumpărătorul, și atunci venirea lui Mesia ar fi fost doar un singur eveniment, domnia și binecuvântarea începând imediat, așa cum au așteptat apostolii la început (Fapte 1:6). Dar

Dumnezeu avea în vedere „ceva mai bun pentru noi” — Biserica Creștină (Evrei 11:40); deci, în interesul nostru domnia lui Cristos este separată de suferințele Capului prin aceste nouăsprezece secole.

Această perioadă dintre prima și a doua venire, dintre răscumpărarea pentru toți și binecuvântarea tuturor, este pentru încercarea și alegerea Bisericii, care este corpul lui Cristos; altfel ar fi fost numai acea singură venire, iar lucrarea care se va face în perioada celei de a doua prezențe a Lui, în Mileniu, ar fi urmat după învierea lui Isus. Sau, în loc să spunem că lucrarea celei de a doua veniri ar fi urmat imediat după lucrarea primei veniri, să spunem mai bine că dacă Iehova n-ar fi intenționat alegerea „turmei mici”, „corpul lui Cristos”, prima venire n-ar fi avut loc atunci când a avut, ci ar fi survenit la vremea celei de a doua veniri, și ar fi existat numai aceea una. Pentru că Dumnezeu, evident, a menit *permisiunea* răului pentru șase mii de ani, precum și curățarea și restabilirea tuturor să se realizeze în timpul celei de a șaptea mie de ani.

Astfel văzută, venirea lui Isus, ca jertfă și răscumpărare pentru păcătoși, a fost tocmai cu destul timp înainte de binecuvântare și restabilire, pentru a permite alegerea „turmei mici” de „împreună moștenitori”. Acest fapt explică pentru unii aparenta întârziere din partea lui Dumnezeu în acordarea binecuvântărilor promise și asigurate prin răscumpărare. Binecuvântările vor veni la timpul cuvenit, cum au fost plănuite la început, deși, pentru un scop glorios, prețul a fost dat cu mai mult timp înainte decât s-ar fi așteptat oamenii.

Apostolul ne informează că Isus a fost absent de pe pământ — în ceruri — tot timpul care s-a scurs de la înălțarea Sa și până la începutul vremurilor de restabilire sau al vârstei Milenare — „pe care cerul trebuie să-L primească *până la* timpurile restabilirii tuturor lucrurilor” etc. (Fapte 3:21). Deoarece Scripturile astfel ne învață că obiectivul celei de a doua veniri a

Domnului nostru este restabilirea tuturor lucrurilor, și că la vremea venirii Sale neamurile sunt atât de departe de a fi convertite încât sunt mândre (Apocalips 11:18) și în opoziție, trebuie să se admită, fie că Biserica nu va reuși să-și realizeze misiunea și că planul lui Dumnezeu va fi astfel zădărnicit, fie altfel, după cum noi pretindem și am arătat, că de la Biserică nu s-a așteptat convertirea lumii în vârsta prezentă, ci misiunea ei a fost să propovăduiască Evanghelia în toată lumea *ca mărturie*, și să se pregătească pe sine sub conducerea divină pentru marea ei lucrare viitoare. Dumnezeu nu Și-a epuizat în nici un caz puterea pentru convertirea lumii. Nu, și mai mult: El nici *măcar n-a încercat* convertirea lumii.

Aceasta poate părea pentru unii o declarație stranie, dar să reflecteze aceștia că dacă Dumnezeu a încercat o astfel de lucrare, evident a eșuat; deoarece, așa cum am văzut, numai o mică fracțiune din miliardele de pe pământ au auzit vreodată inteligent despre *singurul nume* prin care trebuie să fie mântuiți. Noi am declarat cu tărie numai vederile și învățăturile unora dintre sectele de frunte — bapțiști, presbiterieni și alții — anume, că Dumnezeu alege sau selecționează din lume o „turmă mică”, o Biserică. Ei cred că Dumnezeu nu va face mai mult decât să aleagă această Biserică, pe când noi găsim că Scripturile învață un pas mai departe în planul divin — o RESTABILIRE pentru lume, care va fi realizată prin Biserica aleasă, când ea va fi completă și glorificată. „Turma mică”, învingătorii acestei vârste Evanghelice, sunt numai corpul „Seminței”, în care sau prin care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

Cei care pretind că Iehova încearcă de șase mii de ani să convertească lumea, nereușind tot timpul, trebuie să găsească asemenea vederi greu de împăcat cu asigurarea Bibliei că toate scopurile lui Dumnezeu vor fi realizate, și că Cuvântul Lui nu se va întoarce la El fără rod, ci va prospera în *cele pentru care a*

fost trimis (Isaia 55:11). Faptul că lumea încă n-a fost convertită, și cunoștința de Domnul încă n-a umplut pământul, este o dovadă că încă n-a fost *trimis* pentru această misiune.

Aceasta ne aduce la cele două linii de gândire care de secole au despărțit pe creștini, și anume, Alegerea și Harul Liber. Faptul că ambele aceste doctrine, în ciuda opoziției lor aparente, au suport scriptural, nu va fi negat de nici un student al Bibliei. Acest fapt să ne ducă imediat la presupunerea că într-un fel ambele trebuie să fie adevărate; dar în nici un fel nu pot fi împăcate decât observând legea cerului, *ordinea*, și „împărțind drept cuvântul adevărului” asupra acestui subiect. Această ordine, așa cum este reprezentată în planul vârstelor, dacă este observată, ne va arăta clar că în timp ce în vârsta prezentă și în vârstele trecute s-a desfășurat o Alegere, pregătirea îndurătoare a lui Dumnezeu pentru lume în timpul vârstei Milenare, spre a se deosebi, este numită Har Liber. Dacă se țin minte trăsăturile distinctive ale epocilor și dispensațiilor schițate într-un capitol anterior, și dacă se examinează și se stabilește locul tuturor pasajelor legate de Alegere și de Harul Liber, se va găsi că toate acelea care tratează despre Alegere se aplică la vârsta prezentă și la vârstele trecute, în timp ce acelea care învață despre Harul Liber sunt deplin aplicabile la vârsta viitoare.

După cum învață Biblia însă, Alegerea nu este constrângerea arbitrară sau fatalismul pe care de obicei îl cred și-l învață apărătorii lui, ci o selecție după potrivirea și adaptabilitatea la scopul pe care Dumnezeu îl are în vedere, în perioada desemnată pentru acel scop.

Doctrina Harului Liber, susținută de arminianiști, este de asemenea o expunere a favorii abundente a lui Dumnezeu, mult mai măreață decât au învățat vreodată cei mai serioși apărători ai ei. Harul sau favoarea lui Dumnezeu în Cristos este întotdeauna liber, în sensul că este nemeritat; dar, de la căderea omului în păcat până în prezent, unele dintre favorurile lui Dumnezeu au fost restrânse la persoane, națiuni și clase

speciale, în timp ce în vârsta viitoare toată lumea va fi invitată să se împărtășească de favorurile oferite atunci, pe condițiile aduse la cunoștința tuturor; și oricine va vrea, va putea veni să bea gratuit din fântâna vieții. Apocalips 22:17.

Aruncând o privire în urmă, remarcăm selecția sau alegerea lui Avraam și a unora dintre urmașii lui ca și canale prin care trebuia să vină Sămânța făgăduită, binecuvântătorul tuturor familiilor pământului (Galateni 3:29). Remarcăm de asemenea alegerea lui Israel dintre toate neamurile, ca fiind acela în care Dumnezeu a ilustrat tipic cum va fi realizată marea lucrare pentru lume — eliberarea lor din Egipt, Canaanul lor, legămintele lor, legile lor, jertfele lor pentru păcate, pentru ștergerea vinei și pentru stropirea poporului, iar preoțimea lor pentru împlinirea tuturor acestora fiind o miniatură și o reprezentare tipică a preoțimii și a sacrificiilor adevărate pentru purificarea omenirii. Dumnezeu, vorbind poporului, a spus: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului” (Amos 3:2). Numai acest popor a fost recunoscut până când a venit Cristos; da, și după aceea, pentru că misiunea Lui a fost limitată la ei, și n-a permis ucenicilor Săi să meargă la alții — spunând când i-a trimis: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor”. De ce așa Doamne? Pentru că, explică El: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:5, 6; 15:24). Tot timpul Și I-a devotat lor, până la moarte, și acolo a făcut prima Sa lucrare pentru omenire, prima manifestare a harului Său liber și abundent în toate, care la „timpul cuvenit” va fi cu adevărat o binecuvântare pentru toți.

Acest dar, cel mai mareț al lui Dumnezeu, n-a fost limitat la o națiune sau clasă. N-a fost numai pentru Israel, ci pentru toată lumea; deoarece Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți. Evrei 2:9.

Și acum, în vârsta Evanghelică, de asemenea este în vigoare un anumit fel de alegere. Unele părți ale lumii sunt mai favorizate cu Evanghelia (care este liberă pentru toți care o

aud) decât altele. Aruncați o privire pe harta lumii și vedeți cât de mică este porțiunea luminată sau binecuvântată într-un grad apreciabil de Evanghelia lui Cristos. Comparați-vă pe voi înșivă, cu privilegiile și cunoștința pe care o aveți, cu milioanele din întunericul păgân de astăzi, care n-au auzit niciodată chemarea, și care, prin urmare, n-au fost chemați. Când compania chemată (să devină fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Isus Cristos Domnul nostru, care și-au făcut chemarea și alegerea sigură) va fi completă, atunci doar va începe planul lui Dumnezeu pentru mântuirea *lumii*.

Numai când va fi aleasă, dezvoltată și înălțată la putere, *Sămânța* va zdrobi capul șarpelui. „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre” (Romani 16:20; Genesa 3:15). Vârsta Evanghelică pregătește pe fecioara curată, Biserica credincioasă, pentru Mirele care vine. Iar la sfârșitul vârstei, când ea este „pregătită” (Apocalips 19:7), Mirele vine, și cele care sunt gata intră cu El la nuntă — al doilea Adam și a doua Evă devin una, și atunci începe lucrarea glorioasă de restabilire. În următoarea dispensație, cerurile noi și pământul nou, Biserica nu va mai fi fecioara logodită, ci Mireasă; și atunci „Spiritul și Mireasa vor zice: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui care îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată”. Apocalips 22:17.

Vârsta Evanghelică, departe de a încheia misiunea Bisericii, este numai o pregătire necesară pentru marea lucrare viitoare. Pentru această binecuvântare viitoare promisă, toată creația suspină și suferă împreună durerile nașterii până acum, așteptând *descoperirea* fiilor lui Dumnezeu (Romani 8:22, 19). Și este un fapt binecuvântat că Harul Liber este prevăzut în planul Tatălui nostru în cea mai deplină măsură, ca posibilitatea binecuvântată a vârstei viitoare nu numai pentru cei vii, ci și pentru cei morți.

Unii, care pot vedea ceva din binecuvântările care-și au timpul la a doua venire și care apreciază într-o măsură faptul că Domnul vine să acorde marea binecuvântare cumpărată prin moartea Sa, nu reușesc să vadă această din urmă problemă, anume: că aceia din morminte sunt tot atât de implicați în acea domnie glorioasă a lui Mesia ca și aceia care la timpul respectiv nu vor fi complet în robia stricăciunii — moartea. Dar, după cum este de sigur că Isus a murit pentru *toți*, tot atât de sigur este că *toți* trebuie să aibă binecuvântările și posibilitățile pe care El le-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios. Deci, noi trebuie să așteptăm în vârsta Milenară binecuvântări peste *toți* cei din morminte, ca și peste cei care nu sunt în morminte; și în legătură cu aceasta vom găsi dovezi din belșug, uitându-ne mai departe în mărturia Domnului asupra acestui subiect. Datorită planului lui Dumnezeu de eliberare a lor, cei din morminte sunt numiți „*prizonieri ai speranței*”.

Se estimează că de la crearea lui Adam, în cei șase mii de ani, au trăit pe pământ aproximativ 143 miliarde de ființe umane. Chiar cea mai largă estimare care s-ar putea face rațional ar fi că dintre aceștia mai puțin de un miliard au fost sfinți ai lui Dumnezeu. Această estimare largă ar lăsa imensa masă de 142 miliarde (142.000.000.000) care au mers în moarte, fără credință și fără speranță în *singurul nume* dat sub ceruri sau printre oameni în care trebuie să fim mântuiți. Într-adevăr, vasta majoritate a acestora niciodată n-au știut sau n-au auzit despre Isus, și nu puteau crede în Cel despre care nu auziseră.

Ce s-a întâmplat, întrebăm noi, cu această mulțime vastă, despre care cifrele dau o idee cu totul necorespunzătoare? Care este, și care va fi, starea lor? N-a făcut Dumnezeu nici o pregătire pentru aceștia, a căror stare și împrejurări trebuie să le fi prevăzut? Sau, a făcut El de la întemeierea lumii o pregătire nefericită și fără milă, pentru chinul lor veșnic, fără speranță.

după cum pretind mulți dintre copiii Lui? Ori are El totuși în păstrare pentru ei, în înălțimile și adâncimile, în lungimile și lățimile planului Său, o posibilitate ca toți să vină la cunoștința acelui *singur nume*, și, devenind ascultători de condiții, să se bucure de viață veșnică?

La aceste întrebări, pe care și le pune fiecare creștin cugetător, și la care dorește mult să vadă că i se răspunde realist și în armonie cu caracterul lui Iehova, vin o mulțime de răspunsuri.

Ateismul răspunde: Ei sunt morți veșnic; nu există nici o viață de apoi; nu vor mai trăi niciodată.

Calvinismul răspunde: N-au fost aleși să fie mântuiți. Dumnezeu i-a preorânduit și i-a predestinat pentru a fi pierduți — pentru a merge în iad — și acum sunt acolo, zvârcolindu-se în agonie, unde vor rămâne veșnic, fără speranță.

Arminianismul răspunde: Credem că Dumnezeu scuză pe mulți dintre ei pe seama ignoranței. Cei care au făcut cum au știut mai bine pot fi siguri că vor face parte din „Biserica întâilor născuți”, chiar dacă n-au auzit niciodată despre Isus.

Cu această din urmă părere sunt de acord majoritatea creștinilor din toate denomițiile (în ciuda crezurilor contrare ale unora), dintr-un sentiment că orice altă vedere ar fi de neîmpăcat cu dreptatea lui Dumnezeu. Dar sprijină oare Scripturile această din urmă vedere? Învăță ele că ignoranța este o bază de mântuire? Nu; singura bază de mântuire menționată în Scripturi este *credința* în Cristos ca Răscumpărătorul și Domnul nostru. „Prin har sunteți mântuiți, prin credință” (Efeseni 2:8). Îndreptățirea prin credință este principiul fundamental al întregului sistem al creștinismului. Când au fost întrebați: Ce trebuie să fac să fiu mântuit? apostolii au răspuns: Crede în Domnul Isus Cristos. „Nu este sub cer alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12) și „Oricine va chema numele Domnului va fi mântuit”. Romani 10:13.

Dar Pavel reflectează că un om trebuie să audă Evanghelia înainte de a putea crede, spunând: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit?” Romani 10:14.

Unii pretind că Pavel, când spune că „neamurile, care n-au lege, . . . își sunt singuri lege”, învață că *ignoranța* va mântui pe oameni (Romani 2:14). Ei deduc din aceasta că legea pe care le-o dă conștiința lor este suficientă să-i justifice. Dar asemenea persoane îl înțeleg greșit pe Pavel. El argumentează că întreaga lume este vinovată în fața lui Dumnezeu (Romani 3:19); că neamurile, care n-au avut legea scrisă, au fost *condamnate*, nu îndreptățite, de lumina conștiinței, care, fie că i-a scuzat, fie că i-a acuzat, a dovedit că le lipsea perfecțiunea și erau nevrednici de viață, întocmai cum evreii, care aveau legea scrisă, au fost *condamnați* de ea; „căci prin lege vine cunoștința păcatului” (Romani 3:20). Legea dată evreului i-a descoperit slăbiciunea și a fost intenționată să-i arate că era incapabil să se îndreptățească pe sine înaintea lui Dumnezeu, pentru că „nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui (Dumnezeu) prin faptele legii”. *Pe evrei i-a condamnat* legea scrisă, iar neamurile au avut destulă lumină a conștiinței care *să-i condamne*; și astfel orice gură este oprită de la a pretinde dreptul la viață, și toată lumea stă vinovată în fața lui Dumnezeu.

Amintindu-ne declarația lui Iacov (2:10), că oricine va ține toată legea, dar va încălca un singur punct, este vinovat și nu poate pretinde nici o binecuvântare promisă prin Legământul Legii, ne dăm seama că într-adevăr „nu este nici un om drept, nici unul măcar” (Romani 3:10). Și astfel Scripturile închid toate ușile speranței, în afară de una, arătând că nici unul dintre condamnați nu este în stare să-și asigure viața veșnică prin fapte meritorii și că este la fel de inutil să se invoce ignoranța ca bază a mântuirii. Ignoranța nu poate îndreptăți pe nimeni la *răsplata* credinței și supunerii.

Mulți creștini, care nu sunt dispuși să creadă că atât de multe milioane de prunci și păgâni ignorați vor fi pierduți pe vecie (care, așa cum au fost ei învățați, înseamnă să fie trimiși într-un loc de chin veșnic și fără speranță), insistă, neținând seama de aceste declarații biblice, că Dumnezeu nu va condamna pe ignorați. Admirăm larghețea inimii lor și aprecierea bunătății lui Dumnezeu, dar îi îndemnăm să nu fie prea grăbiți în înlăturarea sau ignorarea declarațiilor Bibliei. Dumnezeu are pentru toți o binecuvântare, pe o cale mai bună decât prin ignoranță.

Dar acționează ei în acord cu credința declarată? Nu; deși pretind a crede că ignorații vor fi mântuiți pe seama ignoranței, ei continuă să trimită misionari la păgâni, cu prețul a mii de vieți valoroase și a unor sume enorme de bani. Dacă toți, sau chiar numai jumătate din ei, ar fi mântuiți prin ignoranță, atunci realmente li se face un rău trimițându-li-se misionari să-i învețe despre Cristos; deoarece numai cam unul dintr-o mie crede când merg misionarii la ei. Dacă această idee ar fi corectă, ar fi mult mai bine să-i lase să rămână în ignoranță; pentru că atunci o proporție mai mare ar fi mântuiți. Continuând aceeași linie de argumente, n-am putea noi oare cugeta că dacă Dumnezeu ar fi lăsat pe *toți oamenii* în ignoranță, ei ar fi fost cu *toții* mântuiți? Dacă ar fi așa, venirea și moartea lui Isus au fost inutile, propovăduirea și suferințele apostolilor și sfinților au fost zadarnice, iar așa numita Evanghelie, în loc să fie veste bună, este o veste foarte rea. Trimiterea misionarilor la păgâni de către aceia care cred punctul de vedere calvinist sau fatalist despre alegere, că destinul veșnic al fiecărui individ a fost inalterabil fixat înainte de a fi existat, este și mai absurdă și irațională.

Dar Biblia, care este plină de spirit misionar, nu învață că sunt câteva căi de mântuire — o cale prin credință, alta prin fapte și alta prin ignoranță. Nici nu învață doctrina dezonorantă

de Dumnezeu, a fatalismului. În timp ce arată că orice altă uşă a speranţei este închisă pentru rasa umană, ea deschide larg această singură uşă, şi vesteşte că oricine vrea poate intra în viaţă; şi arată că toţi cei care nu văd sau nu apreciază acum privilegiul binecuvântat al intrării, la timpul convenit vor fi aduşi la cunoştinţă şi apreciere deplină. *Singura cale* prin care cineva din rasa condamnată poate veni la Dumnezeu, şi toţi pot veni, este nu prin fapte meritorii, nici prin ignoranţă, ci prin credinţă în sângele scump al lui Cristos, care ridică păcatul lumii (1 Petru 1:19; Ioan 1:29). Aceasta este Evanghelia, vestea bună de mare bucurie, „care va fi pentru TOT POPORUL”.

Să presupunem că acum privim la aceste lucruri întocmai cum ne spune Dumnezeu, şi să lăsăm pentru El clarificarea caracterului Său. Să întrebăm ce s-a întâmplat cu cei 142 miliarde de oameni?

Orice s-ar fi întâmplat cu ei, putem fi siguri că ei nu sunt acum într-o stare de suferinţă; deoarece Scripturile învaţă nu numai că Bisericii nu i se dă răsplată deplină şi completă până vine Cristos, când El va răsplăti pe fiecare (Matei 16:27), dar şi că atunci cei nedrepţi îşi vor primi pedeapsa. Oricare ar fi starea lor prezentă, ea nu poate fi deplina lor răsplată; deoarece Petru spune: „Domnul ştie să păstreze pe cei nedrepţi ca să fie pedepsiţi în ziua judecăţii” (2 Petru 2:9); şi aşa va face.

Dar gândul că atât de mulţi dintre semenii noştri ar fi cândva pierduţi din lipsa cunoştinţei necesare mântuirii, ar fi cu adevărat trist pentru toţi cei care au o scânteie de iubire sau milă. Apoi, de asemenea, sunt numeroase Scripturi care par a fi imposibil de armonizat cu acest gând. Să vedem: Considerând trecutul şi prezentul ca singurele posibilităţi, lăsând la o parte orice speranţă de restabilire în vârsta viitoare, cum să înţelegem declaraţiile: „Dumnezeu este iubire” şi „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară” (1 Ioan 4:8, Ioan 3:16). N-ar

parea oare că, dacă așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, putea să fi făcut pregătiri nu numai ca acci credincioși să fie mântuiți, dar și ca toți să poată auzi pentru a crede?

Iar când citim: „Adevărata lumină era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om” (Ioan 1:9), observația noastră zice: Nu este așa; n-a luminat pe orice om; nu putem vedea că Domnul nostru a luminat pe așa de mulți din miliardele de pe pământ. Chiar și în această zi comparativ luminată, milioane de păgâni nu dau nici o dovadă de așa o iluminare; după cum n-au dat dovadă nici sodomiiții și nici mulți alții din vârstele trecute.

Citim că Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea „*pentru toți*” (Evrei 2:9). Dar, dacă a gustat moartea pentru cei 143 miliarde, și din vreo cauză jertfa aceasta devine folositoare numai pentru un miliard, n-a fost răscumpărarea comparativ un eșec? Și în cazul acesta, nu este declarația apostolului prea largă? Iarăși când citim: „Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru TOT POPORUL” (Luca 2:10), și, uitându-ne în jurul nostru, vedem că vestea bună a fost numai pentru o „turmă mică”, nu pentru tot poporul, am fi obligați să ne întrebăm dacă îngerii n-au exagerat bunătatea și generozitatea mesajului lor, și n-au supraapreciat importanța lucrării care va fi realizată de Mesia pe care ei îl vesteau.

O altă declarație este: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2:5,6). Răscumpărare pentru toți? Atunci de ce să nu aibă toți cei implicați un beneficiu din moartea lui Cristos? De ce să nu vină *toți* la cunoștința adevărului ca să poată crede?

Ce ascunse, ce discordante par fără cheie aceste declarații; dar când găsim cheia planului lui Dumnezeu, toate aceste texte declară într-un glas: „Dumnezeu este iubire”. Această cheie se găsește în ultima parte a textului citat la urmă — „care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, SA FIE MATURISIT LA TIMPUL CUVENIT” (Noul Testament grec-englez,

A. Marshall — n. e.). Dumnezeu are un timp cuvenit pentru orice. El putea să le fi dat această mărturie în timpul vieții lor trecute, dar, fiindcă n-a făcut-o, aceasta dovedește că timpul lor cuvenit trebuie să fie în viitor. Pentru cei care vor fi din Biserică, mireasa lui Cristos, și vor avea parte de onorurile împărăției, „timpul cuvenit“ al lor ca să audă este prezentul; și oricine are acum urechi de auzit să audă și să dea atenție, și va fi binecuvântat în consecință. Deși Isus a plătit răscumpărarea noastră înainte ca noi să ne naștem, pentru noi n-a fost „timpul cuvenit“ să auzim despre ea mulți ani după aceea, și numai aprecierea ei ne-a adus responsabilitate; și aceasta numai în măsura capacității și aprecierii noastre. Același principiu se aplică la toți: La timpul cuvenit al lui Dumnezeu ea va fi mărturisită tuturor, și toți vor avea atunci posibilitatea să creadă și să fie binecuvântați prin ea.

Opinia predominantă este că moartea sfârșește toată încercarea; dar nu este nici o Scriptură care învață așa; și toate cele de mai sus, și multe alte Scripturi încă, ar fi fără sens, sau mai rău, dacă moartea sfârșește orice speranță pentru masele ignorante ale omenirii. Singura Scriptură citată pentru a dovedi această vedere întretinută în general este: „Ori încotro ar cădea copacul . . . acolo rămâne” (Eclesiastul 11:3). Dacă aceasta are vreo legătură cu viitorul omului, ea arată că oricare ar fi starea lui când intră în mormânt, nici o schimbare n-are loc până când este ridicat afară din el. Și aceasta este învățătura uniformă a tuturor Scripturilor legate de acest subiect, așa cum se va arăta în capitolele următoare. Deoarece Dumnezeu nu-Și propune să mântuiască pe oameni pe seama ignoranței, ci „dorește ca *toți oamenii* să . . . vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4); și deoarece masele omenirii au murit în ignoranță, iar „în locuința morților nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10), de aceea Dumnezeu a pregătit trezirea morților pentru a le da cunoștință, credință și mântuire. Deci planul Lui este, că „după cum în Adam toți mor, tot așa în

Hristos toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui” — Biserica Evanghelică, Mireasa, corpul lui Cristos, întâi; după aceea, în timpul vârstei Milenare, toți cei care vor deveni ai Lui în timpul acelei mii de ani de *prezentă* (tradus greșit *venire*) a Sa, timpul cuvenit al Domnului pentru ca toți să-L cunoască, de la cel mai mic până la cel mai mare. 1 Corinteni 15:22.

După cum moartea a venit prin primul Adam, tot așa viața vine prin Cristos, al doilea Adam. Tot ce a pierdut omenirea fiind în primul Adam, va fi redat celor care cred în al doilea Adam. Când vor fi treziți, având avantajul experienței cu răul, care lui Adam i-a lipsit, cei care cu recunoștință vor accepta răscumpărarea ca dar al lui Dumnezeu vor putea continua să trăiască veșnic, pe condiția originală de ascultare. Sub domnia dreaptă a Prințului Păcii se va cere ascultare perfectă și se va da capacitate perfectă de ascultare. Iată mântuirea oferită lumii.

Să analizăm acum un alt text, care, cu excepția universalistilor, este în general ignorat; pentru că, deși nu suntem universalști, pretindem dreptul de a folosi, a crede și a ne bucura de fiecare mărturie a Cuvântului lui Dumnezeu. El spune: „Nădăjduim în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul *tuturor oamenilor* și mai ales al *celor credincioși*” (1 Timotei 4:10). Dumnezeu va mântui pe toți oamenii, dar nu va mântui în special („în chip desăvârșit”) pe nimeni, decât pe cei care vin la El prin Cristos. Mântuirea arbitrară dată de Dumnezeu tuturor oamenilor nu este așa încât să vină în conflict cu libertatea lor de voință sau cu libertatea lor de alegere, să le dea viață împotriva voinței lor: „Ți-am pus astăzi înaintea viața și moartea; *alege* viața ca să trăiești”.

Simeon a pus în contrast aceste două mântuiri, spunând: „Au văzut ochii mei mântuirea . . . *lumina care să lumineze neamurile*, și *slava poporului Tău Israel*” (israeliților adevărați). Aceasta este în armonie cu declarația apostolului că Isus Cristos, Mijlocitorul, S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, fapt care va fi *mărturisit tuturor LA*

TIMPUL CUVENIT. Aceasta este ceea ce va ajunge la toți oamenii, indiferent de credință sau voință din partea lor. Această *veste bună* a unui Mântuitor va fi pentru *tot* poporul (Luca 2:10, 11), dar mântuirea deosebită din păcat și moarte va veni numai pentru poporul *Lui* (Matei 1:21) — cei care cred în El — deoarece citim că mânia lui Dumnezeu continuă să rămână peste cel necredincios, Ioan 3:36.

Vedem, prin urmare, că mântuirea generală, care va veni pentru fiecare persoană, constă în lumina de la adevărata lumină și în posibilitatea de a alege viața; și, deoarece marea majoritate a rasei umane sunt în mormânt, va fi necesar să fie aduși afară pentru a li se mărturisi vestea bună a unui Mântuitor; vedem de asemenea că mântuirea deosebită, de care se bucură acum în speranță credincioșii (Romani 8:24), și a cărei realitate de asemenea va fi descoperită în vârsta Milenară celor care „vor crede în ziua aceea”, este o *deplină* eliberare din robia păcatului și din stricăciunea morții, la libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu. Dar ajungerea la toate aceste binecuvântări va depinde de acordul din inimă cu legile Împărăției lui Cristos — rapiditatea ajungerii la perfecțiune indicând gradul de iubire pentru Rege și pentru legea Lui de iubire. Dacă vreunii, luminați de Adevăr, aduși la o cunoștință a iubirii lui Dumnezeu și restabiliți (fie real, fie socotit) la perfecțiune umană, devin „fricoși”, și „dau înapoi” (Evrei 10:38, 39), ei, împreună cu cei necredincioși (Apocalips 21:8), vor fi nimiciți dintre cameni (Fapte 3:23). Aceasta este moartea a doua.

Vedem astfel că toate textele până acum dificile sunt explicate prin declarația „să fie măturisit la timpul cuvenit”. *La timpul cuvenit*, acea lumină adevărată va lumina pe fiecare om care a venit în lume. *La timpul cuvenit*, ea va fi „vestea bună care va fi o mare bucurie pentru tot poporul”. Aceste Scripturi nu se pot folosi în nici un alt mod fără a le denatura. Pavel duce cu expresivitate la bun sfârșit această linie de argumentare în

Romani 5:18, 19. El reflectează că, după cum din cauza călcării de lege a lui Adam toți oamenii au fost condamnați la moarte, tot așa, dreptatea lui Cristos și ascultarea chiar până la moarte au devenit o bază de îndreptățire; și că, după cum toți au pierdut viața în primul Adam, tot așa, lăsând la o parte lipsurile personale, toți pot primi viață acceptând pe al doilea Adam.

Petru ne spune că despre această restabilire s-a vorbit prin gura tuturor sfinților profeți (Fapte 3:19-21). Toți învață despre ea. Ezechiel spune despre valea oaselor uscate: „Acele oase sunt toată casa lui Israel”. Și Dumnezeu îi spune lui Israel: „Iată, vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când . . . voi pune Duhul Meu în voi . . . și vă voi așeza iarăși în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, zice Domnul!” Ezechiel 37:11-14.

Cu aceasta sunt în acord cuvintele lui Pavel (Romani 11:25, 26): „Orbire în parte s-a întâmplat lui Israel, până va intra plinătatea neamurilor (compania aleasă, mireasa lui Cristos). Și atunci tot Israelul va fi mântuit” (Noul Testament grec-englez, A. Marshall — n. e.), sau adus înapoi din starea lor de respingere, pentru că „Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte” (versetul 2). Ei au fost respinși din favoarea Lui în timp ce se alegea mireasa lui Cristos, dar ei vor fi restabiliți când acea lucrare va fi realizată (versetele 28-33). Profețiile sunt pline de declarații despre felul în care Dumnezeu îi va sădi iarăși și nu vor mai fi smulși. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel . . . : «Îi voi privi cu un ochi binevoitor și-i voi aduce înapoi în țara aceasta; îi voi așeza și nu-i voi mai nimici, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge. Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, căci se vor întoarce la Mine cu toată inima lor»” (Ieremia 24:5-7; 31:28; 32:40-42;

33:6-16). Acestea nu se pot referi numai la restabilirile din fostele robii în Babilon, Siria etc., pentru că de atunci au mai fost smulși.

Mai departe, zice Domnul: „În zilele acelea nu se va mai zice: «Părinții au mâncat aguridă și copiii lor li s-au strepezit dinții, ci fiecare (care moare) va muri pentru nelegiuirea lui»” (Ieremia 31:29, 30). Nu acesta este cazul acum. Nu pentru păcatul lui moare acum fiecare, ci pentru păcatul lui Adam „toți mor în Adam”. El a mâncat agurida păcatului și părinții noștri au continuat s-o mănânce, atrăgând în continuare boala și suferința asupra copiilor lor, grăbind astfel pedeapsa, moartea. Ziua în care „fiecare (care va muri) va muri numai pentru nelegiuirea lui”, este ziua Milenară sau a Restabilirii.

Deși multe din profețiile și făgăduințele de binecuvântare viitoare par să se aplice numai la Israel, nu trebuie să se uite că ei au fost un popor tipic, și deci făgăduințele făcute lor, deși uneori au o aplicare specială la ei, în general au și o aplicare mai largă, la toată omenirea, pentru care această națiune a fost un tip. În timp ce Israel ca națiune a fost tipic pentru lumea întreagă, preoțimea lui a fost tipică pentru „turma mică” aleasă, capul și corpul lui Cristos, „Preoțimea Regală”; iar jertfele, curățirile și ispășirile făcute pentru Israel au fost tipuri pentru „jertfele mai bune”, curățirile mai depline și ispășirea adevărată „pentru păcatele întregii lumi”, din care ei sunt o parte.

Și nu numai atât, dar Dumnezeu menționează pe nume și alte neamuri, promițându-le restabilirea. Ca o ilustrație remarcabilă menționăm pe sodomii. Desigur, dacă vom găsi că restabilirea sodomiiilor se învață clar, ne putem simți satisfăcuți de adevărul acestei glorioase doctrine a Restabilirii pentru toată omenirea, despre care s-a vorbit prin gura tuturor sfinților profeți. Și de ce să nu aibă și sodomii o posibilitate de a ajunge la perfecțiune și viață veșnică, precum are Israel sau

oricare dintre noi? Este adevărat, ei n-au fost neprihăniți, dar nici Israel n-a fost, și nici noi, care auzim acum Evanghelia, n-am fost. „Nu este nici unul drept; nici măcar unul”, fără dreptatea acordată a lui Cristos, care a murit pentru toți. Propriile cuvinte ale Domnului nostru ne spun că deși Dumnezeu a făcut să plouă foc din cer și i-a nimicit pe toți din cauza răutății lor, totuși sodomiții n-au fost atât de mari păcătoși în ochii Lui, cum au fost evreii, care au avut mai multă cunoștință (Genesa 19:24; Luca 17:29). El le-a spus evreilor din Capernaum: „Dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi”. Matei 11:23.

Astfel Domnul nostru învață că sodomiții n-au avut o posibilitate deplină; și El le garantează o astfel de posibilitate când adaugă (versetul 24): „De aceea, vă spun că în Ziua Judecării va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine”. Caracterul zilei de judecată și lucrarea ei vor fi arătate în paginile următoare. Aici atragem doar atenția asupra faptului că va fi un timp *suportabil* pentru Capernaum și încă *mai suportabil* pentru Sodoma; deoarece, deși nici una nu avusese încă nici *deplină* cunoștință, nici toate binecuvântările intenționate să vină prin „sămânță”, totuși Capernaumul a păcătuit împotriva luminii mai mari.

Și dacă israeliții și Capernaumul vor fi avuți în vedere și vor fi binecuvântați sub „Noul Legământ”, pecetluit cu sângele lui Isus, de ce să nu fie și sodomiții binecuvântați printre „toate familiile pământului”? Cu siguranță că vor fi. Și să nu se uite că deoarece Dumnezeu „a plouat foc . . . din cer și i-a pierdut pe toți” cu multe secole înaintea zilelor lui Isus, când se vorbește despre restabilirea lor, aceasta implică trezirea lor, venirea lor din mormânt.

Să examinăm acum profeția din Ezechiel 16:48-63. S-o citim cu grijă. Aici Dumnezeu vorbește despre Israel și îl compară cu vecina lui, Samaria, și de asemenea cu sodomiții.

despre care spune: „Le-am nimicit când *am văzut că este potrivit*” (Biblia interlineară ebraico-engleză, J. Green — n. e.). Nici Isus și nici profeții nu oferă vreo explicație a inegalității aparente a procedurii lui Dumnezeu, nimicind Sodoma și permițând altora mai vinovate decât Sodoma să treacă nepedepsite. Toate acestea se vor clarifica atunci când, „la timpul cuvenit”, marile Lui scopuri se vor manifesta. Profetul declară simplu că Dumnezeu a văzut „că este potrivit” să facă așa, iar Isus adaugă că va fi mai suportabil pentru ele în ziua judecății, decât pentru altele mai vinovate. Dar, presupunând că moartea sfârșește toată încercarea, și că după aceea nimeni nu mai poate avea posibilitatea să vină la cunoștința adevărului și să i se supună, putem foarte bine întreba: De ce a văzut Dumnezeu că este potrivit să nimicească aceste popoare, fără să le dea o șansă de mântuire prin cunoașterea singurului nume prin care pot fi mântuite? Răspunsul este: Fiindcă n-a fost încă *timpul lor cuvenit*. La „timpul cuvenit” vor fi treziți din moarte și aduși la o cunoștință a adevărului, și astfel vor fi binecuvântați împreună cu toate familiile pământului, prin „Sămânța” făgăduită. Atunci vor fi ei în încercare de viață veșnică.

Cu această gândire, și nu cu altele, putem înțelege purtarea Dumnezeului iubirii față de acei amaleciți și față de alte neamuri, pe care nu numai că i-a permis, dar i-a și poruncit lui Israel să le nimicească, spunând: „Du-te acum, lovește pe Amalec și distruge în întregime tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, boii și oile, cămilele și măgarii” (1 Samuel 15:3). Această nimicire a vieții, aparent fără milă, pare de neîmpăcat cu caracterul de iubire atribuit lui Dumnezeu și cu învățătura lui Isus, „iubiți pe vrăjmașii voștri” etc., până când ajungem să recunoaștem ordinea sistematică a planului lui Dumnezeu, „timpul cuvenit” pentru realizarea fiecărei trăsături a lui, și faptul că fiecare membru al rasei umane are un loc în el.

Acum putem vedea că acei amaleciți, sodomiți și alții, au fost prezentați ca exemple ale indignării drepte a lui Dumnezeu, și a hotărârii Lui ca în final să nimicească completamente pe răufăcători: exemple care vor servi nu numai pentru alții, ci și pentru ei înșiși, când va veni ziua lor de judecată sau de încercare. Popoarele acelea puteau, precum au murit în felul acela, să moară de boală și ciumă. Puțin a contat pentru ele, deoarece învățau numai să cunoască răul, pentru ca atunci când vor fi în încercare, la timpul convenit, să poată învăța dreptatea și să fie în stare să facă o deosebire și să aleagă binele ca să aibă viață.

Dar să examinăm mai departe profetia. După ce compară pe Israel cu Sodoma și Samaria, și-l declară pe Israel cel mai condamnabil (Ezechiel 16:48-54), Domnul spune: „Voi aduce înapoi pe captivii lor, pe captivii Sodomei și ai fiicelor ei, pe captivii Samariei și ai fiicelor ei, și pe captivii tăi în mijlocul lor”. Captivii la care se referă nu pot fi alții decât captivii lor în moarte; deoarece cei menționați erau atunci morți. În moarte toți sunt captivi; și Cristos vine să deschidă ușile mormântului și să pună pe captivi în libertate (Isaia 61:1; Zaharia 9:11). În versetul 55 aceasta este numită „întoarcerea la starea de mai înainte” — o restabilire.

Unii, destul de dispuși să accepte mila lui Dumnezeu prin Cristos în iertarea propriilor lor păcate și slăbiciuni sub mai mare lumină și cunoștință, nu pot concepe că aceeași favoare se aplică și la alții sub Noul Legământ; deși par să admită declarația apostolului că Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare. Unii dintre aceștia sugerează că în această profetie Domnul trebuie să fi vorbit ironic evreilor, dând de înțeles că ar fi tot atât de dispus să-i aducă înapoi și pe sodomiți ca și pe ei, dar nu avea nici o intenție de a restabili pe nici unii. Dar să vedem cum sunt versetele următoare în acord cu această idee. Domnul spune: „Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în timpul tinereții tale și voi face

cu tine un legământ veșnic. *Atunci îți vei aduce aminte de căile tale și te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale . . . Eu voi stabili legământul Meu cu tine și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să te rușinezi și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, ZICE STĂPÂNUL DOMNUL*". Când o făgăduință este semnată astfel de Marele Iehova, toți cei care și-au imprimat pe sigiliul lor că Dumnezeu este adevărat, se pot bucura cu încredere în siguranța ei, în special cei care își dau seama că aceste binecuvântări ale Noului Legământ au fost confirmate de Dumnezeu în Cristos, al cărui sânge prețios va pecetlui legământul.

La aceasta Pavel își adaugă mărturia, zicând: „Și în felul acesta tot Israelul (vii și morți) va fi mântuit (vindecat de orbire), după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul Meu pentru ei, când le voi șterge păcatele». . . Ei sunt iubiți din cauza părinților lor. Căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare". Romani 11:26-29.

Nu trebuie să ne mirăm că evreii, sodomiții, samaritenii și toată omenirea va fi rușinată și încurcată când Dumnezeu, „la timpul cuvenit" al Său, va arăta bogățiile favorii Sale. Da, mulți dintre aceia care sunt acum copii ai lui Dumnezeu se vor simți încurcați și vor fi uimiți când vor vedea cum *Dumnezeu a iubit atât de mult LUMEA* și cu cât mai presus au fost gândurile și planurile Lui decât ale lor.

Creștinii în general cred că toate binecuvântările lui Dumnezeu sunt numai pentru Biserica aleasă, dar acum începem să vedem că planul lui Dumnezeu este mai larg decât presupuseserăm, și că, deși a dat Bisericii „făgăduințe nespuse de mari și scumpe", El a făcut pregătiri generoase și pentru lume, pe care așa a iubit-o, încât a răscumpărat-o. Evreii au făcut o greșală foarte asemănătoare presupunând că toate făgăduințele lui Dumnezeu erau către ei și numai pentru ei, dar când a venit „timpul cuvenit" și au fost favorizate neamurile,

rămășița din Israel, ale căror inimi erau destul de largi pentru a se bucura în această dovadă mai largă a harului lui Dumnezeu, s-au împărtășit de această favoare crescută, în timp ce restul au fost orbiți de prejudecată și tradiție omenească. Cei din Biserică, văzând lumina zorilor vârstei Milenare cu avantajele ei îndurătoare pentru toată lumea, să fie atenți ca nu cumva să se găsească în opoziție cu lumina care avansează și astfel pentru un timp să fie orbiți în privința gloriei și binecuvântărilor ei.

Cât de diferit este acest plan glorios al lui Dumnezeu, de alegere acum a unor puțini pentru binecuvântarea mai târziu a celor mulți, față de deformările acestor adevăruri, așa cum sunt reprezentate prin cele două vederi care se opun — calvinismul și arminianismul. Cea dintâi nu numai că neagă doctrina biblică a Harului Liber, dar și deformează mizerabil doctrina glorioasă a Alegerii; cea de a doua neagă doctrina Alegerii și nu reușește să înțeleagă binecuvântata plinătate a Harului Liber al lui Dumnezeu.

Calvinismul spune: Dumnezeu este atotînțelept; El a știut sfârșitul de la început; și cum toate scopurile Lui vor fi împlinite, El niciodată n-ar fi putut intenționa să mântuiască decât puțini, Biserica. Pe aceștia i-a ales și i-a predestinat să fie veșnic mântuiți; toți ceilalți au fost la fel predestinați și aleși să meargă în chin veșnic; pentru că „lui Dumnezeu lucrurile îi sunt cunoscute din veșnicie”.

Această vedere își are părțile ei bune. Ea recunoaște atotștiința lui Dumnezeu. Acesta ar fi idealul nostru despre un Dumnezeu *mare*, dacă n-ar lipsi cele două calități esențiale ale mării, anume, iubirea și dreptatea, nici una din ele nefiind exemplificată în aducerea pe lume a o sută patruzeci și două miliarde de creaturi sortite torturii veșnice înainte de a se fi născut, și luate în derădere cu declarațiile Sale de iubire. Deoarece Dumnezeu este iubire și temelia tronului Său este dreptatea, caracterul Lui nu poate fi așa.

Arminianismul spune: Da, Dumnezeu este iubire; și în aducerea omenirii în lume n-a vrut să-i facă nici un rău — numai bine. Dar Satan a reușit să ispitească prima pereche, și astfel a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea. Și de atunci Dumnezeu a făcut tot ce a putut pentru a elibera pe om de vrăjmașul lui, chiar până acolo încât Și-a dat Fiul. Și deși acum, după șase mii de ani, Evanghelia a ajuns numai la o foarte mică proporție din omenire, totuși noi sperăm și avem încredere că în încă șase mii de ani, prin energia și liberalismul bisericii, Dumnezeu într-atât va remedia răul introdus prin Satan, încât cei care vor trăi atunci să poată cel puțin să-l cunoască iubirea și să aibă posibilitatea să creadă și să fie mântuiți.

În timp ce această vedere Îl prezintă pe Dumnezeu ca pe o ființă plină de intenții iubitoare și binevoitoare pentru creaturile Sale, ea implică faptul că Lui îi lipsește capacitatea și preștiința adecvată pentru realizarea planurilor Sale binevoitoare: că este deficitar în înțelepciune și putere. Din această vedere s-ar părea că în timp ce Dumnezeu era angajat în aranjarea și plănuirea binelui copiilor Săi nou-creați, Satan s-a strecurat și printr-o lovitură de maestru a răsturnat în așa măsură toate planurile lui Dumnezeu, încât, chiar epuizându-și toată puterea, El trebuie să consume douăsprezece mii de ani pentru a reinstaura dreptatea, chiar până la așa grad încât restul rasei umane care va trăi atunci va avea posibilitatea să aleagă tot așa de prompt binele ca și răul. Dar cei o sută patruzeci și două miliarde din cei șase mii de ani trecuți și cei încă pe atâția din cei următori, potrivit acestei vederi, sunt pierduți pentru toată veșnicia, în ciuda iubirii lui Dumnezeu pentru ei, fiindcă Satan a intervenit în planurile Lui. În acest fel Satan ar lua mii de oameni în chinul veșnic, la unul pe care Dumnezeu îl mântuiește pentru glorie.

Această vedere desigur exaltă ideile oamenilor despre înțelepciunea și puterea lui Satan, și coboară aprecierea față de

aceste atribute ale lui Dumnezeu despre care Psalmistul, dimpotrivă, declară că El „spune și se face, poruncește și ia ființă“. Dar nu; Dumnezeu n-a fost nici surprins, nici depășit de adversar; și Satan n-a împiedicat în nici o măsură planurile Lui. Dumnezeu este și a fost întotdeauna perfect stăpân pe situație, și la sfârșit se va vedea că totul a lucrat împreună pentru împlinirea scopurilor Sale.

În timp ce doctrinele alegerii și harului liber, așa cum sunt învățate de calvinism și arminianism, n-ar putea fi niciodată armonizate una cu alta, cu logica sau cu Biblia, totuși, aceste două glorioase doctrine biblice sunt perfect armonioase și frumoase, văzute din punct de vedere al planului vârstelor.

Deci, văzând că atât de multe din trăsăturile mari și glorioase ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea omului din păcat și moarte sunt în viitor, și că a doua venire a Domnului nostru Isus este primul pas intenționat pentru realizarea acestor binecuvântări de mult promise și de mult așteptate, să nu dorim noi oare timpul celei de a doua veniri a Lui încă mai serios decât au așteptat și au dorit evreii mai puțin informați prima venire? Văzând că timpul răului, nedreptății și morții trebuie să se sfârșească prin domnia puterii pe care El o va exercita atunci, și că dreptatea, adevărul și pacea vor fi universale, cine nu s-ar bucura să vadă ziua Lui? Și cine, suferind acum cu Cristos, inspirat de făgăduința scumpă că „dacă suferim cu El, vom și domni cu El“, nu-și va ridica sus capul și nu se va bucura de orice dovadă a apropierii Învățătorului, știind în acest fel că eliberarea noastră și glorificarea noastră cu El se apropie? Desigur că toți care sunt în simpatie cu misiunea Lui de binecuvântare și cu spiritul Lui de iubire vor saluta fiecare dovadă a venirii Lui, ca fiind apropierea „bucuriei mari care va fi pentru tot poporul“.

STUDIUL 7

PERMISIUNEA RĂULUI ȘI RELAȚIA ACESTEIA CU PLANUL LUI DUMNEZEU

DE CE A FOST PERMIS RĂUL --- DREPT ȘI NEDREPT CA PRINCIPII ---
SIMȚUL MORAL --- DUMNEZEU A PERMIS RĂUL ȘI-I VA FOLOSI
PENTRU BINE --- DUMNEZEU NU ESTE AUTORUL PĂCATULUI ---
ÎNCERCAREA LUI ADAM NU A FOST O FARSĂ --- ISPITIREA LUI A
FOST ASPRĂ --- EL A PĂCATUIT CU VOIA --- PEDEAPSA PENTRU
PĂCAT N-A FOST NEDREAPTA, NICI PEA ASPRĂ --- ÎNTELEPȚIUNEA,
IUBIREA ȘI DREPTATEA SUNT MANIFESTATE PRIN CONDMNAREA
TUTUROR ÎN ADAM --- LEGEA LUI DUMNEZEU ESTE UNIVERSALĂ

Rău este ceea ce produce nefericire; orice, direct sau indirect, cauzează suferință de vreun fel --- *Webster*. De aceea, acest subiect nu numai că examinează suferințele omenești, tristețile, durerile, slăbiciunile și moartea, ci merge în spatele tuturor acestora pentru a analiza cauza lor primară --- păcatul --- și remediul lui. Deoarece păcatul este cauza răului, îndepărtarea lui este singura metodă de vindecare definitivă a bolii.

Nici o dificultate, poate, nu apare mai adesea într-o minte gânditoare decât întrebarea: De ce a permis Dumnezeu domnia prezentă a răului? De ce a permis El lui Satan să ispitească pe primii noștri părinți, după ce i-a creat perfecți și drepecți? Sau, de ce a permis El ca pomul oprit să se găsească printre cei buni? În ciuda tuturor încercărilor de a o ocoli, se impune de la sine întrebarea: Nu putea Dumnezeu să prevină orice posibilitate de cădere a omului?

Dificultatea se naște fără îndoială din lipsa înțelegerii planului lui Dumnezeu. Dumnezeu putea preveni intrarea păcatului, dar faptul că n-a făcut-o ar trebui să ne fie dovadă suficientă că permisiunea lui prezentă este destinată să producă

în cele din urmă un bine mai mare. Planurile lui Dumnezeu, văzute în întregimea lor, vor dovedi înțelepciunea cursului urmat. Unii întreabă: Nu putea Dumnezeu, la care totul este posibil, să intervină la timp pentru a preveni realizarea deplină a scopului lui Satan? Fără îndoială că putea; dar o astfel de intervenție ar fi împiedicat realizarea propriilor Sale scopuri. Scopul Lui a fost să arate perfecțiunea, maiestatea și autoritatea dreaptă a legii Sale, și să dovedească atât oamenilor cât și îngerilor urmările rele care decurg din încălcarea ei. În afară de aceasta, prin însăși natura lor, unele lucruri sunt imposibile chiar și la Dumnezeu, după cum declară Scripturile. Este „cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18) și, El „nu se poate tăgădui pe Sine Însuși” (2 Timotei 2:13). El nu poate greși, și de aceea El n-a putut alege decât cel mai înțelept și cel mai bun plan pentru a-Și aduce creaturile în viață, chiar dacă vederea noastră mărginită ar putea pentru un timp să nu discearnă izvoarele ascunse ale înțelepciunii infinite.

Scripturile declară că toate lucrurile au fost create pentru plăcerea Domnului (Apocalips 4:11) — fără îndoială, pentru plăcerea de a-Și împărți binecuvântările și de a-Și exercita atributele ființei Sale glorioase. Și, deși în elaborarea planurilor Sale binevoitoare El permite pentru un timp ca răul și răufăcătorii să joace un rol activ, totuși nu o face de dragul de a face rău și nici pentru că este aliat cu păcatul; deoarece declară că El nu este „un Dumnezeu căruia să-I placă răul” (Psalm 5:4). Deși opus răului în toate sensurile, Dumnezeu îl *permite* (adică nu-l împiedică) pentru un timp, deoarece înțelepciunea Lui vede o cale pe care se poate face din el o lecție durabilă și valoroasă pentru creaturile Sale.

Este un adevăr evident că pentru fiecare principiu drept există un principiu nedrept corespunzător; ca, de exemplu, adevăr și falsitate, iubire și ură, dreptate și nedreptate. Noi distingem aceste principii opuse ca *drept* și *nedrept*, prin

efectele lor când sunt puse în acțiune. Acel principiu al cărui rezultat, atunci când este activ, este binefăcător și producător de ordine finală, armonie și fericire, se numește principiu *drept*; iar opusul, care este producător de discordie, nefericire și nimicire, se numește principiu *nedrept*. Rezultatele acestor principii puse în acțiune se numesc *bine* și *rău*; iar ființa inteligentă, capabilă să deosebească principiul drept de cel nedrept, și care voluntar se conduce după unul sau după celălalt, se numește virtuoasă sau păcătoasă.

Această facultate de a face deosebire între principiul drept și cel nedrept se numește *simț moral* sau *conștiință*. Prin acest simț moral, pe care Dumnezeu l-a dat omului, suntem noi în stare să raționăm despre Dumnezeu și să recunoaștem că El este bun. La acest simț moral apelează Dumnezeu întotdeauna ca să-Și dovedească neprihănirea sau dreptatea; și prin același simț moral a putut Adam discerne că păcatul sau nedreptatea este *rău*, chiar înainte de a-i cunoaște toate urmările. Ordinele inferioare de creaturi ale lui Dumnezeu nu sunt înzestrate cu acest simț moral. Un câine are ceva inteligență, dar nu până la acest grad, deși poate învăța că anumite acțiuni îi aduc aprobarea și răsplata stăpânului, iar altele îi aduc dezaprobarea. Ar putea fura sau lua viața, dar n-ar putea fi numit păcătos; sau ar putea apăra proprietatea și viața, dar n-ar putea fi numit virtuos — deoarece nu cunoaște calitatea morală a acțiunilor sale.

Dumnezeu ar fi putut face pe om lipsit de capacitatea de a discerne între drept și nedrept, sau capabil numai de a discerne și a face drept; dar să-l fi făcut așa ar fi însemnat să facă doar o mașină vie, și cu siguranță nu un chip mintal al Creatorului său. Sau l-ar fi putut face pe om perfect și cu voință liberă, după cum l-a și făcut, dar să-l fi ferit de ispita lui Satan. În cazul acela, experiența omului fiind limitată la bine, el ar fi fost continuu expus la sugestiile răului din afară sau la ambiții din

interior, ceea ce ar fi făcut viitorul veșnic nesigur, și ar fi existat întotdeauna posibilitatea unei izbucniri de neascultare și dezordine; pe lângă aceasta, binele n-ar fi fost niciodată atât de bine apreciat dacă nu era pus în contrast cu răul.

Dumnezeu Și-a familiarizat creaturile întâi cu binele, înconjurându-le cu el în Eden; iar după aceea, ca pedeapsă pentru neascultare, le-a dat o severă cunoștință a răului. Alungați din Eden și lipsiți de legătura cu El, Dumnezeu i-a lăsat să aibă experiența bolii, durerii și morții, pentru ca astfel să poată cunoaște veșnic răul, lipsa de sens și răutatea excesivă a păcatului.

Prin compararea rezultatelor ei au ajuns la aprecierea și evaluarea corectă a ambelor principii: „Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul»” (Genesa 3:22). De aceasta au parte și urmașii lor, numai că ei capătă întâi cunoștința răului, și nu pot să-și dea seama pe deplin ce este binele până când vor avea experiența lui în Mileniu, ca urmare a răscumpărării lor de către Cel care atunci le va fi Judecător și Rege.

Simțul moral, sau capacitatea de a judeca ceea ce este drept și nedrept, ca și libertatea de a-l folosi, pe care Adam le-a posedat, au fost trăsături importante ale asemănării lui cu Dumnezeu. Legea a ceea ce este drept și nedrept a fost scrisă în constituția lui naturală. Ea a fost parte a naturii lui, întocmai cum este parte a naturii divine. Dar să nu uităm că acest chip sau asemănare cu Dumnezeu, această natură a omului care la origine avea legea înscrisă în ea a pierdut mult din conturul ei clar prin influența distrugătoare și degradantă a păcatului; ca atare, acum nu mai este așa cum a fost la primul om. Capacitatea de a iubi implică și capacitatea de a urî; deci putem gândi că Creatorul nu-l putea face pe om în propria Lui asemănare, cu puterea de a iubi și a face ce este drept, fără capacitatea corespunzătoare de a urî și a face ce este nedrept. Această libertate de alegere, numită factor moral liber sau

voință liberă, este parte din înzestrarea originală a omului; iar aceasta, împreună cu măsura deplină a facultăților lui mintale și morale, l-au constituit într-un chip al Creatorului. Astăzi, după șase mii de ani de degradare, atât de mult din asemănarea originală s-a șters prin păcat, încât noi nu suntem liberi, ci, într-o măsură mai mare sau mai mică, suntem legați de păcat și de urmările lui, așa încât acum păcatul este mai ușor și de aceea mai plăcut rasei căzute decât dreptatea.

Nu trebuie să punem la îndoială faptul că Dumnezeu putea să-i dea lui Adam o atât de vie imagine a numeroaselor urmări rele ale păcatului încât să-l fi oprit a-l comite, dar noi credem că Dumnezeu a prevăzut că o experiență reală cu răul va fi cea mai sigură și cea mai durabilă lecție pentru a-i servi veșnic omului; pentru acest motiv Dumnezeu n-a intervenit, ci i-a permis omului să aleagă și să simtă consecințele răului. Dacă posibilitatea de a păcătui n-ar fi fost niciodată permisă, omul n-ar fi putut să se împotrivescă păcatului, și, prin urmare, n-ar fi existat nici virtute nici merit în înfăptuirea binelui. Dumnezeu caută pe aceia care I se închină în spirit și în adevăr. El dorește supunere inteligentă și voită, mai degrabă decât un serviciu ignorant și mecanic. El avea deja în acțiune mijloace mecanice neînsuflețite care-I împlineau voia, dar planul Lui era să facă ceva mai nobil, o creație inteligentă după propria Sa asemănare, un domn pentru pământ, a cărui loialitate și dreptate să fie bazate pe aprecierea a ceea ce este drept și nedrept, a binelui și răului.

Principiile de drept și nedrept au existat ca *principii* întotdeauna, și trebuie să existe întotdeauna; și toate creaturile perfecte, inteligente, în asemănarea lui Dumnezeu, trebuie să fie libere să aleagă unul din ele, cu toate că *numai* principiul drept va continua să fie veșnic activ. Scripturile ne informează că atunci când activitatea principiului rău va fi fost permisă suficient de mult pentru a îndeplini scopul lui Dumnezeu, acesta va înceta pentru totdeauna să fie activ, și toți cei care vor

continua să se supună stăpânirii lui vor înceta pentru totdeauna să existe (1 Corinteni 15:25, 26; Evrei 2:14). Numai facerea binelui și făcătorii de bine vor continua veșnic.

Dar întrebarea revine sub altă formă: Nu putea fi omul familiarizat cu răul în alt mod decât prin experiență? Există patru moduri de a cunoaște lucrurile, și anume: prin intuiție, prin observație, prin experiență și prin informație primită din surse acceptate ca sigur adevărate. O cunoaștere intuitivă ar fi o înțelegere directă, fără procesul raționamentului sau fără nevoia de dovezi. Astfel de cunoaștere aparține numai divinului Iehova, fântâna veșnică a întregii înțelepciuni și a întregului adevăr, care, din necesitate și prin însăși natura lucrurilor, este superior tuturor creaturilor Sale. Prin urmare, cunoștința omului a ceea ce este bine și rău nu putea fi intuitivă. Cunoștința omului putea veni prin observație, dar în acel caz trebuia să fi fost vreo manifestare a răului și a urmărilor lui pentru ca omul să observe. Aceasta implica permisiunea răului undeva, printre unele ființe; și atunci de ce să nu fie printre oameni, pe pământ, precum ar putea fi printre alte ființe, din altă parte?

De ce să nu fie omul ilustrația, și să-și primească cunoștința prin experiență practică? Așa este: omul câștigă experiență practică, și în același timp oferă o ilustrație altora, fiind „o priveliște pentru îngeri”.

Adam avea deja o cunoștință despre rău prin informație, dar aceea a fost insuficientă pentru a-l împiedeca să încerce experimentul. Adam și Eva Îl cunoșteau pe Dumnezeu ca pe Creatorul lor, și deci ca pe Cel care avea dreptul să-i controleze și să-i conducă; iar Dumnezeu spusese despre pomul oprit: „În ziua în care vei mânca, vei muri negreșit”. Prin urmare, ei aveau o cunoștință teoretică despre rău, deși niciodată nu-i văzuseră sau nu-i experimentaseră efectele. În consecință, ei n-au apreciat autoritatea iubitoare a Creatorului lor și legea Lui generoasă, nici pericolele de care în acest mod El Își propusese să-i apere. De aceea ei au cedat ispitei pe care Dumnezeu în

mod înțelept a permis-o și al cărei folos final fusese prevăzut de înțelepciunea Sa.

Puțini apreciază severitatea ispitei sub care au căzut primii noștri părinți, și dreptatea lui Dumnezeu în faptul că a dat o pedeapsă atât de aspră pentru ceea ce multora le pare o încălcare atât de ușoară; dar puțină reflecție va clarifica totul. Scripturile relatează simplu cum femeia, mai slabă, a fost înșelată, și astfel a devenit călcătoare de lege. Experiența și cunoștința ei cu Dumnezeu erau încă mai limitate decât ale lui Adam, pentru că el a fost creat întâi; și Dumnezeu îi comunicase direct cunoștința despre pedeapsa păcatului, înainte ca ea să fie creată, în timp ce Eva probabil a primit informația de la Adam. Când a gustat din fruct, punându-și încrederea în denaturarea înșelătoare a lui Satan, evident ea nu și-a dat seama de măsura încălcării, deși probabil ea a avut îndoieli și ușoare temeri că nu era totul în regulă. Dar, deși înșelată, Pavel spune că ea a fost călcătoare de lege — deși nu atât de vinovată ca și când ar fi păcătuit împotriva unei lumini mai mari.

Adam, ni se spune, spre deosebire de Eva, n-a fost înșelat (1 Timotei 2:14), deci el trebuie să fi păcătuit cu o înțelegere mai deplină a păcatului și a pedepsei corespunzătoare, știind cu siguranță că va trebui să moară. Putem vedea cu ușurință care a fost ispita care l-a împins astfel să-și atragă cu nesocotință pedeapsa pronunțată. Având în vedere că ei erau ființe perfecte, în asemănarea mintală și morală a Făcătorului lor, elementul asemenea lui Dumnezeu, iubirea, era manifestat cu proeminență marcată de către bărbatul perfect față de iubita lui tovarășă, femeia perfectă. Dându-și seama de păcat și temându-se de moartea Evei, și astfel de pierderea lui (și aceasta fără speranța redobândirii ei, deoarece nu se dăduse nici o astfel de speranță). Adam, în disperare, cu nesocotință a hotărât să nu trăiască fără ea. Socotindu-și propria viață nefericită și fără valoare lipsit de tovarășia ei, el a participat cu voia la fapta ei de neascultare pentru a avea parte de pedeapsa cu moartea care

probabil presupunea că era asupra ei. Amândoi „au păcătuît”, după cum arată apostolul (Romani 5:14; 1 Timotei 2:14). Însă Adam și Eva erau unul, nu „doi”; deci Eva a împărtășit sentința pe care purtarea ei a ajutat-o să vină asupra lui Adam. Romani 5:12, 17-19.

Dumnezeu a prevăzut nu numai că dându-i omului libertatea de alegere, datorită lipsei de apreciere *deplină* a păcatului și a urmărilor lui el îl va accepta, dar a văzut și că, cunoscându-l, îl va alege în continuare, pentru că acea cunoștință îi va strica într-atât natura morală, încât răul îi va deveni treptat mai plăcut și mai de dorit decât binele. Totuși, Dumnezeu a hotărât să *permită răul*, pentru că, având remediul pregătit pentru eliberarea omului de urmările lui, El a văzut că drept rezultat îl va conduce prin experiență la o apreciere deplină a „răutății excesive a păcatului” și în contrast cu el a strălucirii fără egal a virtuții — învățându-l astfel cu atât mai mult să iubească și să onoreze pe Creatorul său, care este izvorul și fântâna întregii bunătăți, și veșnic să evite ceea ce i-a adus atât de multă suferință și nefericire. Așadar, rezultatul final va fi o mai mare iubire pentru Dumnezeu și o mai mare ură pentru tot ceea ce este opus voinței Lui, și ca urmare, stabilirea fermă în dreptate veșnică a tuturor celor care vor profita de lecția pe care Dumnezeu o dă acum prin permisiunea păcatului și a relelor legate de el. Totuși, să se remarce marea deosebire între faptul incontestabil că Dumnezeu a permis păcatul, și eroarea gravă a unora care-L acuză pe Dumnezeu că este autorul și instigatorul păcatului. Această vedere din urmă este și blasfemiatoare și contradictorie cu faptele prezentate în Scripturi. Cei care cad în această eroare, în general o fac în încercarea de a găsi un alt plan de mântuire decât cel pe care Dumnezeu l-a asigurat prin *jertfa* lui Cristos ca prețel nostru de răscumpărare. Dacă ei reușesc să se convingă pe sine și pe alții că Dumnezeu este responsabil de tot păcatul, răutatea și nelegiuirea,* și că omul ca unealtă nevinovată în mâinile Lui a

*Pentru a susține această teorie sunt folosite două texte din Scriptură (Isaia 45:7 și Amos 3:6), dar ambele printr-o interpretare greșită a cuvântului *râu*.

fost forțat să păcătuiască, atunci ei lasă drum liber teoriei că n-a fost necesară o jertfă pentru păcatele noastre și nici milă, sub nici o formă, ci, simplu, numai DREPTATE. De asemenea, ei pun astfel o temelie pentru o altă parte a teoriei lor false, adică universalismul, pretinzând că, după cum Dumnezeu a cauzat tot păcatul, răutatea și nelegiuirea la toți, El va cauza și eliberarea întregii omeniri din păcat și moarte. Și, raționând că Dumnezeu a voit și a cauzat păcatul și că nimeni nu l-a putut împotrivi, tot așa, ei pretind că atunci când El va voi dreptatea, toți vor fi tot așa de neputincioși în a l se opune. Dar în toate aceste raționamente, cea mai nobilă calitate a omului, libertatea de voință sau de *alegere*, cea mai remarcabilă trăsătură a asemănării lui cu Creatorul său este în întregime lăsată la o parte; și omul este teoretic degradat la o simplă mașină care acționează numai când este pusă în acțiune. Dacă acesta ar fi cazul, omul, în loc să fie domnul pământului, ar fi inferior chiar și insectelor; deoarece, fără îndoială că ele au voință sau putere

Păcatul este întotdeauna un rău, dar un rău nu este întotdeauna un păcat. Un cutremur de pământ, un mare incendiu, o inundație sau o molimă ar fi o calamitate, un *rău*; dar nici unul dintre acestea n-ar fi păcate. Cuvântul *rău*, în textele citate, înseamnă *calamități*. Același cuvânt ebraic este tradus *nenorocire* în Psalm 34:19; 107:39; Ieremia 48:16; Plângerile lui Ieremia 1:21; Zaharia 1:15. Este tradus *necaz* în Psalm 27:5; 41:1; 88:3; 107:26; Ieremia 51:2. Este tradus *răutate* în Psalm 141:5, stare *nenorocită* în Neemia 2:17; 1 Samuel 10:19; Psalm 10:6; 94:13; Eclesiastul 7:14. Aceleași cuvinte sunt traduse în multe alte locuri: *rău, vătămare, durere, rană, suferință, necaz, tristețe*.

În Isaia 45:7 și Amos 3:6, Domnul îi amintește lui Israel despre legământul făcut cu ei ca națiune — dacă se vor supune legilor Lui, îi va binecuvânta și îi va apăra de nenorocirile comune lumii în general; dar dacă-L vor părăsi, El va aduce peste ei nenorociri (rele) ca pedeapsă. Vezi Deuteronom 28:1-14; 15-32; Levitic 26:14-16; Iosua 23:6-11, 12-16.

Totuși, când nenorocirile veneau peste ei, erau înclinați să le considere accidente, nu pedeapsă. Deci, Dumnezeu i-a înștiințat prin profeți, amintindu-le de legământul lor și spunându-le că acele calamități erau de la El și cu voința Lui, pentru corectarea lor. Este absurd să se folosească aceste texte pentru a dovedi că Dumnezeu este autorul păcatului, deoarece ele nu se referă deloc la păcat.

de alegere. Chiar și micii furnici i s-a dat putere de voință la care omul, prin puterea lui mai mare, i se poate opune și-i poate pune piedici, dar pe care n-o poate nimici.

Este adevărat, Dumnezeu are puterea să oblige pe om fie la păcat, fie la dreptate, dar Cuvântul Lui declară că El n-are deloc un astfel de scop. El nu putea în mod logic să oblige pe om la păcat, pentru același motiv că „El nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși”. Un astfel de procedeu nu ar fi în concordanță cu caracterul Său drept și de aceea ar fi o imposibilitate. Și El caută închinarea și iubirea numai a celor care I se închină în spirit și în adevăr. În acest scop El a dat omului libertate de *voință* precum are El, și dorește ca omul să *aleagă* dreptatea. *Permișiunea* ca omul să aleagă pentru sine a dus la căderea lui de la legătura, favoarea și binecuvântările divine, la moarte. Prin experiența sa cu păcatul și moartea, omul învață practic ceea ce i-a oferit Dumnezeu teoretic, fără ca el să aibă experiența păcatului și a urmărilor lui. Preștiința lui Dumnezeu a ceea ce va face omul nu este folosită împotriva acestuia, ca o scuză că l-a degradat la o simplă ființă-mașină; dimpotrivă, este folosită în favoarea omului, deoarece Dumnezeu, prevăzând calea pe care va apuca omul dacă era lăsat liber să aleagă pentru sine, nu l-a împiedicat să guste experimental păcatul și urmările lui amare, ci a început imediat să se îngrijească de un mijloc pentru recuperarea lui din prima încălcare a legii, asigurând un Răscumpărător, un mare Mântuitor, în stare să mântuiască cu desăvârșire pe toți cei care se vor *întoarce la Dumnezeu* prin El. În acest scop — pentru ca omul să poată avea o *voință* liberă și totuși să i se dea posibilitatea să profite de prima lui nereușită, când și-a folosit voința greșit, în neascultare de voința Domnului — Dumnezeu S-a îngrijit nu numai de o *răscumpărare* pentru toți, dar și ca o cunoștință a posibilității de împăcare cu Sine astfel oferite, să fie mărturisită la timpul convenit. 1 Timotei 2:3-6.

Severitatea pedepsei n-a fost o manifestare de ură și răutate din partea lui Dumnezeu, ci a fost rezultatul final, necesar și

inevitabil al răului, pe care Dumnezeu a permis ca omul să-l vadă și să-l simtă. Dumnezeu poate menține viața atât cât vede potrivit, chiar și împotriva puterii distructive a răului actual; dar ar fi tot atât de imposibil ca Dumnezeu să mențină veșnic o astfel de viață, cum este imposibil ca Dumnezeu să mintă. Adică, *moral este imposibil*. O astfel de viață ar putea deveni tot mai mult o sursă de nefericire pentru sine și pentru alții; de aceea, Dumnezeu este prea bun să mențină o existență așa de nefolositoare și dăunătoare pentru sine și pentru alții, și, puterea Lui susținătoare fiind retrasă, va urma nimicirea, rezultatul natural al răului. Viața este o favoare; un dar de la Dumnezeu, și va fi continuată veșnic numai pentru cei supuși.

Nici o nedreptate nu li s-a făcut urmașilor lui Adam nedându-li-se prilejul unei încercări individuale. Iehova n-a fost în nici un sens obligat să ne aducă în existență; și, aducându-ne în ființă, nici o lege de echitate sau dreptate nu-L obligă să ne perpetueze veșnic ființa, nici chiar să ne acorde o încercare sub făgăduința de viață veșnică dacă suntem supuși. Să notăm bine acest punct. Viața prezentă, care de la leagăn până la mormânt nu este decât un proces de moarte, în ciuda tuturor relelor și dezamăgirilor ei, este un dar, o favoare, chiar dacă n-ar exista nimic după aceea. Așa o apreciază marea majoritate, excepțiile (sinuciderile) fiind comparativ puține; iar aceștia, curțile noastre de justiție în mod repetat au stabilit că sunt dezechilibrați mintal, altfel nu s-ar înlătura pe ei înșiși în acest fel de la binecuvântările prezente. Pe lângă acestea, conduita omului perfect, Adam, ne arată care ar fi fost conduita copiilor lui în împrejurări similare.

Mulți s-au deprins cu ideea eronată că Dumnezeu a pus rasa noastră la încercare de viață cu alternativa *chinului veșnic*, în timp ce la nimic de acest fel nu se face nici măcar aluzie în pedeapsă. Favoarea sau binecuvântarea lui Dumnezeu pentru copiii Săi supuși este viața — viața continuă — fără durere, boală și orice alt element de descompunere și moarte. Lui Adam i-a fost dată această binecuvântare în măsură deplină,

dar a fost avertizat că va fi lipsit de acest „dar” dacă nu va da ascultare lui Dumnezeu — „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. El n-a știut nimic despre o *viață* în chin, ca pedeapsă pentru păcat. Viața veșnică nu este nicăieri făgăduită, nimănui, decât ascultătorilor. Viața este darul lui Dumnezeu, iar moartea, opusul vieții, este pedeapsa pe care El o prescrie.

Chinul veșnic nu este sugerat nicăieri în Scripturile Vechiului Testament, și numai câteva declarații din Noul Testament pot fi în așa fel răstălmăcite încât să apară că învață acest lucru; iar acestea se găsesc fie printre simbolismele Apocalipsei, fie printre pildele și cuvintele tainice ale Domnului nostru, care *n-au fost înțelese* de către poporul care le-a auzit (Luca 8:10), și care par să fie doar puțin mai bine înțelese astăzi.* „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Ezechiel 18:4.

Mulți au presupus că Dumnezeu este nedrept permițând ca urmașii lui Adam să aibă parte de condamnarea lui, în loc să acorde fiecăruia o încercare și o șansă de viață veșnică asemenea celei de care s-a bucurat Adam. Dar ce ar spune aceștia dacă se va arăta acum că posibilitatea și încercarea de viață a lumii va fi mult mai favorabilă decât a fost a lui Adam; și aceasta *pentru că* Dumnezeu a adoptat acest plan de a permite rasei lui Adam să aibă parte de pedeapsa lui pe o cale naturală? Noi credem că acesta este cazul, și ne vom strădui să-l clarificăm.

Dumnezeu ne asigură că după cum condamnarea *a trecut asupra* tuturor în Adam, tot așa, El a făcut aranjamente pentru un nou cap, tată sau dăător de viață pentru rasă, în care toți pot fi transferați prin credință și supunere, și că, după cum *în* Adam toți au împărtășit blestemul morții, tot așa *în* Cristos toți vor împărtăși binecuvântarea restabilirii; Biserica fiind o excepție (Romani 5:12, 18, 19). Astfel văzut, moartea lui Isus, cel fără pată, cel fără păcat, a fost o rezolvare completă a păcatului lui Adam în fața lui Dumnezeu. După cum un om a păcătuit și în el

*Vezi broșura „Ce spun Scripturile despre iad?”

toți i-au împărțășit blestemul, pedeapsa, tot așa, Isus, plătind pedeapsa celui singur păcătos, a cumpărat nu numai pe Adam, ci și pe toți urmașii lui — pe toți oamenii — care prin ereditate i-au împărțășit slăbiciunile, păcatele și pedeapsa acestora — moartea. Domnul nostru, „*Om* Isus Cristos”, personal fără pată, aprobat, și în El cu o sămânță sau rasă perfectă, nenăscută, la fel neatinsă de păcat, Și-a dat *toată* viața și titlul uman ca *preț de răscumpărare* deplin pentru Adam și rasa sau sămânța care era în el când a fost condamnat.

După ce a cumpărat complet viața lui Adam și a rasei sale, Cristos Se oferă să adopte ca sămânță a Sa, copii ai Săi, pe toți din rasa lui Adam care vor accepta condițiile Noului Său Legământ și astfel prin credință și supunere vor intra în familia lui Dumnezeu și vor primi viață veșnică. Astfel Răscumpărătorul „Își va vedea *sămânța* (toți din sămânța lui Adam care vor accepta *adoptiunea*, în condițiile Lui) și va trăi multe zile” (învierea pe un plan mai înalt decât cel uman, fiindu-I acordată de către Tatăl ca răsplată pentru supunerea Lui), și totul în modul cel mai greu de crezut; prin sacrificiul vieții și posterității. Și astfel este scris: „După cum toți mor în Adam, *tot așa* toți vor învia în Hristos”. 1 Corinteni 15:22.

Prejudiciul care ni s-a adus prin căderea lui Adam (n-am suferit nici o nedreptate) va fi, prin favoarea lui Dumnezeu, mai mult decât compensat cu favoarea prin Cristos; și toți, mai devreme sau mai târziu („la timpul cuvenit” al lui Dumnezeu), vor avea posibilitatea deplină să fie restabiliți la aceeași stare de care s-a bucurat Adam înainte de a păcătui. Cei care nu primesc o cunoștință deplină și, prin credință, o posesiune a acestei favori a lui Dumnezeu în prezent (și aceștia sunt marea majoritate, incluzând copiii și păgânii), cu siguranță vor avea aceste privilegii în vârsta viitoare sau în „lumea viitoare”, dispensația sau vârsta care urmează celei prezente. În acest scop, „toți cei din morminte . . . vor ieși afară”. Pe măsură ce fiecare (fie în vârsta aceasta, fie în cea următoare) devine pe deplin conștient de prețul de răscumpărare dat de Domnul

nostru Isus și de privilegiile care-i urmează este considerat ca fiind în încercare, așa cum a fost Adam; și supunerea aduce viață veșnică, iar nesupunerea moarte veșnică — „a doua moarte”. Totuși, supunere perfectă fără capacitate perfectă de a o da, nu se cere de la nimeni. Sub Legământul de Har, membrii Bisericii în timpul vârstei Evanghelice au avut dreptatea lui Cristos acordată lor prin credință, ca să le completeze deficiențele inevitabile provenite din slăbiciunile trupului. Harul divin va opera de asemenea pentru „oricine va vrea” din lume în timpul vârstei Milenare. Nu se va aștepta perfecțiune morală absolută numai când se va ajunge la perfecțiune fizică (ceea ce va fi *privilegiul* tuturor înainte de încheierea vârstei Milenare). Acea nouă încercare, rezultat al răscumpărării și al Noului Legământ, va diferi de încercarea din Eden prin aceea că faptele fiecăruia vor afecta numai propriul viitor.

Dar oare aceasta nu va da unora din rasă o a doua șansă de a câștiga viață veșnică? Răspundem: *Prima* șansă de viață veșnică a fost pierdută pentru sine și pentru toată rasa sa, care „era încă în coapsele lui,” prin neascultarea tatălui Adam. Sub încercarea aceea originară, „condamnarea a trecut asupra tuturor oamenilor,” iar planul lui Dumnezeu era ca prin jertfa de răscumpărare a lui Cristos, lui Adam și *tuturor* celor care au pierdut viața prin eșecul lui, după ce au gustat din răutatea excesivă a păcatului și au simțit greutatea pedepsei păcatului, să li se dea posibilitatea să se întoarcă la Dumnezeu prin credință în Răscumpărătorul. Dacă cineva vrea să o numească pe aceasta „a doua șansă,” să o facă: cu siguranță ea trebuie să fie a doua șansă a lui Adam, și, într-un sens cel puțin, este la fel pentru toată rasa răscumpărată, dar va fi prima posibilitate *individuală* a urmașilor lui, care, atunci când s-au născut erau deja sub condamnarea la moarte. S-o numim cum ne place, faptele sunt aceleași; adică, toți au fost condamnați la moarte din cauza neascultării lui Adam, și toți se vor bucura (în vârsta Milenară) de o *posibilitate deplină* de a câștiga viață veșnică sub condițiile favorabile ale Noului Legământ. Aceasta, după cum

au anunțat îngerii, este „vestea bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul”. Și, cum a declarat apostolul, acest har al lui Dumnezeu — că Domnul nostru Isus „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți — trebuie să fie „mărturisit” tuturor „la timpul cuvenit” (Romani 5:17-19; 1 Timotei 2:4-6). Oamenii, nu Dumnezeu, au limitat la vârsta Evanghelică această șansă sau posibilitate de a ajunge la viață. Dumnezeu, dimpotrivă, ne spune că vârsta Evanghelică este numai pentru alegerea Bisericii, a preoțimii regale, prin care, în timpul unei vârste următoare, toți ceilalți vor fi aduși la o cunoștință corectă a adevărului și li se va acorda posibilitatea deplină să-și câștige viața veșnică sub Noul Legământ.

Dar ce avantaj există în metoda urmată? De ce nu li se dă tuturor oamenilor o șansă individuală de viață acum, imediat, fără procesul lung al încercării și condamnării lui Adam, fără împărtășirea de către urmașii lui în condamnarea lui, fără răscumpărarea tuturor prin jertfa lui Cristos și fără noua ofertă de viață veșnică făcută tuturor pe condițiile Noului Legământ? Dacă răul trebuie să fie permis datorită factorului moral liber al omului, de ce nimicirea lui se realizează printr-o metodă atât de deosebită și ocolită? De ce se permite să intervină atâta suferință, și să vină peste mulți care în cele din urmă vor primi darul vieții ca și copii supuși ai lui Dumnezeu?

O! Acesta este punctul pe care se concentrează interesul în acest subiect. Dacă Dumnezeu ar fi orânduit altfel propagarea rasei noastre, așa încât copiii să nu aibă parte de urmările păcatelor părințești — slăbiciuni mintale, morale și fizice — și dacă Creatorul ar fi aranjat așa încât toți să aibă o stare edenică favorabilă pentru încercarea lor, și numai călcătorii de lege să fie condamnați și „înlăturați”, câți am putea presupune că s-ar găsi vrednici și câți nevrednici de viață, sub toate acele condiții favorabile?

Dacă s-ar lua ca și criteriu singurul caz al lui Adam (și el desigur a fost în toate privințele un model de umanitate perfectă), concluzia ar fi că nici unul n-ar fi fost găsit perfect

ascultător și vrednic; fiindcă nici unul n-ar fi posedat acea cunoștință clară de Dumnezeu și experiența cu El, care să dezvolte încredere deplină în legile Lui, dincolo de judecata lor personală. Suntem asigurați că ceea ce I-a permis lui Cristos să Se încreadă și să Se supună fără rezerve a fost cunoștința Lui despre Tatăl (Isaia 53:11). Dar să presupunem că un sfert ar fi câștigat viața; sau chiar mai mult, să presupunem că o jumătate ar fi fost găsiți vrednici și că cealaltă jumătate ar fi suferit plata păcatului — moartea. Ce se întâmpla? Să presupunem că cealaltă jumătate, cei ascultători, nici n-ar fi experimentat, nici n-ar fi văzut păcatul: nu puteau ei să simtă veșnic o curiozitate pentru lucrurile interzise, curiozitate stăpânită numai de teama de Dumnezeu și de pedeapsă? Serviciul lor n-ar putea fi atât de sincer ca și când ar cunoaște binele și răul; și, prin urmare, ar avea o apreciere deplină a scopurilor binevoitoare ale Creatorului, care a făcut legile ce guvernează atât propria Sa conduită, cât și cea a creaturilor Sale.

Apoi, de asemenea, să considerăm jumătatea care ar fi mers în moarte ca rezultat al propriului lor păcat voit. Ei ar fi înlăturați veșnic din viață, și singura lor speranță ar fi ca Dumnezeu din iubire să-și amintească de ei ca și creaturi ale Sale, lucrarea mâinilor Sale, și să le dea o altă încercare. Dar de ce să facă așa? Singurul motiv ar fi speranța că dacă ar fi treziți iarăși și încercați din nou, unii din ei, datorită *experienței* lor mai mari, ar putea alege ascultarea și ar trăi.

Dar, chiar dacă un astfel de plan ar avea rezultate tot atât de bune ca și cel pe care l-a adoptat Dumnezeu, ar exista obiecții serioase la el.

Cu cât este mai conform cu înțelepciunea lui Dumnezeu să se restrângă păcatul în anumite limite, așa cum face planul Lui. Cu cât este mai bine, ceea ce chiar mințile noastre care au putere limitată pot discerne, să nu avem decât o lege perfectă și imparțială, care declară că plata păcatului voit este moartea — nimicirea — înlăturarea de la viață. Dumnezeu limitează astfel răul pe care-l permite, prevăzând ca domnia Milenară a lui

Cristos să îndeplinească stingerea completă a răului și a răufăcătorilor cu voia, și să introducă o veșnicie de dreptate, bazată pe cunoștință deplină și supunere de bună voie a ființelor perfecte.

Dar există alte două obiecții la planul sugerat, de a încerca pe fiecare individ separat la început. În planul pe care Dumnezeu l-a adoptat a fost suficient un singur Răscumpărător, pentru că numai *unul* păcătuiise, și numai *unul* fusese condamnat. (Ceilalți i-au împărtășit condamnarea.) Dar, dacă prima încercare ar fi fost individuală, și dacă jumătate din rasă ar fi păcatuit și ar fi fost individual condamnați, s-ar fi cerut sacrificiul unui răscumpărător pentru fiecare individ condamnat. O viață nepierdută putea răscumpăra o viață pierdută, nu mai mult. Omul cel perfect, „omul Isus Cristos”, care îl răscumpără pe Adam cel căzut (și pierderile noastre prin el), n-ar fi putut fi „o răscumpărare (un preț corespunzător) pentru TOȚI” în nici o altă împrejurare decât în împrejurările planului pe care Dumnezeu l-a ales.

Dacă am presupune că numărul total al ființelor umane începând de la Adam este de o sută de miliarde, și că numai jumătate din aceștia au păcatuit, s-ar cere ca toți cei cincizeci de miliarde de oameni ascultători, perfecți, să moară pentru a da o răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți cei cincizeci de miliarde de călcători ai legii; și astfel, și prin acest plan moartea ar trece asupra tuturor. Și un astfel de plan *n-ar cere mai puțină suferință decât există astăzi*.

Cealaltă obiecție la un astfel de plan este că s-ar deranja grav planurile lui Dumnezeu referitoare la alegerea și înălțarea la natură divină a unei „turme mici”, corpul lui Cristos, o companie al cărei Cap și Domn este Isus. Dumnezeu n-ar fi putut, în mod drept, să *poruncească* celor cincizeci miliarde de fii ascultători să-și dea drepturile, privilegiile și viețile ca răscumpărare pentru păcătoși; deoarece sub propria Sa lege ascultarea lor ar fi câștigat dreptul la viață veșnică. Deci, dacă acelor oameni perfecți li s-ar fi cerut să devină răscumpărători

ai celor căzuți, planul lui Dumnezeu ar fi, cum a fost cu Domnul Isus, să le pună în față vreo răsplată specială, așa încât ei, pentru bucuria pusă în față lor, să poată îndura pedeapsa pentru frații lor. Și dacă li s-ar fi dat aceeași răsplată care I-a fost dată Domnului nostru Isus, și anume, să aibă parte de o nouă natură, cea divină, și să fie mult înălțați, mai presus de îngeri, domnii și puteri, și mai presus de orice nume care se poate numi — alături de Iehova (Efeseni 1:20, 21), atunci ar fi fost un număr imens pe plan divin, ceea ce înțelepciunea lui Dumnezeu evident n-a aprobat. Mai mult, acești cincizeci de miliarde, în asemenea împrejurări, ar fi cu toții la *egalitate* și nici unul dintre ei mai mare sau cap, în timp ce planul pe care Dumnezeu l-a adoptat cere doar un Răscumpărător, unul mult înălțat, la natură divină, apoi o „turmă mică“ dintre aceia pe care El i-a răscumpărat, și care „merg pe urmele Lui” de suferință și negare de sine, ca să-I împărtășească numele, onoarea, gloria și natura, întocmai cum soția are parte cu soțul.

Cei care pot aprecia această trăsătură a planului lui Dumnezeu, care, prin condamnarea tuturor într-un reprezentant, a deschis calea pentru răscumpărarea și restabilirea tuturor printr-un Răscumpărător, vor găsi în ea soluția multor nedumeriri. Ei vor vedea că osândirea *tuturor* într-unul a fost reversul unei nedreptăți: a fost o mare favoare pentru *toți*, dacă se ia în legătură cu planul lui Dumnezeu de a da îndreptățire *tuturor* prin jertfa unuia. Răul va fi pe vecie stins când scopul lui Dumnezeu pentru permiterea lui va fi fost îndeplinit, și când beneficiile răscumpărării vor acoperi complet pedeapsa păcatului. Totuși, este imposibil să se aprecieze corect această trăsătură a planului lui Dumnezeu fără o recunoaștere deplină a răutății păcatului și a naturii pedepsei lui — moartea, a importanței și valorii *prețului de răscumpărare* dat de Domnul nostru Isus, și a restabilirii sigure și complete a omului la condiții favorabile, condiții în care va avea loc o încercare deplină și suficientă înainte de a fi declarat vrednic de răsplată (viață veșnică), sau de pedeapsă (moarte veșnică).

Având în vedere marele plan de răscumpărare, și „restabilirea tuturor lucrurilor” care urmează logic prin Cristos, putem vedea că prin permisiunea răului rezultă binecuvântări care, probabil, altfel nu puteau fi atât de deplin realizate.

Nu numai oamenii beneficiază pentru toată eternitatea de experiența câștigată, și îngerii prin observarea experiențelor omului, ci toți sunt în continuare avantajati de o cunoaștere mai deplină a caracterului lui Dumnezeu așa cum este manifestat în planul Lui. Când planul Lui va fi realizat în întregime, toți vor putea citi clar înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Lui. Vor vedea dreptatea care n-a putut să violeze hotărârea divină, și nici să salveze rasa pe drept condamnată fără o anulare completă a pedepsei lor printr-un răscumpărător voluntar. Vor vedea iubirea care a pregătit acest sacrificiu nobil și care a înălțat mult pe Răscumpărătorul, la dreapta lui Dumnezeu, dându-I putere și autoritate prin care să restabilească la viață pe cei pe care-i cumpărase cu propriul Său sânge prețios. Vor vedea de asemenea puterea și înțelepciunea care au putut să realizeze un destin glorios pentru creaturile Sale, și să conducă toate influențele împotrivitoare așa încât să le facă, cu sau fără voia lor, agenți pentru înaintarea și realizarea finală a marilor Sale scopuri. Dacă răul n-ar fi fost permis și astfel ținut în stăpânire de către providența divină, nu putem vedea cum s-ar fi putut ajunge la aceste rezultate. Permisiunea răului pentru un timp printre oameni dă dovadă astfel de o înțelepciune clarvăzătoare, care a cuprins toate împrejurările care puteau surveni, a plănuit remediul și a marcat rezultatul final prin puterea și harul Său.

În timpul dispensației Evanghelice păcatul și relele care-l însoțesc au fost folosite mai departe pentru disciplinarea și pregătirea Bisericii. Dacă păcatul n-ar fi fost permis, sacrificiul Domnului nostru Isus și al Bisericii Sale, a cărei răsplată este natura divină, ar fi fost imposibil.

Apare clar că în fond aceeași lege a lui Dumnezeu care este acum peste omenire, lege a cărei ascultare are ca răsplată viața,

iar a cărei neascultare pedeapsa morții, trebuie în cele din urmă să guverneze toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu; și aceea lege, după cum a definit-o Domnul nostru, este pe scurt cuprinsă într-un singur cuvânt — *Iubire*. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27). În cele din urmă, când scopurile lui Dumnezeu vor fi fost împlinite, gloria caracterului divin se va arăta tuturor creaturilor inteligente, și toți vor vedea că permisiunea temporară a răului a fost o trăsătură înțeleaptă în tactica divină. Acum, aceasta se poate vedea numai prin ochii credinței, privind înainte prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu la cele spuse prin gura tuturor sfinților profeți de la început lumii — restabilirea tuturor lucrurilor.

ZIUA ESTE APROAPE

„Biet peregrin obosit, mai stai pe cărare — zorii-s aproape!
Ostenit ești acum, însă a razei lucire mai clară se face.
Mai rabdă puțin, odihna așteaptă
Chiar dacă truda te-apasă, somnul să nu te răzbată.

A vieții noapte tristă-i, dar tu înainte privește — zorii-s aproape!
Nu ceda fricii! A lumii scene și forme-ntunecate curând vor fi trecute.
Pe vârful de munte în scurt timp vei ajunge,
Strălucitoarea lume de bucurie și pace-i atinge.

«Bucuros în speranță» deviza încă să-ți fie — zorii-s aproape!
Ce glorie zorile-acelea dezvălui-vor! Te-nveselește!
Strâns leagă-ncălțăminte și coapsele-ncinge,
Întunecată și lungă e calea, însă sfârșitul e dulce.”

STUDIUL 8

ZIUA DE JUDECATĂ

OPINIA GENERALĂ ASUPRA ZILEI DE JUDECATĂ — ESTE EA SCRIPTURALĂ? — TERMENII JUDECATĂ ȘI ZI, DEFINIȚII — CÂTEVA ZILE DE JUDECATĂ MENȚIONATE ÎN SCRIPTURI — PRIMA ZI DE JUDECATĂ ȘI REZULTATELE EI — O ALTĂ ZI HOTĂRÂTĂ — JUDECĂTORUL — CARACTERUL JUDECĂȚII VIITOARE — ASEMĂNAREA ȘI DEOSEBIREA DINTRE PRIMA ȘI A DOUA JUDECATĂ — RESPONSABILITATEA PREZENTĂ A LUMII — DOUĂ JUDECĂȚI CARE SURVIN ÎNTRE TIMP ȘI OBIECTIVELE LOR — ESTIMĂRI FOARTE DIFERITE ALE JUDECĂȚII VIITOARE — CUM AU VĂZUT-O PROFEȚII ȘI APOSTOLII

„Dumnezeu . . . a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta” — „Isus Cristos cel neprihănit.” „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.” Fapte 17:30, 31; 1 Ioan 2:1; Ioan 5:22.

O idee foarte vagă și nedefinită predomină în legătură cu Ziua de Judecată. Opinia general întreținută este că Cristos va veni pe pământ, pe un mare tron alb, și va chema pe sfinți și păcătoși pe rând înaintea Lui pentru a fi judecați, în mijlocul unor mari zguduiri ale naturii — cutremure de pământ, morminte deschizându-se, stânci despicându-se, munți prăbușindu-se; că păcătoșii tremurând vor fi aduși din străfundurile de suferință veșnică să-și audă repetate păcatele, doar pentru a se întoarce iarăși la o osândă veșnică și nemi-loasă; și că sfinții vor fi aduși din cer ca să fie martorii suferinței și disperării celor condamnați, ca să audă iarăși hotărârea în propriile lor cazuri, și să se întoarcă. Conform teoriei predominante, toți își primesc sentința și răsplata la moarte; și aceasta, care, pentru a se deosebi, este numită în mod

obișnuit judecată generală, este numai o repetare a acelei prime judecăți, dar, fără vreun scop imaginabil, deoarece se pretinde că o hotărâre care este finală și inalterabilă se dă la moarte.

Întregul timp care se presupune a fi destinat pentru această lucrare imensă de judecare a miliardelor este o zi de 24 de ore. Un discurs ținut recent la o congregație din Brooklyn a exprimat opinia generală asupra acestui subiect. S-a ținut să se facă o relatare detaliată asupra lucrării Zilei de Judecată, reprezentând-o ca terminată în limitele unei singure zile literale.

Aceasta este o concepție foarte imatură și cu totul lipsită de armonie cu Cuvântul inspirat. Este dedusă dintr-o interpretare prea literală a pildei Domnului nostru cu oile și caprele (Matei 25:31-46). Ea ilustrează absurditatea încercării de a se forța o interpretare literală asupra unui limbaj figurativ. O pildă nu este niciodată o declarație exactă, ci numai o ilustrație a unui adevăr prin ceva ce în multe privințe se aseamănă cu el. Dacă această pildă ar fi o declarație literală a modului în care va fi condusă judecata, ea s-ar aplica la oi și capre literale, întocmai cum scrie, și nicidecum la omenire. Să vedem acum o opinie atât mai scripturală cât și mai rațională despre lucrarea și despre rezultatul marii Zile de Judecată pe care a hotărât-o Dumnezeu, opinie cu ale cărei concluzii raționale și scripturale trebuie să fie și sunt de acord toate pildele și ilustrațiile.

Termenul *judecată* înseamnă mai mult decât numai darea unui verdict. El include ideea unui proces, ca și a unei hotărâri bazate pe acel proces. Și acest lucru este adevărat nu numai despre cuvântul englezesc (ca și despre cel românesc — n.e.) judecată, ci și despre cuvântul grecesc din care este tradus.

Termenul *zi*, atât în Scripturi cât și în utilizarea obișnuită, deși cel mai adesea este folosit pentru a reprezenta o perioadă de 12 sau 24 de ore, de fapt înseamnă orice perioadă de timp definită sau specială. Astfel, de exemplu, vorbim despre ziua lui Noe, ziua lui Luther, ziua lui Washington; și astfel, unde

citim în Biblie despre „ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut pământul și cerurile”, întregul timp de creare este numit zi (Genesa 2:4) — o perioadă lungă, definită. Apoi citim despre „ziua ispiterii în pustie” — 40 de ani (Evrei 3:8, 9); „ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2); de asemenea „ziua răzbunării”, „ziua mâniei” și „ziua de strâmtorare” — termeni aplicați la o perioadă de 40 de ani la încheierea vârstei Iudaice și la o perioadă similară de strâmtorare la sfârșitul vârstei Evanghelice. Apoi iarăși citim despre „ziua lui Cristos”, „ziua de judecată” și „ziua Lui” — termeni aplicabili vârstei Milenare, în care Mesia va domni peste lume, o va conduce și o va judeca după dreptate, atât încercând, cât și dând sentință. Și despre perioada aceea este scris: El va judeca lumea după dreptate, și în ziua Lui va arăta cine este fericitul și singurul stăpânitor, Regele regilor și Domnul domnilor. (Fapte 17:31; 1 Timotei 6:15). De ce unii ar presupune că această zi de judecată este doar de 12 sau 24 de ore, deși recunosc sensul mai larg al cuvântului *zi* în alte cazuri similare, este în afara înțelegerii noastre, exceptând presupunerea că au fost influențați de tradiție, fără o dovadă sau o investigație adecvată.

Cei care vor consulta cu grijă o concordanță completă a Bibliei în legătură cu Ziua de Judecată, și vor remarca felul și volumul de lucrare care trebuie să se realizeze în perioada aceea, vor vedea curând absurditatea opiniei generale și necesitatea de a se da termenului *zi* semnificația lui mai largă.

În timp ce Scripturile vorbesc despre o zi mare de judecată sau de încercare încă viitoare, și arată că masele omenirii vor avea încercarea completă și sentința finală în ziua aceea, ele de asemenea învață că au mai fost și alte zile de judecată, în timpul cărora au fost în încercare anumite *clase* alese.

Prima mare judecată (încercare și sentință) a fost la început în Eden, când întreaga rasă umană, reprezentată prin capul ei, Adam, a stat în încercare în fața lui Dumnezeu. Rezultatul

acelei încercări a fost verdictul: Vinovat, neascultător, nevrednic de viață; și pedeapsa aplicată a fost moartea — „vei muri negreșit” (Genesa 2:17). Și astfel, „toți mor în Adam”. Încercarea aceea din Eden a fost prima zi de judecată a lumii; și decizia Judecătorului (Iehova) a fost de atunci întotdeauna aplicată.

„Mânia lui Dumnezeu *se descoperă* din ceruri împotriva oricărei nedreptăți.” Ea se poate vedea în fiecare procesiune funerară. Fiecare mormânt este o mărturie a ei. Este simțită în fiecare durere și suferință pe care o trăim — toate fiind rezultatul primei încercări și sentințe — sentință dreaptă a lui Dumnezeu, că suntem nevrednici de viață și de binecuvântările asigurate omului la origine când era ascultător și în asemănarea lui Dumnezeu. Dar omenirea va fi recuperată din sentința primei încercări prin acea jertfă pentru toți, pe care o va acorda marele Răscumpărător. Toți vor fi salvați din morminte și de sentința morții — nimicirea — care, în vederea acestei răscumpărări, nu mai este considerată moarte în sensul deplin al cuvântului, moarte veșnică, ci mai curând un somn temporar; deoarece în dimineța Milenară toți vor fi treziți de către Dătătorul de viață care i-a răscumpărat pe toți. Până acum numai Biserica celor care cred în Cristos sunt într-un sens eliberați sau „scăpați” de această sentință și pedeapsă originară; iar scăparea lor nu este încă *reală*, ci numai socotită astfel prin credință. „Suntem mântuiți *prin speranță*” numai. Eliberarea noastră reală de această pedeapsă cu moartea (venită prin Adam, și de la care scăpăm prin intrarea în Cristos) nu va fi trăită pe deplin până în dimineța învierii, când vom fi satisfăcuți să ne trezim în asemănarea Răscumpărătorului. Dar faptul că noi care am ajuns la o cunoștință a planului îndurător al lui Dumnezeu în Cristos „*am scăpat de stricăciunea care este (încă) în lume*”, departe de a dovedi că alții nu vor avea nici o speranță de scăpare viitoare, mai curând dovedește

contrariul; pentru că noi suntem primele roade pentru Dumnezeu dintre creaturile Sale. Scăparea noastră de la moartea în Adam la viața în Cristos este doar o anticipare a eliberării oricărui va vrea să fie eliberat din robia stricăciunii (moartea) la libertatea vieții, cuvenită tuturor celor pe care Dumnezeu îi va recunoaște ca fii. Toți care vreau pot fi eliberați din moarte la viață, indiferent de deosebirile de natură pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru fiii Săi pe diferitele planuri de ființă. Vârsta Evanghelică este ziua de încercare pentru viață sau moarte a celor chemați la natură divină.

Dar Dumnezeu a hotărât o zi, în care va judeca lumea. Cum se poate aceasta? S-a răzgândit Dumnezeu? A ajuns El la concluzia că hotărârea Lui în încercarea primului om și sentința generală au fost nedrepte, prea aspre, că acum hotărăște să judece lumea individual? Nu; dacă așa ar fi cazul, n-am avea nici o garanție că în încercarea viitoare va fi o hotărâre mai dreaptă decât în cea trecută. Nu fiindcă Dumnezeu consideră nedreaptă hotărârea Lui la prima judecată, ci fiindcă El S-a îngrijit de o *răscumpărare* din pedeapsa primei judecăți, pentru ca să poată acorda o altă judecată (încercare) în condiții mult mai favorabile pentru întreaga rasă — toți având atunci experiența cu păcatul și cu urmările lui. Dumnezeu n-a schimbat nici o iotă din scopul Său original, pe care l-a alcătuit înainte de a începe lumea. În mod clar ne informează că El nu Se schimbă și că în nici un caz nu va achita pe cei vinovați. El va pretinde întreaga pedeapsă pe care în mod drept a pronunțat-o. Și acea pedeapsă întreagă a fost plătită de Răscumpărătorul sau înlocuitorul pe care Dumnezeu însuși L-a dat — Isus Cristos, care, „prin harul (favoarea) lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare”. Dând o răscumpărare pentru rasa lui Adam, cu propria Sa viață, Domnul nostru poate în mod drept să facă tuturor o nouă ofertă de viață. Această ofertă pentru Biserică este sub Legământul de jertfă (Psalm 50:5;

Romani 12:1); pentru lume va fi sub Noul Legământ. Romani 14:9; Evrei 10:16; Ieremia 31:31.

Mai departe suntem informați că atunci când Dumnezeu va da lumii această încercare individuală, va fi sub Cristos ca Judecător, pe care Iehova Îl va onora astfel datorită ascultării Sale chiar până la moarte pentru răscumpărarea noastră. Dumnezeu L-a înălțat mult, chiar la natură divină, ca să poată fi Prinț și Mântuitor (Fapte 5:31), ca să-i poată răscumpăra din moarte și să le acorde judecată tuturor celor pe care i-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios. Dumnezeu a încredințat toată judecata Fiului și I-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Ioan 5:22.

Deci, Cristos cel mult înălțat, glorificat, care așa a iubit lumea încât Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru ea, este cel care va fi Judecătorul lumii în încercarea ei viitoare promisă. Și însuși Iehova L-a numit în această funcție, chiar pentru acest scop. Deoarece acestea sunt declarațiile clare ale Scripturilor, nu există nimic de temut, ci, dimpotrivă, există mare pricină de bucurie pentru toți în așteptarea Zilei de Judecată. Caracterul Judecătorului este o garanție suficientă că judecata va fi dreaptă, îndurătoare și având considerația corespunzătoare pentru slăbiciunile tuturor, până când cei dornici și ascultători vor fi aduși înapoi la perfecțiunea originară pierdută în Eden.

În vechime, un judecător era unul care făcea dreptate și ușura pe cei asupriți. De exemplu, remarcați cum, atunci când erau asupriți de vrăjmașii lor datorită încălcărilor împotriva Domnului, Israel a fost tot mereu eliberat și binecuvântat prin ridicarea de judecători. Astfel citim: „Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, . . . Otniel. Duhul Domnului a fost peste el. El a ajuns judecător în Israel și a pornit la război . . . mâna lui a fost puternică . . . Țara a avut odihnă patruzeci de ani” (Judecători 3:9-11). Astfel, deși lumea

a fost de mult sub puterea și asupra adversarului Satan, totuși Acela care plătește păcatele tuturor cu propriul Său sânge prețios, curând Își va lua marea putere și va domni. El va *elibera* și va *judeca* pe aceia pe care așa i-a iubit, încât i-a răscumpărat.

Cu această concluzie sunt în acord *toate* declarațiile profetice. Este scris: „El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire”. Psalm 98:9.

Această judecată viitoare va fi exact pe aceleași principii ca și prima. Aceeași lege de ascultare va fi prezentată, cu aceeași răsplată de viață și cu aceeași pedeapsă de moarte. Și cum prima încercare a avut un început, a progresat, și a culminat cu o sentință, tot așa va avea și a doua; iar sentința va fi viață pentru cei drekți și moarte pentru cei nedrepti. A doua încercare va fi mai favorabilă decât prima, datorită experienței câștigate sub urmările primei încercări. Spre deosebire de prima, în a doua încercare fiecare om va sta la probă numai pentru sine, nu pentru altul. Nimeni nu va muri atunci din cauza păcatului lui Adam sau din cauza imperfecțiunilor moștenite. Nu se va mai spune: „Părinții au mâncat aguridă și copiii li s-au strepezit dinții; ci *oricărui om care va mânca aguridă i se vor străpezi dinții*”. „Sufletul care păcătuiește acela va muri” (Jeremia 31:29, 30; Ezechiel 18:4). Și atunci va fi adevărat despre lume, cum este adevărat despre Biserică acum, că un om nu va fi judecat după ce nu are, ci după ce are (2 Corinteni 8:12). Sub domnia lui Cristos, omenirea va fi treptat educată, antrenată și disciplinată până va ajunge la perfecțiune. Și când vor fi ajuns la perfecțiune, oamenilor li se va cere armonie perfectă cu Dumnezeu, și oricine nu va da ascultare perfectă va fi înlăturat, fiind judecat nevrednic de viață. Păcatul care prin Adam a adus moarte rasei a fost pur și simplu un act de neascultare; dar prin acel act el a căzut de la perfecțiune. Dumnezeu a avut dreptul să ceară de la el ascultare perfectă,

deoarece a fost creat perfect; și El va cere tot așa de la toți oamenii când marea lucrare de restabilire a lor va fi completă. Nici unuia, cărui în oricât de mic grad îi va lipsi perfecțiunea, nu i se va permite atunci să aibă viață veșnică. A nu ajunge atunci la perfecțiune, va însemna a păcătui cu voia împotriva luminii depline și a capacității perfecte.

Și cine va păcătui cu voia, împotriva luminii și capacității depline, va pieri în moartea a doua. Și dacă cineva, în timpul acelei vârste de încercare, sub acea deplină revărsare de lumină, va disprețui favorurile oferite și nu va face nici un progres spre perfecțiune timp de o sută de ani, va fi socotit nevrednic de viață și va fi „nimicit”, deși la o sută de ani acesta va fi într-o perioadă de copilărie comparativă. Astfel este scris despre ziua aceea: „Cine va muri la o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos” (Isaia 65:20). Astfel, toți trebuie să aibă cel puțin o sută de ani de încercare; și, dacă nu vor fi atât de îndărătnici încât să refuze a face progrese, încercarea lor va continua de-a lungul întregii zile a lui Cristos, ajungând la culme numai la încheierea ei.

Încheierea judecății viitoare a lumii este arătată clar în pilda cu oile și caprele (Matei 25:31-46), în Apocalips 20:15; 21:8 și în 1 Corinteni 15:25. Aceste Scripturi și altele arată că la sfârșitul ei cele două clase vor fi fost complet separate — ascultătorii și neascultătorii; cei în armonie cu litera și spiritul legii lui Dumnezeu, și cei care nu vor fi în armonie cu ele. Cei dintâi vor intra în viață veșnică, iar ceilalți vor fi retrimiși în moarte, stingere („a doua moarte”), aceeași sentință ca și la prima judecată, din care fuseseră socotiți eliberați prin Cristos care a câștigat dreptul de a-i elibera prin plățirea răscumpărării lor — prin moartea Sa. Aceasta va fi a doua moarte a lor. Nu se va mai da nici o răscumpărare pentru ei și nu va mai exista nici o eliberare sau înviere pentru ei, păcatul lor fiind voit, păcat in-

dividual împotriva luminii și posibilității depline, sub cea mai favorabilă încercare individuală.

Nu vrem să se înțeleagă că ignorăm responsabilitatea prezentă a lumii, pe care fiecare om o are, conform măsurii de lumină de care se bucură, fie că este multă, fie că este puțină, fie că este lumina naturii, fie că este a revelației. „Ochii Domnului sunt peste tot, ei văd pe cei răi și pe cei buni” și „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Proverbe 15:3; Ecclesiastul 12:14). Faptele bune și faptele rele din prezent vor primi o răsplată *dreaptă*, fie acum, fie mai târziu. „Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă” (1 Timotei 5:24). Nimeni în afară de favorizații Domnului, „turma mică”, n-are până acum lumină suficientă ca să-și atragă pedeapsa finală, moartea a doua. Aici doar aducem în discuție subiectul responsabilității prezente a lumii, lăsând amănuntele pentru considerații ulterioare.

Între prima și a doua zi de judecată a lumii intervine o perioadă de aproximativ șase mii de ani, și în timpul acestei perioade lungi Dumnezeu a selecționat dintre oameni două clase speciale, în mod special încercându-i, disciplinându-i și pregătindu-i pentru a fi instrumentele Sale onorate în perioada sau în ziua de judecată a lumii.

Aceste două clase sunt numite de către Pavel (Evrei 3:5, 6) casa fiilor și respectiv casa servilor, cea dintâi fiind compusă din învingătorii încercați și găsiți credincioși în timpul dispensației creștine, iar cea de a doua fiind compusă din credincioșii învingători de dinaintea dispensației creștine. Aceste alegeri speciale în nici un sens nu se interferează cu judecata sau încercarea promisă lumii în vârsta care urmează acestei Dispensații Evanghelice. Cei care trec cu succes încercarea pentru oricare din aceste clase speciale nu vor veni la

judecată cu lumea, ci vor intra în răsplata lor când lumea va veni la judecată. Ei vor fi agenții lui Dumnezeu în binecuvântarea lumii -- dând oamenilor instrucția și pregătirea necesară pentru încercarea și judecata lor finală. „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?” 1 Corinteni 6:2.

Aceste clase special selecționate au fost odată, ca și restul omenirii, sub condamnarea adamică, dar prin credință au devenit părtași la beneficiile morții lui Cristos. Întâi fiind îndreptățiți prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu, și apoi îndeplinind condițiile care urmează respectivei lor chemări, ei sunt socotiți vrednici de înălțare la starea de onoare și autoritate.

Încercarea sau judecata ambelor acestor clase a fost mult mai severă decât va fi încercarea lumii în ziua ei de judecată; deoarece a trebuit ca aceștia să se împotrivească lui Satan, prințul acestei lumi, cu toate uneltirile și capcanele lui, pe când în ziua de judecată a lumii Cristos va domni și Satan va fi legat, ca să nu înșele neamurile (Apocalips 20:3). Aceștia au suferit persecuție pentru dreptate, pe când atunci oamenii vor fi răsplătiți pentru dreptate și pedepsiți numai pentru nedreptate. Aceștia au avut pe cale mari pietre de încercare și capcane, care vor fi îndepărtate când lumea va fi pusă în încercare. Dar, dacă încercarea acestor două clase speciale a fost mult mai aspră decât va fi încercarea lumii, și răsplățile sunt corespunzător mai mari.

Sub denaturările marelui înșelător, Satan, atât lumea cât și Biserica nominală au fost jefuite de asigurările binecuvântate ale timpului viitor de judecată dreaptă. Ei știu că Biblia vorbește despre o zi de judecată viitoare, dar o privesc numai cu frică și spaimă; și datorită acestei frici, nu există pentru ei vești mai nedorite decât aceea că ziua Domnului este aproape. Ei o plasează departe și nu doresc să audă de ea, nici măcar să fie menționată. Ei n-au nici o idee despre binecuvântările

păstrate pentru lume sub acea domnie glorioasă a Celui pe care Dumnezeu L-a numit să judece lumea cu dreptate. Printre cele mai mari dintre influențele orbitoare pe care Satan le-a născocit pentru a ține pe oameni în ignoranță față de adevărul referitor la ziua de judecată au fost erorile care s-au strecurat în crezurile și cărțile de cântări ale diferitelor secte religioase. Mulți au ajuns să prețuiască aceste erori ca fiind de mai mare importanță decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de diferit au privit profeții și apostolii acea zi de judecată promisă! Remarcați cuvintele profetice triumfătoare ale lui David (1 Cronici 16:31-34). El spune:

„Să se bucure cerurile
 Și să se veselească pământul
 Să se spună printre neamuri că Domnul împărățește!
 Să urle marea cu tot ce este în ea!
 Câmpia să se veselească cu tot ce este pe ea!
 Să chiuie copacii din pădure înaintea Domnului!
 CĂCI EL VINE
 SĂ JUDECE PĂMÂNTUL
 I lăudați pe Domnul, căci El este bun,
 Căci îndurarea Lui ține în veac”.

Spre acea zi arată și apostolul, asigurându-ne că va fi o zi glorioasă și de dorit, și că toată creația suspină după ea și suferă împreună durerile nașterii — așteptând pe marele Judecător să elibereze și să binecuvânteze lumea, precum și să înalțe și să glorifice Biserica. Romani 8:21, 22.

În Ioan 5:28, 29, o prețioasă făgăduință a unei viitoare judecăți-încercări de viață veșnică pentru lume, printr-o traducere greșită este transformată într-un blestem îngrozitor. Conform textului grecesc, cei care au făcut răul — care n-au avut aprobarea divină — vor veni la înviere (ridicându-se la perfecțiune) prin judecăți, „lovituri”, disciplinări.

DUPĂ ACEEA

„Căile Domnului sunt deopotrivă: calm și furtună,
 Sezon de pericol și sezon de odihnă,
 Săgeata ce strică, balsamul ce vindecă
 Sunt împățite cum e mai bine.
 În judecăți adesea ne-nțelesc,
 Pe căi misterioase și ascunse,
 Din rău El bine nesfârșit aduce
 Și-n fine fericirea sigură o face.
 În timp ce Dreptatea își urmează calea cu tărie,
 Iubirea, la creștere speranța și credința invită;
 Apoi în voie va da lumii pedepsite
 Al Lui timp de pace făgăduit.

Când forța vântului temut
 Asprele-I scopuri împlinește,
 Și contra uraganului dezlănțuit
 A omului putere nu folosește,
 În El să se-ncreadă inima iubitoare
 În toată neagra și întortochiata cale;
 Căci cine binecuvântata-I voință
 Care conduce prin noapte spre vesela zi
 Putea-va opri?
 Sub a Lui grijă iubitoare fii dar liniștit,
 Căci El va face furtuna să-nceteze,
 Și din această spaimă va aduce
 Timpul acela de pace făgăduit.

Sus dar privește, o, tu, pământ!
 Căci nici o furtună nu poate ține mai mult decât
 I-a fost de Dumnezeu merit.
 Când ea lucrarea hotărâtă și-a sfârșit,
 În bucurie uita-vei necazu-ți trecut.
 Unde adânc se înfige-al tristeții brăzdar,
 Gingașele flori de viață răsar.
 Căci Domnul iarăși viață îți va acorda
 Și toată pustia va râde și cânta.
 În El speră dar, căci al Lui Plan
 Eliberare, triumf îți va aduce-n final.
 Teamă să n-ai, căci sigur vei trăi
 Al Lui timp de pace făgăduit.”

STUDIUL 9

RĂSCUMPĂRARE ȘI RESTABILIRE

RESTABILIREA ESTE GARANTATĂ DE RĂSCUMPĂRARE — PRIN RĂSCUMPĂRARE N-A FOST ASIGURATĂ VIAȚA VEȘNICĂ, CI O ÎNCERCARE PENTRU EA — CONDIȚIILE ȘI AVANTAJELE ÎNCERCĂRII — JERTFA LUI CRISTOS, NECESARĂ — CUM PUTEA FI, ȘI A FOST RĂSCUMPĂRATĂ RASA PRIN MOARTEA UNUIA — CREDINȚA ȘI FAPTELE, TOTUȘI NECESARE — PLATA PĂCATULUI CU VOIA, SIGURĂ — VA FI LOC PE PĂMÂNT PENTRU MILIOANELE ÎNVIATE? — RESTABILIREA ÎMPOTRIVA EVOLUȚIEI

Din prezentarea generală a planului revelat al lui Dumnezeu, așa cum a fost schițat până acum, este evident că scopul Său pentru omenire este o restaurare sau o restabilire la perfecțiunea și gloria pierdută în Eden. Dovada cea mai puternică și cea mai convingătoare asupra acestui subiect se vede cel mai clar când măsura și natura răscumpărării sunt apreciate deplin. Restabilirea prezisă de apostoli și profeți trebuie să urmeze răscumpărării ca o secvență justă și logică. Conform cu aranjamentul lui Dumnezeu, în faptul că S-a îngrijit de o răscumpărare, toată omenirea, dacă nu se împotrivesc voit puterii salvatoare a Marelui Eliberator, trebuie să fie eliberată de pedeapsa originară, „robia stricăciunii”, moartea, altfel răscumpărarea nu servește tuturor.

Raționamentul lui Pavel asupra acestui subiect este foarte clar și energic. El spune (Romani 14:9): „Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire (să fie conducător, să aibă comanda) și peste cei morți și peste cei vii”. Adică, obiectivul morții și învierii Domnului nostru n-a fost să

binecuvânteze, să stăpânească și să restabilească numai pe cei vii din omenire, ci să I Se dea autoritate sau control deplin și peste cei morți, ca și peste cei vii, asigurând beneficiile răscumpărării Sale atât pentru unii, cât și pentru alții. * El „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare (preț corespunzător) pentru toți”, pentru a-i putea binecuvânta pe toți și a da fiecărui om o încercare individuală de viață. Este absurd a pretinde că S-a dat pe Sine ca „preț de răscumpărare pentru *toți*” și totuși numai o mână din cei răscumparați vor primi vreodată un beneficiu din el; deoarece ar însemna fie că Dumnezeu a acceptat prețul de răscumpărare și apoi în mod nedrept a refuzat să acorde eliberare celor răscumparați, fie că Domnul, după ce i-a răscumplat pe toți, n-a putut sau n-a vrut să realizeze scopul Său binevoitor original. Statornicia planurilor lui Dumnezeu, nu mai puțin decât perfecțiunea dreptății și iubirii divine, respinge și contrazice un astfel de gând, și ne dă asigurarea că planul original, binevoitor, a cărui bază a fost „prețul de răscumpărare pentru toți”, va fi complet realizat la „timpul cuvenit” al lui Dumnezeu, și va aduce credincioșilor binecuvântarea eliberării de condamnarea adamică și posibilitatea de a se întoarce la drepturile și libertățile fiilor lui Dumnezeu, așa cum le-au avut înainte de păcat și de blestem.

Să se vadă clar foloasele și rezultatele reale ale răscumpărării și toate obiecțiile la faptul că are aplicare universală trebuie să dispară. „Prețul de răscumpărare pentru toți” dat de „omul Isus Hristos” nu dă sau nu garantează nici unui om viață veșnică sau binecuvântare; ci garantează fiecărui om o

*Putem recunoaște pe bună dreptate în cuvintele apostolului un sens în plus, și mai larg, și anume că toată familia umană a fost inclusă în expresia „cei morți”. Din punct de vedere al lui Dumnezeu întreaga rasă, sub sentința morții, este tratată ca și când ar fi deja moartă (Matei 8:22); de aceea, expresia „cei vii” s-ar aplica la unii din afara familiei umane, ale căror vieți n-au fost pierdute — îngerii.

altă posibilitate sau încercare de viață veșnică. Datorită răscumpărării de care S-a îngrijit Dumnezeu, prima încercare a omului, care a avut ca rezultat pierderea binecuvântărilor acordate la început, este cu adevărat transformată într-o experiență binecuvântată pentru cei cu inima loială. Dar faptul că oamenii sunt răscumpărați din prima pedeapsă nu garantează că atunci când vor fi încercați individual pentru viață veșnică nu vor avea insuccese în a da ascultarea fără de care nimănui nu-i va fi permis să trăiască veșnic. Datorită experienței prezente cu păcatul și cu pedeapsa lui amară, omul va fi pe deplin avertizat; și când, ca urmare a răscumpărării, i se va acorda o altă încercare, individuală, sub ochiul și controlul Celui care așa l-a iubit încât Și-a dat viața pentru el, și care n-ar vrea ca vreunul să piară, ci toți să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască, putem fi siguri că numai cei neascultători cu voia vor primi pedeapsa celei de a doua încercări. Pedeapsa aceea va fi moartea a doua, din care nu va mai fi nici o răscumpărare, nici o eliberare, pentru că nu va mai exista nici un obiectiv pentru o altă răscumpărare sau pentru o altă încercare. Toți vor fi văzuți și vor fi gustat pe deplin atât binele, cât și răul; toți vor fi fost martorii și vor fi avut experiența bunătății și iubirii lui Dumnezeu; toți vor fi avut în mod individual o încercare de viață pe deplin și corect, în cele mai favorabile condiții. Mai mult nu se va putea cere și mai mult nu se va da. Încercarea aceea va hotărî pentru totdeauna cine va fi drept și sfânt sub nenumărate încercări; și va hotărî de asemenea cine va fi nedrept, și încă nesfânt și murdar, sub nenumărate încercări.

Ar fi fără rost să se acorde o altă încercare de viață în exact aceleași împrejurări; dar, deși împrejurările celor încercați vor fi diferite, mai favorabile, termenii sau condițiile încercării lor individuale de viață vor fi la fel cu cele din încercarea adamică. Legea lui Dumnezeu va rămâne aceeași — nu se schimbă. Ea va spune încă: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”; și

condițiile omului nu vor fi mai favorabile în privința mediului decât condițiile și împrejurările din Eden, dar marea diferență va fi *cunoștința* crescută. *Experiența* cu răul, în contrast cu experiența cu binele, care va fi spre profitul fiecăruia în timpul încercării vârstei viitoare, va constitui avantajul datorită căruia rezultatele celei de a doua încercări vor diferi atât de mult de rezultatele primei încercări, și din pricina căruia Înțelepciunea și Iubirea divină au dat „prețul de răscumpărare pentru toți”, garantând astfel tuturor binecuvântarea unei noi încercări. În nici un mod nu se poate concepe o încercare mai favorabilă, o lege mai favorabilă, condiții sau circumstanțe mai favorabile ca motive pentru o altă răscumpărare sau o altă încercare pentru cineva, dincolo de vârsta Milenară.

Răscumpărarea dată nu scuză la nimeni păcatul; ea nu propune ca păcătoșii să fie *socotiți* sfinți și astfel să fie introduși în fericire veșnică. Ea doar eliberează, direct și indirect, de prima condamnare și de urmările ei pe păcătosul care o acceptă, și îl plasează iarăși în încercare de viață, încercare în care propria lui supunere voită, sau nesupunere voită, va hotărî dacă poate sau nu poate avea viață veșnică.

Nu trebuie nici să se presupună, așa cum atât de mulți sunt dispuși să presupună, că toți cei care trăiesc într-o stare de civilizație și văd sau au o Biblie, în felul acesta au posibilitate deplină sau încercare de viață. Trebuie să se rețină că nu toți copiii lui Adam au fost la fel prejudiciați prin cădere. Unii au venit în lume atât de slabi și degradați, încât pot fi ușor orbiți de dumnezeul acestei lumi, Satan, și făcuți prizonieri prin păcatul care-i înconjoară și-i asaltează; și toți sunt mai mult sau mai puțin sub această influență, așa încât, chiar și când ar face bine, răul este prezent și mai puternic prin condițiile de mediu etc., și binele pe care l-ar face este aproape imposibil să-l facă, în timp ce răul pe care nu l-ar face este aproape inevitabil.

Mic într-adevăr este numărul celor care în prezent află cu adevărat și prin experiență despre libertatea cu care Cristos face

liberi pe aceia care acceptă răscumpărarea Lui, și se pun sub controlul Lui pentru conducere viitoare. Acum numai aceștia puțini, Biserica, chemați și încercați dinainte pentru scopul special de a fi colaboratori cu Dumnezeu în binecuvântarea lumii — făcând mărturie acum, și conducând, binecuvântând și judecând lumea în vârsta ei de încercare — se bucură într-o măsură de beneficiile răscumpărării sau sunt *acum* în încercare de viață. Acestora puțini le sunt *socotite* (și primesc *prin credință*) toate binecuvântările restabilirii care vor fi asigurate pentru lume în timpul vârstei viitoare. Aceștia, deși nu sunt perfecți, deși nu sunt restabiliți în mod real la starea lui Adam, sunt tratați în așa manieră încât să se compenseze diferența. Prin credință în Cristos ei sunt *socotiți* perfecți și deci restabiliți la perfecțiune și la favoare divină, ca și cum n-ar mai fi păcătoși. Imperfecțiunile și slăbiciunile lor inevitabile, fiind compensate prin răscumpărare, nu le sunt imputate, ci sunt acoperite de perfecțiunea Răscumpărătorului. Prin urmare, încercarea Bisericii, datorită stării ei socotite în Cristos, este tot atât de corectă ca și cea pe care o va avea lumea în timpul ei de încercare. Lumea întreagă va fi adusă la cunoștința deplină a adevărului, și fiecare, acceptându-i prevederile și condițiile, nu va mai fi tratat ca păcătos, ci ca fiu, pentru care sunt intenționate toate binecuvântările restabilirii.

O diferență între experiențele lumii sub încercare și experiențele Bisericii în timpul încercării ei va fi că acei ascultători din lume vor începe imediat să primească binecuvântările restabilirii printr-o îndepărtare treptată a slăbiciunilor lor — mintale și fizice; pe când Biserica Evanghelică, consacrată pentru serviciul Domnului chiar până la moarte, merge în moarte și-și primește perfecțiunea instantaneu la prima înviere. O altă diferență între cele două încercări constă în condițiile de mediu din vârsta viitoare mai favorabile comparativ cu cele din această vârstă, prin aceea că atunci societatea, guvernul etc., vor fi favorabile dreptății, răsplătind

credința și ascultarea, și pedepsind păcatul; pe când acum, sub prințul acestei lumi, încercarea Bisericii este în împrejurări nefavorabile dreptății, credinței etc. Dar acest lucru, după cum am văzut, va fi compensat prin premiul gloriei și onoarei naturii divine oferit Bisericii, pe lângă darul vieții veșnice.

Moartea lui Adam a fost sigură, deși a ajuns la ea după 930 de ani de moarte treptată. Deoarece el însuși era în curs de moarte, toți copiii lui s-au născut în aceeași stare de moarte, fără drept la viață; și, asemenea părinților, toți mor după un proces de durată mai lungă sau mai scurtă. Să nu se uite totuși că pedeapsa păcatului nu este durerea și suferințele din procesul morții, ci moartea — stingerea vieții — în care culminează procesul morții. Suferința este numai adăugată la ea, și peste mulți pedeapsa cade cu puțină, sau fără nici o suferință. Să nu se uite nici aceea că atunci când Adam și-a pierdut viața, el și-a pierdut-o pe vecie; și nici unul din urmașii lui n-a fost în stare vreodată să-i ispășească vina sau să recâștige moștenirea pierdută. Toată rasa este fie moartă, fie în curs de a muri. Și dacă ei nu și-au putut ispăși vina înainte de moarte, cu siguranță că n-ar putea-o face când sunt morți — când nu sunt în existență. Pedeapsa păcatului n-a fost pur și simplu să moară, cu privilegiul și dreptul de întoarcere la viață după aceea. În pedeapsa pronunțată n-a fost nici o aluzie la eliberare (Genesa 2:17). De aceea, restabilirea este un act de har liber sau favoare din partea lui Dumnezeu. Și imediat ce și-au atras pedeapsa, chiar în timp ce era pronunțată, a fost sugerată favoarea liberă a lui Dumnezeu, care va mărturisi atât de deplin iubirea Lui când va fi înțeleasă.

Dacă n-ar fi fost raza de speranță dată prin declarația că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, rasa ar fi fost în disperare totală; dar această făgăduință a indicat că Dumnezeu avea un plan pentru binele lor. Când Dumnezeu i-a jurat lui Avraam că în sămânța lui vor fi binecuvântate toate familiile pământului, aceasta implica o înviere și o restabilire a tuturor;

deoarece atunci mulți erau morți, și mulți alții au murit de atunci nebinecuvântați. Cu toate acestea, făgăduința este încă sigură: toți vor fi binecuvântați când vor veni timpurile restabilirii sau înviorării (Fapte 3:19). Mai mult, deoarece binecuvântarea arată favoare, și deoarece favoarea lui Dumnezeu a fost retrasă din cauza păcatului și în locul ei a venit blestemul, această făgăduință a unei binecuvântări viitoare implica îndepărtarea blestemului, și, în consecință, o întoarcere a favorii Lui. Ea implica de asemenea, fie că Dumnezeu se va îndupleca, Își va schimba hotărârea și va achita rasa vinovată, fie că El avea un plan prin care putea fi *răscumpărată*, prin plățirea pedepsei omului de către un altul.

Dumnezeu nu l-a lăsat pe Avraam în nesiguranță în privința planului Său, ci, prin diferite jertfe tipice pe care trebuia să le aducă toți cei care se apropiau de El, i-a arătat că nu putea, nu S-a înduplecat și nici n-a scuzat păcatul; și că singura cale de a-l șterge și a-i anula pedeapsa ar fi o jertfă îndestulătoare care să corespundă acelei pedepse. Acest lucru i-a fost arătat lui Avraam într-un tip foarte semnificativ: Fiul lui Avraam, în care se centra binecuvântarea făgăduită, trebuia să fie jertfă înainte de a putea binecuvânta; și Avraam l-a primit înapoi din morți în chip figurativ (Evrei 11:19). În acea ilustrație Isaac reprezenta sămânța adevărată, Isus Cristos, care a murit ca să răscumpere pe oameni, pentru ca toți răscumpărații să poată primi binecuvântarea promisă. Dacă Avraam s-ar fi gândit că Domnul va scuza și va achita pe vinovați, el ar fi simțit că Dumnezeu este schimbător și, prin urmare, n-ar fi putut avea încredere deplină în făgăduința făcută lui. El putea să fi gândit: Dacă Dumnezeu S-a răzgândit o dată, de ce să nu Se răzgândească iarăși? Dacă cedează în legătură cu blestemul morții, nu poate ceda iarăși în legătură cu favoarea și cu binecuvântarea făgăduită? Dar Dumnezeu nu ne lasă în nici o astfel de nesiguranță. El ne dă asigurări suficiente atât cu privire la dreptatea cât și la statornicia Sa. El nu putea

achita pe vinovați, chiar dacă i-a iubit atât de mult, încât „n-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat (la moarte) pentru noi toți”.

După cum întreaga rasă era în Adam când a fost condamnat, și prin el și-a pierdut viața, tot așa, când Isus „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți”, moartea Lui implica posibilitatea unei rase nenăscute în coapsele Sale. Astfel, în mâinile Dreptății a fost pusă o satisfacție deplină sau un preț corespunzător pentru toți oamenii — ca să fie aplicat la „timpul cuvenit”, iar Cel care în acest fel *i-a cumpărat pe toți* are autoritate deplină să restabilească pe toți care vin la Dumnezeu prin El.

„După cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:18, 19). Afirmatia este clară: tuturor celor care au avut parte de moarte pe seama păcatului lui Adam li se vor oferi privilegiile vieții de către Domnul nostru Isus, care a murit pentru ei și prin sacrificiu a devenit *înlocuitorul lui Adam* în fața legii călcate, și astfel „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți”. El a murit, „Cel neprihănit pentru cei nelegiuïți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). Totuși, să nu se treacă niciodată cu vederea că toate pregătirile lui Dumnezeu pentru rasa noastră recunosc voința umană ca factor în asigurarea favorurilor divine atât de abundent pregătite. Unii au trecut cu vederea această trăsătură în examinarea textului tocmai citat — Romani 5:18, 19. Însă declarația apostolului este că, după cum sentința condamnării s-a extins la toată sămânța lui Adam, tot așa, prin ascultarea Domnului nostru Isus Cristos de planul Tatălui, prin sacrificiu de Sine pentru noi, tuturor le este dat un dar liber — un dar de iertare, care, dacă este acceptat, va consti-

tui o îndreptățire sau bază pentru viața veșnică. Și „după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți *au fost* făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți *vor fi* (nu *au fost*) făcuți neprihăniți”. Dacă numai răscumpărarea, fără acceptarea ei din partea noastră, ne-ar face neprihăniți, atunci ar fi fost scris, prin ascultarea unuia, mulți *au fost* făcuți neprihăniți.

Dar, deși prețul de răscumpărare a fost dat de Răscumpărătorul, numai puțini în timpul vârstei Evanghelice au fost făcuți neprihăniți — îndreptățiți — „prin credință în sângele Lui”. Însă, deoarece Cristos este ispășirea (satisfacția) pentru păcatele întregii lumi, toți oamenii pot fi absolviți și eliberați de pedeapsa păcatului lui Adam pe această bază prin El — sub Noul Legământ.

La Dumnezeu nu există nici o nedreptate; deci, „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și *drept* ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). După cum El ar fi fost nedrept dacă ne-ar fi permis să scăpăm de pedeapsa pronunțată înainte de a se da satisfacție, tot așa, El ne dă de înțeles aici că ar fi nedrept dacă ar interzice restabilirea noastră, deoarece prin propriul Său aranjament pedeapsa noastră a fost plătită. Aceeași dreptate neclintită care odată a condamnat pe om la moarte stă acum garanție pentru eliberarea tuturor care, mărturisindu-și păcatele, cer viață prin Cristos. „Dumnezeu este acela care îi socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.” Romani 8:33, 34.

Integritatea răscumpărării este tocmai argumentul cel mai puternic posibil pentru restabilirea întregii omeniri, a acelor care vor accepta răscumpărarea în condițiile oferite (Apocalips 22:17). Însuși caracterul lui Dumnezeu de dreptate și onoare stă garanție pentru aceasta; fiecare făgăduință pe care a făcut-o implică aceasta; și fiecare jertfă tipică a indicat spre marea și

îndestulătoarea jertfă — „Mielul lui Dumnezeu, care ridică PĂCATELE LUMII” — care „este ispășirea (satisfacția) pentru păcatele noastre (ale Bisericii), și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (Ioan 1:29; 1 Ioan 2:2). Deoarece moartea este pedeapsa sau plata păcatului, când păcatul este anulat, plata trebuie la timpul convenit să înceteze. Orice altă vedere ar fi atât nerațională, cât și nejustă. Faptul că încă nu s-a realizat nici o restabilire din ceea ce s-a pierdut prin Adam, deși au trecut aproape două mii de ani de când a murit Domnul nostru, nu este un argument împotriva restabilirii, după cum nici cei patru mii de ani trecuți înainte de moartea Sa nu sunt o dovadă că Dumnezeu nu plănuise răscumpărarea înainte de întemeierea lumii. Atât cei două mii de ani de la moartea lui Cristos, cât și cei patru mii de ani dinainte, au fost timpuri fixate pentru alte părți ale lucrării, pregătitoare pentru „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor”.

Nimeni să nu presupună în grabă că în această vedere există ceva în conflict cu învățătura Scripturilor că credința în Dumnezeu, căința de păcat și reformarea caracterului sunt indispensabile pentru mântuire. Această particularitate va fi tratată pe larg mai târziu, dar acum sugerăm faptul că numai puțini au avut vreodată destulă lumină ca să producă deplină credință, căință și reformare. Unii au fost orbiți în parte, iar alții complet, de dumnezeul acestei lumi, și ei trebuie să fie recuperați atât din orbire, cât și din moarte, pentru a avea, *fiecare pentru sine*, o șansă deplină de a dovedi, prin ascultare sau prin neascultare, vrednicia sau nevrednicia de viață veșnică. Atunci cei care se vor dovedi nevrednici de viață vor muri din nou — a doua moarte — din care nu va mai fi nici o răscumpărare, și, prin urmare, nici o înviere. Moartea datorită păcatului lui Adam, și toate imperfecțiunile care vin în urma lui, va fi îndepărtată datorită răscumpărării care este în Isus Cristos; dar moartea care vine ca urmare a nesupunerii individuale, voite, este finală. Acest păcat nu are niciodată

iertare, iar pedeapsa lui, a doua moarte, va fi *veșnică* — nu un proces veșnic de moarte, ci moarte veșnică — o moarte neîntreruptă de înviere.

Filosofia planului de răscumpărare va fi tratată într-un volum următor. Aici stabilim doar faptul că răscumpărarea prin Cristos Isus va fi tot atât de întinsă în rezultatele și posibilitățile ei binecuvântate cum a fost păcatul lui Adam în nimicirea și ruina lui — că toți cei care au fost condamnați și care au suferit datorită unuia, tot atât de sigur, „la timpul cuvenit”, pot fi eliberați de toate aceste rele datorită celui alt. Totuși, nimeni nu poate aprecia acest aranjament scriptural dacă nu admite declarația scripturală că plata păcatului este moartea — stingerea ființei. Cei care se gândesc la moarte ca la o viață în chinuri, nu numai că nesocotesc sensul cuvintelor *moarte* și *viață*, care sunt opuse, dar și se încurcă în două absurdități. Este absurd să se presupună că Dumnezeu ar perpetua veșnic existența lui Adam în chinuri pentru orice fel de păcat pe care-l putea comite, și în special pentru vina comparativ mică de a mânca din fructul oprit. Apoi, iarăși, dacă Domnul nostru Isus a răscumpărat omenirea, a murit în locul nostru, a devenit răscumpărarea noastră, a mers în moarte pentru ca noi să putem fi eliberați de ea, nu este oare evident că moartea pe care a suferit-o pentru cei nedrepti a fost exact de același fel cu aceea la care a fost condamnată toată omenirea? Suferă El, deci, chin veșnic pentru păcatele noastre? Dacă nu, atunci pe cât este de sigur că El a *murit* pentru păcatele noastre, pe atât de sigur este că pedeapsa pentru păcatele noastre a fost moartea, și nu viața, în nici un sens sau stare.

Dar, ciudat lucru, aflând că teoria chinului veșnic este necorespunzătoare cu declarațiile că „Domnul a luat asupra Sa toate nelegiuirile noastre” și că „Hristos a murit pentru păcatele noastre”, și văzând că la una sau la cealaltă trebuie renunțat, ca fiind necorespunzătoare, unii sunt atât de legați de ideea chinului veșnic și așa o prețuiesc ca pe o bucățică dulce, încât

țin la ea fără să ia în seamă Scripturile, și intenționat neagă că Isus a plătit prețul de răscumpărare pentru lume, deși fiecare filă a Bibliei învață acest adevăr.

ESTE RESTABILIREA PRACTICABILĂ?

Unii au presupus că dacă miliardele de morți ar fi înviați, n-ar fi loc pe pământ pentru ei; și că, dacă ar fi loc pentru ei, pământul n-ar putea susține o populație atât de mare. Unii pretind chiar că pământul este un vast cimitir, și că, dacă toți morții ar fi treziți, s-ar călca unul pe altul din lipsă de spațiu.

Acesta este un punct important. Ce ciudat ar fi dacă am afla că deși Biblia declară o înviere a tuturor oamenilor, totuși, după măsurătorile reale, n-ar găsi loc să-și pună piciorul pe pământ! Acum să vedem: socotiți și veți afla că aceasta este o teamă nefondată. Veți afla că există loc din abundență pentru „restabilirea tuturor”, așa cum „Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți”.

Să presupunem că sunt șase mii de ani de la crearea omului și că acum trăiesc pe pământ 1 miliard 400 milioane de oameni (în 1886 — n. e.). Rasa noastră a început cu o pereche; dar să facem o apreciere foarte generoasă și să presupunem că la început au fost tot atâția câți sunt acum; și, mai mult, că niciodată n-au fost mai puțini decât acest număr, deși în realitate potopul a redus populația la opt persoane. Din nou să fim generoși, și să estimăm trei generații la un secol, sau treizeci și trei de ani la o generație, deși, după Genesa 5, n-au fost decât unsprezece generații de la Adam la potop, o perioadă de 1656 ani, sau cam 150 de ani pentru fiecare generație. Să vedem acum: șase mii de ani sunt saizeci de secole; trei generații la fiecare secol ne-ar da 180 de generații de la Adam; iar 1 miliard 400 milioane la o generație ar da 252 miliarde (252.000.000.000) ca numărul total al rasei noastre de la creare până în prezent, conform acestei estimări generoase, care probabil este mai mult decât de două ori numărul real.

Unde să găsim destul loc pentru această mulțime mare? Să măsurăm pământul și să vedem. Statul Texas din Statele Unite cuprinde 237.000 mile pătrate (1 milă = 1,6 km — n. e.). Într-o milă sunt 27.878.400 picioare pătrate (1 picior = 30.48 cm — n. e.) și, prin urmare, Texasul are 6 trilioane 607 miliarde 180 milioane și 800 mii picioare pătrate (6.607.180.800.000). Lăsând 10 picioare pătrate suprafață acoperită de fiecare corp mort, găsim că Texasul, ca cimitir, ar putea cuprinde după acest calcul 660 miliarde 718 milioane și 80 mii (660.718.080.000) corpuri, sau aproape de trei ori mai mult decât estimarea exagerată a numărului rasei noastre care a trăit pe pământ.

O persoană stând în picioare ocupă o suprafață de cam un picior și două treimi. După acest calcul, populația prezentă a pământului (un miliard patru sute milioane persoane — în anul 1886 — n. e.) ar putea sta în picioare pe o suprafață de 86 mile pătrate, o suprafață mult mai mică decât aceea a orașului Londra sau Filadelfia. Și insula Islanda (suprafața 32 mii mile pătrate) ar da loc de stat în picioare la mai mult decât de două ori numărul oamenilor care au trăit vreodată pe pământ, chiar cu estimarea noastră exagerată.

Nu există deci mare dificultate în rezolvarea acestei obiecții. Și când ne amintim profeția lui Isaia (35:1-6), că pământul își va da rodul; că deșertul se va bucura și va înflori ca trandafirul; că în pustie vor izbucni râuri și în deșert izvoare, vedem că Dumnezeu arată că El a prevăzut toate necesitățile planului Său și va face pregătiri bogate pentru nevoile creațiilor Sale pe o cale care va părea foarte naturală.

RESTABILIREA ÎMPOTRIVA EVOLUȚIEI

Unii pot obiecta că mărturia Scripturilor despre restabilirea umană la starea de dinainte nu este în armonie cu învățăturile științei și filosofiei, care, cu logică *aparentă*, ne arată inteligența superioară a acestui secol al douăzecilea, și, ca dovadă convingătoare, pretind că omul primar trebuie să fi fost

prin comparație foarte sărac în inteligență, care, spun ei, este rezultatul dezvoltării. Din acest punct de vedere, o restabilire la starea de dinainte ar fi departe de a fi de dorit, și desigur ar fi opusul unei binecuvântări.

La prima vedere un astfel de raționament pare plauzibil, și mulți par înclinați să-l accepte ca adevăr fără o examinare atentă și să spună împreună cu un predicator renumit din Brooklyn: Dacă Adam a căzut cumva, căderea lui a fost în sus, și cu cât cădem mai mult și mai repede din starea lui originală, cu atât este mai bine pentru noi și pentru toți cei implicați.

Astfel filosofia, chiar de la amvon, vrea să facă fără nici o putere Cuvântul lui Dumnezeu, și dacă este posibil să ne convingă că apostolii au fost caraghioși când au declarat că moartea și toate necazurile au venit prin neascultarea primului om, și că acestea pot fi înlăturate și omul poate fi restabilit în favoare divină și viață numai prin intermediul unei răscumpărări. (Romani 5:10, 12, 17-19, 21; 8:19-22; Fapte 3:19-21; Apocalips 21:3-5). Dar să nu ajungem în grabă la concluzia că această filosofie este de neînvins; deoarece, dacă am fi obligați să lepădăm doctrinele apostolilor cu privire la originea păcatului și morții, și a restabilirii la perfecțiunea originală, am fi obligați, în onestitate, să le respingem mărturia în întregime și asupra fiecărui subiect, ca neinspirată și, prin urmare, fără greutate sau autoritate specială. Să examinăm deci pe scurt, în lumina faptelor, această vedere care devine tot mai populară și să vedem cât de adâncă este filosofia ei.

Un adept și reprezentant al acestei teorii spune: „Omul a fost la început într-o etapă de existență în care predomina natura lui animală și aproape numai fizicul îl conducea; apoi a progresat încet, de la o stare la alta, până când, acum, omul mediu a ajuns la o condiție în care s-ar putea spune că este sub conducerea creierului. Deci, această vârstă poate fi privită și numită Vârsta Creierului. Creierul pune în mișcare marile întreprinderi de astăzi. Creierul ia frâiele guvernului; și aduce

în supunere elementele pământului, aerului și apei. Omul pune mâna pe toate forțele fizice, și încet dar sigur ajunge la o așa putere asupra domeniului naturii, încât dă dovadă că în cele din urmă poate exclama, în limbajul lui Alexander Selkirk: „Eu sunt monarh peste tot ce văd”.

Faptul că la prima vedere o teorie pare rațională să nu ne facă s-o acceptăm în grabă, și să încercăm să denaturăm Biblia pentru a o aduce în armonie cu ea. Noi am verificat Biblia în nenumărate feluri, și știm în afara oricărei îndoieli că ea conține o înțelepciune supraomenească, ceea ce-i face declarațiile infailibile. Să nu uităm, de asemenea, că deși cercetarea științifică este de lăudat și sugestiile ei sunt de luat în considerare, totuși concluziile ei în nici un caz nu sunt infailibile. Și nu ne miră că de nenumărate ori și-a dovedit false teoriile, dacă nu uităm că adevăratul om de știință este numai un student care, în multe împrejurări nefavorabile și luptându-se cu dificultăți aproape de neînvins, încearcă să învețe istoria și destinul omului și a căminului său din marea Carte a Naturii.

Noi nu vrem, deci, nici să ne opunem, nici să împiedicăm cercetarea științifică; dar auzind sugestii de la studenții Cărții Naturii, să comparăm cu grijă deducțiile lor, care atât de adesea s-au dovedit în parte sau total eronate, cu Cartea Revelației Divine, și să dovedim temeinicia sau netemeinicia învățăturilor oamenilor de știință prin „lege și mărturie. Căci dacă nu vorbesc după acest cuvânt, zorile nu sunt pentru ei” (Isaia 8:20 — Biblia interlineară ebraico-engleză, J. Green — n.e.). O cunoștință corectă a ambelor cărți va dovedi că ele sunt în armonie; dar până când avem acea cunoștință, Revelația lui Dumnezeu trebuie să aibă întâietate, și printre copiii lui Dumnezeu ea trebuie să fie norma prin care să se judece presupusele descoperiri ale semenilor supuși greșelii.

Ținând la acest principiu, să vedem însă dacă nu există o explicație rațională a cunoștinței, iscusinței și puterii crescute a omului, alta decât teoria evoluției — aceea că, deși la origine

s-a dezvoltat dintr-un ordin de ființe foarte jos, omul a ajuns acum la unul superior sau la „Vârsta Creierului”. Poate în cele din urmă vom afla că invențiile și confortul, educația generală, creșterea cunoștinței și difuzarea ei mai largă nu trebuie atribuite unei mai mari capacități a creierului, ci unor circumstanțe mai favorabile pentru folosirea creierului. Negăm că astăzi capacitatea creierului este mai mare decât în vârstele trecute; dar admitem fără rezerve că, datorită împrejurărilor avantajoase, folosirea capacității creierului posedată de oameni este mai generală astăzi decât în oricare altă perioadă dinainte, și de aceea face mai mare impresie. În studierea picturii și sculpturii, nu merg oare studenții acestei „Vârste a Creierului” înapoi la marii maestri ai trecutului? Făcând așa, nu recunosc ei oare o putere a creierului și o originalitate a desenului, ca și o măiestrie a execuției, care sunt vrednice de imitat? Nu se inspiră oare această „Vârsta a Creierului” în mare parte din proiectele originale ale vârstelor trecute în arhitectură? Oratorii și logicienii acestei „Vârste a Creierului” nu studiază și nu copiază oare metodele și silogismele lui Platon, Aristotel, Demostene și ale altora din trecut? N-ar putea oare mulți vorbitori publici de astăzi să invidieze limba unui Demostene sau a unui Apolo, și, mai mult chiar, puterea clară de judecată a apostolului Pavel?

Ca să mergem și mai în urmă: deși am putea bine să ne referim la capacitatea retorică a câtorva dintre profeți și la sublimele tablouri poetice presărate prin Psalmi, trimitem pe acești filosofi ai „Vârstei Creierului” spre referință la înțelepciunea și logica, precum și la sensibilitățile morale fine ale lui Iov și ale mângâietorilor lui. Și ce să mai spunem despre Moise, „învățat în toată înțelepciunea egiptenilor”? Legile date prin el au constituit temelia pentru legile tuturor popoarelor civilizate, și sunt încă recunoscute ca întruchiparea înțelepciunii minunate.

Descoperirea prin săpături a vechilor cetăți îngropate revelează o cunoaștere a artelor și științelor din vârstele trecute care surprinde pe unii din filosofi ai acestei așa-numite „Vârste a Creierului”. Metodele antice de îmbălsămare a morților, de călire a aramei, de producere a sticlei elastice și a oțelului de Damasc, sunt printre realizările trecutului îndepărtat pe care inteligența vârstei prezente, cu toate avantajele ei, nu este în stare nici să le înțeleagă, nici să le reproducă.

Mergând înapoi cu patru mii de ani, cam pe timpul lui Avraam, găsim Marea Piramidă din Egipt — o minune și o uimire pentru cei mai învățați oameni de știință de astăzi. Construcția ei este în acord exact cu cele mai avansate cunoștințe în științele matematicii și astronomiei din această „Vârsta a Creierului”. Ea învață în mod convingător adevăruri care astăzi pot fi numai approximate prin folosirea instrumentelor moderne. Atât de remarcabile și clare sunt învățăturile ei, încât unii dintre astronomii de frunte ai lumii au declarat-o fără ezitare de origine divină. Și chiar dacă evoluționiștii „Vârstei Creierului” ar admite că este prin aranjament divin, și că înțelepciunea ei este supraomenească, totuși ei trebuie să admită că este construcție omenească. Și faptul că în timpul acela îndepărtat vreun grup de oameni au avut capacitatea mintală să realizeze un asemenea aranjament divin cum foarte puțini oameni de astăzi ar fi în stare să facă, având un model în fața lor și cu toate mijloacele științifice moderne la îndemână, dovedește că „Vârsta Creierului” a noastră manifestă mai puțină încredere în sine decât justifică circumstanțele și faptele.

Atunci, dacă am dovedit că astăzi capacitatea mintală nu este mai mare decât în vârstele trecute, ci probabil mai mică, cum vom justifica creșterea cunoștințelor generale, a invențiilor moderne etc? Avem încredere că vom putea arăta acest lucru în mod rațional și în armonie cu Scriptura. Invențiile și descoperirile care se dovedesc atât de valoroase acum, și care

sunt considerate dovezi că aceasta este „Vârsta Creierului”, sunt într-adevăr foarte moderne — aproape toate fiind apărute în cursul secolului trecut, și printre cele mai importante sunt cele din ultimii șaizeci de ani; de exemplu: aplicarea aburului și electricității — în telegrafie, căi ferate și vapoare cu abur, și la mașinăriile diferitelor industrii mecanice. Deci, dacă acestea ar fi dovezi ale puterii crescute a creierului, „Vârsta Creierului” trebuie să fie numai începutul, iar deducția logică este că un alt secol va fi martorul minunilor de tot felul ca întâmplări de fiecare zi; și în același ritm de creștere, unde s-ar sfârși?

Dar iarăși să vedem: Toți oamenii sunt inventatori? Cât de puțini sunt cei ale căror invenții sunt cu adevărat folositoare și practice, comparativ cu numărul celor care apreciază și folosesc o invenție când le este pusă în mână! Departe de a vorbi disprețuitor despre acea clasă de slujbași publici, foarte folositoare și mult apreciată, când spunem că un număr mai mic dintre ei sunt oameni cu mare putere a creierului. Unii dintre cei mai deștepți oameni din lume, și dintre cei mai profunzi gânditori, nu sunt inventatorii mecanici. Și unii inventatori sunt atât de greoi intelectual, încât toți se miră cum au dat peste descoperirile pe care le-au făcut. Marile principii (electricitatea, puterea aburului etc.) pe care mulți oameni, mulți ani le-au studiat, le-au aplicat și le-au adus îmbunătățiri tot mereu, au fost în general descoperite, se pare, din cea mai simplă întâmplare, fără folosirea unei mari puteri intelectuale și comparativ fără să se fi căutat.

Din punct de vedere uman putem explica invențiile moderne astfel: Invenția tiparului, în 1440 d. Hr., poate fi considerată punctul de pornire. Odată cu tipărirea cărților a venit înregistrarea gândurilor și descoperirilor gânditorilor și observatorilor, care, fără această invenție, niciodată n-ar fi fost cunoscute urmașilor. Cu cărțile a venit o educație mai generală și, în final, școlile publice. Școlile și colegiile nu cresc capacitatea umană, ci generalizează folosirea minții și deci

ajută să se dezvolte capacitatea deja posedată. Deoarece cunoștința devine mai generală și cărțile mai obișnuite, generațiile care le posedă au un avantaj categoric asupra generațiilor precedente; nu numai prin aceea că acum sunt o mie de gânditori la unul dinainte, care să-i facă mai ageri și să se stimuleze unul pe altul cu sugestii, dar și prin aceea că fiecare din generațiile de mai târziu are, prin intermediul cărților, experiența combinată a trecutului pe lângă a sa proprie. Educația și ambiția laudabilă care o însoțește, inițiativa și dorința de a dobândi distincție și competență, ajutate de raportarea și descrierea invențiilor în presa zilnică, au stimulat și au făcut să strălucească puterile perceptive ale omului, și au pus pe fiecare în alertă să descopere sau să inventeze, dacă este posibil, ceva pentru binele și avantajul societății. Deci noi sugerăm că invențiile moderne, privite din punct de vedere pur uman, arată, nu o creștere a capacității creierului, ci o percepție mai ageră datorită cauzelor naturale.

Și acum venim la Scripturi pentru a vedea ce învață ele despre acest subiect; pentru că, după cum am sugerat mai sus, deși invențiile și creșterea cunoștinței etc. printre oameni sunt rezultatele cauzelor *naturale*, totuși, noi credem că toate aceste cauze naturale au fost plănuite și ordonate de Iehova Dumnezeu cu mult înainte, și că la timpul convenit ele s-au întâmplat — prin providența Sa conducătoare, prin care „face toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1:11). Conform planului revelat în Cuvântul Său, Dumnezeu Și-a pus în gând să permită ca păcatul și suferința să facă dezordine și să asuprească lumea timp de șase mii de ani, iar apoi în mileniul al șaptelea să restabilească toate lucrurile, și să înlăture răul — nimicindu-l pe el și urmările lui prin Isus Cristos, pe care L-a orânduit dinainte pentru a face această lucrare. Așadar, cum cei șase mii de ani de domnie a răului începeau să se apropie de sfârșit, Dumnezeu a permis împrejurări care să favorizeze descoperiri în studierea ambelor Sale Cărți, a Revelației și a Naturii, ca și

în pregătirea mijloacelor mecanice și chimice folosite pentru binecuvântarea și ridicarea omenirii în timpul vârstei Milenare, acum gata să fie introdusă. Faptul că acesta a fost planul lui Dumnezeu este indicat clar prin declarația profetică: „Tu însă, Daniele, ȋine ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și CUNOȘTINȚA (nu capacitatea) va crește”; „nici unul din cei răi nu va înțelege (planul și calea lui Dumnezeu), dar cei pricepuți vor înțelege”; „căci aceasta va fi o vreme de strămătorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până la vremea aceasta”. Daniel 12:1, 4, 10.

Unora poate să li se pară ciudat că Dumnezeu n-a aranjat așa încât invențiile și binecuvântările prezente să fi venit pentru om mai devreme ca să-i ușureze blestemul. Să nu se uite, totuși, că planul lui Dumnezeu a fost să dea omenirii o apreciere deplină a blestemului, pentru ca atunci când binecuvântările vor veni peste toți, ei să poată hotărî pentru vecie inutilitatea păcatului. Mai mult, Dumnezeu a prevăzut și a prezis ceea ce lumea încă nu-și dă seama, adică, faptul că binecuvântările Lui cele mai alese ar conduce și ar fi producătoare de rele mai mari dacă ar fi acordate celor ale căror inimi nu sunt în acord cu legile drepte ale universului. În cele din urmă se va vedea că permisiunea prezentă a binecuvântărilor crescute din partea lui Dumnezeu este o lecție practică asupra acestui subiect, care poate servi ca un exemplu pentru acest principiu în toată eternitatea — atât pentru îngeri, cât și pentru oamenii restabiliți. Cum se poate aceasta, noi numai sugerăm:

Întâi: Atâta timp cât omenirea este în starea prezentă căzută sau degradată, fără legi și pedepse severe și fără un guvern destul de tare ca să le aplice, înclinațiile egoiste au mai mult sau mai puțin stăpânire peste toți. Și luând în considerare capacitățile individuale inegale ale oamenilor, în nici un caz nu se poate întâmpla altfel decât că rezultatul invențiilor mașinilor care economisesc forța de muncă, după agitația și imboldul

prilejuit de producerea lor, va tinde să facă pe bogat și mai bogat, iar pe sărac și mai sărac. Tendința vădită este spre monopol și mărire de sine, ceea ce pune avantajele direct în mâinile celor a căror capacitate și avantaje naturale sunt deja cele mai favorabile.

Al doilea: Dacă ar fi posibil să se legifereze așa încât să se împartă bogăția prezentă și creșterea ei zilnică în mod egal între toate clasele, ceea ce nu este posibil, totuși, fără perfecțiune umană sau fără un guvern supranatural care să regleze afacerile omenești, rezultatul ar fi chiar mai dăunător decât starea prezentă. Dacă avantajele mașinilor pentru economisirea forței de muncă și ale tuturor înlesnirilor moderne ar fi egal împărțite, rezultatul ar fi, în scurt timp, o scădere mare a orelor de muncă și o creștere mare a timpului liber. Inactivitatea este un lucru foarte dăunător pentru ființele căzute. Dacă munca și sudoarea feței n-ar fi fost necesare, deteriorarea rasei noastre ar fi fost mult mai rapidă decât este. Lenea este mama viciului; și degradarea mintală, morală și fizică în mod sigur urmează. De aici se vede înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu în reținerea acestor binecuvântări până când a fost *timpul cuvenit* pentru introducerea lor ca pregătire pentru domnia Milenară de binecuvântare. Sub controlul guvernului supranatural al Împărăției lui Dumnezeu, nu numai că toate binecuvântările vor fi echitabil împărțite între oameni, dar și timpul liber va fi astfel ordonat și dirijat de către același guvern supranatural, încât rezultatele vor produce virtute și vor tinde în sus spre perfecțiune mintală, morală și fizică. Înmulțirea prezentă a invențiilor și a altor binecuvântări ale cunoștinței crescute sunt permise în această „zi a pregătirii” să se întâmple într-un mod atât de natural, încât oamenii se măgulesc pe ei înșiși că acestea se datoresc „Vârstei Creierului”; dar va fi permis în mare măsură să se termine, fără îndoială, într-o manieră foarte mult spre dezamăgirea acestor filosofi înțelepți. Tocmai creșterea acestor binecuvântări

începe deja să aducă asupra lumii timpul de strâmtorare cum n-a mai fost de când există popoare.

Profetul Daniel, așa cum am citat mai sus, leagă creșterea cunoștinței de timpul de strâmtorare. Cunoștința cauzează strâmtorare, datorită degradării rasei. Creșterea cunoștinței nu numai că a adus lumii mijloace de confort și mașinării minunate care economisesc forța de muncă, dar a dus și la o dezvoltare a artei medicale prin care se prelungesc mii de vieți, și a luminat omenirea în așa măsură, încât măcelul omenesc, războiul, devine tot mai puțin popular, și în acest fel, de asemenea, fiind cruțate alte mii de oameni care înmulțesc mai mult rasa, a cărei creștere este astăzi poate mai rapidă decât în oricare altă perioadă din istorie. Astfel, în timp ce omenirea se înmulțește rapid, necesitatea ei de muncă scade corespunzător; iar filosofi „Vârstei Creierului” au în fața lor o problemă în a asigura ocupația și întreținerea acestei clase mari și în creștere rapidă, de ale cărei servicii se pot dispensa, fiind înlocuite în cea mai mare parte de mașini, dar ale cărei necesități și dorințe nu cunosc limite. Acești filosofi trebuie să admită în cele din urmă că soluția acestei probleme depășește capacitatea creierului lor.

Egoismul va continua să controleze pe cei bogați, care dețin puterea și avantajul, și-i va orbi atât în privința judecății sănătoase, cât și a dreptății; în timp ce un egoism asemănător, combinat cu instinctul de *autoconservare* și cu o cunoștință crescută a drepturilor lor, va încuraja pe unii și va ațâța pe alții din clasele mai sărace, iar rezultatul acestor *binecuvântări* se va dovedi, pentru un timp, îngrozitor — un timp de strâmtorare, cu adevărat, cum n-a mai fost de când sunt popoare — și aceasta, fiindcă omul într-o stare degradată, necouduș și necontrolat nu poate folosi cum se cuvine aceste binecuvântări. Până când domnia Milenară nu va fi rescris legea lui Dumnezeu în inimile restaurate ale oamenilor, ei nu vor fi în stare să folosească libertatea totală fără daune sau pericol.

Ziua de strâmtorare se va sfârși la timpul cuvenit, când Cel care a vorbit Mării înfuriate a Galileii, tot așa, cu autoritate, va porunci mării înfuriate a patimilor omenești, zicând: „Taci! Potolește-te!” Când Prințul Păcii se va „ridica” cu autoritate, va urma o mare liniște. Atunci elementele înfuriate și conflictuale vor recunoaște autoritatea „Unului lui Iehova”, „gloria Domnului se va descoperi și toată carnea o va vedea”; iar în domnia Cristosului începută astfel, „vor fi binecuvântate toate familiile pământului”.

Atunci oamenii vor vedea că ceea ce au atribuit evoluției sau dezvoltării naturale și deșteptăciunii „Vârstei Creierului” au fost scrierile fulgerelor lui Iehova (Psalm 77:18) din „ziua pregătirii Sale” pentru binecuvântarea omenirii. Dar până acum numai sfinții pot vedea, și numai cei care au înțelepciune divină pot înțelege aceasta; deoarece „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură” (Psalm 25:14). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că în timp ce cunoștința generală a crescut, El a aranjat așa încât copiii Săi „să nu fie neroditori în ce privește cunoașterea Domnului” și aprecierea planurilor Sale. Și prin această apreciere a Cuvântului și planurilor Sale noi suntem capabili să deosebim și să ne opunem filosofiilor goale și tradițiilor nechibzuite ale oamenilor, care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu.

Relatarea Bibliei despre crearea omului spune că Dumnezeu l-a creat perfect și drept, un chip pământesc al Lui; că omul a căutat diferite născociri și s-a murdărit (Genesa 1:27; Romani 5:12; Ecclesiastul 7:29); că, fiind toți păcătoși, rasa a fost incapabilă să se ajute pe sine, și nimeni n-a putut cu nici un chip să răscumpere pe fratele său ori să dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el (Psalm 49:7, 15); că Dumnezeu din compătimire și iubire a făcut pregătiri pentru aceasta; că, în consecință, Fiul lui Dumnezeu a devenit om și a dat prețul de răscumpărare pentru om; că apoi, ca răsplată pentru acest sacrificiu, și pentru completarea mării lucrări de ispășire, El a

fost mult înălțat, tocmai la natură divină; și că la timpul cuvenit El va aduce la împlinire restabilirea rasei la perfecțiunea originară și la toate binecuvântările avute atunci. Scripturile, de la început până la sfârșit, învață foarte clar acest lucru și sunt în opoziție directă cu teoria evoluției; sau, mai degrabă, astfel de „flecării ale științei, pe nedrept numită astfel”, sunt în conflict violent și de neîmpăcat cu Cuvântul lui Dumnezeu.

* * *

„Pe cerul pământului nori de mânie tot mai aleargă,
Și-a lui Dumnezeu răzbunare pe-al lui suflet tot mai atârnă;
Dar el se va scula, deși-ntâi pedepsit,
În slavă și splendoare botezat.

Da, tu pământ, te vei scula, căci Tatăl tău va ajuta
La vindecarea ranci ce mâna Sa făcut-a spre a corecta;
Va judeca al mândrului asupritor avânt,
Va rupe-ale lui lanțuri, și funii arunca-va la pământ.

Apoi verdeață veșnic verde va răsări pe a ta brazdă;
Să cânte văile, și munții în imne izbucnească!
Uscate stânci n-or mai privi cu încruntare;
N-a fi ocară de necredincios și de păgân, ce-i disprețuitoare.

Nisipurile sterpe produce-or înzecit,
Ca nou Eden câmpul spinos va fi împodobit.
Acuma chiar vedem deasupra cu largu-i unduit
Putemic Înger cum Își ridică sceptrul aurit.

Judecă optimista viziune a puterii care coboară,
Oricare poartă discerne și oricare turn măsoară;
Și muștră-ntârziatele peceți ce vor încă să mai reție
Pe Leul lui Iuda de la menita Lui domnie.”

— Heber

STUDIUL 10

NATURA SPIRITUALĂ ȘI UMANĂ, SEPARATE ȘI DISTINCTE

NEÎNȚELEGERI OBIȘNUITE — NATURA PĂMÂNTEASCĂ SAU UMANĂ
ȘI NATURA CEREASCĂ SAU SPIRITUALĂ — GLORIA PĂMÂNTEASCĂ
ȘI GLORIA CEREASCĂ — MĂRTURIA BIBLICĂ ÎN LEGĂTURĂ CU
FIINȚELE SPIRITUALE — STAREA MURITOARE ȘI NEMURITOARE —
POT FIINȚELE MURITOARE SĂ AIBĂ VIAȚĂ VEȘNICĂ? — DREPTATEA
ÎN ACORDAREA FAVORURILOR — EXAMINAREA UNUI PRINCIPIU
PRESUPUS — DIVERSITATE ÎN PERFECȚIUNE — DREPTURILE
SUVERANE ALE LUI DUMNEZEU — PREGĂTIRILE LUI DUMNEZEU
PENTRU OM, O PARTE SATISFĂCĂTOARE — ALEGEREA CORPULUI
LUI CRISTOS — CUM SE EFECTUEAZĂ SCHIMBAREA LOR DE
NATURĂ

Nereușind să vadă că planul lui Dumnezeu pentru omenire
în general intenționează o restabilire la starea avută înainte —
perfecțiunea umană pierdută în Eden — și că Biserica Creștină,
ca o excepție de la acest plan general, va avea o schimbare de
natură de la umană la spirituală, creștinii în general au presupus
că nimeni nu va fi mântuit în afară de cei care ajung la natură
spirituală. Totuși, în timp ce oferă făgăduințe de viață,
binecuvântare și restabilirea tuturor familiilor pământului,
Scripturile oferă și promit schimbarea la natură spirituală
numai Bisericii alese în timpul vârstei Evanghelice; și nu se
poate găsi nici măcar un pasaj care să susțină asemenea
speranțe pentru alții.

Dacă masele omenirii sunt salvate de toată degradarea,
slăbiciunea, durerea, mizeria și moartea care rezultă din păcat,
și sunt restabilite la starea de perfecțiune umană avută înainte
de cădere, ei sunt tot atât de real și de complet salvați din acea
cădere ca și aceia care, sub „înalta chemare” specială a vârstei
Evanghelice, devin „părtași ai naturii divine”.

Neputința de a înțelege corect ce înseamnă un om perfect, neînțelegerea termenilor muritor și nemuritor, și ideile greșite despre dreptate, au înclinat împreună spre această eroare și au mistificat multe Scripturi altfel ușor înțelese. Este o părere generală, deși nu este sprijinită de nici un text al Scripturii, că niciodată n-a fost un om perfect pe pământ; că tot ceea ce se vede în omul de pe pământ este numai omul parțial dezvoltat, și că pentru a ajunge la perfecțiune trebuie să devină spiritual. Această vedere face confuzie între Scripturi în loc să dezvolte acea armonie și frumusețe care rezultă din „împărțirea în mod drept a cuvântului adevărului”.

Scripturile învață că au existat doi, și numai doi, oameni perfecți — Adam și Isus. Adam a fost creat în chipul lui Dumnezeu, adică cu puteri mintale asemănătoare, de rațiune, memorie, judecată și voință, și cu însușiri morale de dreptate, bunăvoință, iubire etc. „Din pământ, pământesc”, el a fost un chip pământesc al unei ființe spirituale, posedând calități de același fel, totuși diferind mult în grad, capacitate și sferă. În așa măsură este omul un chip al lui Dumnezeu, încât Dumnezeu poate spune chiar omului căzut: „Veniți acum să raționăm împreună”. (Biblia interlineară ebraico-engleză, J. Green — n. e.)

După cum Iehova este stăpân peste toate lucrurile, tot așa omul a fost făcut stăpân peste toate lucrurile pământești — „După asemănarea noastră, să stăpânească peste vite, păsări, pești” etc. (Genesa 1:26). Moise ne spune (Genesa 1:31) că Dumnezeu a recunoscut omul pe *care-l făcuse* — nu numai a început să-l facă, ci l-a terminat — și Dumnezeu a considerat creația Sa „foarte bună”, adică perfectă; pentru că în ochii lui Dumnezeu nimic ce nu este perfect nu este *foarte bun*, la creaturile Sale inteligente.

Perfecțiunea omului, așa cum a fost creat, este exprimată în Psalmul 8:5-8: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste

lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui; oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării”. Unii, care ar vrea să ajusteze Biblia după o teorie a evoluției, au sugerat că declarația „puțin”, din Evrei 2:7, s-ar putea înțelege că înseamnă puțin *timp* mai prejos, și nu puțin mai prejos *în grad* decât îngerii. Totuși, nu există nici autoritate nici temei pentru o astfel de interpretare. Aceasta este o citare din Psalmul 8:5, și o comparație critică a textului ebraic și grecesc nu poate lăsa nici o îndoială cu privire la sens. Ideea, clar exprimată, este, cu puțin mai jos în grad decât pe îngerii.

David, în Psalmi, se referă la om în starea lui originală, și profetic dă de înțeles că Dumnezeu n-a abandonat planul Său original de a-l avea pe om în chipul Său și rege al pământului, că Își va *aminti* de el, îl va răscumpăra și-l va restabili iarăși la aceeași stare. Apostolul (Evrei 2:7) atrage atenția asupra aceluiași fapt — că scopul original al lui Dumnezeu n-a fost abandonat; că omul, la origine nobil și perfect, regele pământului, nu va fi uitat, ci va fi cercetat și restabilit. Apoi el adaugă: Nu vedem încă această restabilire făgăduită, dar vedem primul pas pe care-l face Dumnezeu spre a o împlini. Îl vedem pe Isus încoronat cu această slavă și cinste a umanității perfecte, pentru ca El, ca preț de răscumpărare sau înlocuitor potrivit, prin favoarea lui Dumnezeu să poată gusta moartea pentru fiecare om și să pregătească astfel calea pentru restabilirea omului la tot ceea ce a fost pierdut. Rotherham, unul din cei mai scrupuloși traducători, redă acest pasaj după cum urmează:

„Ce este omul, că Îți aduci aminte de el;

Sau fiul omului, că îl cercetezi?

L-ai făcut *cu puțin mai prejos* decât pe mesagerii:

Cu slavă și cinste l-ai încoronat,

Și l-ai numit peste lucrarea mâinilor Tale.”

Nu trebuie nici a se deduce că puțin mai prejos în grad înseamnă ceva mai puțin perfect. O creație poate fi perfectă,

totuși pe un plan de existență mai jos decât alta; astfel, un cal perfect ar fi mai prejos decât un om perfect etc. Există naturi diferite, însuflețite și neînsuflețite. Pentru a ilustra, aranjăm următorul tabel:

Grade de ființe spirituale sau cerești	Grade de ființe animale sau pământești	Grade în regnul vegetal	Grade în regnul mineral
Divine _____ _____ Îngerești	Umane Mamifere Păsări Pești	Arbori Arbuști Ierburi Mușchi	Aur Argint Aramă Fier

Fiecare dintre mineralele menționate pot fi pure, totuși aurul este de cel mai înalt grad. Chiar dacă fiecare ordin de plante ar fi adus la perfecțiune, totuși ele ar diferi în natură și grad. Tot așa este și la animale: chiar dacă fiecare specie ar fi adusă la perfecțiune, totuși ar exista diversitate, deoarece desăvârșind o natură ea nu se schimbă*. Gradele de ființe spirituale de asemenea: deși perfecte, se raportează unele la altele ca fiind mai înalte și mai joase în natură sau fel. Natura divină este cea mai înaltă și este superioară tuturor naturilor spirituale. Cristos la înviere a fost făcut „*cu atât mai presus*” decât îngerii perfecți, cu cât natura divină este mai presus de cea îngerească. Evrei 1:3-5.

Să se remarce cu atenție că deși clasele numite în tabelul de mai sus sunt distincte și separate, totuși între ele se poate face o

*Cuvântul *natură* este folosit uneori în sens acomodat, ca de exemplu, când se spune că un câine are *natură sălbatică*, sau că un cal are *natură blândă*, sau este *nervos*. Dar folosind astfel cuvântul, se face cunoscută numai *dispoziția* celui descris în comparație cu alții și, strict vorbind, nu se raportează la natură.

comparație, astfel: Cel mai înalt grad de minerale este inferior sau *puțin mai prejos* decât cel mai jos grad de vegetale, deoarece în vegetale există viață. Așa deci, cel mai înalt grad de vegetale este *puțin mai prejos* decât cel mai jos grad de viață animală, deoarece viața animală, chiar și în formele cele mai joase, are destulă inteligență ca să fie conștientă de existență. Tot așa este și omul: deși cea mai înălțată dintre ființele animale sau pământești, este „puțin mai prejos decât îngerii”, fiindcă îngerii sunt ființe spirituale sau cerești.

Există un remarcabil contrast între omul degradat prin păcat, așa cum îl vedem acum, și omul perfect pe care l-a făcut Dumnezeu în chipul Său. Păcatul i-a schimbat treptat atât trăsăturile cât și caracterul. Cu înmulțirea generațiilor, prin ignoranță, imoralitate și depravare generală, astfel s-a pătat și stricat umanitatea, încât la marea majoritate a rasei asemenea cu Dumnezeu este aproape complet ștearsă. Calitățile morale și intelectuale s-au micșorat, iar instinctele animalice, necuvenit dezvoltate, nu mai sunt echilibrate de cele mai înalte. Omul a pierdut puterea fizică în așa măsură, încât, cu tot ajutorul științei medicale, durata medie de viață este acum în jur de 30 de ani, în timp ce la început el a supraviețuit 930 de ani sub aceeași pedeapsă. Dar cu toate că este mânjit și degradat de păcat și de pedeapsa lui, moartea, care lucrează în el, omul va fi restabilit la perfecțiunea originală a minții și corpului, și la glorie, onoare și stăpânire, în timpul și prin domnia Milenară a lui Cristos. Lucrurile care vor fi restabilite de către și prin Cristos sunt acelea care au fost pierdute prin încălcarea lui Adam (Romani 5:18, 19). Omul n-a pierdut un paradis ceresc, ci unul pământesc. Sub pedeapsa cu moartea, el n-a pierdut o existență spirituală, ci una umană; și tot ce a pierdut a fost câștigat înapoi de către Răscumpărătorul lui, care a declarat că El a venit să caute și să mântuiască ceea ce a fost pierdut. Luca 19:10.

Pe lângă cele de mai sus, avem și alte dovezi că omul perfect nu este o ființă spirituală. Ni se spune că Domnul nostru, înainte de a-Și lăsa gloria ca să devină om, a fost „în chipul lui Dumnezeu” — un chip spiritual, o ființă spirituală; dar a fost necesar să I se schimbe natura, deoarece, ca să fie răscumpărare pentru omenire El trebuia să fie om, de aceeași natură cu a păcătosului al cărui înlocuitor trebuia să devină în moarte. Și Pavel ne spune că El n-a luat natura îngerilor, cu un pas mai jos decât a Sa, ci a coborât cu doi pași și a luat natura oamenilor — a devenit om; „a devenit trup”. Evrei 2:16; Filipeni 2:7, 8; Ioan 1:14.

Remarcați că aceasta arată nu numai că natura îngerească nu este singurul ordin de ființe spirituale, ci și că aceasta este o natură mai joasă decât a Domnului nostru înainte de a deveni om; și atunci El n-a fost așa de presus cum este acum, deoarece „Dumnezeu L-a înălțat foarte sus”, datorită ascultării Sale în faptul că de bună voie a devenit răscumpărarea omului (Filipeni 2:8, 9). El este acum de ordinul cel mai înalt de ființe spirituale, părtaș al naturii divine (a lui Iehova).

Astfel găsim dovada nu numai că natura divină, îngerească și umană sunt separate și distinse, dar și că a fi om perfect nu înseamnă a fi înger, după cum nici perfecțiunea naturii îngerești nu implică faptul că îngerii sunt divini și egali cu Iehova; pentru că Isus *n-a luat natura îngerilor*, ci o natură diferită — *natura oamenilor*; nu natura umană imperfectă, așa cum o posedăm noi acum, ci natura umană *perfectă*. El a devenit *om*, nu o ființă degradată și aproape moartă, așa cum sunt acum oamenii, ci un om în deplină vigoare a perfecțiunii.

Pe de altă parte, Isus trebuia să fie om perfect, altfel nu putea ține o lege perfectă, care este măsura deplină a *capacității unui om perfect*. El trebuia să fie un om perfect, altfel nu putea da un preț de răscumpărare (un preț corespunzător — 1 Timotei 2:6) pentru viața pierdută a omului

perfect Adam; „Căci dacă moartea a venit prin *om*, tot prin *om* a venit și învierea morților” (1 Corinteni 15:21). Dacă în cel mai mic grad era imperfect, aceasta dovedea că era sub condamnare și de aceea nu putea fi o jertfă acceptabilă; și nici nu putea ține perfect legea lui Dumnezeu. Un om perfect a fost încercat, a eșuat și a fost condamnat; și numai un om perfect a putut da *prețul corespunzător* ca Răscumpărător.

Acum avem în față în mod obiectiv întrebarea într-altă formă, adică: Dacă Isus în trup a fost om perfect, după cum astfel arată Scripturile, nu dovedește aceasta că un om perfect este o ființă umană, de carne — nu un înger, ci puțin mai prejos decât îngerii? Concluzia logică este mai presus de orice îndoială; și în plus avem declarația inspirată a Psalmistului (Psalmul 8:5-8) și referința lui Pavel la aceasta, în Evrei 2:7-9.

Nici n-a fost Isus o combinație a celor două naturi, umană și spirituală. Amestecul a două naturi n-o produce nici pe una, nici pe cealaltă, ci un lucru hibrid, imperfect, care este respingător pentru aranjamentul divin. Când Isus a fost în trup, El a fost ființă umană perfectă; înainte de acel timp, El a fost ființă spirituală perfectă; și de la înviere, El este ființă spirituală de cel mai înalt ordin sau de ordin divin. Numai la consacrarea Sa spre moarte, așa cum este reprezentată prin botezul Său — la vârsta de 30 de ani (după Lege vârsta bărbăției, și de aceea timpul corect pentru a se consacra ca *om*) — a primit El arvuna moștenirii Sale la natură divină (Matei 3:16, 17). Natura umană trebuia să fie *consacrată spre moarte* înainte de a putea primi chiar și *garanția* naturii divine. Și numai când acea consacrare a fost în realitate dusă la îndeplinire și Și-a sacrificat în realitate natura umană, chiar până la moarte, a devenit Domnul nostru partaș deplin al naturii divine. După ce a devenit om, El S-a făcut ascultător până la moarte; *de aceea* Dumnezeu L-a înălțat foarte sus, la natură divină (Filipeni 2:8, 9). Dacă această Scriptură este adevărată, înseamnă că El n-a fost înălțat la natură

divină până când natura umană a fost în realitate sacrificată — moartă.

Astfel vedem că în Isus n-a existat un amestec de naturi, ci a avut de două ori experiența unei schimbări de natură: întâi, de la spirituală la umană, apoi, de la umană la cel mai înalt ordin al naturii spirituale, cel divin; și în fiecare caz a renunțat la una pentru cealaltă.

În acest distins exemplu de umanitate perfectă, care a stat nepătat în fața lumii până S-a jertfit pentru răscumpărarea ei, vedem perfecțiunea de la care a căzut rasa noastră prin Adam, și la care va fi restabilită. Devenind răscumpărarea omului, Domnul nostru Isus a dat *echivalentul* pentru ceea ce a pierdut omul; și de aceea toată omenirea poate primi iarăși, prin credință în Cristos și prin ascultare de cerințele Lui, nu o natură spirituală, ci o natură *umană* perfectă, glorioasă — „ceea ce a fost pierdut”.

Facultățile și puterile perfecte ale ființei umane perfecte pot fi exercitate la nesfârșit, și asupra a noi și variate obiecte de interes, iar cunoștința și iscusința pot fi mult crescute; dar nici o astfel de creștere a cunoștinței sau puterii nu va avea ca efect o schimbare de natură, sau n-o va face mai mult decât perfectă. Va fi numai extinderea și dezvoltarea puterilor umane perfecte. Creșterea cunoștinței și iscusinței va fi fără îndoială privilegiul binecuvântat al omului toată eternitatea; totuși el va rămâne om, și doar va învăța să folosească mai deplin puterile naturii umane deja posedate. Dincolo de limitele ei nu poate spera să avanseze, și nici nu va dori, dorințele lui fiind limitate la sfera puterilor lui.

În timp ce Isus ca om a fost o ilustrație a naturii umane perfecte, la care va fi restabilită masa omenirii, acum, de la înviere, El este ilustrația naturii glorioase divine pe care Biserica biruitoare o va împărtăși cu El la înviere.

Deoarece vârsta prezentă este dedicată în principal dezvoltării acestei clase, căreia i se oferă o *schimbare* de

natură, și deoarece epistolele apostolice sunt dedicate instruirii acestei „turme mici”, nu trebuie să se tragă concluzia că planurile lui Dumnezeu se termină cu completarea acestei companii alese. Pe de altă parte, nici nu trebuie să mergem la extrema opusă și să presupunem că făgăduințele speciale, de natură divină, corpuri spirituale etc., făcute acestora, sunt scopul lui Dumnezeu pentru toată omenirea. Pentru aceștia sunt „făgăduințele nespuse de mari și scumpe”, mai presus de celelalte făgăduințe scumpe făcute întregii omeniri. Ca să împărțim drept cuvântul adevărului, noi trebuie să observăm că Scripturile recunosc perfecțiunea naturii divine la „turma mică” și perfecțiunea naturii umane la lumea restabilită, ca fiind două lucruri separate.

Să vedem acum mai amănunțit: Ce sunt ființele spirituale, care sunt puterile lor și de ce legi sunt guvernate? Mulți par să gândească, fiindcă nu înțeleg natura unei ființe spirituale, că ea trebuie să fie o simplă legendă, și asupra acestui subiect multă superstiție predomină. Dar Pavel nu pare să aibă o astfel de idee. Deși el sugerează că o ființă umană este incapabilă de a înțelege natura mai înaltă, spirituală (1 Corinteni 2:14), totuși el spune clar, ca și cum ar apăra împotriva unor concepții legendare sau superstițioase, că există atât corp spiritual, cât și corp natural (uman), atât unul ceresc, cât și unul pământesc, și o glorie atât a celui pământesc, cât și a celui ceresc. Gloria celui pământesc, după cum am văzut, s-a pierdut prin păcatul primului Adam, și va fi redată rasei prin Domnul Isus cu Mireasa Lui (Cristosul, Cap și corp) în timpul domniei Milenare. Gloria celui ceresc este deocamdată nevăzută, în afară de cazul când este revelată ochiului credinței de către Spirit prin Cuvânt. Aceste glorii sunt distincte și separate (1 Corinteni 15:38-49). Știm într-o măsură ce este corpul natural, pământesc, terestru, deoarece de acesta avem acum, deși numai aproximativ putem aprecia gloria perfecțiunii lui. El este carne, sânge și oase; deoarece „ceea ce se naște din carne este

carne”. Și deoarece există două feluri distincte de corpuri, știm că acela spiritual, oricum ar fi, nu este compus din carne, sânge și oase: este ceresc, celest, spiritual — „Ceea ce se naște din spirit este spirit”. Dar ce este un corp spiritual nu știm, pentru că „ce vom fi nu s-a arătat încă; dar . . . vom fi ca EL” — ca Domnul nostru Isus. Ioan 3:6; 1 Ioan 3:2.

Nu avem nici o mărturie despre vreo ființă spirituală sau umană care să fi fost vreodată schimbată de la o natură la alta, cu excepția Fiului lui Dumnezeu; și acesta a fost un caz excepțional, pentru un scop excepțional. Când Dumnezeu i-a făcut pe îngeri, fără îndoială că i-a făcut cu intenția să rămână veșnic îngeri, și așa este și cu oamenii, fiecare fiind perfect pe propriul lui plan. Cel puțin Scripturile nu fac nici o aluzie la vreun scop diferit. După cum în creația neînsuflețită există o varietate plăcută și aproape nesfârșită, tot așa în creația vie și inteligentă este posibilă aceeași varietate în perfecțiune. Fiecare creatură este glorioasă în perfecțiunea ei; dar, după cum spune Pavel, gloria celor celeste (cerești) este un fel de glorie, și gloria celor terestre (pământești) este altă glorie, și este diferită.

Examinând faptele relatate despre Domnul nostru Isus după învierea Sa, și despre îngeri care sunt de asemenea ființe spirituale, astfel „interpretând lucruri duhovnicești prin mijloace duhovnicești” (1 Corinteni 2:13 — Noul Testament 1993, subsol — n. e.), putem primi unele informații generale cu privire la ființele spirituale. Întâi, îngerii pot fi și sunt adesea prezenți, deși invizibili. „Îngerul Domnului face tabără în jurul celor care se tem de EL”; și „Nu sunt ei oare toți duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea?” (Psalmul 34:7; Evrei 1:14). Au slujit ei vizibil sau invizibil? Fără îndoială că în felul din urmă, Elisei era înconjurat de o oaste de asirieni; servul lui se temea; Elisei s-a rugat Domnului, ochii tânărului s-au deschis și a văzut de jur

împrejurul lor munții plini de care și călăreți de foc (sau ca focul). Iarăși, în timp ce pentru Balaam îngerul a fost invizibil, măgarul l-a văzut fiindcă i-au fost deschiși ochii.

Al doilea, îngerii pot primi corpuri umane și pot apărea ca oameni. Astfel Domnul cu doi îngeri i-au apărut lui Avraam, care le-a pregătit o cină din care ei au mâncat. La început Avraam a presupus că sunt trei oameni, și numai când erau gata de plecare a descoperit că unul din ei era Domnul, iar ceilalți doi erau îngeri, care după aceea au coborât în Sodoma și l-au eliberat pe Lot (Genesa 18:1, 2). Un înger i-a apărut ca om lui Ghedeon, dar după aceea s-a descoperit. Un înger a apărut tatălui și mamei lui Samson, și ei au gândit că este om, până când s-a înălțat la cer în flacăra de pe altar. Judecători 6:11-22; 13:20.

Al treilea, ființele spirituale sunt glorioase în starea lor normală, și frecvent se spune despre ele că sunt glorioase și strălucitoare. Înfațișarea îngerului care a înlăturat piatra de la ușa mormântului era „ca fulgerul”. Daniel a prins o scipire a unui corp spiritual pe care l-a descris, spunând: Ochii lui erau ca niște flăcări de foc, fața asemenea fulgerului, iar brațele și picioarele semănau cu niște bronz lustruit, și glasul cuvintelor lui ca vuietul unei mari mulțimi. Daniel a căzut în fața lui ca mort (Daniel 10:6. 10, 15, 17). Saul din Tars a prins o scipire asemănătoare a corpului glorios al lui Cristos, care strălucea mai presus de strălucirea soarelui în miezul zilei. Saul și-a pierdut vederea și a căzut la pământ.

Până acum am văzut că sunt ființe spirituale cu adevărat glorioase; totuși, dacă oamenilor nu li s-ar fi deschis ochii să le vadă, sau dacă ele nu apăreau *în carne* ca oameni, ele ar fi fost invizibile pentru oameni. Această concluzie se confirmă mai departe, când examinăm detaliile deosebite ale acestor manifestări. Domnul a fost văzut numai de Saul, oamenii care călătoreau cu el auzind vocea, dar nevăzând pe nimeni

(Fapte 9:7). Oamenii care erau cu Daniel n-au văzut ființa glorioasă pe care el o descrie, dar i-a cuprins o mare frică și au fugit de s-au ascuns. Iarăși, această ființă glorioasă a spus: „Căpetenia Împărăției Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci și una de zile” (Daniel 10:13). A căzut Daniel, omul preaiubit de Domnul, ca mort în fața acestuia, căruia căpetenia Persiei i s-a împotrivit douăzeci și una de zile? Cum așa? Desigur că el nu i-a apărut în glorie căpeteniei! Nu; ori acesta a fost prezent cu el *invizibil*, ori i-a apărut *ca om*.

Domnul nostru, de la învierea Sa, este o ființă spirituală; prin urmare, aceleași puteri pe care le găsim ilustrate prin îngeri (ființe spirituale) trebuie să le aibă și El. Și acesta este cazul, după cum vom vedea mai pe larg într-un capitol următor.

Astfel găsim că Scripturile privesc natura umană și spirituală separate și distincte, și nu dau nici o dovadă că una o produce sau o dezvoltă pe cealaltă; ci, dimpotrivă, ele arată că numai puțini vor fi vreodată schimbați de la natura umană la cea divină, la care Isus, capul lor, a fost deja înălțat. Iar această remarcabilă și specială trăsătură din planul lui Iehova este pentru scopul remarcabil și special de a-i pregăti pe aceștia ca agenți ai lui Dumnezeu pentru marea lucrare viitoare de restabilire a tuturor lucrurilor.

Să examinăm acum termenii

STARE MURITOARE ȘI NEMURITOARE.

Vom găsi adevărata lor semnificație în armonie exactă cu ceea ce am învățat din compararea declarațiilor Bibliei referitoare la ființele umane și spirituale, și la făgăduințele pământești și cerești. Acestor cuvinte li se dau de obicei sensuri foarte nesigure, iar ideile greșite despre sensurile lor produc vederi eronate despre subiectele de care sunt legate ele, atât în general, cât și în utilizarea Scripturală.

Stare „*muritoare*” înseamnă starea sau condiția de a fi *supus morții*; nu condiția de moarte, ci condiția în care moartea este o *posibilitate*.

„*Nemurire*” înseamnă starea sau condiția de *a nu fi supus morții*; nu numai condiția de eliberare de moarte, ci condiția în care moartea este o *imposibilitate*.

Ideea comună, dar eronată, despre *starea muritoare* este că aceasta e o stare sau condiție în care moartea este inevitabilă, în timp ce ideea comună despre semnificația *nemuririi* este mai aproape de cea corectă.

Cuvântul *nemuritor* înseamnă care *nu este muritor*; deci, însăși construcția cuvintelor indică definițiile lor adevărate. Datorită predominării unei idei greșite despre cuvântul *muritor* se încurcă atât de mulți atunci când încearcă să stabilească dacă Adam a fost muritor sau nemuritor înainte de încălcare. Ei raționează că dacă ar fi fost *nemuritor*, Dumnezeu n-ar fi spus „în ziua în care vei mânca vei muri negreșit”; fiindcă este imposibil ca o ființă nemuritoare să moară. Aceasta este o concluzie logică. Pe de altă parte, spun ei, dacă el ar fi fost *muritor*, în ce ar fi putut consta amenințarea sau pedeapsa declarației „vei muri negreșit”; deoarece, fiind muritor (conform definiției lor eronate), el oricum n-ar fi putut evita moartea?

Se va observa că dificultatea constă în sensul fals dat cuvântului *muritor*. Aplicați definiția cea corectă și totul este clar. Adam a fost muritor — adică, într-o condiție în care moartea a fost o posibilitate. El a avut viață în măsură deplină și perfectă, totuși *nu viață inerentă*. Viața lui a fost *susținută* de „toți pomii din grădină”, în afară de pomul cel oprit; și cât timp a continuat în ascultare și în armonie cu Creatorul său, viața i-a fost sigură — elementele susținătoare nu i-au fost refuzate. Astfel văzut, Adam a avut viață; și moartea a fost cu totul evitabilă, deși el a fost în așa condiție încât moartea a fost posibilă — el a fost *muritor*.

Atunci se ridică întrebarea: Dacă Adam a fost muritor și în încercare, a fost el în încercare pentru *nemurire*? Răspunsul general ar fi: Da. Noi răspundem: Nu. Încercarea lui a fost

pentru a se vedea dacă era vrednic sau nevrednic de continuarea vieții și binecuvântărilor deja posedate. Deoarece nicăieri n-a fost făgăduit că dacă era ascultător el devenea nemuritor, noi suntem obligați să lăsăm orice asemenea speculații în afara discuției. Lui i s-a făgăduit *continuarea binecuvântărilor de care se bucura atunci* atâta vreme cât era ascultător, și a fost amenințat cu pierderea tuturor — cu moartea — dacă era neascultător. Ideea falsă despre sensul cuvântului *muritor* îi face în general pe oameni să tragă concluzia că toate ființele care nu mor sunt nemuritoare. De aceea ei includ în această clasă pe Tatăl nostru ceresc, pe Domnul nostru Isus, pe îngeri și toată omenirea. Aceasta este totuși o eroare: marea masă a omenirii salvată din cădere, precum și îngerii din ceruri, vor fi întotdeauna muritori; deși într-o condiție de perfecțiune și fericire, ei vor fi întotdeauna de acea natură muritoare care ar putea suferi moartea, plata păcatului, dacă ar comite păcat. Siguranța existenței lor va fi condiționată, cum a fost a lui Adam, de ascultarea de atotînțeleptul Dumnezeu, a cărui dreptate, iubire și înțelepciune, și a cărui putere de a face ca toate să lucreze împreună pentru binele celor care-L iubesc și-L servesc, vor fi fost pe deplin demonstrate prin felul în care a procedat cu păcatul în timpul prezent.

Nicăieri în Scripturi nu este declarat că îngerii sunt nemuritori, nici că omenirea restabilită va fi nemuritoare. Dimpotrivă, nemurirea îi este atribuită naturii divine — inițial numai lui Iehova; după aceea Domnului nostru Isus în starea Lui mult înălțată prezentă; și în sfârșit prin făgăduință Bisericii, corpul lui Cristos, când va fi glorificat cu El. 1 Timotei 6:16; Ioan 5:26; 2 Petru 1:4; 1 Corinteni 15:53, 54.

Avem mărturii nu numai că nemurirea aparține doar naturii divine, dar și dovada că îngerii sunt muritori, în faptul că Satan, care odată a fost o căpetenie între ei, va fi nimicit (Evrei 2:14). Faptul că el poate fi nimicit dovedește că îngerii ca și clasă sunt muritori.

Astfel considerat, vedem ca atunci când păcătoșii incorigibili vor fi înlăturați, atât ființele nemuritoare cât și cele muritoare vor trăi veșnic în bucurie, fericire și iubire — prima clasă posedând o natură fără posibilitatea de a muri, având viață inerentă — viață în ei înșiși (Ioan 5:26); cea din urmă având o natură susceptibilă de moarte, totuși nedând nici un motiv de moarte, datorită perfecțiunii ființei și a cunoașterii răului și răutății păcatului. Ei, fiind aprobați de legea lui Dumnezeu, vor fi veșnic aprovizionați cu acele elemente care sunt necesare ca să-i mențină în perfecțiune, și nu vor muri niciodată.

Cunoașterea corectă a sensului termenilor *muritor* și *nemuritor*, și a utilizării lor în Scripturi, nimicește însăși temelia doctrinei chinului veșnic. Ea se bazează pe teoria nescripturală că Dumnezeu a creat pe om nemuritor, că el nu poate înceta de a exista și că Dumnezeu nu-l poate nimici; deci argumentul este că aceia incorigibili trebuie să trăiască în continuare undeva și cumva; și concluzia este că deoarece ei nu sunt în armonie cu Dumnezeu, eternitatea lor trebuie să fie o eternitate de suferință. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că El a făcut pregătiri împotriva unei astfel de perpetuări a păcatului și păcătoșilor; că omul este muritor, și că pedeapsa deplină a păcatului voit împotriva luminii și cunoștinței depline nu va fi o viață în chin, ci o a doua moarte. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.”

„CINE EȘTI TU, OMULE, CA SA RASPUNZI
ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU?”

ROMANI 9:20

Ideea greșită a unora este că dreptatea cere ca Dumnezeu să nu facă nici o diferență în acordarea favorurilor printre creaturile Sale; că, dacă El ridică pe una la o poziție înaltă, după dreptate El trebuie să facă la fel pentru toate, dacă nu se poate arăta că unele și-au pierdut drepturile, caz în care acestea pe drept ar putea fi destinate pentru o poziție mai joasă.

Dacă acest principiu ar fi cel corect, ar arăta că Dumnezeu n-a avut nici un drept să-L creeze pe Isus mai presus decât pe îngerii și apoi să-L mai înalțe, la natură divină, dacă n-a intenționat să facă același lucru pentru toți îngerii și pentru toți oamenii. Și ca să ducem principiul și mai departe, dacă unii oameni vor fi mult înălțați și făcuți părtași la natura divină, în cele din urmă toți oamenii trebuie să fie înălțați la aceeași poziție. Și de ce să nu se ducă principiul la limita lui extremă, și să se aplice aceeași lege a progresiei la creația animală și la insecte, și să se spună că, deoarece toate sunt creații ale lui Dumnezeu, toate trebuie în cele din urmă să ajungă pe cel mai înalt plan de existență — natura divină? Aceasta este o absurditate evidentă, dar din acest principiu presupus este o deducție tot atât de rațională ca și oricare alta.

Poate că nimeni n-ar fi înclinat să ducă această presupunere eronată atât de departe. Totuși, dacă ar fi un principiu bazat pe simpla justiție, unde s-ar putea opri și totuși să fie just? Și dacă într-adevăr așa ar fi planul lui Dumnezeu, unde ar fi varietatea plăcută din toate lucrările Lui? Dar planul lui Dumnezeu nu este așa. Toată natura, atât înșuflețită cât și neînșuflețită, arată gloria și diversitatea puterii și înțelepciunii divine. Și după cum „cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” în minunată varietate și frumusețe, cu mult mai mult creația Lui inteligentă va arăta în varietate gloria superioară a puterii Lui. Astfel tragem noi concluzia — din învățătura expresă a Cuvântului lui Dumnezeu, din rațiune și din analogiile naturii.

Este foarte important să avem idei corecte de dreptate. O *favoare* nu trebuie niciodată să fie socotită ca o recompensă pe drept meritată. Un act de simplă dreptate nu este o ocazie de recunoștință specială și nu este nici vreo dovadă de iubire; dar Dumnezeu Își arată marea iubire pentru faptele Sale printr-un lanț nesfârșit de favoruri nemeritate, care trebuie să provoace ca răspuns iubirea și lauda lor.

Dumnezeu avea dreptul, dacă voia, să ne facă numai creaturi cu viață scurtă, chiar dacă n-am fi păcătuit niciodată. Așa a făcut pe unele dintre creaturile Sale inferioare. El ne-ar fi putut permite să ne bucurăm de binecuvântările Lui pentru un timp, iar apoi, fără nedreptate, ne-ar fi putut șterge pe toți din existență. De fapt, chiar așa o existență scurtă ar fi o favoare. În definitiv numai prin favoarea Lui avem noi existență. Cu cât mai mare favoare este răscumpărarea existenței odată pierdute prin păcat! Și mai mult, prin favoarea lui Dumnezeu suntem noi oameni, nu animale; este numai prin favoarea lui Dumnezeu că îngerii sunt ca natură puțin mai presus decât oamenii; și este de asemenea prin favoarea lui Dumnezeu că Domnul Isus și mireasa Lui devin părtași la natura divină. Prin urmare, se cade tuturor creaturilor Sale inteligente să primească pline de recunoștință orice le acordă Dumnezeu. Orice alt spirit merită pe drept condamnare, și, dacă cineva se complăce în el, va sfârși în înjosire și nimicire. Un om n-are nici un drept să aspire a fi înger, nefiind niciodată invitat la acea poziție; un înger n-are nici un drept să aspire la natură divină, nefiindu-i niciodată oferită.

Aspirația mândriei lui Satan a fost cea care i-a adus înjosirea, și va sfârși cu nimicirea lui (Isaia 14:14). „Oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat” (Luca 14:11), dar nu în mod necesar la cea mai înaltă poziție.

În parte datorită ideilor false de dreptate, și în parte datorită altor cauze, subiectul alegerii așa cum se învață în Scripturi a fost ocazie de multă dispută și neînțelegere. Puțini vor nega faptul că Scripturile învață despre alegere; dar exact pe ce principiu este bazată alegerea sau selecționarea, este o problemă de considerabilă diferență de opinie, unii pretinzând că este o alegere arbitrară, necondiționată, iar alții că este condiționată. Există o măsură de adevăr, credem noi, în ambele aceste păreri. O alegere din partea lui Dumnezeu este expresia selectării pentru un anumit scop, funcție sau stare. Dumnezeu a

ales sau a hotărât ca unele dintre creaturile Sale să fie îngeri, unele să fie oameni, unele să fie animale, păsări, insecte etc., iar unele să fie de propria Sa natură, divină. Și chiar dacă Dumnezeu selectează după anumite *condiții* pe toți care vor fi admiși la natură divină, totuși nu se poate spune că aceștia o *merită* mai mult decât alții; căci orice creatură, pe oricare plan, numai prin favoare are existență.

„Așadar, nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care arată milă“ — bunătate sau favoare (Romani 9:16). Nu fiindcă aleșii au fost mai buni decât alții le-a făcut Dumnezeu invitația la natură divină, căci El a trecut pe lângă îngerii care nu păcătuiseră și a chemat la onorurile divine pe unii din păcătoșii răscumpărați. Dumnezeu are dreptul să facă așa cum îi place cu ce este al Său; și El vrea să-Și exercite acest drept pentru realizarea planurilor Sale. Atunci, deoarece tot ce avem este prin favoare divină, „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva lucrul făcut va zice celui care l-a format: «Pentru ce m-ai făcut așa?» Nu are olarul stăpânire pe lutul său . . . să facă un vas pentru cinste și un altul pentru necinste” — sau pentru mai puțină cinste? (Romani 9:20, 21). Toate au fost create prin aceeași putere divină — unele să aibă natură mai înaltă și cinste mai mare, iar altele să aibă natură mai joasă și cinste mai mică.

„Așa vorbește Domnul, Sfântul lui Israel și Făcătorul său (al omului): «Vrea cineva să Mă *întrebe* asupra viitorului, să-Mi *poruncească* pentru copiii Mei și pentru lucrarea mâinilor Mele? Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor.»” „Așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: «Eu sunt Domnul, și nu este altul»” (Isaia 45:11, 12, 18). Nimeni nu are dreptul să-I dicteze lui Dumnezeu. Dacă El a întărit pământul,

dacă l-a întocmit nu ca să fie pustiu, ci l-a făcut ca să fie locuit de oameni restabiliți, perfecți, cine suntem noi ca să răspundem împotriva lui Dumnezeu, și să spunem că este nedrept să nu le schimbe natura și să nu-i facă pe toți părtași la o natură spirituală, fie ca îngerii, fie ca propria Sa natură, divină? Cu cât se cuvine mai mult să venim cu umilință la Cuvântul lui Dumnezeu și să „întrebăm” despre lucrurile viitoare, decât să „poruncim” sau să susținem că El trebuie să realizeze ideile noastre? Doamne, ferește pe servii Tăi de păcatele mândriei, ca să nu pună stăpânire peste noi. Nici unul din copiii lui Dumnezeu, credem noi, nu va dicta Domnului cu bună știință; totuși, cât de ușor, și aproape fără să-și dea seama, mulți cad în această eroare.

Rasa umană sunt copiii lui Dumnezeu prin creare — lucrarea mâinilor Lui — și planul Său referitor la ei este clar revelat în Cuvântul Său. Pavel spune că primul om (care a fost un model a ceea ce va fi rasa când va fi perfectă) a fost din pământ, pământesc; și urmașii lui, cu excepția Bisericii Evanghelice, la înviere vor fi tot pământești, umani, adaptați pentru pământ (1 Corinteni 15:38, 44). David spune că omul a fost făcut numai cu puțin mai prejos decât îngerii și a fost încoronat cu slavă, cinste, stăpânire etc. (Psalm 8:4-8). Și Petru, Domnul nostru, și toți profeții de la începutul lumii, declară că rasa umană va fi restabilită la acea perfecțiune glorioasă, și iarăși va avea stăpânire asupra pământului cum a avut Adam, reprezentantul ei. Fapte 3:19-21.

Aceasta este partea pe care a ales-o Dumnezeu pentru rasa umană. Și ce parte glorioasă! Închideți ochii pentru o clipă la scenele de suferință și durere, degradare și întristare, care încă predomină datorită păcatului, și zugrăviți-vă în minte gloria pământului perfect. Nici o pată de păcat nu strică armonia și pacea unei societăți perfecte; nici un gând amar, nici o privire sau vorbă aspră; iubirea, izvorând din fiecare inimă, întâlnește

un răspuns asemănător în toate celelalte inimi, și bunăvoința marchează fiecare act. Acolo nu va mai fi deloc boală; nici durere, nici suferință, și nici vreo dovadă de decădere — nici măcar frica de asemenea lucruri. Gândiți-vă la toate imaginile de sănătate și frumusețe comparativă a formei și trăsăturilor omenеști pe care le-ați văzut vreodată, și aflați că omenirea perfectă va fi de o frumusețe superioară acestora. Puritatea interioară și perfecțiunea mintală și morală vor marca și ilumina fiecare față strălucitoare. Așa va fi societatea pământului; iar celor care plâng datorită pierderii cuiva, li se vor șterge toate lacrimile când vor vedea lucrarea învierii completă. Apocalips 21:4.

Și aceasta este numai schimbarea în societatea umană. Amintim de asemenea că pământul, care a fost „făcut ca să fie locuit” de o astfel de rasă de ființe, va fi o locuință potrivită și plăcută pentru ele, așa cum este reprezentat prin paradisul edenic, în care a fost plasat omul reprezentativ la început. Paradisul va fi restabilit. Pământul nu va mai produce spini și măracini, și nu va mai cere sudoarea frunții omului ca să-i dea pâinea, ci „pământul își va da (ușor și natural) rodul”. „Pustietatea va înflori ca trandafirul”; creația animală inferioară vor fi servi perfecți, de bună voie și supuși; natura, cu toată varietatea ei plăcută, va chema pe om din toate direcțiile să caute și să cunoască gloria, puterea și iubirea lui Dumnezeu; iar mintea și inima se vor bucura în El. Dorința febrilă după ceva nou, care acum predomină, nu este o stare naturală, ci anormală, datorită imperfecțiunilor noastre și prezentelor condiții de mediu nesatisfăcătoare. Nu este asemenea lui Dumnezeu să tânjim neîncetat după ceva nou. Cele mai multe lucruri sunt vechi pentru Dumnezeu; și El se bucură cel mai mult în acelea care sunt vechi și perfecte. Așa va fi și cu omul când va fi restabilit la chipul lui Dumnezeu. Omul perfect nu va cunoaște sau aprecia pe deplin, și deci nu va prefera gloria

ființei spirituale, prin faptul că este de natură diferită, întocmai cum peștii și păsările, pentru același motiv, fiecare preferă și le place cel mai mult propria lor natură și element. Omul va fi atât de absorbit și extaziat de gloria care-l va înconjura pe plan uman, încât nu va avea nici aspirație, nici preferință pentru altă natură sau alte condiții decât cele posedate. O privire în experiența prezentă a Bisericii va ilustra aceasta. „Cât de greu”, cu ce dificultate, vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care sunt bogați în bunurile acestei lumi. Puținele bunuri posedate, chiar sub domnia prezentă a răului și morții, așa captivează natura umană, încât avem nevoie de ajutor special de la Dumnezeu pentru a ne ține ochiul și scopul fixat pe făgăduințele spirituale.

Faptul că Biserica creștină, corpul lui Cristos, este o excepție în planul general al lui Dumnezeu pentru omenire, este evident din declarația că alegerea ei a fost hotărâtă în planul divin înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4, 5), când Dumnezeu nu numai că a prevăzut căderea rasei în păcat, dar a și hotărât dinainte îndreptățirea, sfîntirea și glorificarea acestei clase, pe care în timpul vârstei Evanghelice o cheamă din lume ca să se conformeze chipului Fiului Său, pentru a fi părtași la natura divină și moștenitori ai Împărăției Milenare împreună cu Cristos Isus, pentru stabilirea dreptății și păcii universale. Romani 8:28-31.

Aceasta arată că alegerea sau selecția Bisericii a fost un lucru hotărât dinainte din partea lui Dumnezeu; dar, notați, nu este o alegere necondiționată a *membrilor individuali* ai Bisericii. Dumnezeu a hotărât înainte de întemeierea lumii să se aleagă o astfel de companie, pentru un astfel de scop, într-un timp specific — vârsta Evanghelică. Deși nu ne putem îndoi că Dumnezeu a putut prevedea activitatea fiecărui membru individual al Bisericii, și a putut ști dinainte chiar care vor fi vrednici și, prin urmare, vor constitui pe membrii acestei

„turme mici”, totuși nu acesta este modul în care Cuvântul lui Dumnezeu prezintă doctrina alegerii. Nu ideea unei predestinări individuale au căutat apostolii s-o insufle, ci faptul că în scopul lui Dumnezeu a fost hotărâtă dinainte o clasă care să ocupe poziția aceasta onorabilă, a cărei alegere va fi pe condiții de severe încercări ale credinței și ascultării, și de jertfire a privilegiilor pământești etc., chiar până la moarte. Astfel, printr-o încercare individuală și prin „biruință” individuală, membrii individuali ai clasei *dinainte hotărâte* sunt aleși sau acceptați în toate binecuvântările și beneficiile dinainte hotărâte de Dumnezeu pentru această clasă.

Cuvântul „slăvit”, în Romani 8:30, din cuvântul grecesc *doxazo*, înseamnă *onorat*. Poziția pentru care se alege Biserica este una de mare onoare. Nici un om nu s-ar putea gândi să aspire la o așa mare onoare. Chiar și Domnul nostru Isus a fost invitat înainte de a aspira la ea, după cum citim: „Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava (*doxazo* — onorat) de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel care I-a zis: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut»”. Așa a onorat Tatăl ceresc pe Domnul nostru Isus; și toți din corpul ales, care vor fi moștenitori împreună cu El, vor fi astfel onorați prin favoarea lui Iehova. Biserica, asemenea Capului ei, trăiește experiența începutului de „onoare” când este *concepută* de Dumnezeu la natură spirituală prin cuvântul adevărului (Iacov 1:18), și va intra complet în onoare când se va naște din Spirit, ființe spirituale — în chipul Capului glorificat. Cei pe care astfel îi va onora Dumnezeu trebuie să fie perfecți și curați; și deoarece noi am fost prin moștenire păcătoși, El nu numai că ne-a chemat sau invitat la onoare, dar S-a și îngrijit de îndreptățirea din păcat prin moartea Fiului Său, pentru a ne face în stare să primim onoarea la care ne cheamă.

În alegerea turmei mici, Dumnezeu face o chemare foarte generală — „mulți sunt chemați”. Nu toți sunt chemați. La

început chemarea a fost limitată la Israel după trup, în timpul misiunii Domnului nostru; dar acum toți cei pe care servii lui Dumnezeu îi întâlnesc (Luca 14:23), sunt îndemnați sau zoriți (nu obligați) să vină la acest ospăț special de favoare. Dar chiar și aceia care aud și vin, nu sunt toți vrednici. Hainele de nuntă (dreptatea lui Cristos acordată) sunt asigurate, dar unii nu le vor purta și trebuie să fie respinși; iar dintre aceia care îmbracă hainele îndreptățirii și care primesc onoarea de a fi concepuți la o natură nouă, unii nu-și fac chemarea și alegerea sigură prin credincioșie față de legământul lor. Despre cei vrednici să apară cu Mielul în glorie se spune: „cei *chemați, aleși și credincioși*”. Apocalips 14:1; 17:14.

Chemarea este adevărată; hotărârea lui Dumnezeu de a alege și înălța o Biserică nu se schimbă; dar a face parte din această clasă aleasă este condiționat. Toți cei care vreau să aibă parte de onorurile predestinate trebuie să îndeplinească condițiile chemării. „Să ne temem deci ca nu cumva, fiind făcută o făgăduință pentru intrarea în odihna Lui, niciunul dintre noi să nu pară că a rămas în urmă” (Evrei 4:1). Deși marea favoare nu este *a celui* care vrea, nici *a celui* care aleargă, ea este *pentru* cel care vrea și *pentru* cel care aleargă, când este chemat.

După ce astfel am justificat în mod clar, credem noi, *dreptul și scopul absolut* al lui Dumnezeu de a face ceea ce vrea cu ce este al Său, atragem atenția asupra faptului că principiul care caracterizează acordarea tuturor favorurilor lui Dumnezeu este binele general.

În timp ce, prin urmare, pe autoritatea Scripturilor, socotim ca un fapt stabilit că natura umană și cea spirituală sunt separate și distincte — că amestecarea celor două naturi nu este deloc parte din scopul lui Dumnezeu, ci ar fi o imperfecțiune, și că schimbarea unei naturi în alta nu este o regulă, ci o excepție, în singurul caz al Cristosului — devine o problemă de adânc

interes să aflăm cum va fi realizată schimbarea, pe ce condiții se poate ajunge la ea și în ce manieră va fi efectuată.

Condițiile prin care Biserica poate fi înălțată cu Domnul ei la natură divină (2 Petru 1:4) sunt exact aceleași condiții prin care El a primit-o; urmând întocmai pe urmele pașilor Lui (1 Petru 2:21), prezentându-se pe sine ca jertfă vie așa cum a făcut El, iar apoi îndeplinind cu credincioșie acel angajament de consacrare până când jertfa se sfârșește în moarte. Această schimbare de natură de la umană la divină se dă ca răsplătă celor care în timpul vârstei Evanghelice jertfesc *natura umană* cu toate interesele, speranțele și scopurile *ei* prezente și viitoare, așa cum a făcut Domnul nostru — chiar până la moarte. Aceștia se vor trezi la înviere, nu pentru a avea parte cu restul omenirii în binecuvântata restabilire la perfecțiune umană și la toate fericirile care o vor însoți, ci pentru a avea parte de asemănarea, gloria și bucuria Domnului, ca părtași cu El la natură divină. Romani 8:17; 2 Timotei 2:12.

Începutul și dezvoltarea naturii noi este asemănată cu începutul și dezvoltarea vieții umane. După cum în cazul acesta există o concepere și apoi o naștere, tot așa este și în celălalt caz. Despre sfinți se spune că sunt concepuți de Dumnezeu prin cuvântul adevărului (1 Petru 1:3; 1 Ioan 5:18; Iacov 1:18). Adică, ei primesc primul impuls în viața divină de la Dumnezeu prin Cuvântul Său. Fiind îndreptățiți liber prin credința în răscumpărare, când ei aud chemarea „aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, (răscumpărată, îndreptățită — și prin urmare) plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă” (Romani 12:1); și când, în ascultare de acea chemare, ei își consacră pe deplin lui Dumnezeu umanitatea îndreptățită, o jertfă vie, alături de aceea a lui Isus, atunci ea este acceptată de Dumnezeu; și chiar cu acel act începe viața spirituală. Aceștia constată imediat că gândesc și acționează așa cum îi îndeamnă mintea nouă (trans-

formată), chiar până la răstignirea dorințelor omenești. Din momentul consacrării aceștia sunt socotiți de Dumnezeu „creații noi”.

Astfel pentru aceste „creații noi” în *embrion* cele vechi (dorințe, speranțe, planuri omenești etc.) trec, și toate devin noi. „Noua creație” în embrion continuă să crească și să se dezvolte, în timp ce vechea natură umană, cu speranțele, dorințele ei etc., este răstignită. Aceste două procese progresează simultan, de când începe consacrarea până când rezultă moartea celei umane și nașterea celei spirituale. Pe măsură ce Spiritul lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său, continuă să dezvăluie tot mai mult din planurile Sale, El ne învie astfel chiar și trupurile noastre muritoare (Romani 8:11), făcând aceste trupuri muritoare în stare să facă serviciu pentru El; dar la timpul convenit vom avea corpuri noi — spirituale, cerești, adaptate în toate privințele minții noi, divine.

Nașterea „noii creații” este la înviere (Coloseni 1:18); și învierea acestei clase este denumită *întâia* înviere (sau aleasă) (Apocalips 20:6). Trebuie amintit că noi nu suntem în realitate ființe spirituale până la înviere, deși de când primim spiritul adopțiunii suntem socotiți ca atare (Romani 8:23-25; Efeseni 1:13,14; Romani 6:10, 11). Când vom deveni în realitate ființe spirituale, adică vom fi născuți din spirit, nu vom mai fi ființe de carne; deoarece „ceea ce se naște din Spirit este *spirit*”.

Nașterea la natură spirituală prin înviere trebuie tot atât de sigur să fie precedată de o concepere de Spirit la consacrare, precum nașterea trupului este precedată de o concepere de trup. Toți cei născuți din trup în asemănarea primului Adam, cel pământesc, au fost întâi concepuți de trup; dar unii au fost concepuți *din nou*, de Spiritul lui Dumnezeu prin cuvântul adevărului, pentru ca la timpul convenit să poată fi născuți din Spirit în asemănare cerească la *întâia* înviere: „După cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa (*noi*, Biserica) vom

purta și chipul celui ceresc” — dacă nu va fi o cădere. 1 Corinteni 15:49; Evrei 6:6.

Deși acceptarea chemării cerești și consacrarea noastră în ascultare de ea se hotărăște într-un anumit moment, aducerea fiecărui gând în armonie cu mintea lui Dumnezeu este o lucrare treptată; este o înclinare treptată spre cer a ceea ce în mod natural se înclină spre pământ. Apostolul numește acest proces lucrare de transformare, spunând: „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați (la natura cerească), prin *înnoirea minții voastre*, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită“. Romani 12:2.

Trebuie să se observe că aceste cuvinte ale apostolului nu sunt adresate lumii necredincioase, ci acelor pe care El îi recunoaște ca frați, cum se arată în versetul precedent — „Vă îndemn, dar, *fraților*, . . . să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”.

În mod obișnuit se crede că atunci când un om se convertește sau se întoarce de la păcat la dreptate, și de la necredință și opoziție față de Dumnezeu la încredere în El, aceea este transformarea despre care a vorbit Pavel. Adevărat, aceea este o mare schimbare — o transformare, dar nu este *acea* transformare la care se referă aici Pavel. Aceea este o transformare a caracterului; dar Pavel se referă la o transformare a naturii, promisă credincioșilor din timpul vârstei Evanghelice, pe anumite condiții, și el îi îndemna *pe credincioși* să îndeplinească acele condiții. Dacă n-ar fi avut loc deja o astfel de transformare a *caracterului* la acei cărora li se adresa, nu i-ar fi putut numi frați — și încă frați care aveau ceva „sfânt și plăcut lui Dumnezeu” pentru a-I oferi de jertfă; pentru că numai cei îndreptățiți prin credință în răscumpărare sunt socotiți de Dumnezeu ca sfinți și plăcuți. Transformarea *naturii* rezultă la aceia care în timpul vârstei Evanghelice își prezintă umanitatea îndreptățită ca jertfă vie, așa cum Isus Și-a

prezentat umanitatea perfectă ca jertfă, depunând tot dreptul și pretenția la existența *umană* viitoare, precum și ignorând satisfacerea privilegiilor, drepturilor etc. umane prezente. Primul lucru sacrificat este voința umană; și de atunci încolo noi nu suntem conduși nici de voința noastră proprie, nici de vreo altă voință umană, ci numai de voința divină. Voința divină devine voința noastră, și noi socotim voința umană ca nefiind a noastră, ci voința altuia, pentru a fi ignorată și sacrificată. Voința divină devenind voința noastră, noi începem să gândim, să raționăm și să judecăm din punct de vedere divin: planul lui Dumnezeu devine planul nostru și căile lui Dumnezeu devin căile noastre. Nimeni nu poate înțelege deplin această transformare dacă nu s-a prezentat pe sine în bună credință ca jertfă, și, prin urmare, dacă n-ajunge s-o trăiască. Înainte ne puteam bucura de orice lucru care nu era de fapt păcătos; deoarece lumea cu toate lucrurile ei bune au fost făcute pentru plăcerea omului, singura dificultate fiind să stăpânim înclinațiile păcătoase. Dar cei consacrați, cei transformați, pe lângă efortul de a subjuga păcatul, trebuie să jertfească lucrurile bune prezente și să-și devoteze toate forțele pentru serviciul lui Dumnezeu. Iar cei credincioși în serviciu și jertfire își vor da zilnic seama că într-adevăr această lume nu este locul lor de odihnă, și că aici nu au o cetate continuă. Inimile și speranțele lor se vor întoarce însă spre acea „odihnă care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu”. Iar această speranță binecuvântată la rândul ei va însufleți și inspira la jertfă continuă.

Astfel, prin consacrare, mintea se reînnoiește sau se transformă, și dorințele, speranțele și scopurile încep să se ridice spre lucrurile promise, spirituale și nevăzute, în timp ce speranțele etc. omenești mor. Cei care sunt în acest fel transformați, sau în proces de schimbare, sunt socotiți „creații noi”, concepți de Dumnezeu, și în acea măsură părtași la

natura divină. Să se remarce bine diferența între aceste „creații noi” și acei credincioși și „frați” care sunt numai îndreptățiți. Cei din clasa din urmă sunt încă din pământ, pământești, și în afara dorințelor păcătoase, speranțele lor, ambițiile și scopurile lor sunt din acelea care vor fi pe deplin satisfăcute în restabilirea făgăduită a tuturor lucrurilor. Dar cei din clasa dintâi nu sunt din această lume, întocmai cum Cristos nu este din această lume, și speranțele lor se centrează în lucrurile nevăzute, unde Cristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Perspectiva gloriei pământești, așa de încântătoare pentru omul natural, nu va mai fi o parte satisfăcătoare pentru cei concepuți de această speranță cerească, pentru cei care văd gloriile făgăduințelor cerești și care apreciază partea încredințată lor în planul divin. Această minte nouă, divină, este garanția moștenirii noastre a naturii divine complete — minte și corp. Unii ar putea fi puțin surprinși de această expresie, corp divin; dar ni se spune că acum Isus este însăși reprezentarea persoanei Tatălui Său, și că învingătorii vor „fi asemenea Lui și-L vor vedea așa cum *este*” (1 Ioan 3:2). „Dacă este un trup natural (omeneșc), este și un trup duhovnicesc” (1 Corinteni 15:44). Nu ne-am putea imagina pe Tatăl nostru cel divin sau pe Domnul nostru Isus numai ca minți mari fără corpuri. Corpurile Lor sunt spirituale glorioase, deși nu s-a arătat încă ce mare este gloria, și nu se va arăta până când și noi vom avea parte de natura divină.

În timp ce această transformare a *minții*, de la mintea omenească la cea spirituală, este o lucrare treptată, schimbarea de la *corpul* uman la cel spiritual nu va fi treptată, ci instantanee (1 Corinteni 15:52). Acum, după cum spune Pavel, avem această comoară (mintea divină) în vase de pământ, dar la timpul convenit comoara va fi într-un vas glorios potrivit pentru ea — corpul spiritual.

Am văzut că natura umană este o asemănare a celei spirituale (Genesa 5:1). De exemplu: Dumnezeu are voință, și

tot așa au oamenii și îngerii; Dumnezeu are rațiune și memorie, și tot așa au creaturile Sale inteligente — îngerii și oamenii. Caracterul operațiunilor mintale la toți este la fel. Cu aceleași date de gândire și sub condiții similare, aceste naturi diferite pot ajunge la aceleași concluzii. Deși facultățile mintale ale naturii divine, îngerești și umane sunt similare, totuși noi știm că natura spirituală are puteri în afara celei umane și mai presus de ea — puteri care rezultă, credem noi, nu din facultățile diferite, ci din sfera mai largă a acelorași facultăți și din împrejurările diferite în care ele operează. Natura umană este un chip pământesc perfect al naturii spirituale, având aceleași facultăți, dar limitate la sfera pământească și având capacitatea și dispoziția de a discerne în afara ei numai atât cât Dumnezeu vede potrivit să descopere pentru beneficiul și fericirea omului.

Natura divină este cel mai înalt ordin al naturii spirituale; și cât de nemăsurată este distanța între Dumnezeu și creaturile Sale! Noi putem prinde numai sclipiri din gloria înțelepciunii, puterii și bunătății divine, în timp ce în vedere panoramică El face să treacă prin fața noastră unele din grandioasele Sale lucrări. Noi însă putem măsura și înțelege gloria umanității perfecte.

Cu aceste gânduri clar în minte, putem aprecia cum se efectuează schimbarea de la natura umană la cea spirituală, și anume, prin trecerea acelorași puteri mintale la stările mai înalte. Când vom fi îmbrăcați cu corpul ceresc, vom avea puterile cerești care aparțin acelui corp glorios; și vom avea întinderea gândului și sfera puterii care-i aparțin.

Schimbarea sau transformarea minții, de la pământească la cerească, pe care cei consacrați o trăiesc aici, este începutul acestei schimbări de natură. Nu este o schimbare a creierului, nici un miracol în funcționarea lui schimbată, ci voința și tendința minții sunt schimbate. Voința și sentimentele noastre ne reprezintă individualitatea; deci, când voința și sentimentele ne sunt schimbate, noi suntem transformați și socotiți ca

apartinând de fapt naturi cerești. Adevărat, acesta este doar un început foarte mic; dar o concepere, cum este numită aceasta, este întotdeauna numai un început mic; totuși ea este garanția sau asigurarea lucrării încheiate. Efeseni 1:13, 14.

Unii au întrebat: Cum ne vom cunoaște pe noi înșine când vom fi schimbați? Cum vom ști atunci că suntem aceleași ființe care au trăit, au suferit și s-au sacrificat ca să poată fi părtași la această glorie? Vom fi *noi* aceleași ființe conștiente? Cu cea mai mare siguranță, da. Dacă *am* murit împreună cu Cristos, *vom* și trăi împreună cu El (Romani 6:8). Schimbările care survin zilnic în corpurile noastre omenești nu ne fac să uităm trecutul sau să ne pierdem identitatea.*

Aceste gânduri ne pot ajuta să înțelegem de asemenea cum Fiul, când a fost schimbat de la condițiile spirituale la cele umane — la natura umană și la limitele pământești — a fost om; și chiar dacă a fost aceeași ființă în ambele cazuri, în primele condiții El a fost spiritual, iar în condițiile următoare a fost uman. Fiindcă cele două naturi sunt separate și distincte, și totuși una o asemănare a celeilalte, prin urmare, aceleași facultăți mintale (memorie etc.) fiind comune ambelor, Isus a putut să-și dea seama de gloria Lui anterioară, pe care a avut-o înainte de a deveni om, dar pe care n-a avut-o când a fost om,

*Corpurile noastre omenești se schimbă constant. Știința declară că fiecare șapte ani sunt martorii unei schimbări complete a atomilor noștri componenți. Așa că schimbarea promisă, de la corpurile umane la cele spirituale, nu va nimici nici memoria nici identitatea, ci va crește puterea și sfera lor. Aceeași mințe divină care acum este a noastră, cu aceeași memorie, cu aceleași puteri de gândire etc., își va extinde puterile în înălțimi și adâncimi nemăsurate, în armonie cu corpul ei spiritual nou, iar memoria va trasa tot cursul nostru din copilăria cea mai timpurie, și prin contrast vom fi în stare să ne dăm seama deplin de răsplata glorioasă a sacrificiului nostru. Dar acesta n-ar putea fi cazul dacă umanul n-ar fi un *chip* al spiritualului.

după cum dovedesc cuvintele Sale: „Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o *aveam* cu Tine înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5) — gloria naturii spirituale. Și rugăciunea aceea este mai mult decât ascultată în preamărirea Lui prezentă la cea mai înaltă formă de ființă spirituală, natura divină.

Referindu-ne iarăși la cuvintele lui Pavel, remarcăm că el nu spune: Nu vă conformați voi înșivă acestei lumi, ci transformați-vă voi înșivă în asemănarea divină; ci el spune: „Nu vă c^onformați, . . . ci *fiți* transformați” Acest lucru este bine exprimat; deoarece noi nici nu ne conformăm, nici nu ne transformăm noi înșine, ci noi, fie ne supunem să fim conformați lumii prin influențele lumești, spiritul lumii din jurul nostru, fie ne supunem voinței lui Dumnezeu, adică voinței sau Spiritului sfânt, pentru a fi transformați de influențele cerești exercitate prin Cuvântul lui Dumnezeu. Voi care sunteți consacrați, la ce influențe vă supuneți? Influențele transformatoare duc la sacrificiul și suferințele prezente, dar sfârșitul este glorios. Dacă vă dezvoltăți sub aceste influențe transformatoare, voi zilnic dovediți care este acea voie bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu.

Cei care și-au pus pe altarul de jertfă tot ce au să țină minte neconținut că, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu conține atât făgăduințe pământești cât și cerești, numai cele din urmă ne aparțin nouă. Comoara noastră este în cer: să ne fie inimile neconținut acolo. Chemarea noastră nu este la natură spirituală numai, ci la cel mai înalt ordin al celei spirituale, natura divină — „cu atât mai presus de îngeri” (2 Petru 1:4; Evrei 1:4). Această chemare cerească este limitată la vârsta Evanghelică; niciodată înaintea ei n-a mai fost făcută, și cu încheierea ei va înceta. O chemare pământească s-a făcut înainte de chemarea cerească, cu toate că a fost imperfect înțeleasă, și ni se spune că va fi continuată după vârsta Evanghelică. Viața (pentru cei restabiliți ca ființe umane) și nemurirea (premiul pentru care

aleargă corpul lui Cristos) au fost aduse la lumină ambele în timpul acestei vârste (2 Timotei 1:10). Atât natura umană cât și cea spirituală vor fi glorioase în perfecțiunea lor, totuși distincte și separate. Frumoasa varietate și minunata armonie a tuturor lucrurilor, înșuflețite și neînșuflețite — armonie unele cu altele și armonie cu Dumnezeu — nu va fi o trăsătură neînsemnată a gloriei lucrării încheiate a lui Dumnezeu.

BISERICA LUI DUMNEZEU

„Scoală, Sioane, și în cântări
De nesfârșită bucurie izbucnește;
Laudă veșnică se cuvine lui Dumnezeu,
Cel care pe-ai tăi vrăjmași nimicește.
Scoală, scoală, biserica lui Dumnezeu!
Fiindcă lumina străluce din înălțime;
De pământ și de praf veșmintele-ți scutură,
Fiindcă a ta glorie vine.

De pe pământ să te înalțe,
Dumnezeu puterea Își va folosi;
Jalea în veselie va preface,
Tristețea ta în bucurii.
Îmbracă haine strălucite,
Curatul tău veșmânt;
Regele tău te va conduce
Pe drumul ce-i sigur și sfânt.”

STUDIUL 11

CELE TREI CĂI: CALEA CEA LATĂ, CALEA CEA ÎNGUSTĂ, CALEA CEA MARE

CALEA CEA LATĂ SPRE NIMICIRE — CALEA CEA ÎNGUSTĂ SPRE VIAȚĂ — CE ESTE VIAȚA? — NATURA DIVINĂ — LEGĂTURA NATURII DIVINE CU CEA UMANĂ — RĂSPATA DE LA SFÂRȘITUL CĂII ÎNGUSTE — ÎNALTA CHEMARE ESTE LIMITATĂ LA VÂRSTA EVANGHELICĂ — DIFICULTĂȚILE ȘI PERICOLELE CĂII ÎNGUSTE — MAREA CALE A SFÎNȚENIEI

„Largă este poarta, și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Ce strâmtă este poarta, și ce îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc!” Matei 7:13, 14 (Noul Testament, 1993 — n.e.).

„Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi calea cea sfântă; nici un om necurat nu va trece pe ea; ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rățească. Pe calea aceasta nu va fi nici un leu, și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea.” Isaia 35:8, 9.

Astfel în Scripturi ne sunt aduse în atenție trei căi: calea cea lată, calea cea îngustă și calea cea mare.

CALEA CEA LATĂ SPRE PIERZARE

Această cale este numită astfel pentru că este cea mai ușoară pentru rasa umană degenerată. Ca păcătos condamnat la nimicire, Adam (și rasa reprezentată în el) a pornit pe acest drum cu șase mii de ani în urmă, și după 930 de ani a ajuns la sfârșitul lui — nimicirea. Pe măsură ce anii și secolele s-au scurs, cărarea în jos a devenit tot mai bătătorită și rasa a mers

tot mai rapid spre nimicire, calea devenind zilnic tot mai sticloasă, noroioasă și alunecoasă datorită păcatului. Și nu numai calea devine tot mai alunecoasă, dar și omenirea pierde zilnic puterea de rezistență, așa încât acum durata medie a vieții umane este cam treizeci și cinci de ani. Oamenii ajung acum la sfârșitul drumului, la nimicire, cu 900 de ani mai repede decât primul om.

De șase mii de ani rasa a urmat constant calea lată, în jos. Numai puțini, comparativ, au încercat să-și schimbe mersul și să-și refacă pașii. De fapt, să-și refacă toți pașii și să ajungă la perfecțiunea originală a fost imposibil, deși efortul unora de a face aceasta a fost lăudabil, și nu fără rezultate binefăcătoare. De șase mii de ani păcatul și moartea au domnit necruțător peste omenire, și au împins-o pe această cale lată spre nimicire. Și până în vârsta Evanghelică n-a fost adusă la lumină o *cale* de scăpare. Deși în vârstele trecute s-au văzut neclar raze de speranță în tipuri și umbre, salutate cu bucurie de un număr restrâns care au acționat conform lor, totuși viața și nemurirea n-au fost aduse la lumină până la apariția Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos, și până la vestirea de către apostoli a veștii bune de răscumpărare și iertare a păcatelor, și, ca urmare, de *înviere din nimicire* (2 Timotei 1:10). Învățăturile lui Isus și ale apostolilor aduc la lumină *viața* — o restabilire sau o restaurare la viață pentru toată omenirea, bazată pe meritul și sacrificiul Răscumpărătorului; și ele arată că aceasta este semnificația multor tipuri din Vechiul Testament. Ele aduc la lumină și *nemurirea*, premiul înaltei chemări a Bisericii Evanghelice.

Deși prin Evangheliile a fost adusă la lumină o cale de scăpare de pe calea lată care duce la nimicire, marea masă a omenirii nu dă atenție veștii bune, pentru că este degradată de păcat și orbită de adversar. Celor care acceptă acum cu recunoștință făgăduința vieții, restabilirea la existență umană,

prin Cristos, le este arătată o cale nouă care a fost deschisă, prin care credincioșii consacrați pot trece dincolo de natura umană și pot fi schimbați la o natură mai înaltă — cea spirituală. Această cale nouă „pe care a deschis-o El pentru noi” — preoțimea regală (Evrei 10:20) — a fost numită de Domnul nostru.

„CALEA CEA ÎNGUSTĂ SPRE VIAȚĂ”.

Învățătorul nostru ne spune că datorită îngustimii acestei căi mulți preferă să rămână pe drumul lat spre nimicire. „Ce strâmtă (dificilă) este poarta și ce îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc!”

Înainte de a analiza această cale cu pericolele și dificultățile ei, să remarcăm sfârșitul la care duce — viața. După cum am văzut deja, viața poate fi pe diferite planuri de existență, atât mai înalt decât cel uman, cât și mai jos. Viața este un termen larg și cuprinzător, dar aici Domnul nostru îl folosește cu referire la cea mai înaltă formă de viață, aparținând naturii divine — nemurirea — premiul pentru care El ne-a invitat să alergăm. Ce este viața? Noi ne dăm seama de ea nu numai în noi înșine, dar și în animalele inferioare și chiar în vegetație îi vedem activitatea, și ni se spune despre existența ei în formele mai înalte, îngerească și divină. Cum să definim un termen atât de cuprinzător?

Deși se poate să nu fim în stare a descoperi izvoarele ascunse ale vieții tuturor, putem în siguranță presupune că Ființa divină, Iehova, este marea fântână a întregii vieți, din care se aprovizionează toate aceste izvoare. Tot ce este viu decurge din El și depinde de El pentru viață. Toată viața, fie la Dumnezeu, fie la creaturile Sale, este aceeași: este un principiu energizant, nu o substanță. La Dumnezeu viața este un principiu *inerent*, dar la creaturile Sale *rezultă* din anumite cauze pe care le-a orânduit Dumnezeu, și de aceea El este cauza, autorul sau fântâna ei. De aceea, creatura nu este în nici

un sens o parte sau un vlăstar al esenței sau naturii Creatorului, cum își imaginează unii, ci este lucrarea mâinilor lui Dumnezeu insuflată cu viață.

Recunoscând faptul că numai în natura divină există viață independentă, nelimitată, inepuizabilă, veșnic continuă și care nu este nici produsă, nici controlată de împrejurări, vedem că din necesitate Iehova este superior acelor legi și rezerve fizice pe care El le-a orânduit pentru întreținerea creaturilor Sale. Această calitate, care aparține numai naturii divine, este descrisă prin termenul *nemurire*. După cum s-a arătat în capitoul precedent, *nemurire* înseamnă inatacabil de moarte, prin urmare, inatacabil de boală și durere. De fapt, *nemurire* se poate folosi ca sinonim pentru *divinitate*. Din fântâna nemuritoare, divină, pornește toată viața și binecuvântarea, orice dar bun și desăvârșit, după cum de la soare își primește pământul lumina și vigoarea.

Soarele este marea sursă de lumină pentru pământ, luminând toate lucrurile, producând o mare diversitate de culori și nuanțe de lumină, după natura obiectului pe care lucește. Aceeași lumină solară lucind pe un diamant, pe o cărămidă și pe diferite feluri de sticlă, produce efecte remarcabil de diferite. Lumina este aceeași, dar obiectele pe care lucește diferă în capacitatea de a o recepționa și a o transmite. Tot așa este și viața: toată curge de la o sursă nesecată. Stridia are viață, dar organismul ei este în așa fel încât nu poate folosi multă viață, întocmai cum o cărămidă nu poate reflecta mult din lumina soarelui. Tot așa este cu fiecare din manifestările mai înalte de viață: mamifere, pești și păsări. Asemenea diferitelor feluri de sticlă sub lumina solară, aceste diferite creaturi manifestă diferit variatele puteri organice pe care le posedă, când viața le însuflețește organisme.

Diamantul șlefuit este în așa fel adaptat luminii, încât pare ca și cum ar avea-o în sine și el însuși ar fi un soare în

miniatură. Așa este și cu omul, una din capodoperele creației lui Dumnezeu, făcut numai „cu puțin mai prejos decât îngerii”. El a fost așa de nobil format, încât, prin folosirea mijloacelor pe care Dumnezeu le-a dat, să poată primi și reține viața, și niciodată să nu slăbească. Așa a fost Adam înainte de a cădea, mai diștins decât oricare altă creație pământească, nu datorită vreunei diferențe în *principiul de viață* implantat, ci datorită unui *organism* mai nobil. Totuși, să nu uităm că așa cum diamantul nu poate reflecta deloc lumină dacă soarele nu lucește pe el, tot așa omul nu poate avea și nu se poate bucura de viață numai dacă aprovizionarea cu viață se continuă. Omul nu are viață inerentă: el nu este o sursă de viață după cum un diamant nu este o sursă de lumină. Și una din dovezile foarte puternice că noi n-avem o rezervă inepuizabilă de viață în noi înșine, sau, cu alte cuvinte, că noi nu suntem nemuritori, este că, de când a intrat păcatul, moartea a trecut asupra întregii noastre rase.

Dumnezeu aranjase ca omul în Eden să aibă acces la pomii care întrețineau viața, și paradisul în care a fost plasat era din abundență umplut cu „tot felul de pomi” buni de mâncat, sau ca podoabă (Genesa 2:9, 16, 17). Printre pomii vieții, buni pentru hrană, era unul oprit. Deși pentru un timp oprit să mănânce din pomul cunoștinței, omului i-a fost permis să mănânce fără restricții din pomii care întrețineau viața perfect; și a fost despărțit de ei numai după încălcare, pentru ca în acest fel să poată intra în vigoare pedeapsa morții. Genesa 3:22.

Astfel se vede că gloria și frumusețea umanității sunt dependente de aprovizionarea continuă cu viață, întocmai cum frumusețea diamantului este dependentă de aprovizionarea continuă cu lumină solară. Când păcatul a lipsit omenirea de dreptul la viață, și aprovizionarea a fost reținută, mărgăritarul a început imediat să-și piardă strălucirea și frumusețea, și în final este lipsit de ultimele ei urme în mormânt. Frumusețea lui se

stinge ca molia (Psalm 39:11). După cum diamantul își pierde frumusețea și strălucirea când lumina se retrage, tot așa omul își pierde viața când Dumnezeu îi reține rezervele de viață. „Omul, când își dă sufletul (viața), unde mai este?” (Iov 14:10). „De ajung fiii lui la cinste, el nu știe nimic; de sunt înjosiți, habar n-are” (versetul 21). „Căci în locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10). Dar, deoarece s-a găsit o răscumpărare, deoarece pedeapsa cu moartea a fost plătită de către Răscumpărătorul, mărgăritarului i se va reda frumusețea, și, când Soarele Dreptății va răsări cu vindecare sub aripi, iarăși va reflecta perfect chipul Creatorului (Maleahi 4:2). Datorită jertfei pentru păcat, sacrificiului lui Cristos, „toți cei din morminte vor ieși afară”. Va fi o restabilire a tuturor lucrurilor; întâi o posibilitate sau ofertă de restabilire pentru toți, și în cele din urmă ajungerea la perfecțiune umană a tuturor celor care se vor supune Răscumpărătorului.

Totuși, nu aceasta este răsplata de la sfârșitul căii înguste la care se referă Isus. Din alte Scripturi aflăm că răsplata promisă celor care merg pe calea îngustă este „natura divină” — viața inerentă, viața în acel grad superlativ, pe care numai natura divină o poate avea — nemurirea. Ce speranță! Îndrăznim noi să aspirăm la o așa înaltă glorie? Desigur că fără o invitație hotărâtă și explicită n-ar putea nimeni să aspire astfel pe drept.

Din 1 Timotei 6:14-16 aflăm că natura nemuritoare sau divină a fost la început numai posesiunea divinității. Citim: „... până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la timpul ei (vârsta Milenară) de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea”. Toate celelalte ființe: îngeri, oameni, animale, păsări, pești etc., nu sunt decât vase, conținând fiecare măsura lui de

viață, și toate diferind în caracter, capacitate și calitate, după organismul pe care Creatorul a binevoit să-l dea fiecăruia.

Mai mult, aflăm că Iehova, care singur a posedat nemurirea inițial, a înălțat mult pe fiul Său, Domnul nostru Isus, la aceeași natură divină, nemuritoare; deci acum El este reprezentarea exactă a persoanei Tatălui (Evrei 1:3). Astfel citim: „După cum Tatăl are VIAȚA ÎN SINE (definiția lui Dumnezeu a „nemuririi” — *viață în sine* — nu trăsă din alte surse, nu dependentă de împrejurări, ci viață independentă, inerentă), tot așa a dat și Fiului să aibă VIAȚA ÎN SINE” (Ioan 5:26). Deci, de la învierea Domnului Isus, două ființe sunt nemuritoare; și, uimitoare îndurare! aceeași ofertă i se face Miresei Mielului, aleasă fiind în timpul vârstei Evanghelice. Totuși, nu toți din marea mulțime care sunt nominal din Biserică vor primi acest mare premiu, ci numai acea „turmă mică” de învingători, care aleargă așa ca să-l obțină; care urmează îndeaproape în urmele Învățătorului, care, ca și El, merg pe calea îngustă de sacrificiu chiar până la moarte. Aceștia, când se nasc din morți la înviere, au natură și formă divină. Această nemurire, natură divină independentă, existentă prin sine, este viața la care duce calea îngustă.

Această clasă nu va fi ridicată din mormânt ca ființe umane, deoarece suntem asigurați de către apostol că deși sunt semănați în mormânt corpuri naturale, ei vor fi ridicați corpuri spirituale. Toți aceștia vor fi „schimbați”, și întocmai cum au purtat odată chipul celui pământesc, natura umană, vor purta chipul celui ceresc. Și „ce vom fi nu s-a arătat încă” — ce este un corp spiritual; dar „știm că atunci când se va arăta El, vom fi *ca El*,” și vom avea parte de „gloria care va fi descoperită”. 1 Ioan 3:2; Coloseni 1:27; 2 Corinteni 4:17; Ioan 17:22; 1 Petru 5:10; 2 Tesaloniceni 2:14.

Nu numai că această înaltă chemare la *schimbare de natură* este limitată exclusiv la vârsta Evanghelică, dar este și singura

ofertă a acestei vârste. Prin urmare, cuvintele Domnului nostru citate la începutul acestui capitol includ pe calea lată spre nimicire pe toți aceia care nu sunt pe calea spre singurul premiu *oferit acum*. Numai aceștia au scăpat până acum de condamnarea care este peste lume — toți ceilalți sunt încă pe calea lată. Calea îngustă, singura cale a vieții deschisă acum, datorită dificultății ei găsește puțini care vreau să umble pe ea. Masele omenirii, în slăbiciunea lor, preferă calea lată, ușoară, a mulțumirii de sine.

Deși conduce la viață, la nemurire, calea îngustă ar putea fi numită o cale a morții, deoarece premiul ei se câștigă prin sacrificiul naturii umane chiar până la moarte. Este calea îngustă a morții *spre viață*. Fiind socotiți liberi de vina adamică și de pedeapsa cu moartea, consacrații își predau voluntar sau își *sacrifică* acele drepturi umane, socotite ca ale lor, pe care la timpul convenit le-ar fi primit împreună cu lumea în general. După cum „omul Isus Cristos” Și-a depus sau Și-a sacrificat viața pentru lume, tot așa aceștia devin sacrificatori împreună cu El. Nu fiindcă sacrificiul Lui a fost insuficient și era *nevoie* și de altele, dar, deși sacrificiul Lui este cu totul îndestulător, acestora li se permite să servească și să sufere cu El pentru a deveni mireasă și moștenitori împreună cu El. Așadar, în timp ce lumea este sub condamnarea la moarte, și moare *cu Adam*, această „turmă mică”, prin procesul socotirii credinței și prin sacrificiu, deja descrise, se spune că moare *cu Cristos*. Ei se sacrifică și mor *cu El* ca ființe umane, pentru a deveni părtași *cu El* la natura și la gloriile divine; deoarece credem că dacă murim *împreună cu El*, vom și trăi *împreună cu El*. Dacă suferim *împreună cu El*, vom fi și glorificați *împreună cu El*. Romani 8:17 și 2 Timotei 2:11, 12.

La începutul vârstei Milenare, cei care acum merg pe calea îngustă vor fi câștigat marele premiu pentru care au alergat, nemurirea; și fiind îmbrăcați astfel cu natura divină și cu

putere, ei vor fi pregătiți pentru marea lucrare de restabilire și binecuvântare a lumii în timpul acelei vârste. La sfârșitul vârstei Evanghelice, cărarea îngustă spre nemurire se va încheia, pentru că „turma mică” aleasă, pe care această cale a fost menită s-o încerce și s-o probeze, va fi fost completată. „Acum este timpul potrivit” (grecește *dektos*, acceptabil sau care poate fi primit) — timpul în care sacrificatorii, venind prin meritul lui Isus și devenind morți cu El, sunt *acceptabili* pentru Dumnezeu — o jertfă de mireasmă dulce. Moartea, ca pedeapsă adamică, nu va fi permisă veșnic; ea va fi abolită în timpul vârstei Milenare; va fi acceptabilă și răsplătită ca *sacrificiu* numai în timpul vârstei Evanghelice.

Numai ca „noi creații” sunt sfinții acestei vârste pe calea spre viață, și numai ca ființe umane suntem noi consacrați spre nimicire ca sacrificii. Dacă suntem ca și creații umane morți cu Cristos, ca ființe noi, spirituale, vom trăi cu El (Romani 6:8). Mintea lui Dumnezeu în noi, mintea transformată, este germele naturii noi.

Viața cea nouă ar fi ușor înăbușită; și Pavel ne asigură că dacă, fiind concepuți de spirit prin adevăr, trăim după trup, vom muri (ne vom pierde viața), dar dacă noi, prin spirit, mortificăm (omorăm) faptele trupului (dispoziția naturii umane), noi (ca și noi creații) vom trăi; deoarece fiii lui Dumnezeu sunt cei conduși de Spiritul lui Dumnezeu (Romani 8:13, 14). Acesta este un gând de cea mai mare importanță pentru toți consacrații; deoarece, dacă am făcut legământ cu Dumnezeu să sacrificăm natura umană, și dacă acel sacrificiu a fost acceptat de El, este zadarnic a încerca să-l luăm înapoi. Umanul este socotit de Dumnezeu ca mort acum, și trebuie în realitate să moară, pentru ca niciodată să nu mai fie restabilit. Atunci, tot ceea ce se poate câștiga prin întoarcerea pentru a trăi după carne, este puțină plăcere omenească în dauna naturii noi spirituale.

Totuși, există mulți consacrați care doresc *premiul*, și care au fost concepuți de spirit, dar care sunt parțial biruiți de ademenirile lumii, de dorințele trupului sau de uneltirile diavolului. Ei pierd în parte din vedere premiul care ne este pus înainte, și încearcă să meargă pe o cale de mijloc — să păstreze favoarea lui Dumnezeu și favoarea lumii, uitând că „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4), și că instrucțiunile pentru cei care participă la alergarea pentru premiu sunt: Nu iubiți lumea, și, Nu căutați slava pe care v-o dați unii altora, ci numai slava care vine de la Dumnezeu. 1 Ioan 2:15; Ioan 5:44.

Aceștia, care iubesc lumea prezentă, dar care n-au părăsit cu totul pe Domnul și nu și-au disprețuit legământul, primesc pedeapsă și purificare prin focul strâmtorării. După cum exprimă apostolul, ei sunt dați pe mâna lui Satan pentru nimicirea cărnii, pentru ca spiritul (natura nou concepută) să poată fi mântuit în ziua Domnului Isus (1 Corinteni 5:5). Și dacă sunt bine exersați prin disciplinare, vor fi primiți în cele din urmă în starea spirituală. Ei vor avea viață spirituală, veșnică, așa cum au îngerii, dar vor pierde premiul nemuririi. Ei vor servi pe Dumnezeu în Templul Său, și vor sta *înaintea* Tronului, având ramuri de finic în mâini (Apocalips 7:9-17); dar chiar dacă această poziție va fi glorioasă, nu va fi atât de glorioasă ca și poziția „turmei mici” de biruitori, care vor fi regi și preoți ai lui Dumnezeu, șezând cu Isus *pe tron* ca mireasă și moștenitori împreună cu El, încoronați cu nemurire.

Calea noastră este aspră, abruptă, îngustă, și dacă nu ni s-ar da putere la fiecare pas succesiv al călătoriei, n-am putea ajunge niciodată la țintă. Dar cuvântul Căpitanului nostru este încurajator: Îndrăzniți; Fu am biruit; harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește (Ioan 16:33; 2 Corinteni 12:9). Dificultățile acestei căi trebuie să servească drept principiu separator, să sfințească și să rafineze

un „popor special”, pentru a fi „moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Isus Cristos”. În vederea acestor lucruri, să venim cu îndrăzneală la tronul harului, ca să căpătăm milă și să găsim har care să ne ajute în vreme de nevoie, în timp ce luptăm lupta bună a credinței și apucăm „coroana gloriei” — nemurirea, natura divină. 2 Timotei 4:8; 1 Petru 5:4.

MAREA CALE A SFÎNȚENIEI

În timp ce speranța specială a vârstei Evanghelice este atât de nemăsurat de glorioasă, și calea spre ea este corespunzător dificilă — îngustă, înțesată de greutate și pericole la fiecare pas — așa încât puțini o găsesc și obțin marele premiu la sfârșitul ei, noua ordine de lucruri în vârsta care vine va fi complet diferită. După cum o speranță diferită se oferă, tot așa, o *cale* diferită duce la ea. Calea spre nemurire a fost o cale care cerea sacrificarea speranțelor, ambițiilor și dorințelor, dealtfel legitime și cuvenite — sacrificarea pentru totdeauna a naturii umane. Dar calea spre perfecțiune umană, spre restabilire, speranța lumii, cere numai lepădarea păcatului: nu sacrificarea drepturilor și privilegiilor umane, ci folosirea lor cum se cuvine. Aceasta va duce la curățare personală și restaurare la chipul lui Dumnezeu, așa cum a fost Adam înainte de a intra păcatul în lume.

Calea înapoi spre perfecțiune umană reală va fi foarte simplă și ușoară; atât de simplă încât nimeni nu va putea greși drumul; atât de simplă încât „cei care vor merge pe ea, chiar și cei care n-o vor cunoaște, nu se vor rătăci” (Isaia 35:8 — *Leeser*); atât de simplă încât nimeni nu va trebui să învețe pe aproapele său, zicând: Cunoaște pe Domnul, pentru că toți voi cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare (Ieremia 31:34). În loc să fie o cale îngustă, pe care puțini o pot găsi, este numită „o cale mare”, un drum public — nu o cale îngustă, abruptă, aspră, grea, împrejmuată, ci un drum special pregătit pentru a călători *ușor* — special pregătit pentru

comoditatea și confortul călătorilor. Versetele 8 și 9 arată că este un drum public deschis pentru toți răscumpărații — toți oamenii. Fiecare om pentru care a murit Cristos, care va recunoaște și se va folosi de posibilitățile și binecuvântările cumpărate cu sângele prețios, va putea merge în sus pe această Cale Mare a Sfințeniei spre marele țel al restabilirii perfecte la desăvârșire umană și viață veșnică.

Aceștia nu vor fi *socotiți* îndreptățiți și nici nu li se va acorda o stare socotită de sfințenie și perfecțiune în ochii lui Dumnezeu; porniți pe această cale mare a sfințeniei, ei vor putea merge în sus spre perfecțiune *reală*, ca rezultat al străduinței și supunerii, pentru care toate lucrurile vor fi făcute favorabile de către Răscumpărătorul lor, care va domni atunci cu putere. Fiecare va fi ajutat separat, după necesitățile sale, de către administrația înțeleaptă și perfectă a noii împărății. Acesta, după cum unii se vor gândi, este rezultatul legitim al răscumpărării. Deoarece Domnul nostru, omul Isus Cristos, S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți, și dorește ca toți să vină la cunoștința adevărului, și prin aceasta la perfecțiune reală, de ce nu face El imediat un drum bun și larg pentru toți? De ce nu înlătură obstacolele, piedicile, gropile și capcanele? De ce nu-l ajută pe păcătos să se întoarcă la deplină armonie cu Dumnezeu, în loc să facă îngustă calea, aspră, spinoasă, greu de găsit, și încă mai greu de mers pe ea? Neputința de a împărți drept Cuvântul adevărului, și de a vedea că prezenta cale îngustă duce la premiul special, și este pentru încercarea și alegerea unei turme mici de împreună moștenitori, corpul lui Cristos, care, atunci când vor fi aleși și înălțați împreună cu Capul lor, vor binecuvânta toate popoarele, a condus pe unii la idei foarte confuze asupra acestui subiect. Neputând vedea planul lui Dumnezeu, mulți încearcă să propovăduiască o cale mare a sfințeniei, o cale ușoară spre viață în vârsta prezentă, când nu există nici o astfel de cale, și încurcă și compromit lucrurile pentru a potrivi faptele și Scripturile cu teoriile lor

greșite. Pe marea cale care va fi deschisă curând, numai lucrurile păcătoase vor fi interzise, pe când cei care călătoresc pe calea îngustă trebuie să se nege pe sine și să sacrifice multe lucruri nepăcătoase, precum și să se războiască în continuu cu păcatele care-i asaltează. Aceasta este o cărare a sacrificiului, după cum cea din vârsta viitoare va fi o cale mare a dreptății.

Despre calea aceea mare este semnificativ declarat în limbaj simbolic: „Nici un leu și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea” (Isaia 35:9). Câți lei îngrozitori sunt acum în drumul celor care ar fi bucuroși să părăsească drumurile păcătoase și să urmeze dreptatea! Există leul unui sentiment public degenerat, care împiedică pe mulți de a se aventura să asculte de ceea ce le dictează conștiința în chestiunile vieții zilnice: îmbrăcăminte, casă, aranjarea afacerilor etc. Leul ispitei pentru băuturi tari împiedică pe mii, care ar fi bucuroși să-l vadă înlăturat. Prohibiționiștii și activiștii pentru abținere au acum o sarcină herculeană pe mâini, pe care numai autoritatea și puterea vârstei viitoare o pot îndepărta; și tot așa se poate spune și despre alte vrednice eforturi pentru reformă morală. „Nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea.” Nici o corporație gigantă, organizată să promoveze interesele egoiste, individuale, pe seama binelui general, nu va fi tolerată. „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele (împărăția) Meu cel sfânt”, zice Domnul (Isaia 11:9). Deși vor fi dificultăți de învins în biruirea înclinațiilor spre rău etc., totuși, în comparație cu calea îngustă a acestei vârste, aceea va fi o cale ușoară. Pietrele (pietrele de poticnire) vor fi toate îndepărtate, și steagul adevărului va fi ridicat pentru popor (Isaia 62:10). Ignoranța și superstiția vor fi lucruri ale trecutului, iar dreptatea își va primi răsplata cuvenită, în timp ce răului îi va fi măsurat exact ceea ce merită (Maleahi 3:15, 18). Prin pedepse corecționale folositoare, încurajări potrivite și instrucțiuni clare, ca fii risipitori întorși, omenirea va fi educată și disciplinată până la marea perfecțiune

de la care a căzut tatăl Adam. Astfel „răscumpărații Domnului *se vor întoarce* (de la nimicire, prin marea cale a sfințeniei) . . . cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul; veselia și bucuria îi va apuca, iar durerea și gemetele vor fugi” (Isaia 35:10). Domnul nostru S-a referit doar la două dintre aceste căi, deoarece încă nu era timpul ca cea de a treia să fie deschisă, întocmai cum atunci când a anunțat vestea bună, a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”, dar a omis să menționeze „ziua de răzbunare”, pentru că nu-i era atunci timpul (Compară Luca 4:19 și Isaia 61:2). Totuși, acum, pe măsură ce calea îngustă se apropie de încheiere, marea cale a dreptății începe să se vadă tot mai distinct, în lumina zorilor de ziuă.

Astfel, am găsit o „Cale Lată” pe care în prezent călătoresc masele omenirii, înșelate de „prințul acestei lumi” și conduse de gusturi pervertite. Am găsit că această cale a fost deschisă prin „neascultarea unui om” și că rasa noastră și-a început mersul grăbit pe ea. Am găsit „Marea Cale a Sfințeniei” ce va fi deschisă de Domnul nostru, care S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți și îi răscumpără pe *toți* din nimicirea spre care duce „Calea Lată”, și că, la timpul convenit, ea va fi accesibilă și ușoară pentru toți cei răscumpărați pe care El i-a cumpărat cu propriul sânge prețios. Mai departe, am găsit că prezenta „Cale Îngustă”, deschisă prin meritul aceluiași sânge prețios, este o cale specială care duce la un premiu special, și în mod special este făcută îngustă și dificilă, ca *încercare* și disciplinare pentru aceia care acum sunt aleși pentru a fi părtași ai naturii *divine* și moștenitori împreună cu Domnul nostru Isus în Împărăția slavei, care va fi descoperită curând pentru binecuvântarea tuturor. Aceștia, care au *această speranță* — care văd acest premiu — pot socoti prin comparație toate celelalte speranțe doar ca pierdere și zgură. Filipeni 3:8-15.

STUDIUL 12

EXPLICAREA SCHIȚEI REPREZENTÂND PLANUL VÂRSTELOR

VÂRSTELE — SECERIȘUL — PLANUL STĂRII REALE ȘI SOCOTITE —
CALEA DOMNULUI NOSTRU — CALEA URMAȘILOR SĂI — TREI
CLASE ÎN BISERICA NOMINALĂ — SEPARAREA DIN SECERIȘ —
CLASA UNSĂ GLORIFICATĂ — CLASA MĂRII STRĂMTORĂRI —
NEGHINA ARSĂ — LUMEA BINECUVÂNTATĂ — REZULTATUL
GLORIOS

La sfârșitul acestui volum este atașată o schiță reprezentând planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Cu această schiță am căutat, prin intermediul ochilor, să ajutăm mintea să înțeleagă ceva din caracterul progresiv al planului lui Dumnezeu, și din pașii progresivi care trebuie făcuți de către toți cei care ajung vreodată la „schimbarea” completă de la natura umană la cea divină.

Întâi avem o schiță a celor trei mari dispensații: *A*, *B*, *C*; prima dintre acestea, *A*, ținând de la crearea omului până la potop; a doua, *B*, de la potop la începutul domniei Milenare a lui Cristos, la a doua Lui venire; și a treia sau „Dispensația plinătății timpurilor”, *C*, ținând de la începutul domniei lui Cristos și continuând în „vârstele viitoare” (Efeseni 1:10; 2:7). La aceste trei dispensații mari se face referire frecvent în Scripturi: *A* este numită „lumea de atunci”; *B* este numită de către Domnul nostru Isus „această lume”, de către Pavel „lumea rea prezentă”, de către Petru „lumea care este acum”. *C* este numită „lumea viitoare în care va locui dreptatea”, în contrast cu lumea rea prezentă. Acum răul stăpânește și cei drepti suferă, pe când în lumea viitoare această ordine va fi inversată:

dreptatea va stăpâni și răufăcătorii vor suferi, și în cele din urmă tot răul va fi nimicit.

În fiecare din aceste trei mari dispensații, epoci sau „lumi”, planul lui Dumnezeu cu privire la oameni are un contur distinct și separat; totuși, fiecare nu este decât o parte a acelui mare plan, care, atunci când va fi complet, va arăta înțelepciunea divină — chiar dacă aceste părți, considerate separat, nu reușesc să arate scopul lor adânc. Deoarece „lumea” dintâi („cerurile și pământul” sau ordinea aceea de lucruri) a trecut la potop, rezultă că trebuie să fi fost o ordine diferită de cea a „acestei lumi prezente”, despre care Domnul nostru a spus că prințul ei este Satan; deci, prințul acestei lumi rele din prezent n-a fost prințul lumii de dinainte de potop, deși el n-a fost atunci lipsit de influență. Câteva Scripturi aruncă lumină asupra felului de a proceda al lui Dumnezeu în acel timp, și astfel dau o pătrundere clară în planul Lui ca întreg. Gândul pe care acestea îl sugerează este că „lumea” dintâi, sau dispensația dinainte de potop, a fost sub supravegherea și administrarea specială a îngerilor, cărora li s-a permis să încerce să facă ce puteau pentru a recupera rasa căzută și degenerată. Fără îndoială, cu permisiunea lui Dumnezeu, ei au fost nerăbdători să încerce, deoarece interesul lor s-a manifestat în cântările și strigătele de veselie pentru lucrările creației (Iov 38:7). Faptul că îngerii au fost conducătorii permisi ai primei epoci, chiar dacă fără succes, nu numai că este indicat în toate referințele la acea perioadă, dar se și poate în mod rațional deduce din remarca apostolului care, comparând dispensația prezentă cu cea trecută și cu cea viitoare, spune (Evrei 2:5): „Nu unor îngeri a supus El lumea viitoare”. Nu; lumea aceea va fi sub controlul Domnului Isus și al comoștenitorilor Lui; și, prin urmare, nu numai că va fi o administrare mai dreaptă decât aceea a „lumii rele prezente”, dar și va avea mai mult succes decât prima lume

sau dispensație de sub „administrarea îngerilor”, a căror incapacitate de a recupera rasa este vădită din faptul că răutatea omului a devenit atât de mare, încât, în mânia și indignarea Lui dreaptă, Dumnezeu a nimicit cu un potop pe toți din rasă care trăiau atunci, cu excepția a opt persoane. Genesa 7:13.

În timpul „lumii prezente”, omului îi este permis să se guverneze singur; însă datorită căderii el este sub controlul lui Satan, „prințul acestei lumi”, împotriva mașinațiunilor și intrigilor căruia s-a străduit zadarnic în eforturile lui de autoguvernare, în toată lunga perioadă de la potop până în prezent. Această domnie a omului încercată sub Satan se va sfârși în cel mai mare timp de strâmtorare pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Astfel se va fi dovedit inutilitatea nu numai a puterii îngeresti în a salva rasa, dar și a eforturilor omenești de a ajunge la condiții satisfăcătoare.

A doua din aceste mari dispensații, *B*, este formată din trei vârste distincte, fiecare din ele, ca un pas progresiv, conduce în sus și înainte în planul lui Dumnezeu.

Vârsta *D* este cea în care Dumnezeu a avut legături speciale cu patriarhi ca Avraam, Isaac și Iacov.

Vârsta *E* este vârsta Iudaică sau perioada următoare morții lui Iacov, în timpul căreia toți urmașii lui au fost tratați de Dumnezeu ca fiind în grija Sa specială — „poporul Său”. Acestora le-a arătat favoruri speciale și le-a declarat: „Eu v-am ales (recunoscut în favoare) *numai pe voi* dintre toate familiile pământului” (Amos 3:2). Aceștia, ca națiune, au fost tipici pentru Biserica creștină, „neam sfânt, popor deosebit”. Făgăduințele făcute lor au fost tipice pentru „făgăduințele mai bune” făcute nouă. Călătoria lor prin pustie spre țara făgăduită a fost tipică pentru călătoria noastră prin pustia păcatului spre Canaanul ceresc. Jertfele i-au justificat tipic, nu real; deoarece sângele taurilor și țapilor niciodată nu poate ridica păcatul

(Evrei 10:4). Dar în vârsta Evanghelică, *F*, avem „jertfe mai bune”, care fac ispășire pentru păcatele întregii lumi. Avem „preoțimea regală”, compusă din toți cei care se oferă pe sine lui Dumnezeu ca „jertfe vii”, sfinte și plăcute, prin Isus Cristos, care este Căpetenia sau „marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3:1). În vârsta Evanghelică găsim realitățile pentru care vârsta Iudaică, serviciile și ritualurile ei au fost umbre. Evrei 10:1.

Vârsta Evanghelică, *F*, este perioada în care corpul lui Cristos este chemat din lume, și prin credință li se arată coroana vieții și făgăduințele nespuse de mari și scumpe prin care (prin ascultare de chemare și de cerințele ei) pot deveni părtași ai naturii divine (2 Petru 1:4). Răului îi este totuși permis să domnească sau să stăpânească peste lume, pentru ca în contact cu el aceștia să poată fi încercați spre a se vedea dacă sunt gata să renunțe la natura umană cu privilegiile și binecuvântările ei, fiind făcuți asemenea morții lui Isus, o jertfă vie, ca să poată fi socotiți vrednici de a fi în asemănarea Lui la înviere. Psalm 17:15.

A treia mazăre dispensație, *C*, va fi formată din mai multe vârste — „vârstele viitoare”. Prima dintre acestea, vârsta Milenară, *G*, este singura despre care avem vreo informație definită. Este mia de ani în care Cristos va domni și prin care va binecuvânta toate familiile pământului, împlinind „restabilirea tuturor lucrurilor despre care s-a vorbit prin gura tuturor sfinților proroci” (Fapte 3:19-21). În timpul acestei vârste, păcatul și moartea se vor șterge pe vecie; pentru că „Cristos trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale . . . Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” — moartea adamică (1 Corinteni 15:25, 26). Aceasta va fi marea perioadă de reconstrucție. Asociată cu Isus Cristos în această domnie va fi Biserica, mireasa Lui, corpul

Lui, întocmai cum a făgăduit, spunând: „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie”. Apocalips 3:21.

„Vârstele viitoare”, *H*, urmând marii perioade de reconstrucție, vor fi vârste de perfecțiune, binecuvântare și fericire, despre a căror lucrare Scripturile nu spun nimic. La această distanță în timp, este destul să se știe că vor fi vârste de glorie și binecuvântare sub favoarea divină.

Fiecare din aceste dispensații are perioade distincte de începere și dezvoltare a lucrării ei, și fiecare se sfârșește cu un seceriș care-i arată roadele. Secerișul de la sfârșitul vârstei Iudaice a fost o perioadă de patruzeci de ani, ținând de la începutul misiunii lui Isus, când a fost *uns* de Dumnezeu cu Spirit (Fapte 10:37, 38), anul 29 d. Hr., până la nimicirea Ierusalimului, anul 70 d. Hr. Cu acest seceriș s-a sfârșit vârsta Iudaică și a început vârsta Evanghelică. A fost o suprapunere a acestor dispensații, așa cum este reprezentată în diagramă.

Vârsta Iudaică s-a sfârșit într-o măsură când, la sfârșitul celor trei ani și jumătate ai misiunii Sale, Domnul a respins această națiune, zicând: „Vi se lasă casa pustie” (Matei 23:38). Totuși, li s-a mai arătat favoare trei ani și jumătate după aceea, prin limitarea la ei a chemării Evanghelice, în armonie cu declarația profetului (Daniel 9:24-27) referitoare la șaptezeci de săptămâni (de ani) de favoare față de ei, când, în mijlocul ultimei săptămâni, Mesia trebuia să fie nimicit (să moară), dar nu pentru Sine. „Cristos a murit (nu pentru Sine, ci) pentru păcatele noastre”; și astfel a făcut ca jertfa și prinosul să înceteze în mijlocul săptămânii, cu trei ani și jumătate înainte de expirarea celor șaptezeci de săptămâni ale legământului de favoare evreiască. Când s-a făcut adevărata jertfă, desigur că cele tipice nu mai puteau fi recunoscute de Iehova.

Într-un sens mai larg deci, vârsta Iudaică s-a încheiat cu sfârșitul săptămânii a șaptezecă, sau la trei ani și jumătate după cruce — după care Evanghelia a fost propovăduită și la neamuri, începând cu Corneliu (Fapte 10:45). Aceasta a încheiat vârsta lor în ceea ce privește favoarea lui Dumnezeu și recunoașterea bisericii evreiești; existența lor națională s-a sfârșit în marele timp de strâmtorare care a urmat.

În acea perioadă a secerișului Iudaic și-a avut începutul vârsta Evanghelică. Scopul acestei vârste este chemarea, dezvoltarea și încercarea „Cristosului lui Dumnezeu” — Cap și corp. Aceasta este dispensația Spiritului; deci este potrivit să se spună că vârsta Evanghelică a început cu ungerea lui Isus „cu Spiritul Sfânt și cu putere” (Fapte 10:38; Luca 3:22; 4:1, 18) la botezul Său. În privința bisericii, corpul Său, ea a început cu trei ani și jumătate mai târziu.

Perioada de încheiere a vârstei Evanghelice constituie de asemenea un „seceriș”, timp în care există iarăși o suprapunere a două vârste — vârsta Evanghelică sfârșindu-se și vârsta Restabilirii sau Milenară începând. Vârsta Evanghelică se încheie în etape, așa cum a fost și cu modelul sau cu „umbra” ei, vârsta Iudaică. După cum acolo primii șapte ani de seceriș au fost dedicați într-un sens special unei lucrări în și pentru Israel după trup, și au fost ani de favoare, tot așa găsim aici șapte ani similari, care se indică a avea aceeași semnificație pentru Biserica Evanghelică, urmați de o perioadă de strâmtorare („foc”) peste lume, ca pedeapsă pentru răutate și ca pregătire pentru domnia dreptății — despre care se va mai vorbi.

CĂRAREA SPRE GLORIE

K, L, M, N, P, R, fiecare reprezintă un plan diferit. *N* este planul naturii *umane perfecte*. Adam a fost pe acest plan înainte de a păcătui; dar din momentul neascultării a căzut pe planul degradării sau păcatului, *R*, pe care sunt născuți toți urmașii lui. Acesta corespunde „Căii late” care duce la nimicire. *P* repre-

zintă planul îndreptățirii tipice, socotită ca efectuată prin sacrificiile Legii. N-a fost o perfecțiune reală, fiindcă „legea n-a făcut nimic desăvârșit”. Evrei 7:19.

N reprezintă nu numai planul perfecțiunii umane, așa cum a fost ocupat odată de omul perfect, Adam, ci și starea tuturor persoanelor îndreptățite. „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi”, și, în consecință, toți care cred în Cristos — toți care acceptă lucrarea Lui perfectă și terminată, de îndreptățitor al lor — prin credință sunt socotiți de Dumnezeu ca îndreptățiți, ca și când ar fi oameni perfecți, ca și când niciodată n-ar fi fost păcătoși. În ochii lui Dumnezeu deci, toți cei care acceptă pe Cristos ca Răscumpărătorul lor sunt socotiți pe planul perfecțiunii umane, N. Acesta este singurul punct de vedere din care omul se poate apropia de Dumnezeu, sau poate avea comuniune cu El. Pe toți de pe acest plan Dumnezeu îi numește fii — fii umani. În acest fel a fost Adam fiu (Luca 3:38) și a avut comuniune cu Dumnezeu înainte de a deveni neascultător. Toți cei care acceptă lucrarea de răscumpărare terminată a Domnului nostru Isus sunt numărați sau *socotiți* ca restabiliți la puritatea originală; și, în consecință, au părtășie sau comuniune cu Dumnezeu.

În timpul Vârstei Evanghelice Dumnezeu a făcut ființelor umane îndreptățite o ofertă specială, spunându-le că pe anumite condiții pot face o schimbare de natură, că pot înceta de a mai fi ființe umane pământești, și pot deveni cerești, spirituale, asemenea lui Cristos, Răscumpărătorul lor. Unele persoane credincioase — îndreptățite — sunt mulțumite cu pacea și bucuria pe care o au prin faptul că cred în iertarea păcatelor lor, și nu dau atenție vocii care-i cheamă să se ridice mai sus. Alții, mișcați de iubirea lui Dumnezeu așa cum este arătată prin răscumpărarea lor din păcat, și simțind că nu sunt ai lor, fiind cumpărați cu un preț, spun: „Doamne, ce-ai vrea să fac?” Aceștia au răspunsul Domnului prin Pavel, care spune:

„Vă îndemn, dar, *fraților*, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o *jertfă* vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă” (Romani 12:1). Ce vrea să spună apostolul printr-un astfel de îndemn, de a ne aduce pe noi ca jertfe vii? Vrea să spună să consacrăm pentru serviciul lui Dumnezeu orice putere și orice talent posedăm, ca mai departe să nu trăim pentru noi înșine, nici pentru prieteni, nici pentru familie, nici pentru lume, nici pentru nimic altceva, decât pentru Cel care ne-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios, și în serviciu supus Lui.

Dar, deoarece Dumnezeu n-a vrut să accepte jertfe tipice cu defect sau imperfecte, și deoarece noi cu toții am devenit păcătoși prin Adam, putem noi fi jertfe acceptabile? Pavel arată că suntem jertfe acceptabile numai fiindcă suntem sfinți. Noi nu suntem sfinți ca Isus, care n-a cunoscut deloc păcatul, fiindcă suntem din rasa condamnată; nici n-am reușit cu totul să ajungem la perfecțiunea conduitei, deoarece nu socotim că am ajuns la perfecțiunea la care suntem chemați; ci avem această comoară în vase de lut (fragile și crăpate), pentru ca să se poată vedea că gloria perfecțiunii noastre finale este prin favoarea lui Dumnezeu, și nu prin propria noastră capacitate. Dar sfințenia și acceptabilitatea noastră ca jertfe pentru Dumnezeu vin din faptul că Dumnezeu ne-a îndreptățit în mod gratuit de orice păcat, prin credința noastră în jertfa lui Cristos pentru noi.

Toți cei care apreciază și se supun acestei chemări se bucură să fie socotiți vrednici de a suferi ocară pentru numele lui Cristos, și privesc nu la lucrurile care se văd, ci la lucrurile care nu se văd — la „coroana vieții” — „premiul înaltei noastre chemări în Cristos Isus” și la „gloria care va fi descoperită în noi.” Din momentul consacrării față de Dumnezeu, aceștia nu mai sunt socotiți ca oameni, ci ca fiind concepuți de Dumnezeu prin cuvântul adevărului — nu mai sunt copii umani, ci de atunci încolo copii spirituali. Ei sunt acum cu un pas mai

aproape de premiu decât când au crezut întâi. Dar ființa lor spirituală este încă imperfectă: ei sunt numai *concepuți*, nu sunt încă *născuți* din Spirit. Ei sunt copii spirituali în embrion, pe planul *M* — planul conceperii de spirit. Pentru că sunt concepuți de Spirit, ei nu mai sunt socotiți umani, ci spirituali; deoarece ei au renunțat la natura lor umană, care odată a fost a lor, care a fost îndreptățită, au socotit-o moartă — o jertfă vie, sfântă, plăcută și acceptată de Dumnezeu. Ei sunt acum creații noi în Cristos Isus: cele vechi (speranțele, voința și ambițiile umane) au trecut, și toate au devenit noi; pentru că „voi nu sunteți în firea păcătoasă, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi” (2 Corinteni 5:17; Romani 8:9). Dacă ați fost concepuți de Spirit, „voi (ca ființe umane) sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu”.

Planul *L* reprezintă starea ființei *spirituale perfecte*; dar înainte de a se putea ajunge pe planul *L*, trebuie să se realizeze condițiile legământului nostru. Un lucru este să facem legământ cu Dumnezeu că vom fi morți pentru toate lucrurile umane, și un lucru suplimentar este să împlinim acest legământ pe tot parcursul căii noastre pământești — ținându-ne „corpul aspru” (mort), ținându-ne voința ascunsă și făcând numai voia Domnului. Intrarea pe planul *L* se numește naștere sau intrare deplină în viață ca ființă spirituală. Întreaga Biserică va intra pe acest plan când va fi adunată (aleasă) din lume în „secerișul” sau sfârșitul vârstei Evanghelice. „Întâi vor învia morții în Cristos”. Apoi noi, care suntem vii și am rămas, vom fi schimbați într-un moment — făcuți ființe spirituale perfecte cu corpuri asemenea corpului glorios al lui Cristos (deoarece „acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire”). Atunci, fiind venit ceea ce este perfect, ceea ce este în parte (starea concepută cu diferitele piedici ale cărnii la care suntem acum supuși) se va sfârși.

Dar dincolo de perfecțiunea ființei spirituale mai există un pas de făcut, și anume, spre „gloria care va urma” — planul *K*. Nu ne referim aici la o glorie de persoană, ci la o glorie de putere sau funcție. Atingerea planului *L* aduce glorie personală deplină, *adică* de ființă glorioasă asemenea lui Cristos. Dar după ce suntem astfel desăvârșiți, și făcuți în întregime asemenea Domnului și Capului nostru, vom fi asociați cu El în „gloria” puterii și funcției — pentru a sta cu El pe tronul Lui, întocmai cum El, după ce a fost desăvârșit în înviere, a fost înălțat la dreapta Măririi în locurile preaînalte. Așa vom intra în gloria veșnică, planul *K*.

Să studiem acum cu grijă schița și să remarcăm pe ea ilustrațiile diferitelor trăsături ale planului lui Dumnezeu. În aceste ilustrații folosim figura piramidei pentru a reprezenta perfecțiunea, datorită caracterului ei potrivit și datorită evidentei referiri la ea în Scripturi.

Adam a fost o ființă perfectă, piramida *a*. Remarcați poziția ei — pe planul *N*, care reprezintă perfecțiunea umană. Pe planul *R*, planul păcatului și imperfecțiunii sau planul degradării, piramida fără vârf, *b*, o figură imperfectă, reprezintă pe Adam căzut și pe urmașii lui degradați — păcătoși și condamnați.

Avraam și alții din ziua aceea, îndreptățiți la prietenie cu Dumnezeu datorită credinței, sunt reprezentați printr-o piramidă (*c*) pe planul *N*. Avraam a fost un membru al familiei umane degradate și prin natură a aparținut împreună cu restul oamenilor pe planul *R*; dar Pavel ne spune că Avraam a fost îndreptățit prin credință, *adică* a fost socotit de Dumnezeu ca om fără păcat și perfect, datorită credinței lui. Aceasta l-a ridicat în aprecierea lui Dumnezeu pe planul *N*, deasupra oamenilor degradați, păcătoși; și, deși în realitate era tot imperfect, el a fost primit în favoarea pe care Adam o pierduse, *adică* la comuniune cu Dumnezeu, ca „prieten” (Iacov 2:23). Toți cei de

pe planul perfecțiunii *N* (fără păcat) sunt prietenii lui Dumnezeu, și El este prietenul lor; dar păcătoșii (pe planul *R*) sunt în dușmănie cu Dumnezeu — „vrăjmași prin fapte rele”.

Omenirea după potop, reprezentată prin piramida *d*, a fost tot pe planul *R* — tot în dușmănie, unde rămâne până când se alege Biserica Evanghelică și începe vârsta Milenară.

„Israel după trup”, în timpul vârstei Iudaice, când jertfele tipice ale taurilor și țapilor îi curățau (nu real, ci tipic, „fiindcă Legea n-a făcut nimic desăvârșit” — Evrei 7:19), erau îndreptățiți tipic, deci ei sunt (*e*) pe planul *P*, planul îndreptăririi tipice, care a ținut de la darea Legii pe muntele Sinai, până când Isus a pus capăt Legii pironind-o pe cruce. Acolo s-a sfârșit îndreptățirea tipică prin instituirea „jertfelor mai bune” decât tipurile evreiești, prin instituirea acelor care în realitate „ridică păcatul lumii” și care „fac desăvârșiți (în realitate) pe cei care se apropie.”. Evrei 10:1.

Focul încercării și strâmtorării prin care a trecut Israel după trup, când Isus a fost prezent, cernând și scoțând din biserica lor nominală grâul, pe „israeliții adevărați”, și în special când, după separarea grâului, a „ars pleava (partea respinsă a celui *sistem*) în foc nestins”, este ilustrat prin figura *f*. A fost un timp de strâmtorare pe care n-au avut putere să-l evite. Vezi Luca 3:17, 21, 22; 1 Tesaloniceni 2:16.

Isus, la vârsta de treizeci de ani, a fost om perfect, matur (*g*), lăsând gloria condiției spirituale și devenind *om*, pentru ca (prin harul lui Dumnezeu) să guste moartea pentru fiecare om. Dreptatea legii lui Dumnezeu este absolută: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte și viață pentru viață. Pentru omenire era necesar să moară un *om* desăvârșit, deoarece în nici un alt mod nu putea fi satisfăcută pretenția dreptății. Moartea unui înger nu putea plăti pedepsa mai mult decât putea s-o plătească moartea „taurilor și țapilor, care niciodată nu pot să ridice păcatul.” De aceea, Cel care este numit „Începutul zidirii lui

Dumnezeu” a devenit *om*, S-a „făcut trup”, pentru a putea da acel preț de răscumpărare (preț corespunzător) care să răscumpere omenirea. El trebuia să fie om perfect pentru a plăti prețul, altfel nu putea face mai mult decât oricare alt membru al rasei căzute. El a fost „sfânt, nevinovat, nepătat și despărțit de păcătoși”. El a luat aceeași formă sau asemănare cu a păcătoșilor — „asemănarea firii păcătoase” — asemănarea umană. Dar El a luat acea asemănare în perfecțiunea ei: El n-a participat la păcatul ei și nici nu i-a împărtășit imperfecțiunea, afară doar de faptul că în timpul misiunii Sale a împărtășit voluntar necazurile și durerile unora, luându-le durerile și neputințele prin împărțirea vitalității, sănătății și puterii Sale. Este scris că „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a *luat*” (Isaia 53:4), și „Din El ieșea o putere (viață, vitalitate, vigoare) care-i vindeca pe toți”. Marcu 5:30; Luca 6:19; Matei 8:16, 17.

Găsindu-se la înfățișare ca om (perfect), El S-a umilit și a devenit ascultător până la moarte. El S-a prezentat înaintea lui Dumnezeu, spunând: „Iată-Mă, (în sulul cărții este scris despre Mine) vin să fac voia Ta, o, Dumnezeule” — și Și-a simbolizat această consacrare prin botezul în apă. Când S-a prezentat astfel pe Sine, când Și-a consacrat ființa, jertfa Lui a fost sfântă (pură) și plăcută lui Dumnezeu, care I-a arătat acceptarea umplându-L cu Spiritul și puterea Sa — când Spiritul sfânt a venit peste El, în acest fel ungându-L.

Această umplere cu Spirit a fost conceperea la o natură nouă — natura divină — care trebuia să fie deplin dezvoltată sau născută atunci când Și-a împlinit oferirea — sacrificarea naturii umane. Această concepere a fost cu un pas mai sus decât stările umane, și este arătată prin piramida *h*, pe planul *M*, planul conceperii de spirit. Pe acest plan Și-a petrecut Isus trei ani și jumătate din viață, până când Și-a sfârșit existența umană

pe cruce. Apoi, după ce a fost mort trei zile, a fost înviat la viață — la perfecțiunea ființei spirituale (*i*, planul *L*), născut din Spirit — „întâiul născut dintre morți”. „Ceea ce se naște din Spirit este *spirit*”. Prin urmare, la învierea și după învierea Sa, Isus a fost spirit — o ființă spirituală; și în nici un sens n-a mai fost o ființă umană.

Este adevărat, după învierea Sa a avut puterea să apară, și a apărut, ca om, pentru a-Și putea învăța ucenicii și a le dovedi faptul că nu mai era mort; dar El nu era om și nu era controlat de condițiile umane, ci putea merge și veni ca vântul (chiar când ușile erau închise), și nimeni nu putea spune de unde venea și încotro mergea. „*Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.*” Ioan 3:8. Compară 20:19, 26.

Din momentul consacrării Sale spre jertfă, la botezul Său, umanul a fost socotit mort — și atunci s-a socotit începută noua natură, care a fost completată la înviere, când a ajuns pe planul spiritual perfect, *L* — fiind înviat corp spiritual.

La patruzeci de zile de la înviere, Isus S-a înălțat la mărirea din locurile preaînalte — planul gloriei divine, *K* (piramida *k*). În timpul vârstei Evanghelice El a fost în glorie (*I*), „a șezut cu Tatăl pe tronul Lui”, Cap peste Biserica Sa de pe pământ — conducătorul și îndrumătorul ei. În toată această vârstă Evanghelică, Biserica a fost în proces de dezvoltare, disciplinare și încercare, cu scopul ca la sfârșitul sau în secerișul vârstei să poată deveni Mireasa Lui și împreună moștenitoare. Deci ea participă la suferințele Lui, ca să poată fi și glorificată împreună cu El (planul *K*), când va veni timpul potrivit.

Pașii Bisericii spre glorie sunt la fel cu cei ai Conducătorului și Domnului ei, care „ne-a dat un exemplu ca să putem umbla în urmele Lui” — cu excepția că Biserica pornește de pe un plan mai jos. Domnul nostru, după cum am

văzut, a venit în lume pe planul *perfectiunii* umane, *N*, în timp ce noi toți din rasa adamică suntem pe un plan mai jos, *R* — planul păcatului, imperfectiunii și vrăjmășiei cu Dumnezeu. Primul lucru necesar pentru noi este deci să fim *îndreptățiți*, și astfel să ajungem pe planul *N*. Cum se realizează aceasta? Prin fapte bune? Nu; păcătoșii nu pot face deloc fapte bune. Noi nu ne-am putut recomanda pe noi înșine lui Dumnezeu, așa că „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Așadar, condiția pe baza căreia ajungem pe planul îndreptățirii sau perfectiunii umane este că Cristos a murit pentru păcatele noastre, ne-a răscumpărat și ne-a ridicat „prin credință în sângele Lui” pe planul perfect de pe care am căzut prin Adam”. Suntem îndreptățiți (ridicați pe planul *N*) prin credință. Și „fiind îndreptățiți prin *credință*, avem pace cu Dumnezeu” (Romani 5:1) și nu mai suntem socotiți de Dumnezeu ca vrăjmași, ci ca fii umani îndreptățiți, pe același plan cu Adam și cu Domnul nostru Isus, cu deosebirea că ei au fost în realitate perfecți, în timp ce noi suntem numai socotiți de Dumnezeu astfel. Această îndreptățire socotită o realizăm prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu care spune: Voi sunteți „cumpărați”, „răscumpărați”, „îndreptățiți fără plată de toate lucrurile”. Noi stăm în fața lui Dumnezeu fără vină, fără pată și sfinți, în hainele dreptății lui Cristos acordate nouă prin credință. Ca să poată purta pentru noi pedeapsa noastră, El a consimțit să I Se *impute* Lui păcatele noastre; și a murit pentru noi, ca și când El ar fi fost păcătosul. Prin urmare, dreptatea Lui este *acordată* tuturor celor care acceptă răscumpărarea Lui, și aduce cu ea toate drepturile și binecuvântările posedate la început, înainte de a intra păcatul. Ea ne restabilește la viață și la legătură cu Dumnezeu. Prin exercitarea credinței putem avea imediat această legătură, iar viața și o mai deplină legătură și bucurie sunt asigurate — la „timpul cuceririi” al lui Dumnezeu.

Dar să nu se uite că deși îndreptățirea este un lucru binecuvântat, ea nu ne schimbă natura: * noi suntem tot ființe umane. Suntem salvați din starea nefericită de păcat și înstrăinare de Dumnezeu, și în loc să fim oameni păcătoși, suntem fii umani; și acum, pentru că suntem fii, Dumnezeu vorbește cu noi ca atare. În timpul vârstei Evanghelice El a chemat „turma mică” de „împreună moștenitori”, zicând: „Fiule, dă-Mi inima ta” — adică, predă-te pe tine, toate puterile tale pământești, voința, talentele tale, tot ce-i al tău predă-Mi Mie, întocmai cum Isus ți-a lăsat exemplu; și Eu te voi face fiu pe un plan mai înalt decât cel uman. Te voi face fiu spiritual, cu un corp spiritual asemenea lui Isus cel înviat — „reprezentarea exactă a Ființei Tatălui”. Dacă vei renunța la toate speranțele, ambițiile, scopurile pământești etc., dacă îți vei consacra în întregime natura umană și o vei folosi cu totul în serviciul Meu, îți voi da o natură mai înaltă decât a restului rasei tale; te voi face „părtaș al naturii divine” — „moștenitor al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Isus Cristos, *dacă suferi cu adevărat împreună cu El*; ca să fii și *slăvit împreună cu El*”.

Cei care apreciază corect valoarea acestui premiu pus în fața lor în Evanghelie, pun la o parte cu bucurie orice greutate și aleargă cu răbdare alergarea stabilită, ca s-o poată câștiga.

*Când se spune despre un om că are *natură rea*, cuvântul *natură* este folosit în sens acomodat. Strict vorbind, nici un om nu este rău prin natură. Natura umană este „foarte bună”, un *chip pământesc* al naturii divine. Deci fiecare om este de natură bună, dificultatea fiind în faptul că această natură bună a decăzut. Nu este natural deci ca omul să fie rău, brutal etc., ci este natural ca el să fie asemenea lui Dumnezeu. În acest sens primar folosim noi în cele de mai sus cuvântul *natură*. Noi suntem justificați de Cristos la o întoarcere deplină în toate privilegiile și binecuvântările naturii noastre umane chipul *pământesc* al lui Dumnezeu.

Nu ni s-au cerut fapte pentru a ne asigura îndreptățirea: toată lucrarea care se putea face în acest scop a făcut-o Domnul nostru Isus; și când noi am acceptat prin credință lucrarea Lui terminată, am fost îndreptățiți, ridicați pe planul *N*. Dar acum, dacă noi vrem să mergem mai departe, nu putem merge fără fapte. Este adevărat, noi nu trebuie să ne pierdem credința, altfel ne vom pierde îndreptățirea; ci, fiind îndreptățiți, și continuând în credință, suntem în stare (prin harul dat nouă prin conceperea noastră de Spirit) să facem fapte, să producem roada acceptabilă pentru Dumnezeu. Și Dumnezeu cere aceasta; deoarece acesta este sacrificiul pentru care am încheiat legământ că-l vom face. Dumnezeu cere ca noi să ne arătăm aprecierea pentru marele premiu, dând pentru el tot ce avem și suntem; nu oamenilor, ci lui Dumnezeu — un sacrificiu sfânt și, prin Cristos, plăcut Lui — serviciul nostru înțelept.

Când prezentăm toate aceste lucruri spunem: Doamne, cum ai vrea să-Ți dau aceasta, jertfa mea, timpul meu, talentul meu, influența mea etc? Apoi, examinând Cuvântul lui Dumnezeu pentru răspuns, auzim vocea Lui instruindu-ne să-I predăm *tot* ce-i al nostru, așa cum a făcut Domnul nostru Isus, făcând bine tuturor oamenilor după cum avem posibilitatea, și în special casei credinței — servindu-i cu hrană spirituală sau naturală, îmbrăcându-i cu dreptatea lui Cristos sau cu veșminte pământești, după cum avem capacitatea sau după cum ei au nevoie. După ce am consacrat *tot*, suntem concepuți de Spirit, am ajuns pe planul *M*: și acum, prin puterea dată nouă, dacă o folosim, vom fi în stare să ne îndeplinim legământul și să ieșim învingători, și mai mult decât învingători, prin (puterea sau Spiritul Lui) Cel care ne-a iubit și ne-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios. Dar, astfel mergând pe urmele lui Isus,

„Nu gândi c-ai biruința

Și nu-ți înceta silința.

Lucrarea terminată nu-ți va fi

Până când coroana ți-o vei dobândi”.

Coroana va fi câștigată când noi, asemenea credinciosului nostru frate Pavel, vom fi luptat lupta bună și ne vom fi sfârșit calea, dar nu mai devreme. Până atunci, flacăra și tămăia sacrificiului strădaniei și serviciului trebuie să se înalțe zilnic — un sacrificiu cu mireasmă dulce pentru Dumnezeu, acceptabil prin Isus Cristos, Domnul nostru.

Cei din această clasă învingătoare care „dorm” vor fi înviați ca ființe spirituale, pe planul *L*, iar cei din aceeași clasă care sunt vii și rămân până la venirea Domnului vor fi „schimbați” pe același plan de ființă spirituală, și nu vor „dormi” nici o clipă, deși „schimbarea” va necesita dizolvarea vasului pământesc. Nemaifiind ființe pământești, slabe, muritoare, supuse putrezirii, aceștia vor fi atunci născuți pe deplin din Spirit — ființe cerești, spirituale, nesupuse putrezirii, nemuritoare. 1 Corinteni 15:44, 52.

Nu știm cât timp va trece după „schimbarea” sau desăvârșirea lor ca ființe spirituale (planul *L*), până când, ca o companie deplină și completă, ei vor fi glorificați (planul *K*) împreună cu Domnul, uniți cu El în putere și glorie mare. Această unificare și glorificare deplină a întregului corp al lui Cristos cu Capul, înțelegem că este „căsătoria Mielului” cu Mireasa Sa, când ea va intra pe deplin în bucuriile Domnului ei.

Priviți din nou pe schiță — *n*, *m*, *p*, *q* sunt patru clase distincte care unite reprezintă Biserica Evanghelică nominală ca întreg, pretinzând a fi corpul lui Cristos. Ambele clase, *n* și *m*, sunt pe planul conceperii de spirit, *M*. Aceste două clase au existat împreună de-a lungul vârstei Evanghelice; ambele au făcut legământ cu Dumnezeu să devină jerfe vii; ambele au fost „acceptate în Cel preaiubit” și au fost concepute de Spirit ca „noi creații.” Diferența între ele este aceasta: *n* reprezintă pe aceia care-și îndeplinesc legământul și sunt morți cu Cristos față de voința, scopurile și ambițiile pământești, în timp ce *m* reprezintă grupa mai mare a copiilor concepuți de spirit care au făcut legământ, dar care, vai! se trag înapoi de la îndeplinirea

legământului lor. Clasa *n* este compusă din învingătorii care vor fi Mireasa lui Cristos, care vor sta cu Domnul pe tronul Său în glorie — planul *K*. Aceasta este „mica turmă“ căreia Tatăl îi dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32). Cei din clasa *m* se retrag de la moartea voinței umane, dar Dumnezeu totuși îi iubește, și de aceea îi va aduce prin adversitate și strâmtorare pe planul *L*, planul spiritual perfect. Dar ei își vor fi pierdut dreptul la planul *K*, tronul gloriei, deoarece n-au fost învingători. Dacă prețuim iubirea Tatălui, dacă dorim aprobarea Domnului nostru, dacă aspirăm să fim membri ai corpului Său, Mireasa Sa, și să stăm pe tronul Său, trebuie să ne îndeplinim credincioși și cu plăcere legământul de sacrificiu.

Majoritatea Bisericii *nominale* este reprezentată prin secțiunea *p*. Să se remarce că ei nu sunt pe planul *M*, ci pe planul *N*. Ei sunt îndreptățiți, dar nu sfințiți. Ei nu sunt deplin consacrați lui Dumnezeu și de aceea nu sunt concepuți ca ființe spirituale. Totuși, ei sunt mai sus decât lumea, pentru că acceptă pe Isus ca răscumpărarea lor din păcat; dar ei n-au acceptat înalta chemare a acestei vârste ca să devină parte din familia spirituală a lui Dumnezeu. Dacă vor continua în credință și se vor supune cu totul legilor drepte ale Împărăției lui Cristos, în Timpurile Restabilirii vor ajunge în final la asemănarea omului pământesc perfect, Adam. Ei vor recâștiga complet tot ceea ce a fost pierdut prin el. Vor ajunge la aceeași perfecțiune umană — mintal, moral și fizic, și iarăși vor fi în chipul lui Dumnezeu, așa cum a fost Adam; fiindcă pentru aceasta au fost răscumpărați. Iar poziția lor de îndreptățire, planul *N*, ca unii care au auzit și au crezut în mântuirea prin Cristos, este o binecuvântare specială de care ei se bucură prin credință mai devreme decât lumea în general (pentru că în vârsta Milenară toți vor fi aduși la o cunoștință corectă a Adevărului). În orice caz, aceștia vor avea avantajul unui început mai timpuriu și un anumit progres în direcția bună. Dar clasa *p* nu profită de beneficiul real al acestei îndreptățiri prin

credință în timpul prezent. Îndreptățirea este acordată acum cu scopul de a permite unora să facă un sacrificiu plăcut și să ajungă în clasa n ca membri ai „corpului lui Cristos”. Cei din clasa p primesc favoarea lui Dumnezeu (îndreptățirea) „în zadar” (2 Corinteni 6:1); ei n-o folosesc pentru a merge mai departe ca să se aducă pe sine sacrificii plăcute, în acest timp în care sacrificiile sunt plăcute lui Dumnezeu. Cei din această clasă sunt numiți de către apostol „frați”, deși nu sunt „sfinți”, deși nu sunt membri ai „corpului” consacrat (Romani 12:1). În acest sens toți oamenii, când vor fi restabiliți, vor fi veșnic frați ai Cristosului și copii ai lui Dumnezeu, deși de natură diferită. Dumnezeu este Tatăl *tuturor* care sunt în armonie cu El, de pe orice plan și de orice natură.

O altă clasă legată de Biserica nominală, care niciodată n-a crezut în Isus ca jertfă pentru păcatele ei, și care, în consecință, nu este îndreptățită — nu este pe planul N — este reprezentată sub planul N , prin secțiunea q . Aceștia sunt „lupii în piei de oaie”; chiar dacă se numesc pe ei înșiși creștini și sunt recunoscuți ca membri ai Bisericii nominale. Ei nu sunt cu adevărat credincioși în Cristos ca Răscumpărătorul lor; ei aparțin planului R , fac parte din lume, sunt nepotriviti în Biserică și sunt o mare daună pentru ea. În această stare combinată, cu aceste clase diferite, n , m , p și q , amestecându-se împreună și toți numindu-se creștini, a existat Biserica toată vârsta Evanghelică. După cum a prezis Domnul nostru, împărăția nominală a cerurilor (Biserica nominală) este ca un câmp semănat cu grâu și neghină. Și El a spus că le va „lăsa să crească împreună până la seceriș”, până la sfârșitul vârstei. La vremea secerișului El va zice secerătorilor („îngerilor” — mesagerilor): Adunați neghina și legați-o în snopi ca să fie arsă, iar grâul adunați-l în grânarul Meu. Matei 13:38, 41, 49.

Aceste cuvinte ale Domnului nostru ne arată că în timp ce El a hotărât să le lase pe amândouă să crească împreună în timpul vârstei și să fie recunoscuți ca membri ai Bisericii

nominale, El de asemenea a hotărât să vină un timp de separare între aceste elemente diferite, când să fie descoperiți cei care sunt cu adevărat Biserica, sfinții Săi (*n*) aprobați și în posesia lui Dumnezeu. Matei 13:39.

În timpul vârstei Evanghelice a crescut atât sămânța cea bună cât și cea falsă sau neghina. „Sămânța cea bună sunt fiii împărăției”, fiii spirituali, clasele *n* și *m*, în timp ce „neghina sunt fiii celui rău”. Toată clasa *q* și mulți din clasa *p* sunt, prin urmare, „neghină”, deoarece „nimeni nu poate servi la doi stăpâni”, și „sunteți robii aceluia de care ascultați”. Deoarece clasa *p* nu-și consacră serviciul și talentele pentru Domnul care i-a cumpărat — un serviciu înțelept — fără îndoială că ei își dau mult din timp și talent de fapt în opoziție cu Dumnezeu, și deci în serviciul vrăjmașului.

Acum remarcați pe schiță secerișul sau sfârșitul vârstei Evanghelice; remarcați cele două părți în care este împărțit — șapte ani și treizeci și trei de ani, paralela exactă a secerișului vârstei Iudaice. Acest seceriș, ca și cel Iudaic, va fi întâi un timp de încercare și cernere pentru Biserică, și după aceea un timp de mânia sau de vărsare a „ultimelor șapte plăgi” peste lume, inclusiv peste Biserica nominală. Biserica Iudaică a fost „umbră” sau modelul pe plan natural a tot ce posedă Biserica Evanghelică pe plan spiritual. Ceea ce a încercat pe Israelul natural în secerișul vârstei lor a fost ADEVĂRUL prezentat lor atunci. Adevărul cuvenit atunci a fost secera, și el a separat pe „israeliții adevărați” de Biserica nominală iudaică; și grâul adevărat, în comparație cu cei preținși, n-a fost decât o parte. Tot așa este și secerișul acestei vârste. Secerișul vârstei Evanghelice, ca și acela al vârstei Iudaice, este sub supravegherea secerătorului-șef, Domnul nostru Isus, care atunci trebuie să fie prezent (Apocalips 14:14). Prima lucrare a Domnului nostru în secerișul acestei vârste va fi să separe ce este adevărat de ce este fals. Biserica nominală, datorită stării

ei amestecate, este numită de Domnul „Babilon” — confuzie; și secerișul este timpul de separare a diferitelor clase din Biserica nominală, și de coacere și desăvârșire a clasei *n*. Va fi separat grâul de neghină, grâul copt de cel necopt etc. Cei din clasa *n* sunt „primele roade” ale grâului, și după ce sunt separați, la timpul convenit, vor deveni mireasa lui Cristos, și vor fi veșnic cu Domnul lor și asemenea Lui.

Separarea de Babilon a acestei turme mici este arătată prin figura *s*. Ea este pe cale să devină *una* cu Domnul, să-I poarte numele și să-I împărtășească gloria. Cristosul glorificat, Cap și corp, este arătat prin figura *w*. Figurile *t*, *u* și *v* reprezintă Babilonul — Biserica nominală — căzând, făcându-se bucăți în „timpul de strâmtorare”, în „ziua Domnului nostru”. Deși acesta poate părea un lucru îngrozitor, totuși, de fapt va fi de mare folos pentru tot grâul adevărat. Babilonul cade pentru că nu este ceea ce pretinde a fi. Biserica nominală conține mulți ipociți, care s-au asociat cu ea datorită poziției ei onorabile în ochii lumii, și care, prin conduita lor fac Babilonul un miros neplăcut în nările lumii. Domnul întotdeauna le-a cunoscut adevăratul caracter, dar conform scopului Său, El îi lasă în pace până la seceriș, când va „scoate din împărăția Lui (din Biserica adevărată, și va lega în snopi) toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire, și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i va arunca în cuptorul aprins (strâmtorare, *distructivă* pentru sistemul lor nominal și pentru pretenția lor falsă) . . . Atunci cei neprihăniți (clasa *n*) vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor” (Matei 13:41-43). Strâmtorarea care vine asupra Bisericii va fi în mare măsură pricinuită de creșterea necredinței și spiritismului de diferite feluri, care vor fi încercări severe, pentru că Babilonul deține așa de multe doctrine contrare Cuvântului lui Dumnezeu. După cum în secerișul vârstei ludaice *crucea* lui Cristos a fost o piatră de poticnire pentru evreul care aștepta glorie și putere, iar pentru grecul înțelept în felul lumii o

nebungie, tot așa, în secerișul vârstei Evanghelice ea va fi iarăși piatra de poticnire și stâncă de cădere.

Toți cei care au clădit pe Cristos altceva decât aur, argint și pietre prețioase de adevăr, și un caracter corespunzător cu acestea, se vor pomeni serios asaltați în timpul mâniei („focului”); deoarece tot lemnul, fânul și trestia doctrinei și practicii vor fi arse. Cei care au zidit corespunzător, și care, prin urmare, au caracterul aprobat, sunt reprezentați prin figura *s*, în timp ce *t* reprezintă pe „turma mare”, concepută de Spirit, dar care a zidit cu lemn, fân și trestie — grâu, dar nu copt deplin la timpul adunării primelor roade (*s*). Ei (*t*) pierd premiul tronului și natura divină, dar în final vor ajunge să se nască ființe spirituale de un ordin mai jos decât natura divină. Deși aceștia sunt cu adevărat consacrați, ei sunt biruiți de spiritul lumesc în așa măsură, încât nu-și aduc viața ca jertfă. Chiar în „seceriș”, în timp ce membrii în viață ai Miresei sunt separați de ceilalți prin *adevăr*, urechile lor, inclusiv ale clasei *t*, vor fi slabe la auzit. Ei vor fi greoi la crezut și greoi în acțiune în timpul acela de separare. Fără îndoială, ei vor fi foarte deprimăți când își vor da seama după aceea că Mireasa s-a completat și s-a unit cu Domnul, și că ei, fiind atât de nepăsători și supraîncărcați, au pierdut marele premiu; dar frumusețea planului lui Dumnezeu, pe care ei atunci vor începe să-l discearnă ca un plan de iubire, atât pentru ei, cât și pentru toată omenirea, le va birui tristețea și vor striga: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel atotputernic a început să împărătească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit” (Apocalips 19:6, 7). Remarcăm de asemenea pregătirea abundentă a Domnului: li se trimite mesajul — Deși nu sunteți Mireasa Mielului, puteți fi prezenți la ospățul de nuntă — „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (versetul 9). La timpul cuvenit, această companie va ajunge, prin disci-

plinările Domnului, pe deplin în armonie cu El și cu planul Lui, și-și vor spăla hainele ca să poată ajunge în cele din urmă la o poziție lângă Mireasă — y, pe planul spiritual, *L. Apocalips 7:14, 15.*

Timpul de strâmtorare va afecta lumea după ce Babilonul va începe să cadă și să se dezintegreze. Va fi o răsturnare a întregii societăți și a guvernelor omenești, pregătind lumea pentru domnia dreptății. În timpul de strâmtorare, Israelul natural (*e*), care a fost respins până când va fi intrat numărul deplin dintre neamuri, va fi restabilit în favoarea lui Dumnezeu, iar Biserica Evanghelică, sau Israelul spiritual, va fi completat și glorificat. În timpul vârstei Milenare, Israel va fi națiunea de frunte de pe pământ, în fruntea tuturor de pe planul pământesc de existență, și toți cei ascultători vor fi aduși treptat în unitate și armonie cu el.

Atât restabilirea lor, cât și aceea a lumii în general, la natură umană perfectă, va fi o lucrare treptată, pentru realizarea ei deplină cerându-se toată vârsta Milenară. În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, urmările morții adamice vor fi înghițite sau nimicite. Diferitele ei etape: boala, durerea și slăbiciunea, ca și mormântul, se vor supune puterii Marelui Restaurator, până când, la sfârșitul acelei vârste, marea piramidă de pe schița noastră va fi completă. Cristosul (*x*) va fi capul tuturor lucrurilor — al turmei mari, al îngerilor și al oamenilor — alături de Tatăl; următoarea în rând sau rang va fi turma mare, ființe spirituale (*y*), iar următorii, îngerii; apoi Israelul după trup (*z*), cuprinzând numai pe israeliții adevărați, în fruntea neamurilor pământului; apoi lumea (*w*), restabilită la perfecțiunea ființei, asemenea capului rasei umane, Adam, înainte de a păcătui. Această restabilire va fi îndeplinită treptat în cursul vârstei Milenare — „timpurile restabilirii” (*Fapte 3:21*). Cu toate acestea, unii vor fi nimiciți dintre oameni: întâi, toți cei care sub luminează și posibilitate deplină, timp de o sută de

ani, vor refuza să facă progres spre dreptate și perfecțiune (Isaia 65:20); și apoi, cei care, după ce au progresat spre perfecțiune, într-o încercare finală la sfârșitul Mileniului se vor dovedi necredincioși (Apocalips 20:9). Aceștia vor muri în moartea a doua, din care nu este promisă nici o înviere sau restabilire. Numai o încercare individuală deplină se dă. Numai o răscumpărare se dă vreodată. Cristos nu mai moare.

Când privim marele plan al Tatălui nostru pentru înălțarea Bisericii, și prin ea pentru binecuvântarea lui Israel și a tuturor familiilor pământului printr-o restabilire a tuturor lucrurilor, ne vine în minte cântarea îngerilor: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oameni”. Aceasta va fi încheierea planului lui Dumnezeu — „unirea împreună a tuturor lucrurilor în Cristos”. Cine va spune atunci că planul lui Dumnezeu a fost un eșec? Cine va spune atunci că El n-a ținut sub control răul pentru bine și n-a făcut ca atât mânia oamenilor cât și a diavolilor să-L laude?

Figura unei piramide nu numai că servește bine scopului de a ilustra ființele perfecte, dar și continuă să corespundă scopului de a ilustra reprezentarea unității întregii creații, așa cum în împlinirea planului lui Dumnezeu ea va fi *una* atunci când se va ajunge la armonia și perfecțiunea tuturor lucrurilor sub conducerea lui Cristos, Capul nu numai al Bisericii, care este corpul Său, dar și al tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ. Efeseni 1:10.

Isus Cristos a fost „începutul”, „capul”, „piatra din vârf”, „piatra (superioară) din capul unghiului” acestei structuri mărețe, care este numai începută încă; și în armonie cu liniile și unghiurile pietrei din vârf trebuie să fie zidită dedesubt fiecare piatră. Nu are importanță câte feluri de pietre pot fi în această structură, nu are importanță câte naturi distincte pot fi printre fiii lui Dumnezeu, pământești și cerești; pentru a fi veșnic plăcuți Lui, toți trebuie să fie conformați chipului Fiului Său.

Toți cei care vor fi din această clădire trebuie să se împărtășească din spiritul ascultării de Dumnezeu, și al iubirii față de El și față de toate creaturile Sale (spirit atât de amplu ilustrat în Isus), împlinirea legii — Să iubești pe Domnul cu toată inima ta, cu toată mintea, sufletul și puterea ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

În acest proces (așa cum Cuvântul lui Dumnezeu prezintă această unire într-unul a toate lucrurile, atât cerești, cât și pământești, sub un cap), a fost ales întâi Capul, Isus Cristos; în al doilea rând corpul Său, Biserica. Apoi vin la rând îngerii și alte clase spirituale, apoi vrednicii lui Israel și lumea. Aranjarea în ordine se va desfășura începând cu cel mai înalt, până când toți care vor *vrea*, vor fi aduși în armonie și unitate.

O particularitate este că această piatră din capul unghiului, încercată, principală, este pusă întâi și este numită piatra de *temelie*. În acest fel este ilustrat faptul că temelia întregii speranțe în Dumnezeu și în dreptate este pusă, nu pe pământ, ci în ceruri. Iar cei zidiți sub ea și uniți la această temelie cerească sunt ținuti prin atracții și legi cerești. Și deși această ordine este tocmai opusul unei construcții pământești, cât de potrivit este a se pune întâi piatra în a cărei asemănare va trebui să se găsească toată structura. Și, de asemenea, cât de potrivit este să aflăm că temelia noastră este pusă *în sus*, nu *în jos*; și că noi, ca pietre vii, suntem „*zidiți în El în toate*”. Astfel lucrarea va progresa în timpul vârstei Milenare, până când orice creatură, de orice natură, în cer și pe pământ, va lăuda și va servi pe Dumnezeu în conformitate cu liniile ascultării perfecte. Atunci universul va fi curat; fiindcă în ziua aceea „*Oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit din mijlocul poporului*” — în moartea a doua. Fapte 3:22, 23.

CORTUL ÎNTÂLNIRII ÎN PUSTIE

Aceeași lecție, arătată în schița planului vârstelor, este prezentată și aici în acest tip aranjat divin, a cărui lecție va fi

examinată ulterior mai deplin. Îl plasăm alături pentru a se putea remarca sau aprecia în mod corect că diferitele planuri sau pași spre Sfânta Sfințelor dau învățătură despre aceiași pași deja examinați în detaliu. Toată lumea zace în păcat, pe planul degradării, *R*, în afara curții Cortului întâlnirii. Intrând prin „poartă” în „curte”, devenim persoane credincioase sau îndreptățite, pe planul *N*. Cei care merg mai departe în consacrare, continuă spre ușa Cortului întâlnirii și, intrând înăuntru (planul *M*), devin preoți. Ei sunt întăriți de „pâinea pentru punere înaintea”, luminați de „sfeșnic” și li se permite să ofere pe „Altarul de Aur” tămâie plăcută lui Dumnezeu prin Isus Cristos. În final, la întâia înviere, ei intră în starea spirituală perfectă, sau în „Sfânta Sfințelor” (planul *L*), și atunci sunt asociați cu Isus în gloria împărăției, planul *K*.

SPERANȚĂ BINECUVÂNTATĂ

„Încă puțin, și luptele pământului se vor sfârși;
Încă puțin, și lacrimile șterse-i vor fi;
Încă puțin, și-a lui Iehova putere va preface
Această noapte-ntunecată-n Milenară Zi.

Încă puțin, și răul care pe oameni a-mpovărat
Va fi doar amintire din trecut;
Încă puțin, și iubirea care i-a răscumpărat
Va schimba plânsul în recunoscător cânt.

Încă puțin! Cu cât e mai aproape,
Cu-atâta străluce mai tare aurora de mărită zi.
Laudă lui Dumnezeu, lumina cu fiecare ceas mai clară se face,
Luminând tot mai mult până la deplina zi.”

STUDIUL 13

ÎMPĂRĂȚIILE ACESTEI LUMI

PRIMA STĂPÂNIRE — PIERDEREA EI — RĂSCUMPĂRAREA ȘI RESTABILIREA EI — ÎMPĂRĂȚIA TIPICĂ A LUI DUMNEZEU — UZURPATORUL — DOUĂ FAZE ALE STĂPÂNIRII PREZENTE — PUTERILE CARE SUNT, ORÂNDUITE DE DUMNEZEU — CUM LE-A VĂZUT NEBUCADNEȚAR — CUM LE-A VĂZUT ȘI LE-A INTERPRETAT DANIEL — ÎMPĂRĂȚIILE ACESTEI LUMI, VĂZUTE DIN ALT PUNCT DE VEDERE — LEGĂTURA CORECTĂ A BISERICII CU GUVERNĂMINTELE PREZENTE — DREPTUL DIVIN AL REGILOR, EXAMINAT PE SCURT — PRETENȚIILE CREȘTINĂȚĂȚII SUNT FALSE — O SPERANȚĂ MAI BUNĂ, ÎN CEL DE AL CINCILEA IMPERIU UNIVERSAL

În primul capitol al Revelației Divine, Dumnezeu declară scopul Său cu privire la creația Sa pământească și la guvernarea ei: „Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ». Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu, i-a creat de sex masculin și de sex feminin. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»”.

Astfel a fost pusă stăpânirea pământului în mâinile rasei umane reprezentate în primul om, Adam, care a fost perfect, și, prin urmare, pe deplin apt de a fi domnul, stăpânul sau regele pământului. Această împuternicire de a se înmulți, a umple pământul, a-l supune și a avea stăpânire peste el, n-a fost numai pentru Adam, ci pentru toată omenirea: „... ei să stăpânească” etc. Dacă rasa umană ar fi rămas perfectă și fără păcat, această stăpânire n-ar fi trecut niciodată din mâinile ei.

Se va observa că în această împuternicire nici unui om nu-i este dată stăpânire sau autoritate peste semenii, ci întregii rase îi este dată stăpânire peste pământ, pentru a-l cultiva și a-i folosi produsele pentru binele comun. Nu numai bogăția vegetală și minerală este pusă astfel la dispoziția omului, dar și toate varietățile de viață animală sunt la dispoziția lui și pentru a se servi de ele. Dacă rasa ar fi rămas perfectă și ar fi îndeplinit acest scop original al Creatorului, crescând în număr, ar fi fost necesar ca oamenii să se consulte împreună, să-și sistematizeze eforturile, și să inventeze căi și mijloace pentru distribuirea justă și înțeleaptă a binecuvântărilor comune. Și cum, în decursul timpului, din cauza numărului lor mare ar fi fost imposibil să se întâlnească și să se consulte împreună, ar fi fost necesar pentru diferite clase de oameni să aleagă pe unii dintre ei pentru a-i reprezenta, a le exprima sentimentele comune și a acționa pentru ei. Și dacă toți oamenii erau perfecți mintal, fizic și moral, dacă fiecare om iubea suprem pe Dumnezeu și reglementările Lui, și pe aproapele lui ca pe sine însuși, n-ar fi fost nici o fricțiune în astfel de aranjament.

Astfel văzut, scopul original al Creatorului pentru guvernarea pământului a fost ca formă o republică, o guvernare în care să participe fiecare individ; în care fiecare om să fie suveran, cu totul apt de a-și exercita datoriile funcției pentru binele propriu și pentru binele general.

Continuarea veșnică a stăpânirii pământului, care i-a fost acordată omului, depindea de o singură condiție; și aceea a fost ca această stăpânire acordată divin să fie întotdeauna exercitată în armonie cu Stăpânitorul Suprem al universului, a cărui lege enunțată pe scurt este Iubirea. „Iubirea este îndeplinirea legii”; „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată gândirea ta . . . Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Romani 13:10; Matei 22:37-40.

Referitor la această mare favoare acordată omului, David, lăudând pe Dumnezeu, spune: „L-ai făcut cu puțin mai prejos

decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale” (Psalm 8:5, 6). Această stăpânire, dată omenirii prin persoana lui Adam, a fost prima stabilire a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Omul a exercitat în acest fel stăpânire ca reprezentant al lui Dumnezeu. Dar neascultarea omului față de Stăpânitorul Suprem a cauzat pierderea nu numai a vieții lui, ci și a tuturor drepturilor și privilegiilor lui ca stăpânitor al pământului, ca reprezentant al lui Dumnezeu. De atunci încolo el a fost un rebel detronat și condamnat la moarte. Atunci împărăția lui Dumnezeu pe pământ a încetat repede, și de atunci n-a mai fost stabilită decât pentru scurt timp, într-o manieră tipică, în Israel. Deși în Eden omul și-a pierdut dreptul la viață și la stăpânire, acesta nu i-a fost luat dintr-o dată; și în timp ce viața condamnată durează, omului îi este permis să exercite stăpânirea pământului conform propriilor idei și capacități, până când vine timpul convenit al lui Dumnezeu pentru Acela care are dreptul să ia stăpânirea pe care El a cumpărat-o.

Moartea Domnului nostru a răscumpărat sau a cumpărat nu numai pe om, ci și toată moștenirea lui originală, inclusiv stăpânirea pământului. Cumpărând-o, dreptul este acum la El; El este acum moștenitorul de drept, și, în curând, la timpul convenit, va lua în stăpânire ceea ce a cumpărat (Efeseni 1:14). Dar, deoarece El a cumpărat pe om nu de dragul de a-l ține ca sclav al Său, ci ca să-l poată restabili la starea de mai înainte, tot așa este și cu stăpânirea pământului: El a cumpărat-o împreună cu toate binecuvântările originare ale omului, cu scopul de a le restabili când omul va fi iarăși făcut în stare să le exercite în armonie cu voința lui Dumnezeu. Deci, domnia lui Mesia pe pământ nu va fi veșnică. Ea va continua numai până când El, cu autoritatea Lui tare, de fier, va fi reprimat toată răzvrătirea și nesupunerea, și rasa căzută va fi restabilită la perfecțiune, când oamenii vor fi cu totul în stare să exercite corect stăpânirea pământului, așa cum a fost intenționată la

origine. Când aceasta va fi astfel restabilită, iarăși va fi Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, sub supravegherea omului, reprezentantul hotărât de Dumnezeu.

În timpul vârstei Iudaice, Dumnezeu a organizat poporul Israel ca împărăție a Sa sub Moise și Judecători — un fel de republică — dar a fost numai tipică. Iar autoritatea absolută stabilită după aceea, în special sub David și Solomon, în unele privințe a fost tipică pentru împărăția promisă, când va domni Mesia. Spre deosebire de națiunile din jur, Israel avea pe Iehova ca Rege al lor, iar conducătorii lor serveau nominal sub El, după cum aflăm din Psalmul 78:70, 71. Acest lucru este clar declarat în 2 Cronici 13:8 și 1 Cronici 29:23, unde Israel este numit „Împărăția Domnului” și unde se spune că Solomon a stat pe „SCAUNUL DE DOMNIE AL DOMNULUI, în locul tatălui său, David”, care, urmând lui Saul, primul rege, a stat sau a exercitat autoritatea aceluiași scaun de domnie în cei patruzeci de ani dinainte.

Când poporul Israel a păcătuit împotriva Domnului, El i-a pedepsit în repetate rânduri, până când în final le-a luat cu totul împărăția. În zilele lui Zedechia, ultimul din linia lui David care a domnit, sceptrul puterii regale a fost îndepărtat. Atunci a fost răsturnată împărăția tipică a lui Dumnezeu.

Hotărârea lui Dumnezeu în această privință este exprimată în cuvintele: „Și tu, domn fărădelege și nelegiuit al lui Israel, a cărui zi a sosit, fiindcă fărădelegea ta ajuns-a la culmea ei. Așa zice Iehova, Domnul: «Să i se scoată diadema și să i se ia coroana! Aceasta nu va mai fi cum a fost . . . O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna. Și NU VA MAI STA, până ce nu va veni acela al căruia este dreptul; și acestuia o voi da»” (Ezechiel 21:25-27 — Nițulescu — n. e.). În împlinirea acestei profeții, regele Babilonului a venit împotriva lui Israel, a luat poporul în robie și a înlăturat pe regele lor. Deși restabiliți după aceea la existență națională prin Cyrus persanul, ei au fost supuși și au plătit tribut imperiilor succesive ale Medo-Persiei,

Greciei și Romei, până la nimicirea finală a lor ca națiune, în anul 70 d. Hr., de când au fost risipiți printre neamuri.

Împărăția lui Israel este singura, de la cădere, pe care Dumnezeu a recunoscut-o vreodată ca reprezentând în vreun fel guvernarea Lui, legile Lui etc. Au existat multe națiuni înainte de a lor, dar nici una n-a putut pe drept pretinde că Dumnezeu a fost fondatorul lor, sau că conducătorii lor au fost reprezentanții lui Dumnezeu. Când diadema a fost luată de la Zedechia și împărăția lui Israel a fost răsturnată, s-a decretat că va rămâne răsturnată până când Cristos, moștenitorul de drept al lumii, va veni să o pretindă. Astfel, prin deducție, toate celelalte împărății în putere până la restabilirea împărăției lui Dumnezeu, sunt numite „împărății ale acestei lumi”, sub „prințul acestei lumi”, și deci orice pretenții ridicate de vreuna din ele că sunt împărății ale lui Dumnezeu sunt false. Și această Împărăție a lui Dumnezeu n-a fost „STABILITĂ” nici la prima venire a lui Cristos (Luca 19:12). Atunci, și de atunci încolo, Dumnezeu a ales din lume pe aceia care vor fi socotiți vrednici să domnească cu Cristos ca împreună moștenitori ai acelui tron. Până la a doua venire Cristos nu va lua împărăția, puterea și gloria, și nu va domni ca Domn al tuturor.

Toate celelalte împărății, în afară de cea a lui Israel, sunt scriptural numite păgâne, sau împărății ale neamurilor -- „împărății ale acestei lumi” sub „prințul acestei lumi” -- Satan. Îndepărtarea împărăției lui Dumnezeu în zilele lui Zedechia a lăsat lumea fără nici o guvernare pe care Dumnezeu s-o poată aproba, sau ale cărei legi sau afaceri să le fi supravegheat în mod special. Dumnezeu a recunoscut guvernămintele neamurilor indirect, prin aceea că a declarat public hotărârea Lui (Luca 21:24) ca în acest interval controlul asupra Ierusalimului și asupra lumii să fie exercitat de guvernămintele neamurilor.

Intervalul sau perioada de timp care s-a scurs de la îndepărtarea sceptrului și a guvernării lui Dumnezeu, până la restaurarea acestora în mai mare putere și glorie sub Cristos,

este numit scriptural „Timpurile Neamurilor”. Și aceste „timpuri” sau ani, în care „împărățiile acestei lumi” au permisiunea să stăpânească, sunt fixate și limitate, iar timpul pentru restabilirea împărăției lui Dumnezeu sub Mesia este la fel fixat și marcat în Scriptură.

Rele cum au fost aceste guvernăminte ale neamurilor, ele au fost permise sau „rânduite de Dumnezeu” cu un scop înțelept (Romani 13:1). Imperfecțiunea și defectuoasa lor guvernare formează o parte din lecția generală a răutății excesive a păcatului, și dovedesc incapacitatea omului căzut de a se autoguverna, chiar spre propria lui satisfacție. Dumnezeu le permite, în cea mai mare parte, să-și realizeze propriile scopuri după cum sunt în stare, intervenind numai când s-ar interfera cu planurile Sale. El intenționează ca în cele din urmă toate să lucreze spre bine, și în final chiar și „mânia omului să-L laude”. Restul, care n-ar lucra spre bine, care n-ar servi nici unui scop, ori n-ar da nici o lecție, El le restrânge. Psalm 76:10.

Incapacitatea omului de a stabili o guvernare perfectă se atribuie propriilor lui slăbiciuni, în starea lui căzută, degradată. Aceste slăbiciuni, care prin ele însele s-ar împotrivi eforturilor umane de a crea o guvernare perfectă, de asemenea au fost folosite de Satan, primul care a ispitit pe om la neloialitate față de Stăpânitorul suprem. Satan s-a folosit continuu de slăbiciunile omului, a făcut ca binele să apară rău și răul să apară bine, a denaturat caracterul și planurile lui Dumnezeu și a orbit pe oameni față de adevăr. Lucrând astfel în inimile copiilor neascultării (Efeseni 2:2), el i-a făcut prizonierii voinței lui și s-a făcut pe sine, ceea ce Domnul nostru și apostolii numesc — prințul sau stăpânitorul acestei lumi (Ioan 14:30; 12:31). El nu este prințul acestei lumi pe drept, ci prin uzurpare; prin fraudă și înșelăciune și prin controlul oamenilor căzuți. Fiindcă este un uzurpator, el va fi în mod sumar

deposedat. Dacă ar fi avut un-drept real ca prinț al acestei lumi, nu s-ar fi procedat așa cu el.

Astfel se va vedea că stăpânirea pământului, așa cum este exercitată în prezent, are atât o fază invizibilă, cât și una vizibilă. Cea dintâi este spirituală, cea de a doua este umană — împărățiile pământești vizibile, într-o măsură sub controlul unui prinț spiritual, Satan. Fiindcă Satan a posedat un astfel de control l-a putut el oferi Domnului nostru să-L facă supremul suveran vizibil al pământului sub conducerea sa (Matei 4:9). Când Timpurile Neamurilor vor expira, ambele faze ale stăpânirii prezente se vor termina, Satan va fi legat și împărățiile acestei lumi vor fi răsturnate.

Creația gemândă, căzută, orbită, înfrântă la fiecare pas, de secole s-a târât de-a lungul drumului ei epuizant, chiar și cele mai bune străduințe dovedindu-se nerodnice, totuși sperând întotdeauna că vârsta de aur visată de filosofi ei era aproape. Ea nu știe că încă o mai mare eliberare decât aceea în care speră și după care geme va veni prin disprețuitul Nazarinean și prin urmașii Lui, care, ca fii ai lui Dumnezeu, în curând se vor manifesta în puterea împărăției pentru eliberarea ei. Romani 8:22, 19.

Pentru ca să nu fie copiii Săi în întuneric în legătură cu permiterea guvernămintelor rele prezente și în legătură cu scopul Său original, de a aduce un guvernământ mai bun când aceste împărății, sub providența Sa conducătoare, vor fi servit scopul pentru care au fost permise, Dumnezeu ne-a dat prin profeții Săi câteva mari vederi panoramice ale „împărățiilor acestei lumi”, de fiecare dată arătând, pentru încurajarea noastră, răsturnarea lor prin stabilirea propriei Lui împărății drepte și veșnice sub Mesia, Prințul Păcii.

Faptul că efortul prezent al omului de a exercita stăpânire nu se face printr-o sfidare reușită a voinței și puterii lui Iehova, ci prin permisiunea Lui, este arătat prin mesajul lui Dumnezeu

către Nebucadnețar, în care Dumnezeu dă *permisiune* celor patru mari imperii, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma, să stăpânească până la timpul stabilirii împărăției lui Cristos (Daniel 2:37-43). Aceasta arată sfârșitul concesiunii stăpânirii.

Aruncând acum o privire la aceste viziuni profetice, să ne amintim că ele încep cu Babilonul, pe timpul răsturnării împărăției lui Israel, împărăția tipică a Domnului.

VIZIUNEA LUI NEBUCADNEȚAR ASUPRA

GUVERNĂMINTELOR PĂMÂNTULUI

Printre acele lucruri „scrise mai dinainte pentru învățătura noastră“, pentru ca noi, cărora ni se poruncește să fim supuși autorităților care sunt, să putem avea nădejde prin răbdarea și mângâierea pe care le dau Scripturile (Romani 15:4; 13:1), este visul lui Nebucadnețar și interpretarea divină a lui prin profet. Daniel 2:31-45.

Daniel a explicat visul, spunând: „Tu, împărate, te mirai, și iată, ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint, pânțele și coapsele îi erau de bronz, fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut. Tu te uitai, până ce s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

Atunci, fierul, lutul, bronzul, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au devenit ca pleava din arie, vară; le-a luat vântul și nici un loc nu s-a mai găsit pentru ele. Dar piatra, care lovise chipul, s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Iată visul, și vom spune înaintea împăratului și explicarea lui. Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci *Dumnezeul cerurilor ți-a dat* împărăție, putere, tărie și slavă. (Acolo au fost rânduite de Dumnezeu împărățiile neamurilor sau autoritățile care sunt.) El ți-a dat în mâini, pe oriunde locuiesc ei, pe fiii

oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului; și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur.

După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta (argint), apoi, o a treia împărăție, care va fi de bronz și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă în bucăți și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți. Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.”

Printre numeroasele imperii mai mici ale pământului care s-au ridicat, studentul istoriei le poate trasa repede pe cele patru descrise mai sus de Daniel. Acestea sunt denumite IMPERII UNIVERSALE — întâi Babilonul, capul de aur (versetul 38); al doilea Medo-Persia, cuceritorul Babilonului, pieptul de argint; al treilea Grecia, cuceritorul Medo-Persiei, pânțele de bronz; și al patrulea Roma, împărăția cea tare, fluierile picioarelor de fier și picioarele de fier amestecat cu lut. Trei dintre aceste imperii trecuseră, și al patrulea, cel Roman, deținea stăpânire universală pe timpul nașterii Domnului nostru, după cum citim: „În timpul acela, a ieșit o poruncă de la Cezar August să se facă recensământ în toată lumea”. Luca 2:1.

Împărăția de fier, Roma, a fost de departe cea mai tare, și a durat mai mult decât predecesoarele ei. De fapt Imperiul Roman continuă încă, fiind reprezentat în națiunile Europei. Această divizare este reprezentată în cele zece degete de la picioarele chipului. Elementul lut din picioare, amestecat cu fierul, reprezintă amestecul bisericii cu statul. În Scripturi acest amestec este numit „Babilon” — confuzie. După cum vom vedea imediat, *piatra* este simbolul adevăratei Împărății a lui

Dumnezeu; și Babilonul a folosit în loc o imitație de piatră — lutul — pe care l-a unit cu rămășițele fragmentare ale Imperiului Roman (fierul). Iar acest sistem amestecat — biserică și stat — Biserica nominală căsătorită cu împărățiile acestei lumi, pe care Domnul îl numește Babilon, confuzie, își ia libertatea să se numească Creștinătate — Împărăția lui Cristos. Daniel explică: „Cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, așa se vor amesteca cu seminția oamenilor (biserica amestecată cu lumea — Babilon) dar nu se vor lipi unul de altul, cum fierul nu se amestecă cu lutul”. Ei nu se pot contopi cu totul. „Dar în zilele acestor împărați (ale împărățiilor reprezentate prin degetele picioarelor, ale așa-ziselor „împărății creștine” sau „creștinătate”), Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi distrusă și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, dar ea însăși va dăinui pentru totdeauna.” Daniel 2:43, 44.

Daniel nu declară aici timpul pentru sfârșitul acestor guvernăminte ale neamurilor; pe acela îl găsim în altă parte, dar fiecare împrejurare prezisă arată că astăzi sfârșitul este aproape, chiar la ușă. Sistemul papal de mult a pretins că el este împărăția pe care Dumnezeul cerurilor a promis aici că o va stabili, și că, în îndeplinirea acestei profeții, el a sfărâmat în bucăți și a nimicit toate celelalte împărății. Totuși, adevărul este că biserica nominală s-a unit cu imperiile pământului numai ca lutul cu fierul, și că papalitatea niciodată n-a fost adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, ci numai o falsificare a ei. Una din cele mai bune dovezi că papalitatea n-a distrus și n-a nimicit aceste împărății pământești este că ele încă există. Și acum că lutul noroios s-a uscat și a devenit „plăpând”, pierzându-și puterea adezivă, fierul și lutul dau semne de sfărâmare, și repede se vor fărâmița, fiind lovite de „piatră”, Împărăția adevărată.

Continuându-și interpretarea, Daniel declară: „Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, bronzul, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce se va întâmpla după aceasta. Visul este adevărat și explicarea lui este sigură“. Versetul 45.

Piatra dezlipită din munte fără ajutorul unor mâini, care lovește și împrăștie puterile neamurilor, reprezintă Biserica adevărată, Împărăția lui Dumnezeu. În timpul vârstei Evanghelice, această „piatră“-împărăție este în formare, „dezlipindu-se“, cioplindu-se și conturându-se pentru poziția și importanța ei viitoare — nu prin mâini omenești, ci prin puterea și spiritul adevărului, puterea invizibilă a lui Iehova. Când va fi completă, când va fi în întregime dezlipită, ea va lovi și va nimici împărățiile acestei lumi. Nu poporul, ci guvernămintele sunt simbolizate prin chip, și acestea vor fi nimicite pentru ca poporul să poată fi eliberat. Domnul nostru Isus n-a venit să piardă viețile oamenilor, ci să le mântuiască. Ioan 3:17.

În timpul pregătirii ei, în timp ce se dezlipește în vederea destinului ei viitor, piatra ar putea fi numită munte în embrion; tot așa și Biserica ar putea fi, și uneori este, numită Împărăția lui Dumnezeu. Totuși, piatra nu devine de fapt munte până după ce lovește chipul; și Biserica la fel, va deveni Împărăție în sensul deplin, ca să umple întreg pământul, când „Ziua Domnului“, „Ziua mănii asupra națiunilor“ sau „timpul de strâmtorare“ va fi sfârșit, și când ea va fi stabilită și toate celelalte stăpâniri vor fi devenit supuse ei.

Amintiți-vă acum făgăduința făcută de Domnul nostru învingătorilor Bisericii creștine: „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie“; „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da

stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu de la Tatăl Meu” (Apocalips 3:21; 2:26, 27; Psalm 2:8-12). Când toiagul de fier va fi îndeplinit lucrarea de nimicire, atunci mâna care a lovit se va întoarce să vindece, și atunci *poporul* se va întoarce spre Domnul și El îi va vindeca (Isaia 19:22; Ieremia 3:22, 23; Osea 6:1; 14:4; Isaia 2:3), dându-le frumusețe în locul cenușii, untdelemn de bucurie în locul plânsului și haină de laudă în locul unui duh mâhnit.

VIZIUNEA LUI DANIEL ASUPRA
GUVERNĂMINTELOR PĂMÂNTEȘTI

În viziunea lui Nebucadnețar vedem că imperiile pământului, privite din punct de vedere al lumii, sunt o manifestare de glorie, grandoare și putere omenească, deși în ea vedem și o aluzie la decăderea și nimicirea lor finală, așa cum este arătat prin deteriorarea de la aur la fier și lut.

Clasa pietrei, Biserica adevărată, în timpul alegerii sau scoaterii ei din munte a fost evaluată de lume ca fără nici o valoare, a fost disprețuită și respinsă de oameni. Ei nu văd în ea nici o frumusețe ca s-o dorească. Lumea iubește, admiră, laudă și apără pe conducătorii și guvernele reprezentate prin acest chip mare, deși a fost încontinuu dezamăgită, înșelată, rănită și oprimată de ele. Lumea preamărește în proză și versuri pe agenții cei mari și încununați de succes ai acestui chip, pe alexandrii, cezarii, bonapartii ei, și pe alții a căror mărime s-a manifestat prin măcelărirea semenilor, și care, în pofta lor pentru putere, au făcut milioane de văduve și orfani. Și spiritul care există în cele „zece degete” ale chipului este încă tot așa, după cum îl vedem manifestat astăzi în oștirile lor ordonate, de mai bine de douăsprezece milioane de oameni înarmați cu toate dispozitivele diavolești ale ingeniozității moderne, pentru a se măcelări unul pe altul la comanda „puterilor care sunt”.

Cei mândri sunt numiți acum fericiți; da, cei care lucrează răutate sunt instalați în putere (Maleahi 3:15). Atunci, nu putem noi oare vedea că nimicirea acestui chip mare prin lovirea exercitată de piatră, și prin stabilirea împărăției lui Dumnezeu, înseamnă eliberarea celor asupriți și binecuvântarea tuturor? Deși schimbarea va cauza pentru un timp dezastru și strâmtorare, în cele din urmă va produce roadele pașnice ale dreptății.

Amintindu-ne deosebirea punctului de vedere, acum să privim aceleași patru imperii universale ale pământului din punct de vedere al lui Dumnezeu și al acelor care sunt în armonie cu El, așa cum sunt înfățișate în viziunea dată preaiubitului profet Daniel. După cum pentru noi aceste împărății par dezonorante și feroce, tot așa, aceste patru imperii universale lui i-au fost prezentate ca patru fiare sălbatice mari și lacome. Iar viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu (piatra), în viziunea lui apare proporțional mai mare decât în viziunea lui Nebucadnețar. Daniel spune: „În viziunea mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta. Cea dintâi, semăna cu un leu și avea aripi de vultur . . . și iată, o a doua fiară era ca un urs . . . o alta era ca un leopard . . . După aceea m-am uitat în viziunile de noapte și iată o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul diferită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne”. Daniel 7:2-7.

Trecem peste detaliile referitoare la primele trei fiare (Babilon -- leul, Medo-Persia -- ursul și Grecia -- leopardul), cu capetele, picioarele, aripile lor etc., toate fiind simbolice și de mai mică importanță în examinarea noastră prezentă decât detaliile fiarei a patra, Roma.

Despre a patra fiară, Roma, Daniel spune: „După aceea m-am uitat în viziunile de noapte și iată o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică . . . și avea zece coarne. Am privit la coarne, și iată, un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea lui au fost smulse din rădăcini trei din cele dintâi coarne. Și iată, cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea lucruri mari”. Daniel 7:7, 8.

Aici este arătat Imperiul Roman, iar diviziunile puterii lui sunt arătate prin cele zece coarne, un corn fiind un simbol al puterii. Cornul cel mic, ieșind dintre acestea, însușindu-și puterea a trei dintre ele și stăpânind printre celelalte, reprezintă începutul mic și ridicarea treptată la putere a Bisericii Romei — puterea sau cornul papal. Acesta ridicându-se în influență, trei dintre diviziunile, coarnele sau puterile Imperiului Roman (Herulii, Exarhatul de Răsărit și Ostrogoții) au fost smulse din cale, pentru a face loc stabilirii lui ca putere sau corn civil. Acest din urmă corn, în special notabil, papalitatea, este remarcabil pentru ochii lui, reprezentând inteligența, și pentru gura lui — declarațiile lui, pretențiile lui etc.

Acestei fiare a patra, reprezentând Roma, Daniel nu-i dă nici un nume descriptiv. În timp ce celelalte sunt descrise, ca un leu, ca un urs și ca un leopard, a patra era așa de feroce și hidoasă, încât nici una dintre fiarele pământului n-ar putea fi comparată cu ea. Ioan Revelatorul, văzând în viziune aceeași fiară simbolică (guvernământ), de asemenea a fost în încurcătură în ceea ce privește numele prin care s-o descrie, și în final îi dă câteva. Printre altele el a numit-o „Diavolul” (Apocalips 12:9). Desigur că el a ales un nume potrivit, deoarece Roma, dacă este privită în lumina persecuțiilor ei sângeroase, cu siguranță a fost cel mai diavolesc dintre toate guvernămintele pământești. Chiar în schimbarea ei de la Roma păgână la Roma papală a ilustrat una din caracteristicile principale ale lui Satan, pentru că și el se prefăce să apară ca un

înger de lumină (2 Corinteni 11:14), după cum Roma s-a transformat din păgânism și a pretins a fi creștină — Impărăția lui Cristos.*

După ce dă unele detalii referitoare la această din urmă fiară, fiara romană, și în special la cornul ei deosebit, cornul papal, profetul declară că se va face judecată împotriva acestui corn, și el va începe să-și piardă stăpânirea, care se va *consuma* printr-un proces treptat, până când *fiara* va fi nimicită.

Această fiară, Imperiul Roman, încă mai există prin coarnele sau diviziunile sale, și ea va fi ucisă prin ridicarea maselor de oameni și prin răsturnarea guvernămintelor în „Ziua Domnului”, pregătitoare recunoașterii stăpânirii cerești. Acest lucru este clar arătat în alte Scripturi, care încă trebuie să fie examinate. Totuși, întâi vine *consumarea* cornului papal. Puterea și influența lui au început să se consume când Napoleon a luat pe papa prizonier în Franța. Atunci, când nici blestemele papilor, nici rugăciunile lor, nu i-au eliberat de puterea lui Bonaparte, a devenit evident pentru națiuni că autoritatea și puterea divină pretinsă de papalitate era fără temei. După aceea, puterea laică a papalității a scăzut rapid, până când, în septembrie 1870, și-a pierdut ultima urmă de putere laică prin Victor Emanuel.

Cu toate acestea, în tot acest timp în care „se consuma”, ea a continuat să-și declare vorbele umflate de blasfemie, ultima ei declarație fiind în 1870, când, doar cu câteva luni înainte de răsturnarea ei, a făcut declarația de *infașibilitate* a papilor. Toate acestea sunt notate în profeție: „Priveam *atunci* (adică

* Faptul că Roma este numită „Diavolul”, în nici un caz nu dovedește netemeinicia existenței unui Diavol *personal*, ci mai curând contrariul. Fiindcă există fiare ca lei, urși și leoparzi, cu caracteristicile cunoscute, guvernămintele au fost asemănat cu ele; tot așa, fiindcă există un Diavol cu caracteristicile cunoscute, al patrulea imnariu este asemănat cu el.

după decretul împotriva acestui „corn”, după ce începuse consumarea lui) pentru vuietul VORBELOR SEMETE ce vorbea cornul”. Daniel 7:11 (Sf. Scriptură 1874 — n.e.).

Astfel suntem aduși prin istorie până în zilele noastre, și ni se permite să vedem că evenimentul de așteptat în privința imperiilor pământului este nimicirea lor completă. Ceea ce urmează este descris prin cuvintele: „M-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și aruncat în foc, ca să fie ars”. Uciderea și arderea sunt simboluri, ca și fiara însăși, și înseamnă nimicirea completă și fără speranță a guvernării organizate prezente. În versetul 12 profetul remarcă o diferență între sfârșitul acestei fiare, a patra, și predecesoarele ei. Celor trei, în mod succesiv (Babilon, Persia și Grecia), li s-a luat *stăpânirea*; au încetat să dețină puterea stăpânitoare a pământului, dar viața lor ca națiuni n-a încetat imediat. Grecia și Persia încă mai au ceva viață, deși sunt multe secole de când stăpânirea universală a trecut din mâna lor. Totuși, cu Imperiul Roman, a patra și ultima dintre aceste fiare, nu este așa. El va pierde dintr-o dată stăpânirea și viața, și va merge în nimicire completă; și celelalte de asemenea vor pieri cu el. Daniel 2:35.

Nu are importanță care sunt mijloacele sau instrumentele folosite, *cauza* acestei căderi va fi stabilirea celui de al cincilea Imperiu Universal al pământului, Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos, care are dreptul să ia stăpânirea. Transferarea împărăției de la fiara a patra, care pentru timpul ei hotărât a fost „orânduită de Dumnezeu”, la a cincea împărăție sub Mesia, când va veni timpul ei hotărât, este descrisă de profet în aceste cuvinte: „... și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat (Cristosului — cap și corp complet) stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o

stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi distrusă“. Îngerul a interpretat aceasta astfel: „Domnia, stăpânirea și măreția tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta“. Daniel 7:13, 27. /

Astfel văzute lucrurile, stăpânirea pământului va fi pusă în mâinile lui Cristos de către Iehova („Cel Bătrân de Zile“), care va supune „totul sub picioarele Lui” (1 Corinteni 15:27). Întronat astfel peste împărăția lui Dumnezeu, El trebuie să domnească până când va fi reprimat toată autoritatea și puterea care este în conflict cu voința și legea lui Iehova. Pentru realizarea acestei misiuni mari, întâi este necesară răsturnarea acestor guvernăminte ale neamurilor, deoarece „împărățiile acestei lumi”, ca și „prințul acestei lumi”, nu se vor preda pașnic, ci trebuie restrânse și reținute cu forța. Și astfel este scris: „... ca să lege pe împărații lor cu lanțuri și pe mai marii lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă. Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Săi”. Psalm 149:8, 9.

Când astfel privim guvernămintele prezente, din punct de vedere al Domnului nostru și al profetului Daniel, și ne dăm seama de caracterul lor feroce, distructiv, sălbatic și egoist de fiară, inimile noastre tânjesec după sfârșitul guvernămintelor neamurilor și cu bucurie așteaptă mult acel timp binecuvântat, când învingătorii vârstei prezente vor fi întronați împreună cu Capul lor pentru a conduce, a binecuvânta și a restabili creația care geme. Cu siguranță că toți copiii lui Dumnezeu se pot ruga din toată inima împreună cu Domnul lor: „VIE ÎMPĂRĂȚIA TA, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”.

Fiecare din aceste guvernăminte, reprezentate prin chip și prin fiare, a existat înainte de a veni la putere ca imperiu uni-

versal. Tot așa este și cu adevărata Împărăție a lui Dumnezeu: ea a existat demult, separată de lume, neîncercând să conducă, ci așteptându-și timpul — timpul hotărât de Cel Bătrân de Zile. Și asemenea celorlalte, ea trebuie să-și primească funcția și trebuie să ajungă în autoritate, sau să fie „stabilită“, *înainte* de a-și putea exercita puterea în lovirea și uciderea fiarei sau împărăției care o precede. De unde și caracterul potrivit al declarației: „În zilele acestor împărați (în timp ce ei au încă putere), Dumnezeu cerurilor va ridica (va stabili în putere și autoritate) o împărăție”. Și după ce este stabilită, „ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, dar ea însăși va dăinui pentru totdeauna” (Daniel 2:44). Deci, oricum am aștepta-o noi, Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie inaugurată *înainte* de căderea împărățiilor acestei lumi, iar puterea și lovirea exercitată de ea va aduce răsturnarea lor.

GUVERNĂMINTELE PREZENTE PRIVITE DIN

ALT PUNCT DE VEDERE

Dreptul suprem și autoritatea de a stăpâni lumea sunt și vor fi întotdeauna legitime pentru Creatorul, Iehova, nu are importanță cui îi permite sau pe cine autorizează El să aibă control subordonat. Sub imperfecțiunile și slăbiciunile rezultate din neloialitatea față de Regele regilor, Adam a devenit curând slab și neputincios. Ca monarh el a început să piardă puterea prin care la început comanda și deținea supunerea animalelor inferioare prin puterea voinței sale. El a pierdut și controlul asupra sa, așa încât, atunci când voia să facă bine, interveneau slăbiciunile, și răul era prezent cu sine; și chiar binele pe care voia să-l facă, nu-l făcea, iar răul pe care nu voia să-l facă, îl făcea.

Prin urmare, deși nu facem nici o încercare de a scuza rasa noastră rebelă, putem avea compătimire pentru zadarnicele ei eforturi de a se autoguverna și a-și aranja propriul bine. Și se

poate spune ceva despre succesul lumii în această direcție, pentru că, în timp ce recunoaștem adevăratul caracter al acestor guvernaminte feroce, chiar dacă au fost corupte, ele au fost mult superioare-lipsei totale de guvernare — mult mai bune decât lipsa de lege și anarhia. Deși anarhia i-ar fi fost probabil cu totul plăcută „prințului acestei lumi”, n-a fost așa pentru supușii lui, și puterea lui nu este absolută: ea este limitată la măsura capacității lui de a opera prin omenire, iar politica lui trebuie să se conformeze în mare măsură ideilor, patimilor și prejudecăților oamenilor. Ideea omului a fost autoguvernarea, independent de Dumnezeu; și când Dumnezeu i-a permis să încerce experimentul, Satan a îmbrățișat posibilitatea de a-și extinde influența și stăpânirea. Astfel, dorind să uite pe Dumnezeu (Romani 1:28), omul s-a expus la influența acestui dușman viclean și puternic, dar nevăzut; prin urmare, de atunci a fost obligat întotdeauna să lucreze împotriva mașinațiunilor lui Satan, ca și împotriva propriilor slăbiciuni personale.

Acesta fiind cazul, să aruncăm din nou o privire la împărățiile acestei lumi, privindu-le acum ca fiind efortul omenirii căzute de a se autoguverna, independent de Dumnezeu. Deși corupția individuală și egoismul au deviat cursul dreptății, așa încât dreptatea deplină arareori a fost măsurată cuiva sub împărățiile acestei lumi, totuși obiectivul aparent al tuturor guvernamintelor organizate vreodată printre oameni a fost să promoveze dreptatea și binele tuturor oamenilor.

În ce măsură a fost atins obiectivul acesta, este o altă chestiune, dar aceasta a fost pretenția tuturor guvernamintelor, și acesta a fost obiectivul poporului guvernat, prin faptul că li s-a supus și le-a sprijinit. Acolo unde limitele dreptății au fost mult ignorate, fie că masele au fost orbite și înșelate în ceea ce le privește, fie că au rezultat războaie, agitație și revoluții.

Faptele urâte ale tiranilor josnici, care au câștigat poziții de putere în guvernămintele lumii, n-au reprezentat legile și instituțiile acelor guvernăminte, ci, uzurpând autoritatea și folosind-o în scopuri josnice, au dat acelor guvernăminte caracterul lor de fiară. Fiecare guvernământ a avut o majoritate de legi înțelepte, drepte și bune pentru protecția vieții și proprietății, pentru protecția intereselor interne și comerciale, pentru pedepsirea nelegiurii etc. Ele au avut și curți de apel pentru chestiuni de dispută, unde, cel puțin într-o anumită măsură, se face dreptate; și oricât de imperfecti ar fi cei în funcție, avantajul și necesitatea acestor instituții este evidentă. Slabe cum au fost aceste guvernăminte, fără ele, elementul de calitate mai joasă al societății, prin forța numărului, ar fi biruit elementul mai drept, mai bun.

Prin urmare, deși recunoaștem caracterul de fiară al acestor guvernăminte, atribuindu-l astfel prin înălțarea la putere a unei majorități de conducători nedrepti, prin intrigile și înșelăciunile lui Satan care operează prin slăbiciunile, gusturile și ideile degradate ale omului, totuși noi le recunoaștem ca fiind cele mai bune eforturi ale biete omeniri căzute de a se autoguverna. Secol după secol Dumnezeu le-a permis să facă efortul și să vadă rezultatele. Dar, după secole de experiment, rezultatele sunt tot atât de departe de a fi satisfăcătoare astăzi ca și în oricare altă perioadă din istoria lumii. De fapt, nemulțumirea este mai generală și mai larg răspândită decât oricând înainte; nu fiindcă există mai multă asuprire și nedreptate decât oricând, ci fiindcă, sub aranjamentele lui Dumnezeu, ochii oamenilor se deschid prin creșterea cunoștinței.

Diferitele guverne stabilite din când în când au demonstrat *capacitatea medie* a poporului reprezentat prin ele de a se guverna. Chiar și unde au existat guverne despotice, faptul că au fost tolerate de mase a dovedit că ei ca popor n-au fost

capabili să stabilească și să sprijine un guvern mai bun, deși, fără îndoială, întotdeauna au fost mulți indivizi cu mult mai înaintați decât starea medie.

Comparând condiția lumii de astăzi cu condiția ei din oricare altă perioadă dinainte, găsim o diferență însemnată în sentimentele maselor. Spiritul de independență este acum pretutindeni, și oamenii nu pot fi acum atât de ușor legați la ochi, înșelați și conduși de stăpânitori și politicieni, și de aceea nu se vor supune jugurilor din trecut. Această schimbare a sentimentului public n-a fost treptată chiar de la începutul efortului omului de a se autoguverna, ci a fost clar marcată numai din secolul al șaisprezecelea; și progresul ei a fost foarte rapid în ultimii cizeci de ani. De aceea, această schimbare nu este rezultatul experienței vârstelor trecute, ci este rezultatul natural al creșterii recente a cunoștinței și al răspândirii ei generale printre masele omenirii. Pregătirea pentru această răspândire generală a cunoștinței a început cu invenția tiparului, prin anul 1440 d. Hr., și cu înmulțirea consecutivă a cărților și periodicelor de știri. Influența acestei invenții în iluminarea publică generală a început să se simtă cam în secolul al șaisprezecelea; și toți sunt familiari cu pașii progresivi făcuți de atunci. Educația generală a maselor a devenit populară, iar invențiile și descoperirile devin fapte de zi cu zi. Această creștere a cunoștinței printre oameni, care este din hotărârea lui Dumnezeu, și se întâmplă la timpul Său cuvenit, este una din influențele puternice care lucrează acum la legarea lui Satan — reducându-i influența și delimitându-i puterea în această „Zi a Pregătirii” pentru stabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Creșterea cunoștinței în toate direcțiile trezește printre oameni un sentiment de respect de sine, și o înțelegere a drepturilor lor naturale și inalienabile, care nu mult timp vor

permite să le fie ignorate sau disprețuite; mai curând vor merge spre extrema opusă. Aruncați o privire înapoi și vedeți cum de-a lungul secolelor națiunile au scris cu sânge istoria nemulțumirii lor. Și profeții declară că datorită creșterii cunoștinței o nemulțumire încă și mai generală și mai larg răspândită se va exprima printr-o revoluție mondială, prin răsturnarea întregii legi și ordini; că rezultatul va fi anarhia și nefericirea pentru toate clasele; dar că, în mijlocul acestei confuzii, Dumnezeu cerurilor Își va STABILII Împărăția, care va satisface dorința tuturor popoarelor. Obosiți și descurajați de propriile eșecuri, văzând ultimele și cele mai mari eforturi ale lor rezultând în anarhie, oamenii vor întâmpina cu bucurie, se vor apleca în fața autorității cerești, și vor recunoaște guvernul tare și drept. Astfel, situația fără ieșire a omului va deveni ocazia favorabilă a lui Dumnezeu, „și va veni dorința tuturor neamurilor” — Împărăția lui Dumnezeu în putere și glorie mare. Hagai 2:7 (Biblia interlineară ebraico-engleză, J Green — n.e.).

Știind că acesta este scopul lui Dumnezeu, nici Isus nici apostolii nu s-au opus în nici un fel conducătorilor pământești. Dimpotrivă, ei au învățat Biserica să se supună acestor autorități, chiar dacă au suferit adesea sub abuzul lor de putere. Ei au învățat Biserica să se supună legilor și să respecte pe cei în autoritate datorită funcției lor, chiar dacă ei personal nu erau vrednici de stimă; să-și plătească taxele stabilite, și, dacă nu veneau în conflict cu legile lui Dumnezeu (Fapte 4:19; 5:29), să nu opună rezistență la nici o lege stabilită (Romani 13:1-7; Matei 22:21). Domnul Isus, apostolii și Biserica timpurie s-au supus toți legii, deși au fost separați de guvernele acestei lumi și n-au luat deloc parte la ele.

Deși puterile care sunt, guvernămintele acestei lumi, au fost orânduite sau aranjate de Dumnezeu, pentru ca omenirea să poată câștiga sub ele experiența necesară, totuși Biserica, cei

consacrați care aspiră la funcție în Împărăția viitoare a lui Dumnezeu, nu trebuie nici să tânjească după onorurile și retribuțiile funcției în împărățiile acestei lumi, nici să se opună acestor puteri. Ei sunt cetățeni și moștenitori ai împărăției cerești (Efeseni 2:19), și, ca atare, ei trebuie să pretindă numai acele drepturi și privilegii sub împărățiile acestei lumi, care sunt acordate *străinilor*. Misiunea lor nu este să ajute lumea să-și îmbunătățească starea prezentă, nici să se amestece în afacerile ei în prezent. A încerca să facă astfel, ar fi doar eforturi inutile, deoarece mersul lumii și sfârșitul ei sunt ambele clar definite în Scripturi, și sunt sub controlul deplin al Celui care la timpul Său *ne va da* împărăția. Acum influența Bisericii *adevărate* este și a fost întotdeauna mică — atât de mică încât practic nu are importanță din punct de vedere politic; dar oricât de mare ar putea să apară, noi trebuie să urmăm exemplul și învățătura Domnului nostru și a apostolilor. Știind că scopul lui Dumnezeu este să lase lumea să-și încerce pe deplin capacitatea de a se guverna, Biserica adevărată nu trebuie să fie *din* lume, deși este în ea. Sfinții pot influența lumea numai prin faptul că se separă de ea, prin faptul că lasă *lumina lor* să strălucească; și astfel prin viețile lor spiritul adevărului MUSRĂ lumea. Astfel — supunându-se pașnic și ordonat, laudând fiecare lege dreaptă, muștrând nelegiuirea și păcatul, arătând înaintea spre Împărăția promisă a lui Dumnezeu și spre binecuvântările care se așteaptă sub ea, și nu prin metoda adoptată obișnuit, de amestec în politică și uneltire cu lumea pentru putere, fiind astfel atrași în războaie, în păcate și în degradarea generală — astfel deci, în glorioasă castitate, Mireasa în perspectivă a Prințului Păcii trebuie să fie o putere pentru bine, ca reprezentanta Domnului ei în lume.

Biserica lui Dumnezeu trebuie să acorde *toată atenția* și efortul pentru propovăduirea Împărăției lui Dumnezeu, și pentru înaintarea intereselor acelei Împărății conform planului

prezentat în Scripturi. Dacă va face aceasta cu credincioșie, ea nu va avea nici timp, nici dispoziție de a se ocupa de politica guvernelor prezente. Domnul n-a avut timp pentru ea; apostolii n-au avut timp pentru ea; și nu are nici unul dintre sfinții care le urmează exemplul.

Curând după moartea apostolilor, Biserica timpurie a căzut pradă tocmai acestei ispite. Propovăduirea viitoarei Împărății a lui Dumnezeu, care va înlocui toate împărățiile pământești, și a lui Cristos cel răstignit, ca moștenitorul acelei Împărății, a fost nepopulară și a adus cu ea persecuție, batjocură și dispreț. Dar unii s-au gândit să îmbunătățească planul lui Dumnezeu, și în loc de suferință să aducă Biserica într-o poziție de favoare în fața lumii. Printr-o combinație cu puterile pământești, aceștia au reușit. Ca rezultat s-a dezvoltat papalitatea, și în timp a devenit amanta și regina neamurilor. Apocalips 17:3-5; 18:7.

Prin această politică totul s-a schimbat: în loc de suferință a venit onoarea; în loc de umilință a venit mândria; în loc de adevăr a venit eroarea; și în loc de a fi persecutată, ea a devenit persecutoarea tuturor celor care au condamnat noile ei onoruri ilegale. Curând a început să inventeze noi teorii și sofisme pentru a-și justifica mersul, înșelându-se întâi pe sine și apoi neamurile, în credința că făgăduita domnie milenară a lui Cristos VENISE și că Regele Cristos era reprezentat prin papii ei, care au domnit peste regii pământului ca locțiitori ai Lui. Pretențiile ei au avut succes în înșelarea întregii lumi. „Cei care locuiesc pe pământ *s-au îmbătat*” de doctrinele ei eronate (Apocalips 17:2), intimidându-i prin învățătura că tortura veșnică îi aștepta pe toți care se împotriveau pretențiilor ei. Curând, regii Europei au fost încoronăți sau detronați prin edictul ei și sub pretinsa ei autoritate.

Astfel se întâmplă că regatele Europei de astăzi pretind a fi regate creștine, și anunță că suveranii domnesc „prin grația lui Dumnezeu”, adică, prin numirea fie a papalității, fie a uneia

dintre sectele protestante. Căci, deși reformatorii au abandonat multe din pretențiile la jurisdicție eclesiastică etc. ale papalității, ei au ținut la această onoare pe care regii pământului au ajuns s-o atașeze creștinismului. Și în acest fel reformatorii au căzut în aceeași eroare, și au exercitat autoritate de monarhi în numirea și aprobarea guvernelor și regilor, denumindu-le „împărății creștine”, sau împărății ale lui Cristos. Astfel auzim astăzi mult despre acea enigmă stranie, „*Lumea Creștină*” — într-adevăr o enigmă când este privită în lumina adevăratelor principii ale Evangheliei. Domnul nostru a spus despre ucenicii Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. Iar Pavel ne îndeamnă, spunând: „Să nu vă conformați veacului acestuia”. Ioan 17:16; Romani 12:2.

Dumnezeu niciodată n-a aprobat numirea acestor împărății după numele lui Cristos. Îșelate de Biserica nominală, aceste neamuri navighează sub culori false, pretinzând a fi ce nu sunt. Singurul lor drept, abstracție făcând de votul poporului, este în concesiunea *limitată* a lui Dumnezeu, așa cum i s-a spus lui Nebucadnețar — până vine Cel care are drept la stăpânire.

Pretenția că aceste împărății imperfecte, cu legile lor imperfecte și adesea cu conducători egoiști și vicioși, sunt „împărățiile Domnului nostru și ale Unsului Său”, este o calomnie grosolană la adresa adevăratei Împărății a lui Cristos, în fața căreia ele vor trebui în curând să cadă, și la adresa „Prințului păcii” și a conducătorilor ei drești. Isaia 32:1.

O altă daună serioasă ce rezultă din această eroare este că prin ea atenția copiilor lui Dumnezeu a fost îndepărtată de la împărăția cerească făgăduită; și ei au fost conduși spre o recunoaștere nepotrivită a împărățiilor pământești și la o intimitate cu ele, ca și la încercări aproape inutile de a altoi harurile și moralitatea creștinismului pe aceste tulpini sălbatice, lumești, până la neglijarea Evangheliei referitoare la adevărata Împărăție și la speranțele care se centrează în ea. Sub

această înșelare, în prezent unii sunt foarte preocupați ca numele lui Dumnezeu să fie încorporat în Constituția Statelor Unite, pentru ca *prin aceasta* să poată deveni o națiune creștină. Prezbiterienii reformați au refuzat de ani de zile să voteze sau să dețină funcții în acest guvern, *fiindcă* nu este Împărăția lui Cristos. Astfel ei recunosc caracterul nepotrivit al participării creștinilor la oricare altă împărăție. Noi încurajăm mult acest sentiment, dar nu și concluzia că, dacă *numele* lui Dumnezeu ar fi menționat în Constituție, faptul acesta ar transforma acest guvernământ dintr-o împărăție a acestei lumi într-o împărăție a lui Cristos, și le-ar da libertatea să voteze și să dețină funcții în el. O, ce nechibzuință! Ce mare este înșelarea prin care „Mama desfrânatelor” a îmbătat toate neamurile (Apocalips 17:2); deoarece într-o manieră similară se pretinde că regatele Europei au fost transferate de la Satan la Cristos, și au devenit „națiuni creștine”.

Să se remarce faptul că cele mai bune și cele mai rele dintre națiunile pământului nu sunt decât „împărății ale acestei lumi”, a căror concesiune de putere de la Dumnezeu este acum aproape expirată, pentru ca să poată da loc succesorului lor orânduit, Împărăția lui Mesia, al Cincilea Imperiu Universal al pământului (Daniel 2:44; 7:14, 17, 27) — această vedere va face mult pentru a stabili adevărul și a răsturna eroarea.

Dar, după cum se prezintă situația, acțiunile papalității în această privință, aprobate de reformatorii protestanți, trec necontestate printre creștini. Și deoarece trebuie să susțină Împărăția lui Cristos, ei se simt obligați să apere împărățiile prezente ale așa-numitei creștinătăți în cădere, al căror timp expiră repede; în acest fel, simpatia lor este adesea forțată spre partea asupririi, mai degrabă decât spre partea dreptului și libertății — spre partea împărățiilor acestei lumi și a prințului acestei lumi, mai degrabă decât spre partea adevăratei Împărății viitoare a lui Cristos. Apocalips 17:14; 19:11-19.

Lumea ajunge repede să-și dea seama că „împărățiile acestei lumi” nu sunt asemenea lui Cristos, și că pretenția lor de a fi prin hotărârea lui Cristos nu este incontestabilă. Oamenii încep să-și folosească puterea rațiunii în această chestiune, și în altele similare; și ei își vor exprima cu atât mai violent convingerile prin fapte, cu cât ajung să-și dea seama că au fost obiectul unei înșelări în numele lui Dumnezeu, al Dreptății și al Prințului Păcii. De fapt, tendința multora este să tragă concluzia că creștinismul este o impunere fără temeii, și că, aliat cu conducătorii civili, scopul lui este numai să țină în frâu libertățile maselor.

O, dacă oamenii ar fi înțelepți, dacă și-ar îndrepta inimile spre înțelegerea lucrării și planului Domnului! Atunci împărățiile prezente s-ar topi treptat — ar urma repede reformă după reformă și libertate după libertate, și dreptatea și adevărul ar predomina până când ar fi stabilită dreptatea pe pământ. Dar ei nu vor să facă aceasta, și nici nu pot în starea lor prezentă căzută; și astfel, înarmați cu egoismul, fiecare se va strădui pentru supremație, și regatele acestei lumi vor trece cu un timp de strâmtorare mare, cum n-a mai fost de când sunt popoare. Despre cei care în zadar vor încerca să mențină stăpânirea trecută, atunci când stăpânirea va fi dată Celui care are dreptul la ea, Domnul accentuând spune că ei luptă împotriva Lui — un conflict în care sigur vor fi fără succes. El spune:

„Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: «Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor». Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui le vorbește și în aprinderea Sa îi îngrozește, zicând: «Totuși, *Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfînteniei Mele*». . . Acum, împărați, fiți înțelepți! Luați învățătură, judecătorii

pământului! Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă tremurând! Sărutați (faceți-vă prieteni) pe Fiul (Unsul lui Dumnezeu), ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră; căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toți câți se încred în El". Psalm 2:1-6, 10-12.

ÎMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE

„Veghetorule, ne spune, cât a mai rămas din noapte?

Care sunt ale ei semne, spuse în făgăduință?

Călătorule, privește peste-naltul cel de munte

Steaua glorioasă care-i în lumină strălucindă!

Oare-a ei frumoasă rază, veghetorule, prezice

Bucurie ori speranță?

Călătorule, desigur, ea aduce, aduce ziua

Care lui Israel i-e făgăduită.

Veghetorule, ne spune, cât a mai rămas din noapte?

Și mai sus încă se-nalță steaua ceea;

Și-al ei mers, fericire și lumină, pace și-adevăr,

Călătorule, prezice!

Veghetorule, razele-i împodobesc

Numai locul de unde pomesc?

Ea veacurile stăpânește,

Slava ei pământul umple, călătorule, privește!

Veghetorule, ne spune, dimineța

Gloriei frumosului Sion răsare?

Semnele ce-a ei venire-arată

Strălucesc pe-a ta cărare?

Călătorule, te scoală și privește-n jurul tău!

Lumina străbate cerul!

Hainele de nuntă-ncinge!

Scoală! Scoală! Aurora se ivește!"

STUDIUL 14

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

PROEMINENȚA SUBIECTULUI — CARACTERUL ÎMPĂRĂȚIEI — ÎMPĂRĂȚIA ÎN TIMPUL VÂRSTEI EVANGHELICE — VEDERI FALSE CORECTATE DE PAVEL — REZULTATE ALE IDEILOR FALSE DESPRE ÎMPĂRĂȚIE — DOUĂ FAZE ALE ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU — FAZA SPIRITUALĂ ȘI LUCRAREA EI — FAZA PĂMÂNTEASCĂ ȘI LUCRAREA EI — OPERAREA LOR ARMONIOASĂ — GLORIA FAZEI PĂMÂNTEȘTI — GLORIA FAZEI CEREȘTI — RĂDĂCINA LEGĂMÂNTULUI DIN CARE CRESCE ACESTE RAMURI — FAZA PĂMÂNTEASCĂ A ÎMPĂRĂȚIEI, ISRAELITĂ — SEMINȚILE PIERDUTE — IERUSALIMUL CERESC — ISRAEL, UN POPOR TIPIC — PIERDEREA ȘI RESTABILIREA LUI ISRAEL — CLASELE ALESE — MOȘTENITORII ÎMPĂRĂȚIEI — DOMNIA DE FIER — O ILUSTRAȚIE A OBIECTIVULUI DOMNIEI MILENARE — ÎMPĂRĂȚIA PREDATĂ TATĂLUI — SCOPUL ORIGINAR AL LUI DUMNEZEU REALIZAT DEPLIN

Oricine n-a examinat cu grijă acest subiect, cu concordanța și cu Biblia în mână, dacă astfel va face, va fi surprins să-i găsească proeminența în Scripturi. Vechiul Testament abundă de făgăduințe și profeții în care Împărăția lui Dumnezeu și Regele ei, Mesia, figurează tocmai ca centru. Speranța fiecărui israelit era (Luca 3:15) că Dumnezeu va înălța națiunea lor ca popor sub Mesia; și când Domnul a venit la ei, a venit ca și rege al lor, pentru a stabili de mult făgăduita Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ.

Ioan, premergătorul și vestitorul Domnului nostru Isus, și-a deschis misiunea cu anunțul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 3:2). Domnul și-a început misiunea exact cu același anunț (Matei 4:17); și apostolii au fost trimiși să propovăduiască același mesaj (Matei 10:7; Luca 9:2). Împărăția nu numai că a fost subiectul cu care Domnul

Și-a început misiunea publică, dar de fapt ea a fost subiectul principal al întregii Sale propovăduiri (Luca 8:1; 4:43; 19:11), alte subiecte fiind menționate numai în legătură cu acest subiect sau ca explicare a lui. Majoritatea pildelor Lui au fost fie ilustrații ale împărăției din diferite puncte de vedere și în diferite aspecte, fie au servit să scoată în relief consacrarea deplină către Dumnezeu, ca fiind esențială pentru a avea c parte în împărăție, și pentru a corecta înțelegerea greșită a evreilor că ei erau siguri de împărăție pentru că erau copii naturali ai lui Avraam și deci moștenitori naturali ai făgăduinței.

Domnul nostru Isus în convorbirile cu urmașii Săi le-a întărit și încurajat așteptarea unei împărății viitoare, spunându-le: „De aceea vă pregătesc o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în împărăția Mea, și să stați pe scaune de domnie, judecând (conducând) pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Luca 22:29, 30). Și iarăși: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăția” (Luca 12:32). Și când, în loc să fie încoronat și întronat, regele lor recunoscut a fost răstignit, ucenicii Lui au fost amarnic dezamăgiți. După cum doi dintre ei au exprimat către presupusul străin pe drumul spre Emaus, după învierea Lui: „Noi *nădărduiam* că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” — eliberându-l de sub jugul roman și făcând din Israel Împărăția lui Dumnezeu în putere și glorie. Dar ei au fost trist dezamăgiți de schimbările celor câteva zile dinainte. Atunci Isus le-a deschis înțelegerea, arătându-le din Scripturi că întâi de toate era necesară *jertfa* Lui pentru ca împărăția să poată fi stabilită. Luca 24:21, 25-27.

Dumnezeu ar fi putut da lui Isus stăpânirea pământului fără să răscumpere pe om, căci; „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea El” (Daniel 4:32). Dar Dumnezeu a avut un scop mai mareț decât se putea realiza printr-un astfel de plan. Așa o împai ție ar fi putut aduce

binecuvântări care, oricât de bune, ar fi putut avea numai un caracter temporar, deoarece toată omenirea era sub condamnarea la moarte. Pentru a face veșnice și complete binecuvântările împărăției Lui, rasa trebuia întâi să fie răscumpărată din moarte și astfel eliberată legal de condamnarea care a trecut asupra tuturor în Adam.

Faptul că prin explicarea profețiilor Isus a reînviat speranța ucenicilor într-o împărăție viitoare este evident din aceea că mai târziu, pe când Se despărțea de ei, L-au întrebat: „Doamne, în *acest timp* vei restabili Tu împărăția lui Israel?” Răspunsul Lui, deși nu explicit, nu le-a contrazis speranțele. El a spus: „Nu este *treaba voastră* să știți *timpurile sau perioadele*; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa”. Fapte 1:6, 7.

Adevărat, la început ucenicii, împreună cu întreaga națiune evreiască, aveau o concepție imperfectă despre Împărăția lui Dumnezeu, presupunând că ar fi exclusiv o împărăție pământească, întocmai cum astăzi mulți greșesc într-o direcție opusă presupunând a fi exclusiv o împărăție cerească. Și multe din pildele și cuvintele tainice ale Domnului nostru Isus au fost intenționate să corecteze la timpul cuvenit aceste concepții greșite. Dar El a susținut întotdeauna ideea unei împărății, a unui guvernământ care va fi stabilit *pe pământ* și care va stăpâni printre oameni. Și El nu numai că le-a inspirat o speranță pentru o parte în împărăție, dar i-a și învățat să se roage pentru stabilirea ei: „*Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și PE PĂMÂNT*”.

Pentru cei înțelepți în felul lumii dintre evrei, Domnul nostru a părut un impostor și un fanatic; iar pe ucenicii Săi i-au considerat simpli naivi. Înțelepciunea, tactul și minunile Lui n-au putut fi contestate satisfăcător, nici n-au putut fi explicate rațional de către ei; totuși, din punct de vedere al necredinței lor, pretenția Lui că era moștenitorul lumii și că va stabili împărăția promisă care va conduce lumea, și că urmașii Lui, toți din categoriile sociale mai joase, vor fi conducători

împreună cu El în acea împărăție, părea prea absurdă pentru a fi luată în considerare. Roma, cu războinicii ei disciplinați, cu generalii ei iscusiți și cu imensa ei bogăție, era stăpâna lumii, și zilnic devenea tot mai puternică. Cine, dar, era acest Nazarinean? și cine erau acești pescari, fără bani sau influență, și doar cu slabă aderență printre poporul de rând? Cine erau aceștia ca să vorbească despre stabilirea împărăției de mult promisă a fi cea mai mare și cea mai puternică pe care a cunoscut-o pământul?

Fariseii, sperând să expună presupusele slăbiciuni ale pretențiilor Domnului nostru, și prin aceasta să trezească la realitate pe urmașii Lui, L-au întrebat: Când va începe să-și facă *apariția* această împărăție pe care Tu o propovăduiești? — și când vor sosi soldații Tăi? — când va apărea această Împărăție a lui Dumnezeu? (Luca 17:20-30). Răspunsul Domnului nostru le-ar fi dat alt gând dacă n-ar fi avut prejudecăți în privința Lui și dacă n-ar fi fost orbiți de presupusa lor înțelepciune. El a răspuns că împărăția Lui nu va veni niciodată în felul în care ei o așteptau. Împărăția pe care El o propovăduia, și în care Își invita urmașii la comoștenire, era o împărăție invizibilă, și nu trebuia ca ei să se aștepte s-o vadă. „El le-a răspuns și a zis: «Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel încât să *atrage atenția* (cu manifestări exterioare). Nu se va zice: uite-o aici sau uite-o acolo. Căci, iată, Împărăția lui Dumnezeu, este (urmează să fie) în mijlocul vostru»”*. Într-un cuvânt, El a arătat că atunci când împărăția Lui va veni, ea va fi prezentă peste tot și puternică peste tot, deși nu va fi vizibilă

*Traducerile Diaglott și Rotherham redau „printre voi”, ceea ce este sinonim cu „în mijlocul vostru”. Desigur n-ar fi în acord cu nici o teorie a se susține că împărăția pe care Isus pretindea că este gata să o stabilească ar fi în inimile Fariseilor, pe care El i-a numit fătarnici și morminte văruite. Dar această împărăție, când va fi stabilită, va fi „în mijlocul” sau „printre” toate clasele, conducând și judecând pe toți.

nicăieri. În acest fel le-a dat o idee despre împărăția spirituală pe care o propovăduia; dar ei erau nepregătiți și n-au primit-o. Exista o măsură de adevăr în așteptarea evreilor cu privire la împărăția promisă, care va fi realizată la timpul cuvenit, după cum se va arăta; dar aici, referirea Domnului nostru este la faza spirituală a împărăției, care va fi invizibilă. Și cum această fază a împărăției va fi stabilită *înmăi*, prezența ei va fi nevăzută, și pentru un timp nerecunoscută. Privilegiul de moștenire în această fază spirituală a Împărăției lui Dumnezeu a fost singura ofertă făcută atunci, și a fost singura speranță a înaltei noastre chemări în timpul întregii vârste Evanghelice, care atunci începea. Deci Isus se referea exclusiv la ea (Luca 16:16). Acest lucru se va vedea mai clar pe măsură ce vom merge mai departe.

Probabil datorită acestui sentiment public advers, mai ales printre Farisei, a venit Nicodim noaptea la Isus, fiind nerăbdător să dezlege misterul, deși, după cât se pare îi era rușine să recunoască public faptul că asemenea pretenții aveau vreo greutate în mintea lui. Conversația între Domnul și Nicodim (Ioan 3), deși numai parțial înregistrată, dă întrucâtva o înțelegere mai adâncă a caracterului Împărăției lui Dumnezeu. Evident, sunt menționate punctele principale ale conversației, așa încât din acestea putem repede prinde sensul întregului, pe care-l putem rezonabil parafraza după cum urmează:

Nicodim: „Învățătorule, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Totuși, unele dintre declarațiile Tale mi se par foarte nepotrivite, și vin să-Ți cer o explicație. De exemplu: Tu și ucenicii umblați propovăduind, „Împărăția cerurilor este aproape”; dar n-ai nici armată, nici bogăție, nici influență, și după toate aparențele această pretenție nu este adevărată; și așa pare că înșeli poporul Fariseii Te privesc în general ca pe un impostor, dar eu sunt

sigur că trebuie să fie ceva adevăr în învățăturile Tale. „căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Obiectivul vizitei mele este să întreb: Ce fel, când este și de unde este această împărăție pe care o propovăduiești Tu? când și cum va fi stabilită?

Isus: I.a cererea ta de a avea o înțelegere deplină referitoare la împărăția cerurilor nu se poate răspunde acum satisfăcător pentru tine; nu fiindcă Eu nu știu despre ea pe deplin, ci fiindcă în starea ta prezentă n-ai putea-o înțelege sau aprecia dacă ți-aș explica pe deplin. „Dacă nu se naște* cineva de sus, nu va putea vedea (grecește *eidon*, + ști sau cunoaște) împărăția lui Dumnezeu.”

* Cuvântul grecesc „*gennao*” și derivatul lui, uneori tradus „*conceput*”, alteori „*născut*”, de fapt conține ambele idei, și ar trebui tradus prin oricare din aceste două cuvinte, după sensul pasajului în care survine. Cele două idei, „*concepere*” și „*naștere*”, sunt întotdeauna conținute în cuvânt, așa încât, dacă una este declarată, cealaltă este întotdeauna implicată, deoarece nașterea este urmarea naturală a conceperii și conceperea antecedentul natural al nașterii. Când agentul activ cu care este asociat „*gennao*” este masculin, atunci ar trebui tradus „*conceput*”; când este feminin, „*născut*”. Astfel în 1 Ioan 2:29; 3:9; 4:7; 5:1, 18, „*gennao*” ar trebui să fie „*conceput*”, pentru că agentul activ este Dumnezeu (masculin).

Totuși, uneori traducerea este dependentă de natura actului, fie masculin, fie feminin. Astfel, folosit în legătură cu „*ek*”, ceea ce înseamnă „*de la*” sau „*din*”, ar trebui tradus „*născut*”. Deci, în Ioan 3:5, 6, „*gennao*” ar trebui tradus „*născut*”, după cum arată cuvântul „*ek*” — „*din apă*”, „*din carne*”, „*din duh*”.

+ Același cuvânt grecesc este tradus: „*cerceteze*” în Fapte 15:6: „Apostolii și bătrânii s-au adunat laolaltă ca să cerceteze (cunoască, înțeleagă) acest lucru”. Același cuvânt este tradus „*vezi*” în Romani 11:22: „*Vezi* (consideră, înțelege) bunătatea lui Dumnezeu și asprimea lui Dumnezeu”; de asemenea în 1 Ioan 3:1: „*Vedeți* (gândiți-vă, știți, înțelegeți) ce dragoste ne-a arătat Tatăl”.

Chiar și ucenicii Mei au idei încă foarte neclare despre caracterul împărăției pe care ei o vestesc. Nu le pot spune pentru același motiv pentru care nu-ți pot spune nici ție, și n-ai putea înțelege pentru același motiv. Dar, Nicodime, o particularitate a purtării lui Dumnezeu este că El cere supunere la lumina deja avută înainte de a da mai multă lumină; și în alegerea celor care vor fi socotiți vrednici să aibă parte de împărăție, se cere o manifestare a credinței. Ei trebuie să fie dintre aceia dornici să urmeze pas cu pas conducerea lui Dumnezeu, adesea văzând clar numai un singur pas în față. Ei umblă prin credință, nu prin vedere.

Nicodim: Dar nu te înțeleg. Ce vrei să spui? „Cum poate să se nască un om când este bătrân? Poate intra a doua oară în pântecele mamei lui ca să se nască?” Sau vrei să spui că pocăința propovăduită de Ioan Botezătorul, reprezentată prin botezul în apă, este cumva o *naștere* simbolică? Observ că ucenicii Tăi propovăduiesc și botează la fel. Este oare necesară această nouă naștere pentru aceia care vreau să vadă sau să intre în împărăția Ta?

Isus: Națiunea noastră este o națiune consacrată, un popor de legământ. Toți au fost botezați în Moise, în mare și în nor, când au părăsit Egiptul. Dumnezeu i-a acceptat în Moise, mijlocitorul legământului lor la Sinai, dar ei și-au uitat legământul, unii trăiesc fătăș ca vameși și păcătoși, și mulți alții sunt fățarnici, încrezuți; deci, propovăduirea lui Ioan și aceea a ucenicilor Mei este *pocăința* — întoarcerea la Dumnezeu și recunoașterea legământului făcut, iar botezul lui Ioan înseamnă această pocăință și reformare a inimii și vieții, și *nu nașterea cea nouă*. Dar, dacă nu faci mai mult decât atât, nu vei vedea niciodată împărăția. Dacă pe lângă reformarea simbolizată prin botezul lui Ioan nu primești o concepere și o naștere din Spirit, nu poți vedea Împărăția Mea. Pocăința te va aduce înapoi la o

stare îndreptătită; în starea aceea vei putea repede să Mă recunoști ca Mesia, antitipul lui Moise; și astfel consacrându-te Mie vei fi *conceput* de Tatăl la o viață nouă și la natură divină, care, dacă se dezvoltă și devine activă, îți va asigura *nașterea* ca nouă creație, ființă spirituală, la întâia înviere; și în acest fel nu numai vei vedea, ci și vei avea parte de Împărăție.

Schimbarea care se va produce prin această naștere nouă din Spirit este cu adevărat mare, Nicodime; pentru că ceea ce se naște din carne este carne, dar ceea ce se naște din Spirit este Spirit. Nu te mira, deci, de prima mea declarație, că trebuie să fii *conceput* de sus înainte de a putea înțelege, cunoaște și aprecia lucrurile despre care întrebi. „Nu te mira că ți-am zis: trebuie să fiți născuți din nou”. Diferența dintre starea ta prezentă, născut din carne, și starea celor născuți din Spirit, care vor intra sau vor constitui Împărăția pe care Eu o propovăduiesc, este foarte mare. Să-ți dau o ilustrație prin care îți vei face o idee despre ființele care, născute din Spirit, vor constitui acea Împărăție: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi nici de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. Când vântul suflă încoace și încolo nu-l poți vedea, deși exercită influență peste tot în jurul tău. Nu știi de unde vine și încotro merge. Aceasta este cea mai bună ilustrație pe care ți-o pot da despre cei născuți din Spirit la înviere, cei care vor „intra în” sau vor constitui Împărăția pe care Eu o propovăduiesc acum. Ei toți vor fi la fel de invizibili ca vântul; și oamenii, care nu sunt născuți din Spirit, nu vor ști nici de unde au venit, nici încotro merg.

Nicodim: Cum se poate așa ceva? — ființe invizibile!

Isus: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri?” — că ființele spirituale pot fi prezente și totuși să fie invizibile? Tu, care încerci să înveți pe alții, n-ai citit niciodată despre Elisei și despre servul lui, sau despre măgarul lui

Balaam și despre numeroasele exemple din Scripturi care ilustrează acest principiu, că ființele spirituale pot fi prezente printre oameni, totuși să fie invizibile? Mai mult, ești dintre Farisei, care, după cum declară, cred în îngeri ca ființe spirituale. Dar aceasta ilustrează ceea ce ți-am spus la început: dacă un om nu este conceput de sus, nu poate vedea (ști, cunoaște sau înțelege ca fiind rațional) Împărăția lui Dumnezeu și diferitele lucruri legate de ea.

Dacă vrei să intri și să devii moștenitor împreună cu Mine în acea împărăție pe care Eu o vestesc, trebuie să urmezi lumina pas cu pas. Făcând așa, îți va veni mai multă lumină, și aceasta pe atât de repede pe cât vei fi pregătit pentru ea. Am propovăduit aceste lucruri cuvenite acum, pe care le poți înțelege, și am făcut minuni, și Mă recunoști ca învățător venit de la Dumnezeu, dar nu ți-ai pus în practică credința, ca în mod deschis să-Mi devii ucenic și urmaș. Nu trebuie să aștepti să vezi mai mult până când nu trăiești conform cu tot ceea ce vezi: atunci îți va da Dumnezeu mai multă lumină și dovezi pentru pasul următor. „Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim *ce știm* și mărturisim ce am văzut și voi (fariseii) nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” N-ar avea nici un rost să încerc să-ți vorbesc despre lucruri cerești pentru că n-ai fi convins, și propovăduirea Mea ți s-ar părea cu atât mai nechibzuită. Dacă ceea ce Eu am învățat, care avea un caracter pământesc, sau era ilustrat prin lucruri pământești, pe care le-ai putut înțelege și le înțelegi, nu te-a făcut să te convingi destul în mintea ta pentru a te determina ca în mod deschis să-Mi devii ucenic și urmaș, n-ar fi mai convingător pentru tine dacă ți-aș spune despre lucruri cerești, despre care nu știi nimic, deoarece nimeni nu s-a înălțat vreodată la cer, deci nimeni nu Mi-ar putea confirma mărturia.

Numai Eu, care M-am coborât din cer, pot înțelege lucrurile cerești. „Nimeni nu s-a suit la cer afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul omului”*. O cunoștință despre lucrurile cerești se poate primi numai după conșeperea de Spirit; iar lucrurile cerești în sine, numai la nașterea din Spirit, ființe spirituale.

Astfel s-a cerut răbdare din partea Domnului pentru a le vesti natura împărăției celor ale căror prejudecăți și educație i-a împiedicat să vadă orice altceva în afară de ideile deformate despre faza pământească a ei. Cu toate acestea, alegerea unei clase potrivite de a participa la împărăția lui Mesia a continuat, deși numai puțini au fost aleși din Israel, căruia i-a fost exclusiv oferită timp de șapte ani. După cum prevăzuse Dumnezeu, prin faptul că n-au fost gata pentru ea, și prin lipsa lor de a înțelege și de a fi de acord cu condițiile prezentate, privilegiul de a participa la împărăția lui Mesia a trecut de la ei ca popor, numai o rămășiță din ei primindu-l, și a venit la neamuri ca să ia și dintre ele „un popor pentru numele Lui”. Și printre aceștia de asemenea numai o rămășiță, o „turmă mică”, apreciază privilegiul și sunt socotiți vrednici de comoștenire în împărăția și gloria Lui.

Gravă a fost eroarea introdusă în Biserica creștină nominală, care interpretează greșit această împărăție promisă ca fiind numai Biserica nominală în starea ei prezentă, și lucrarea ei numai o lucrare a harului în inimile credincioșilor; și la așa o extremă s-a dus această eroare, încât alianța nesfântă și domnia prezentă a Bisericii nominale cu lumea este considerată de mulți a fi domnia Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Adevărat, există un sens în care Biserica este acum Împărăția lui Dumnezeu, și o lucrare de har se desfășoară acum în inimile credincioșilor, dar a considera că aceasta este totul, și a nega o veritabilă Împărăție viitoare a lui Dumnezeu care va fi stabilită

*Cuvintele „care este în cer” (verset 13) nu se găsesc în manuscrisele cele mai vechi și mai demne de încredere.

sub întreg cerul, în care se va face voia lui Dumnezeu ca și în cer, înseamnă a face goale și fără sens cele mai tari și cele mai clare făgăduințe înregistrate de Domnul nostru, de apostoli și de profeți, pentru încurajarea și ajutorul nostru în învingerea lumii.

În pildele Domnului nostru, Biserica este frecvent numită împărăție; iar apostolul vorbește despre ea ca despre împărăția peste care domnește acum Cristos, spunând că Dumnezeu ne-a strămutat din împărăția întunericului în împărăția iubitului Său Fiu. Noi, care acum acceptăm pe Cristos, recunoaștem dreptul Lui de domnie, pe care l-a cumpărat, și-I dăm ascultare și supunere voluntară înainte ca El să-Și stabilească domnia prin forță în lume. Noi recunoaștem diferența între legile dreptății, pe care El le va aplica, și împărăția întunericului susținută în prezent de uzurpator, prințul acestei lumi. Credința în făgăduințele lui Dumnezeu ne schimbă supunerea, și noi ne socotim supușii noului prinț, și, prin favoarea Lui, moștenitori împreună cu El în acea împărăție care se va stabili în putere și glorie mare.

Dar acest fapt în nici un caz nu anulează făgăduințele că în cele din urmă împărăția lui Cristos va fi „de la o mare la alta și de la fluviu până la marginile pământului” (Psalm 72:8); că toate neamurile Îl vor servi și-I vor asculta, și orice genunchi I se va pleca, atât al celor din ceruri cât și al celor de pe pământ (Daniel 7:27; Filipeni 2:10). Dimpotrivă, alegerea „turmei mici” acum, confirmă mai curând acele făgăduințe.

Dacă pildele Domnului nostru vor fi examinate cu grijă, se va găsi că ele învață clar că venirea sau stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în putere este viitoare; și, natural, ea nu se stabilește până când vine Regele. Astfel, pilda tânărului bogat care pleacă într-o țară îndepărtată să primească o împărăție și să se întoarcă etc. (Luca 19:11-15), amplasează clar stabilirea Împărăției la întoarcerea lui Cristos. Și mesajul trimis de Domnul către Biserică la mulți ani după aceea, a fost: „Fii credincios până la

moarte și-ți voi da coroana vieții” (Apocalips 2:10). Din aceasta este evident că regii care vor domni cu El nu vor fi încoronați, nici nu vor domni ca regi în *această* viață.

Biserica în prezent nu este, prin urmare, Împărăția lui Dumnezeu stabilită în putere și glorie, ci este în starea ei incipientă, embrionară. Și, într-adevăr, așa arată toate expresiile Noului Testament cu referire la ea. Împărăția cerului suferă acum violență din partea lumii; Regele a fost maltratat și răstignit; și oricine va călca pe urmele Lui va suferi persecuție și violență în vreo formă. Se va observa că acest lucru este adevărat numai despre Biserica *adevărată*, și nu despre cea nominală. Dar se oferă făgăduința că, dacă acum, noi (Biserica, împărăția în embrion) suferim cu Cristos, la timpul cuvenit, când El Își va lua marea putere și va domni, și noi vom fi glorificați și vom domni cu El.

Iacov (2:5), în armonie cu învățătura Domnului nostru, ne spune că Dumnezeu a ales pe cei săraci și disprețuiți după normele acestei lumi, nu să domnească acum, ci „ca moștenitori ai împărăției pe care El a *promis-o*”. Domnul spune: „Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care au avutii” (Marcu 10:23). Este evident că nu se referă la Biserica nominală, care domnește acum împreună cu lumea, deoarece bogații sunt împinși spre ea. Petru îndeamnă pe moștenitorii împărăției la răbdare, perseverență, virtute și credință, spunând: „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul aceasta, nu veți aluneca niciodată; căci în felul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos”. 2 Petru 1:10, 11.

Unii presupun că declarația lui Pavel din Romani 14:17 se referă la o împărăție *figurativă*; dar, dacă se examinează în lumina contextului, este evident că pasajul înseamnă pur și simplu aceasta: noi, frații, transpuși acum în împărăția iubitului Fiu al lui Dumnezeu, avem anumite libertăți cu privire la

mâncare etc., pe care nu le-am avut ca evrei sub Lege (verset 14); totuși, mai bine să nu folosim această libertate dacă ea face pe frații care n-o pot înțelege încă, să se poticnească și să-și încalce conștiința. Să nu distrugem pe fratele nostru, pentru care a murit Cristos, prin libertatea noastră cu privire la mâncare, ci să ne amintim că privilegiile împărăției, atât acum cât și în viitor, constau în binecuvântări mult mai mari decât libertatea cu privire la mâncare, și anume: în libertatea noastră cu privire la a face ce este drept, în pacea noastră cu Dumnezeu prin Cristos și în bucuria noastră prin participarea la Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Aceste libertăți ale împărăției (acum și întotdeauna) sunt atât de mari, încât libertatea minoră cu privire la mâncare poate fi bine sacrificată în prezent pentru binele fratelui nostru.

Astfel, indiferent din care punct de vedere scriptural privim, este contrazisă ideea că promisiunile împărăției sunt amăgiri legendare, sau că împrejurările noastre prezente îndeplinesc aceste promisiuni.

În Biserica timpurie, promisiunile de onoare în împărăție și de moștenire împreună cu Învățătorul au fost imbolduri puternice la credincioșie sub încercările și persecuțiile care existau atunci, pe care ei au fost preveniți să le aștepte; și dintre toate cuvintele de mângâiere și încurajare din Apocalips, date celor șapte Biserici, nici unul nu strălucește mai clar și mai plin de forță decât cele care declară: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”; și, „Celui ce va birui îi voi da stăpânire peste neamuri”.

Acestea sunt făgăduințe care în mod rațional n-ar putea fi răstălmăcite pentru a le aplica la o lucrare prezentă a harului în inimă, și nici la o domnie peste neamuri în viața prezentă; deoarece aceia care vor birui trebuie să facă aceasta prin moarte în serviciu, și astfel să câștige onorurile împărăției. Apocalips 20:6.

Dar natura umană caută să evite suferințele și este întotdeauna gata să apuce onoarea și puterea; astfel aflăm că și în zilele apostolilor unii din Biserică erau dispuși să atribuie făgăduințele de onoare și putere viitoare la viața prezentă, și începeau să acționeze ca și când deja sosise timpul ca lumea să onoreze Biserica și chiar să i se supună. Apostolul Pavel scrie, corectând această eroare, știind că astfel de idei ar avea un efect dăunător asupra Bisericii prin cultivarea mândriei și prin îndepărtarea de la sacrificiu. El le spune ironic: „O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi!” Apoi adaugă cu seriozitate: „Și măcar de ați împărăți cu adevărat ca să putem împărăți și noi (apostolii persecutați) împreună cu voi” (1 Corinteni 4:8). Lor le plăcea creștinismul lor, încercând să scoată din el și cu el cât mai multă onoare posibilă; și apostolul bine știa că dacă ei ar fi fost *credincioși* ca urmași ai Domnului nu erau într-o astfel de stare. Deci el le amintește că dacă într-adevăr mult așteptata domnie ar fi început, și *el* ar domni la fel ca ei, și că el a fost unul care prin *credincioșie* a suferit pentru adevăr, ceea ce era o dovadă că *domnia lor* era prematură, și mai curând o capcană decât o mărire. Apoi, cu o nuanță de ironie, el adaugă: „Noi (apostolii și servii credincioși) suntem nebuni pentru Hristos: voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi: voi, tari! Voi, puși în cinste: noi, disprețuiți!” Nu vă scriu aceste lucruri numai ca să vă fac să vă rușinați. Am un obiectiv mai bun și mai nobil — SĂ VĂ ATRAG ATENȚIA; deoarece calea onoarei prezente nu duce la gloria și onoarea care *va fi* revelată; ci suferința prezentă și negarea de sine sunt calea îngustă spre glorie, onoare, nemurire și comostenire în împărăție. De aceea, vă îndemn, fiți *urmași ai mei*. Suferiți și fiți ocărăți și persecutați acum, ca să puteți avea parte cu mine la coroana vieții pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da în *ziua aceea*, și nu numai mie, ci tuturor celor care iubesc arătarea Lui. 1 Corinteni 4:10-17; 2 Timotei 4:8.

Dar, după ce Biserica timpurie a îndurat cu credincioșie multă persecuție, au început să se răspândească teoriile că misiunea Bisericii era să cucerească lumea, să stabilească împărăția cerului pe pământ și să domnească peste neamuri *înainte* de a doua venire a Domnului. Acest lucru a pus temelia pentru intrigă, pompă și mândrie lumească, spectacol și ceremonie ostentativă în Biserică, destinate să impresioneze, să captiveze și să impună venerație lumii, și, pas cu pas, acestea au dus la marile pretenții ale papalității că, fiind împărăția lui Dumnezeu pe pământ, avea dreptul să ceară respectul și ascultarea de legile și de reprezentanții ei de la fiecare neam, națiune și popor. Sub această pretenție falsă (și ei, după cât se pare, se înșelau pe sine ca și pe alții), papalitatea a încoronat și a detronat pentru un timp pe regii Europei, și încă mai pretinde autoritatea pe care acum nu o poate exercita.

Prin papalitate aceeași idee a ajuns la protestantism, care de asemenea pretinde, deși mai vag, că într-un fel *domnia* Bisericii este în progres; și, asemenea corintenilor, aderenții lui sunt „sătui” și „bogați”, și domnesc „ca regi”, așa cum expresiv a descris Domnul nostru (Apocalips 3:17, 18). Astfel s-a întâmplat că membrii doar nominal ai Bisericii — cei neconvertiți cu adevărat, care nu sunt grâu cu adevărat, ci neghină, doar imitații ale grâului — depășesc cu mult ca număr pe adevărații ucenici ai lui Cristos. Și aceștia sunt mult opuși oricărui sacrificiu real și oricărei negări de sine, nu suferă persecuție pentru dreptate (pentru adevăr), și, în schimb, țin cel mult numai la o formă de post etc. Ei cu adevărat domnesc împreună cu lumea și nu sunt pe linia pregătirii pentru a avea parte în împărăția adevărată, care trebuie să fie stabilită de Domnul nostru la a doua Sa prezență.

Pentru orice observator atent există o nepotrivire evidentă între această vedere și învățătura lui Isus și a apostolilor. Ei au învățat că nu poate fi nici o împărăție până nu vine Regele

(Apocalips 20:6; 3:21; 2 Timotei 2:12). Ca atare, împărăția cerului trebuie să sufere violență *până* când va fi stabilită în glorie și putere.

DOUĂ FAZE ALE ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

Deși este adevărat, cum a declarat Domnul nostru, că Împărăția lui Dumnezeu *nu vine* — nu-și face la început apariția — cu manifestare exterioară, totuși la timpul cuvenit ea se va manifesta pentru toți prin semne exterioare vizibile, neîndoielnice. Când va fi stabilită pe deplin, Împărăția lui Dumnezeu va fi compusă din două părți: o fază spirituală sau cerească, și o fază pământească sau umană. Cea spirituală va fi întotdeauna invizibilă pentru oameni, deoarece aceia care o compun vor fi de natură divină, spirituală, ceea ce nici un om n-a văzut, nici nu poate vedea (1 Timotei 6:16; Ioan 1:18); totuși prezența și puterea ei se vor manifesta cu tărie, în principal prin reprezentanții ei umani care vor constitui faza pământească a Împărăției lui Dumnezeu.

Cei care vor constitui faza spirituală a împărăției sunt sfinții biruitori ai vârstei Evanghelice — Cristosul, cap și corp — glorificat. Învierea și înălțarea lor la putere precede pe aceea a tuturor celorlalți, pentru că prin această clasă vor fi binecuvântați toți ceilalți (Evrei 11:39, 40). A lor este *întâia înviere* (Apocalips 20:5).^{*} Marea lucrare care-i stă în față acestei companii glorioase unse — Cristosul — necesită

^{*} În acest verset, cuvintele: „*Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani*”, sunt adăugate. Ele nu se găsesc în manuscrisele cele mai vechi și mai demne de încredere: Sinaitic, Vatican nr. 1209, 1160 și Siriatic. Să nu uităm că numeroasele pasaje găsite în copiile moderne sunt *adăugiri* care nu aparțin în mod cuvenit Bibliei. Deoarece se poruncește să nu se adauge la Cuvântul lui Dumnezeu, datoria noastră este să respingem astfel de adăugiri imediat ce le este stabilit caracterul ilegitim. Cuvintele indicate s-au strecurat în text probabil accidental, în secolul al cincilea, deoarece nici un manuscris de dată mai timpurie (grecesc sau siriatic) nu conține

înălțarea lor la natură divină; nici o altă putere n-ar putea s-o îndeplinească, decât cea divină. Lucrarea lor este o lucrare care nu aparține numai acestei lumi, ci tuturor lucrurilor *din cer și de pe pământ*, atât printre ființele spirituale, cât și printre cele

această propoziție. Probabil că la început a fost numai un *comentariu marginal* făcut de un cititor care și-a exprimat gândul lui asupra textului, și a fost copiat în corpul textului de unul care a transcris ulterior, nefăcând distincție între text și comentariu.

Totuși, respingerea acestei propoziții nu este esențială pentru „Plan”, așa cum este prezentat aici, deoarece ceilalți morți — lumea în masă — nu vor *trăi* iarăși în sensul deplin, în sensul perfect în care *a trăit* Adam înainte de a păcătui și a veni sub sentința „vei *muri* negreșit”. Viața perfectă, fără slăbiciune sau moarte, este singurul sens al cuvântului în care Dumnezeu recunoaște *viața*. Din punctul Lui de vedere, toată lumea și-a pierdut deja *viața*, moare, și acum ar putea fi descrisă mai potrivit ca *moartă* decât ca *vie*. 2 Corinteni 5:14; Matei 8:22.

Cuvântul *înviere* (grecește, *anastasis*) înseamnă *ridicare*. Înlegătură cu omul, înseamnă *ridicarea* omului la starea de la care a căzut, la perfecțiunea deplină a umanității — ceea ce s-a pierdut prin Adam. Perfecțiunea *la care* se vor ridica treptat, în timpul vârstei Milenare de restabilire sau *înviere* (ridicare), este perfecțiunea *de la care* a căzut rasa noastră. Vârsta Milenară nu este numai vârsta de încercare, ci și vârsta de binecuvântare; și prin *învierea* sau restabilirea *la viață* se va reda tot ceea ce *s-a pierdut*, tuturor celor care, atunci când vor ști și vor avea posibilitatea, se vor supune cu bucurie. Procesul *învierii* va fi treptat, necesitând întreaga vârstă pentru realizarea lui completă, deși simpla trezire la o măsură de viață și la conștiință, așa cum avem în prezent, va fi desigur o lucrare de moment. Prin urmare, până când se va sfârși mia de ani rasa nu va ajunge deplin la măsura completă de viață pierdută în Adam. Și, deoarece orice nu are viață perfectă este într-o condiție de moarte parțială, rezultă că, deși cuvintele de mai sus nu sunt deloc parte din relatarea inspirată, ar fi strict adevărat să spunem că ceilalți *morți nu vor trăi din nou* (nu vor recâștiga deplinătatea vieții pierdute) până când mia de ani de restabilire și binecuvântare va fi completă.

umane. Matei 28:18; Coloseni 1:20; Efeseni 1:10; Filipeni 2:10; 1 Corinteni 6:3.

Lucrarea fazei pământești a Împărăției lui Dumnezeu va fi limitată la această lume și la omenire. Iar cei atât de mult onorați încât să aibă o parte în ea vor fi cei mai înălțați și mai onorați de Dumnezeu dintre oameni. Aceștia sunt clasa la care se face referire în capitolul 8 (pag. 145), a căror zi de judecată a fost înainte de vârsta Evanghelică. Fiind încercați și găsiți credincioși, la înviere nu vor fi aduși iarăși la judecată, ci vor primi imediat răsplata credincioșiei lor — o înviere instantanee la perfecțiune ca *oameni*. (Ceilalți, în afară de aceștia și de clasa spirituală, vor fi *treptat* ridicați la perfecțiune în timpul vârstei Milenare). Astfel, această clasă va fi gata imediat pentru marea lucrare care-i stă în față, ca și agenți umani ai Cristosului în restabilirea și binecuvântarea restului omenirii. După cum natura spirituală este necesară pentru realizarea lucrării lui Cristos, tot așa natura umană perfectă este corespunzătoare pentru realizarea lucrării de făcut în viitor printre oameni. Aceștia vor servi printre oameni și vor fi văzuți de ei, în timp ce gloria perfecțiunii lor va fi un exemplu constant și un imbold pentru alți oameni de a se strădui să atingă aceeași perfecțiune. Și faptul că acești vrednici din vechime vor fi în faza pământească a împărăției și văzuți de omenire este pe deplin atestat de cuvintele lui Isus către evreii necredincioși care-L respingeau. El a spus: „Veți vedea pe Avraam, Isaac și Iacov, și pe toți profeții, în Împărăția lui Dumnezeu”. Să se remarce de asemenea că Învățătorul nu menționează că El sau apostolii vor fi văzuți cu Avraam. De fapt, oamenii vor vedea faza pământească a împărăției și vor face parte din ea, dar nu din cea spirituală; și unii, fără îndoială, vor fi supărați să afle că au respins o așa mare onoare.

Nu ni se dau informații explicite referitoare la maniera exactă în care aceste două faze ale împărăției cerești vor opera

armonios, dar avem o ilustrație a manierei în care *se poate* să opereze, în purtarea lui Dumnezeu cu Israel prin reprezentanții lor: Moise, Aaron, Iosua, profeții etc. — deși manifestările viitoare ale puterii divine le vor depăși mult pe cele din vârsta aceea tipică; deoarece lucrarea vârstei viitoare cuprinde trezirea tuturor morților și restabilirea la perfecțiune a *celor ascultători*. Această lucrare va necesita stabilirea unui guvern perfect printre oameni, cu oameni perfecți în poziții de control, pentru ca ei să poată pune în ordine în mod drept afacerile statului. Va necesita amenajarea de înlesniri educaționale adecvate, de toate felurile, ca și măsuri filantropice de diferite feluri. Și această nobilă lucrare de ridicare în acest fel a rasei, prin pași siguri și stabili, (sub direcția membrilor spirituali nevăzuți ai aceleiași împărății), este înalta onoare la care sunt numiți vrednicii din vechime, și pentru care vor ieși afară pregătiți, curând după prăbușirea finală a împărățiilor acestei lumi și după legarea lui Satan, prințul lor. Și ca reprezentanți onorați divin ai împărăției cerești, ei vor primi neîntârziat onoarea și cooperarea tuturor oamenilor.

A câștiga un loc în faza pământească a împărăției lui Dumnezeu va însemna a găsi satisfacerea fiecărei dorințe și ambiții a inimii omenești perfecte. Va însemna o parte glorioasă și satisfăcătoare chiar de la intrarea în ea; și totuși gloria va crește pe măsură ce timpul va înainta și lucrarea binecuvântată va progresa. Și când, la sfârșitul miei de ani, marea lucrare de restabilire va fi îndeplinită prin Cristosul, (în mare măsură prin intermediul acestor nobili colaboratori umani), când întreaga rasă umană (în afară de cei incorigibili --- Matei 25:46; Apocalips 20:9) va sta aprobată, fără pată, fără încrețitură sau ceva de felul acesta, în prezența lui Iehova, aceștia, care au avut o contribuție esențială în lucrare, vor străluci printre semenii lor și înaintea lui Dumnezeu, a lui Cristos și a îngerilor, „ca stelele în veac și în veci de veci”

(Daniel 12:3). Lucrarea și osteneala lor din iubire nu va fi niciodată uitată de semenii lor recunoscători. Ei vor fi păstrați în amintire veșnică. Psalm 112:6.

Dar, mare cum va fi gloria crescândă a acelor oameni perfecți care vor constitui faza pământească a împărăției, gloria celor cerești va fi o glorie mai mare. În timp ce primii vor străluci ca stelele în veci, cei din urmă vor străluci ca strălucirea bolții cerești — ca soarele (Daniel 12:3). Onorurile cerului și ale pământului vor fi puse la picioarele Cristosului. Mintea omenească poate aproxima, dar nu poate concepe clar gloria care va fi descoperită în Cristosul, de-a lungul vârstelor nenumărate ale eternității. Romani 8:18; Efeseni 2:7-12.

Prin aceste două faze ale împărăției va fi adevărată făgăduința făcută lui Avraam: „În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. „Sămânța ta va fi ca nisipul de pe țărmul mării și ca stelele cerului” — o sămânță pământească și una cerească, ambele mijloace ale lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea. Ambele faze ale făgăduințelor au fost văzute clar și au fost intenționate de Dumnezeu de la început, dar numai cea pământească a fost văzută de Avraam. Și totuși Dumnezeu a ales din sămânța naturală pe cei mai importanți din clasa spirituală (apostolii și alții) și a oferit binecuvântarea cea mai importantă, cea spirituală, tuturor din acea națiune care trăiesc la timpul convenit pentru această chemare cerească, aceasta fiind în plus față de cât a văzut vreodată Avraam în legământ — favoare peste favoare.

Pavel (Romani 11:17) vorbește despre legământul avraamic ca despre o rădăcină din care a crescut *natural* Israelul trupesc, dar în care au fost *altoiți* credincioșii dintre neamuri când ramurile naturale au fost tăiate din cauza necredinței. Aceasta dovedește dubla împlinire a făgăduinței în dezvoltarea celor *două semințe*: pământească (umană) și cerească (spirituală), care vor constitui cele două faze ale împărăției. Acest legământ-rădăcină poartă aceste două feluri

distincte de ramuri, fiecare din ele aducând la înviere propriul fel distinct de roade perfecte: clasele umane și spirituale în puterea împărăției. În ordinea dezvoltării, întâi a fost cea naturală (pământească), apoi conducătorii cerești; dar în ordinea grandorii poziției și timpului instalării, întâi va fi cea spirituală, după aceea cea naturală; și astfel cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă. Matei 19:30; Luca 16:16.

Făgăduința făcută lui Avraam, la care se referă Ștefan (Fapte 7:5) și în care Israel a crezut, a fost pământească: se referea la țară. Dumnezeu „i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire”, a spus Ștefan. Și Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Ridică-ți ochii și din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus, căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului, așa că dacă poate număra cineva pulberea pământului, va putea să fie numărată și sămânța ta. Scoală-te, străbate țara în lung și-n lat; căci ție ți-o voi da” (Genesa 13:14-17). Ștefan arată că această făgăduință *trebuie încă* să fie îndeplinită, deoarece el declară că Dumnezeu n-a dat lui Avraam (în țara aceea) „nimic de moștenire, nici măcar o palmă de loc”.

Apostolul, scriind despre aceeași clasă a vrednicilor din vechime — Avraam printre alții — este de acord cu declarația lui Ștefan că făgăduința făcută lui Avraam n-a fost încă împlinită; și merge mai departe și arată că acele făgăduințe pământești nu pot și nu vor fi împlinite până când se vor împlini făgăduințele încă mai înalte, cerești, referitoare la Cristosul (Cap și corp). El spune despre ei: Toți aceștia, măcar că au primit mărturie prin credință, totuși n-au primit (împlinirea a) ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi (Cristosul), ca să nu ajungă *ei* la desăvârșire fără *noi* (Evrei 11:13, 39, 40). Astfel, din nou se arată că Răscumpărătorul și Restauratorul este spiritual, predându-și umanul ca sacrificiu pentru toți, și că de la această clasă spiri-

tuală, când va fi mult înălțată, trebuie să pornească toate binecuvântările, oricare ar fi cei onorați ca instrumente sau agenți ai ei. Romani 12:1; Galateni 3:29.

Se vede astfel că faza pământească este israelită; și în jurul acestui fapt se înmănunchiază acele multe profeții legate de preeminența acestei națiuni în planul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea viitoare a lumii, când cortul lor căzut în țărână va fi restabilit și Ierusalimul va fi o laudă pe întreg pământul. Găsim declarații făcute atât de profeți cât și de apostoli, care arată clar că în vremurile restabilirii, Israel ca națiune va fi primul dintre neamuri care va veni în armonie cu ordinea cea nouă de lucruri; că Ierusalimul pământesc va fi rezidit pe vechile lui dărmături și că statul lor va fi restabilit ca la început sub prinți sau judecători (Isaia 1:26; Psalm 45:16; Ieremia 30:18). Și ce s-ar putea aștepta mai rațional decât ca Israel să se bucure întâi în a recunoaște pe profeți și pe patriarhi, și ca obișnuința lor cu legea și îndelunga lor disciplină sub lege să-i fi pregătit pentru supunere și ascultare sub autoritatea împărăției? Și în timp ce Israel va fi primul dintre neamuri care va fi recunoscut și binecuvântat, de asemenea este scris despre Israel: „Mai întâi Domnul va mântui corturile lui Iuda”.

Nu considerăm important a intra în discuție în legătură cu locul unde trebuie căutate „semințele pierdute” ale lui Israel. Poate este sau poate nu este adevărat ceea ce pretind unii, că acele „seminții pierdute” pot fi urmărite până la anumite națiuni civilizate din prezent. Dar, deși unele dintre dovezile sugerate nu sunt iraționale, totuși, ca întreg, în mare parte este deducție și presupunere. Dar, chiar dacă ar fi demonstrat clar că unele din națiunile civilizate sunt descendente din semințele pierdute, aceasta n-ar dovedi pentru ele *nici un avantaj* sub „cereasca” „înalță chemare”, care, de la respingerea lor națională, nu cunoaște nici o diferență între iudeu și grec, rob sau slobod. Dacă asemenea dovezi ar deveni odată clare, (ceea

ce până acum nu sunt), ar fi în perfectă armonie cu profețiile și făgăduințele în legătură cu această națiune, care încă își așteaptă împlinirea în și sub faza pământească a împărăției.

Atașamentul natural, precum și o măsură de încredere în făgăduințele multă vreme neîmplinite, care încă mai supraviețuiește, și toate prejudiciile lor naturale, vor fi favorabile pentru acceptarea generală și grabnică de către Israel a noilor conducători; în timp ce obișnuința cu ascultarea de lege într-o anumită măsură va fi de asemenea favorabilă armoniei lor grabnice cu principiile noului guvern.

Deoarece Ierusalimul a fost sediul imperiului sub Împărăția tipică a lui Dumnezeu, el va ocupa iarăși aceeași poziție, și va fi „cetatea Marelui Rege” (Psalm 48:2; Matei 5:35). O cetate este un simbol al unei împărății sau stăpâniri, și astfel Împărăția lui Dumnezeu este simbolizată prin Noul Ierusalim, noua stăpânire venind din cer pe pământ. La început ea va consta numai din clasa spirituală, Mireasa lui Cristos, care, așa cum a fost văzută de Ioan, va veni treptat pe pământ, adică va veni treptat în putere, în timp ce imperiile prezente se sfărâmă în bucăți, în timpul zilei Domnului. Totuși, la timpul cuvenit, va fi stabilită faza pământească a acestei cetăți, din care vrednicii din vechime vor fi părți sau membri. Nu vor fi două cetăți (guverne), ci o cetate, un guvern ceresc, cel pe care l-a căutat Avraam, „o cetate care are temelie” — un guvern stabilit în dreptate, fiind întemeiat pe stânca de temelie sigură a dreptății lui Cristos Răscumpărătorul, pe valoarea răscumpărării omului pe care El a dat-o, și pe fermitatea dreptății divine care nu poate să condamne pe răscumparați, după cum n-a putut scuza înainte pe păcătoși. Romani 8:31-34; 1 Corinteni 3:11.

Glorioasă Cetate a Păcii! ale cărei ziduri înseamnă mântuire, protecție și binecuvântare pentru toți care intră în ea, a cărei temelie pusă în dreptate nu poate fi niciodată mișcată, și al cărei ziditor și proiectant este Dumnezeu! În lumina care va

străluci de la această cetate (împărăție) glorioasă a lui Dumnezeu, neamurile (oamenii) vor merge pe marea cale a sfințeniei în sus spre perfecțiune și spre armonie deplină cu Dumnezeu. Apocalips 21:24*.

Când omenirea va ajunge la perfecțiune, la sfârșitul vârstei Milenare, după cum s-a arătat deja, oamenii vor fi admiși ca membri ai Împărăției lui Dumnezeu și li se va da întreagă stăpânirea pământului, așa cum s-a intenționat la început — fiecare om un suveran, un rege. Acest lucru este arătat clar în profeția simbolică a lui Ioan (Apocalips 21:24-26), deoarece în viziune el a văzut nu numai oamenii umblând în lumina ei, ci și *regii* intrând în ea în glorie; totuși nimeni care s-o pângărească nu va putea intra în ea. Nici unul care n-a fost întâi încercat amănunțit nu se poate identifica cu acea cetate (împărăție); nici unul care ar face sau i-ar plăcea să facă înșelăciune și nedreptate, numai cei pe care Mielul îi va scrie ca vrednici de viață veșnică și cărora le va spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția care v-a fost pregătită”.

Dar să nu se uite că deși cetatea literală a Ierusalimului fără îndoială va fi rezidită, și deși, probabil, va deveni capitala lumii, totuși multe profeții care menționează Ierusalimul și gloriile lui viitoare, în simbol se referă la Împărăția lui Dumnezeu care va fi stabilită în mare splendoare.

Referitor la gloria viitoare a fazei pământești a împărăției, așa cum este reprezentată prin Ierusalim, profeții vorbesc în termeni înflăcărați, spunând: „Izbucniți cu toate în strigăt de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, El a răscumpărat Ierusalimul”. „Căci voi crea Ierusalimul să fie un jubileu și poporul lui o bucurie.” „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și înveseliți-vă pentru el,

*Cuvintele „și cinstea” din acest verset lipsesc din manuscrisele cele mai vechi și mai autentice. Din versetul 26 de asemenea lipsesc aceste cuvinte.

... ca să vă desfățați de plinătatea slavei lui. Căci așa vorbește Domnul: «Iată voi îndrepta spre el pacea ca un râu și slava popoarelor ca un torent ieșit din matcă». „În timpul acela, Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate popoarele se vor strânge la Ierusalim.” „Și multe popoare se vor duce și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele (împărăția) Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion (faza spirituală) va ieși legea și din Ierusalim (faza pământească) cuvântul Domnului”. Isaia 52:9; 65:18; 66:10-12; Ieremia 3:17; Isaia 2:3.

Când considerăm multe făgăduințe scumpe de binecuvântare viitoare făcute lui Israel, și așteptăm o împlinire exactă a lor pentru acest popor, este potrivit să ne amintim că ei ca popor sunt atât tipici, cât și reali. Într-un aspect sunt tipici pentru toată omenirea, și Legământul Legii lor, de ascultare și viață, a fost tipic pentru Noul Legământ care va fi stabilit cu lumea în timpul vârstei Milenare și al vârstelor viitoare.

Sângele ispășirii sub legământul lor tipic, și preoțimea care-l aplica acelei națiuni, a tipificat sângele Noului Legământ și Preoțimea Regală care, în timpul Mileniului, va aplica curățirile și binecuvântările lui întregii lumi. Astfel, preoțimea lor a tipificat pe Cristosul, iar acea națiune a tipificat pe toți aceia pentru care s-a făcut sacrificiul real, și pentru care vor veni binecuvântările reale: „fiecare om”, „întreaga lume”.

Apoi să ne amintim că deși binecuvântările viitoare, ca și cele trecute, vor fi întâi pentru evrei și apoi pentru neamuri, va fi numai o chestiune de timp faptul că evreii vor avea întâietate la favoarea divină; și am arătat că aceasta va fi o urmare naturală a pregătirii lor sub Lege, care la timpul convenit își va servi scopul de a-i aduce la Cristos. Deși la prima venire a adus numai o rămășiță din ei, la a doua venire îi va aduce ca popor, și vor fi ca popor un prim rod printre neamuri. În cele din urmă

toate binecuvântările promise lui Israel, în afara celor aparținătoare claselor alese, își vor avea nu numai împlinirea reală în acest popor, dar și împlinirea lor antitipică în toate familiile pământului. Sub acel guvern, „Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui: slavă, cinste și pace va veni peste oricine face binele, întâi peste iudeu, apoi peste grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. Romani 2:6, 10, 11.

Apostolul Pavel ne atrage atenția în mod special asupra siguranței făgăduințelor lui Dumnezeu către Israel în viitor, și arată ce favoruri au pierdut prin necredință și ce favoruri sunt încă sigure. El spune că datorită mândriei, împietririi inimii și necredinței, Israel ca popor *n-a obținut* ceea ce a căutat — locul principal în favoarea și serviciul divin. Referința lui Pavel aici nu este la toate generațiile lui Israel, de la Avraam încoace, ci la acele generații care au trăit pe timpul primei veniri; și cuvintele lui s-ar aplica la toate generațiile care au trăit în timpul vârstei Evanghelice, vârstă în care a fost oferită favoarea principală: înalta chemare la natură divină și la moștenire împreună cu Isus. Israel ca popor *n-a recunoscut* și *n-a ținut* la această favoare. Și, deși Dumnezeu a cercetat neamurile și a chemat pe mulți dintre ei prin Evanghelie, ei, ca Israel trupesc, nu vor obține premiul ceresc. Totuși, o clasă, o rămășiță, o turmă mică dintre toți cei chemați, dau atenție chemării, și prin ascultare și sacrificiu de sine, își fac chemarea și alegerea sigură. Astfel, ceea ce *n-a obținut* Israel ca popor, și ceea ce nici Biserica creștină nominală nu obține, i se dă clasei alese sau selecționate, credincioșii — „corpul lui Cristos” — aleșii (după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu) prin sfințirea duhului și credința adevărului. 2 Tesaloniceni 2:13; 1 Petru 1:2.

Dar, deși prin respingerea lui Mesia Israel a pierdut toată această favoare specială, totuși Pavel arată că aceasta nu i-a dovedit cu totul îndepărtăți din favoare, deoarece ei aveau încă

același privilegiu de a fi altoiți în Cristos și în favorurile spirituale de care se bucura restul omenirii, dacă, în timpul când se făcea chemarea, ei acceptau acest lucru în credință; deoarece, argumentează Pavel, Dumnezeu poate tot atât de bine să-i altoiască iarăși precum altoiește ramurile sălbatice, și este tot atât de dispus, dacă nu continuă în necredință. Romani 11:23, 24.

Mai mult, Pavel argumentează că deși Israel a pierdut binecuvântarea principală „pe care o căuta”, locul principal în împărăția lui Dumnezeu, totuși încă rămâne ca mari făgăduințe să se împlinească pentru acest popor; deoarece, raționează el, darurile lui Dumnezeu, chemările, legămintele și făgăduințele nu vor fi retrase neîmplinite. Dumnezeu știa sfârșitul de la început, El știa că Israel va respinge pe Mesia; și având această cunoștință, făgăduințele Lui fără echivoc pentru ei ne dau asigurarea că Israel va fi folosit încă de Domnul în serviciu, ca mijlocul Lui în binecuvântarea lumii, deși „Israel n-a căpătat ce căuta” — favoarea principală. Apoi Pavel continuă să arate că făgăduințele prin legământ făcute de Dumnezeu lui Israel erau de așa natură încât să lase deschis și nedefinit faptul că ei ca popor vor fi sămânța cerească ori pământească — dacă vor moșteni și vor împlini slujba mai înaltă ori mai joasă menționată în făgăduințe. Dumnezeu a ținut în secret favoarea spirituală mai înaltă până la timpul cuvenit, și făgăduințele făcute lor menționau numai favoarea pământească, deși El i-a favorizat oferindu-le întâi și favorurile spirituale, și astfel le-a oferit mai mult decât le promisese vreodată. Într-un cuvânt, făgăduințele cerești erau ascunse în cele pământești. Aceste făgăduințe, spune Pavel, nu pot da greș, iar oferirea întâi a favorii ascunse și respingerea oarbă a ei de către Israel, în nici un fel nu dezmințe sau nu anulează cealaltă trăsătură a făgăduinței. Deci el declară că deși Israel ca națiune este respins din favoare în timpul când atât dintre evrei cât și dintre

neamuri se alege Mireasa lui Cristos, totuși va veni timpul când, Salvatorul (Cristos, Cap și corp) fiind complet, favoarea divină se va întoarce la Israelul trupesc și gloriosul Salvator va îndepărta nelegiuirea de la Iacov*, și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit (restabilit în favoare), după cum este scris prin profet. Cuvintele apostolului sunt:

„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: împietrire într-o măsură s-a întâmplat lui Israel (Diaglott, B. Wilson — n. e.) *până* va intra plinătatea neamurilor (până când numărul deplin ales dintre neamuri este completat). Și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Salvatorul (Cristos, Cap și corp) va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul Meu pentru ei, când le voi șterge păcatele». În ce privește EVANGHELIA, ei sunt vrăjmași, spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din cauza părinților lor. Căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare. După cum voi (neamurile) odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, iar acum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare, tot așa și ei n-au ascultat acum, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare (de la Biserica glorificată). Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți în neascultare, ca să aibă milă de toți (Compară Romani 5:17-19). O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu!” Romani 11:25-33.

MOȘTENITORI AI ÎMPĂRĂȚIEI

„Cine va putea să se suie la muntele (simbol al împărăției) Domnului? Cine va sta în locul (templul) Lui cel sfânt? Cel care are mâinile nevinovate și inima curată.” Psalm 24:3, 4.

Cetatea Ierusalim a fost zidită pe vârful unui munte, un vârf dublu, deoarece era separat de valea Tiropeon în două părți. Totuși era o singură cetate înconjurată de un zid, cu poduri care

* Israelul spiritual nu este numit niciodată Iacov.

legau cele două despărțituri. Pe unul din aceste vârfuri de munte a fost construit Templul. Aceasta s-ar putea înțelege că simbolizează unirea calităților regești și preoțești la biserica glorificată, sau cea unică Împărăție a lui Dumnezeu cu două faze ale ei: templul spiritual, nu de origine pământească, ci de o natură nouă, cerească sau spirituală (Evrei 9:11), separată și totuși unită cu faza pământească.

David pare că se referă la cele două locuri. Oricum era o onoare să fii din cetate, și încă o mai mare onoare să urci la templul sfânt, în teritoriul sacru unde numai preoților le era permis să intre. Și David arată că puritatea vieții și onestitatea inimii sunt necesare oricui vrea să ajungă la vreuna dintre onoruri. Cei care vor să fie din preoțimea regală sunt îndemnați la curățenie, întocmai cum Marele Preot al mărturisirii noastre este curat, dacă vreau să fie socotiți vrednici de moștenire împreună cu El. Iar cel ce are această speranță în El se curățește pe sine, întocmai cum El este curat. După cum deja s-a arătat, aceasta este o curățenie a *intenției*, socotită nouă ca o curățenie absolută sau reală, curățenia lui Cristos acordată nouă, care ne completează deficiența inevitabilă și compensează slăbiciunile noastre inevitabile, în timp ce umblăm *după* spirit, nu *după* trup.

Dar să nu se uite că puritatea, sinceritatea și întreaga consacrare față de Dumnezeu sunt esențiale pentru toți aceia care vreau să intre în Împărăția lui Dumnezeu, în oricare din faze. Așa a fost cu acei vrednici din vechime care vor moșteni faza pământească a împărăției sub Cristos. Ei au iubit dreptatea și au urât nelegiuirea, și erau adânc întristați și aveau remușcări atunci când erau surprinși într-o greșală, ori împiedicați de o slăbiciune sau ispită. Tot așa a fost și cu credincioșii vârstei Evanghelice, și așa va fi cu toți în vârsta Milenară, când spiritul lui Dumnezeu, spiritul adevărului, va fi turnat peste toată carnea. Învingătorii acelei vârste de asemenea vor trebui să se

străduiască pentru puritatea inimii și a vieții, dacă vor vrea să aibă dreptul sub aranjamentul lui Dumnezeu să intre în cetate — împărăția pregătită pentru ei de la întemeierea lumii — stăpânirea originară restabilită.

DOMNIA DE FIER

Mulți presupun greșit că atunci când Împărăția Milenară a lui Cristos va fi inaugurată fiecare va fi mulțumit de conducerea ei. Dar nu este așa. Reglementările ei vor fi cu mult mai exigente decât ale oricărui alt guvern anterior, și libertățile oamenilor vor fi restrânse la un grad într-adevăr supărător pentru mulți care vociferează acum pentru creșterea libertății. Libertatea de a induce în eroare, de a denatura, de a câștiga necinstit și a înșela pe alții, va fi complet oprită. Libertatea de a folosi abuziv mâncare sau băutură pentru sine sau pentru alții, sau de a corupe în vreun fel bunele moravuri, va fi complet negată pentru toți. Libertatea sau permisiunea de a face vreun fel de rău nu va fi acordată nimănui. Singura libertate acordată cuiva va fi adevărata și glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu — libertatea de a face bine pentru sine și pentru alții în oricare mod, dar nu va fi permis nici un rău și nici o nimicire în toată acea Împărăție sfântă (Isaia 11:9; Romani 8:21). Prin urmare, acea domnie va fi simțită de mulți ca severă, stricând toate obiceiurile și datinile anterioare, precum și instituțiile prezente fondate pe aceste obiceiuri și idei false de libertate. Datorită fermității și vigoriei ei, este numită simbolic domnia de fier — „El le va păstori cu un toiag de fier” (compară Apocalips 2:26, 27; Psalm 2:8-12 și 49:14). Astfel va fi împlinită declarația: „Voi face din judecată o linie și din dreptate un fir cu plumb; și grindina (judecata dreaptă) va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele (adevărul) vor îneca adăpostul ascuns”, și orice lucru ascuns va fi descoperit. Isaia 28:17; Matei 10:26.

Mulți se vor revolta împotriva acelei domnii perfecte și echitabile, pentru că au fost obișnuiți în trecut, sub domnia

prînzului prezent, să stăpânească peste semenii lor muritori și să trăiască în întregime pe seama altora, fără să facă un serviciu compensator. Și multe și severe vor fi loviturile pe care le va cere și le va primi, în mod *natural*, sub acea domnie, o viață prezentă de îngăduință și de mulțumire de sine, până când unii ca aceștia vor învăța lecțiile acelei împărății: echitatea, justiția, dreptatea (Psalm 89:32; Luca 12:47, 48). Lecția despre acest subiect vine întâi pentru generația în viață, și acum este aproape. Iacov 5.

Dar, binecuvântat gând! Când Prințul Vieții va pune în aplicare legile dreptății și echității cu o domnie de fier, masele omenirii vor învăța că „Dreptatea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor”. Ei vor învăța că planul și legile lui Dumnezeu sunt în sfârșit cele mai bune pentru toți cei implicați, și în cele din urmă vor învăța să *iubească* dreptatea și să urască nelegiuirea (Psalm 45:7; Evrei 1:9). Toți cei care sub acea domnie n-au învățat să iubească ce este drept, vor fi socotiți nevrednici de viață veșnică și vor fi înlăturați dintre oameni. Fapte 3:23; Apocalips 20:9; Psalm 11:5-7.

ÎMPĂRĂȚIA VEȘNICĂ

„Domnul va fi împărat peste tot pământul, în ziua aceea” (Zaharia 14:9). Împărăția pe care Iehova o va stabili în mâinile lui Cristos în timpul Mileniului va fi împărăția lui Iehova, dar va fi sub controlul direct al lui Cristos ca locțiitor al Său, mult în aceeași manieră în care a procedat guvernul Statelor Unite cu statele din sud după Revoltă. Statelor din sud nu le-a fost permis pentru un timp să se guverneze prin alegerea propriilor funcționari, ca nu cumva să nu se conformeze legilor constituționale ale Uniunii, ci au fost plasați în control guvernatori cu putere de acțiune deplină, cu scopul de a reconstrui acele guverne de stat și a le readuce în deplină armonie cu guvernul central. Astfel, domnia specială a lui Cristos peste afacerile pământului este pentru un timp limitat și

pentru un anumit scop, și se va termina cu împlinirea aceluși scop. Omul, prin răzvrătire, și-a pierdut drepturile date de Dumnezeu — autoguvernarea în armonie cu legile lui Iehova, printre altele. Dumnezeu, prin Cristos, răscumpără toate acele drepturi, și asigură pentru om dreptul nu numai de a se întoarce personal la starea dinainte, ci și de a se întoarce la funcția dinainte, de rege al pământului. Dar aducerea omului înapoi, așa cum intenționează Dumnezeu, în modul cel mai potrivit de a imprima lecția experienței prezente, și anume, cerându-i să facă efort pentru propria lui restabilire, va cere un guvern tare, perfect. Și această onoare de completare a restabilirii omului este acordată lui Cristos, care a murit pentru a-Și asigura dreptul la ea, și „Trebuie ca El să împărătească *până* va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale” — până când nu va exista nici unul care să nu-L recunoască, să nu-L onoreze și să nu I se supună. Atunci, fiindu-I împlinită misiunea legată de reconstrucția sau restabilirea omenirii, El va preda împărăția lui Dumnezeu, însuși Tatălui, și omenirea va avea de-a face direct, ca și la început, cu Iehova — mijlocirea omului Isus Cristos împlinind deplin și complet marea operă de reconciliere. 1 Corinteni 15:25-28.

Împărăția, când va fi predată Tatălui, va rămâne Împărăția lui Dumnezeu, și legile vor fi întotdeauna aceleași. Toată omenirea, atunci perfect restabilită, va fi în stare să dea ascultare perfectă, atât în literă cât și în spirit, în timp ce acum, spiritul de ascultare sau străduința de a respecta legea lui Dumnezeu este tot de ceea ce sunt capabili oamenii. Litera deplină a acestei legi perfecte i-ar condamna imediat la moarte (2 Corinteni 3:6). Acceptarea noastră acum este numai prin răscumpărarea lui Cristos.

Până a fi în realitate perfect, „Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10:31). Acum, și până vor fi în realitate perfecți, nimeni n-ar putea sta în fața

legii justiției riguroase; cu toții au nevoie de mila dată liber sub meritul și sacrificiul lui Cristos. Dar când Cristos va preda Tatălui împărăția, El îi va prezenta în fața Lui *desăvârșiți*, corespunzători și în stare să se bucure de binecuvântarea veșnică sub legea perfectă a lui Iehova. Toată frica va fi trecut atunci, și Iehova va fi în perfectă armonie cu creaturile Sale restabilite, ca și la început.

Când, la sfârșitul vârstei Milenare, Cristos va preda Tatălui stăpânirea pământului, El o va face predând-o omenirii ca reprezentanți ai Tatălui, care de la început au fost desemnați să aibă această onoare (1 Corinteni 15:24; Matei 25:34). Astfel Împărăția lui Dumnezeu durează veșnic. Și astfel citim în cuvintele Domnului nostru: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui (celor care în timpul domniei Milenare vor fi ajuns la poziția de favoare, prin armonie și supunere): «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu (voi, pe care Tatăl Meu intenționează să vă binecuvânteze astfel), de moșteniți împărăția CARE V-A fost pregătită de la întemeierea lumii»”.

Această împărăție și onoare pregătită pentru om nu trebuie să fie confundată cu acea împărăție și onoare încă mai înaltă, pregătită pentru Cristosul, „pe care Dumnezeu a hotărât-o *mai dinainte spre slava noastră*” (1 Corinteni 2:7), și pentru care am fost aleși în Cristos *înainte* de întemeierea lumii. Și, deși intervenția *specială* și domnia lui Cristos peste pământ se va încheia, cum s-a arătat mai înainte, nu trebuie să tragem concluzia că gloria, stăpânirea și puterea lui Cristos vor înceta atunci. Nu, Cristos este pentru veșnicie asociat cu toată gloria și puterea divină, la dreapta favorii lui Iehova; iar Mireasa și comoștenitorii Lui vor împărtăși veșnic gloria Lui crescândă. Despre ce lucrări minunate așteaptă în alte lumi puterea acestui agent mult înălțat al lui Iehova nu vrem să facem aici alte presupuneri, decât că vrem să sugerăm infinitatea și activitatea puterii divine, și nemărginirea universului.

Așadar, pe oricare fază a împărăției ni se centrează interesul, ea este cu adevărat „dorința tuturor popoarelor”, deoarece sub ea toți vor fi binecuvântați. Deci, toți să dorească serios acel timp; și toți să se roage „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. De aceea, toată creația geme și așteaptă în ignoranță de multă vreme — așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu, împărăția care va zdrobi răul și va binecuvânta și vindeca toate popoarele. Romani 8:19; 16:20.

STUDIUL 15

ZIUA LUI IEHOVA

„ZIUA LUI IEHOVA”, „ZIUA RĂZBUNĂRII”, „ZIUA MÂNIEI” — UN TIMP DE MARE STRĂMTORARE — CAUZA EI — MĂRTURIA BIBLIEI CU PRIVIRE LA EA — FOCUL ȘI FURTUNA EI, CLĂTINAREA ȘI TOPIREA EI, PREZENTATE CA FIIND SIMBOLICE — MĂRTURIA LUI DAVID — MĂRTURIA REVELATORULUI — SITUAȚIA PREZENTĂ ȘI PERSPECTIVA DE VIITOR, AȘA CUM SUNT VĂZUTE DE PĂRȚILE OPUSE, CAPITALIȘTII ȘI SALARIAȚII — UN REMEDIU CARE NU VA REUȘI — VĂLUL RIDICAT ȘI LUMINA ADMISĂ TOCMAI LA TIMPUL POTRIVIT — DOVADA LA ACEASTA — CONDIȚIA SFINȚILOR ÎN TIMPUL STRĂMTORĂRII ȘI ATITUDINEA LOR CU VENITĂ FAȚĂ DE EA

„Ziua lui Iehova” este denumirea acelei perioade de timp în care împărăția lui Dumnezeu, sub Cristos, se „stabilește” treptat pe pământ, în timp ce împărățiile acestei lumi trec, iar puterea și influența lui Satan asupra oamenilor se leagă. Ea este descrisă peste tot ca o zi întunecoasă de strămtorare intensă, necaz și dezorientare pentru omenire. Și nu este de mirare că o revoluție de asemenea proporții și necesitând așa mari schimbări va cauza strămtorare. Revoluții mici au cauzat strămtorare în fiecare vârstă; și aceasta, cu atât de mult mai mare decât oricare altă revoluție anterioară, va fi un timp de strămtorare cum n-a fost de când sunt popoare — nu, și nici nu va mai fi. Daniel 12:1; Matei 24:21, 22.

Este numită „Ziua lui Iehova” pentru că, deși Cristos, cu titlu și putere regală, va fi prezent ca reprezentantul lui Iehova, preluând grija tuturor afacerilor în timpul acestei zile de strămtorare, El va fi mai mult ca General al lui Iehova.

supunând toate lucrurile, decât ca Prinț al Păcii, binecuvântând pe toți. Între timp, pe măsură ce ideile și sistemele false și imperfecte vor cădea, stindardul noului Rege se va ridica, și în cele din urmă El va fi recunoscut și acceptat de toți ca Rege al regilor. Astfel este prezentată de profeți lucrarea lui Iehova de *stabilire* a stăpânirii lui Cristos: „Îți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire” (Psalm 2:8). „În zilele acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție” (Daniel 2:44). Cel Bătrân de Zile S-a așezat, și Unul ca un Fiu al Omului a înaintat spre El și *I S-a dat* stăpânire, și toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta (Daniel 7:9, 13, 14, 22, 27). La acestea se adaugă declarația lui Pavel că, atunci când Cristos va realiza obiectivul domniei Sale, „atunci chiar și Fiul Se va supune Celui (Tatălui) care I-A SUPUS TOATE”. 1 Corinteni 15:28.

Această perioadă este numită „Ziua răzbunării Dumnezeului nostru” și o „Zi de mânie” (Isaia 61:2; 63:1-4; Psalm 110:5). Și totuși, mîntea care prinde numai ideea de mânie, sau presupune răutate divină, greșește grav. Dumnezeu a stabilit anumite legi, cu care El lucrează în armonie, iar cei care din vreo cauză vin în conflict cu acestea culeg pedeapsa sau mânia propriei lor căi. Sfatul lui Dumnezeu a fost, cu excepția unor puțini, continuu respins de omenire; și, după cum am arătat, El le-a permis să-și aibă propriul drum și să-L scoată din inimi pe El și sfaturile Lui (Romani 1:28). Atunci El Și-a limitat grija specială la Avraam și la sămânța lui, care au declarat că doresc drumul și serviciul Lui. Împietrirea inimii lor ca popor, și nesinceritatea inimii lor față de Dumnezeu, nu numai că în mod natural i-a împiedicat să primească pe Mesia, dar tot atât de natural i-a pregătit și i-a dus la strămătorarea care a sfârșit existența lor națională.

Și astfel, lumina purtată în lume în timpul vârstei Evanghelice de către adevărata Biserică a lui Cristos (clasa ale căror nume sunt scrise în ceruri), a dus în lumea civilizată mărturia despre diferența între drept și nedrept, bine și rău, și

despre un timp viitor în care unul va fi răsplătit, iar altul pedepsit (Ioan 16:8-11; Fapte 24:25). Aceasta ar fi avut o mare influență asupra oamenilor, dacă ar fi dat atenție instrucțiunii Domnului, dar, voit ca întotdeauna, ei au profitat puțin de sfatul Scripturilor, și ca urmare a neglijenței va veni strâmtorarea Zilei Domnului. Din nou, se poate spune că aceasta este mânia lui Dumnezeu în măsura în care vine prin nesocotirea sfaturilor Sale și ca răsplată a nedreptății. Cu toate acestea, văzută în altă lumină, strâmtorarea care vine peste lume este rezultatul natural sau legitim al păcatului, ceea ce Dumnezeu a prevăzut, și dacă sfaturile Sale erau urmate ele i-ar fi protejat de ea.

În timp ce mesajul lui Dumnezeu către Biserică a fost „Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie” (Romani 12:1), mesajul Lui către lume a fost „Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și urmărește-o” (Psalm 34:13, 14). Puțini au dat atenție acestui mesaj. Numai o turmă mică a jertfit, iar cât despre lume, deși și-a afișat deviza „cinstea este cea mai bună politică”, în general a neglijat s-o practice. Ea a dat atenție mai degrabă vocii avariției: Ia tot ce poți din bogățiile, onoarea și puterea acestei lumi, nu contează care este metoda prin care le obții, și nu contează cine pierde prin câștigul tău. Într-un cuvânt, strâmtorarea acestei Zile a Domnului n-ar veni, n-ar putea veni, dacă principiile legii lui Dumnezeu ar fi respectate în oarecare grad apreciabil. Această lege rezumată pe scurt este: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși (Matei 22:37-39). Fiindcă mintea degradată sau trupească este opusă acestei legi a lui Dumnezeu și nu supusă, va veni strâmtorarea ca urmare firească, precum recoltatul după semănat.

Mintea degradată sau trupească, atât de departe de a-și iubi aproapele ca pe sine, întotdeauna a fost egoistă și lăcomă, adesea ducând chiar la violență și crimă pentru a-și însuși lucrurile posedate de alții. Oricum s-ar exercita, principiul egoist este întotdeauna același dacă nu este stăpânit de

circumstanțe de naștere, educație și mediu. A fost același în fiecare vârstă a lumii, și va fi până când, prin *forța* domniei de fier a lui Mesia, nu tăria, nici lăcomia, ci iubirea va hotărî și va *impune* ce este DREPT, până când toți vor avea posibilitatea să învețe beneficiile superioare ale domniei dreptății și iubirii, în comparație cu cele ale egoismului și tăriei; până când, sub influența luminii soarelui adevărului și dreptății, inima de piatră, egoistă a omului, va deveni iarăși ca și atunci când Dumnezeu a spus despre ea: „foarte bună“ — o inimă de carne. Ezechiel 36:26.

Privind înapoi, putem vedea fără dificultate cum s-a petrecut schimbarea de la iubirea și blândețea asemenea lui Dumnezeu, la egoismul dur. Imediat ce omul prin neascultare a pierdut favoarea divină și a fost exilat din căminul său, Edenul, unde fiecare nevoie îi fusese cu mărinimie satisfăcută, acesta a întâlnit circumstanțe care tindeau să promoveze egoismul. Când au plecat și au început bătaia vieții, căutând să-și prelungească existența până la limita maximă, părinții noștri condamnați au fost întâmpinați cu spini, măracini, pălămidă și pământ steril; și lupta cu acestea a produs, ceea ce Domnul declarase, osteneală și sudoarea feței. Treptat, calitățile mintale și morale au început să se micșoreze din lipsă de exercițiu, în timp ce caracteristicile inferioare, prin exercițiu constant, au reținut o sferă mai largă. Întreținerea a devenit scopul și interesul principal al vieții; și costul ei în muncă a devenit standardul după care s-au estimat toate celelalte interese, iar Mamon a devenit stăpânul oamenilor. Ne putem mira că în asemenea circumstanțe omenirea a devenit egoistă, lăcomă și hrăpărească, fiecare străduindu-se după cât mai mult, întâi din necesitate, iar apoi pentru onorurile și bogățiile acordate de Mamon? Aceasta nu este decât tendința naturală de care Satan a profitat mult.

În timpul vârstelor trecute, sub diferite influențe (printre altele ignoranța, prejudecățile de rasă și mândria națională), marea bogăție a lumii a fost în general în mâinile celor puțini — conducătorii — cărora masele le-au dat ascultare servilă, ca unor reprezentanți naționali ai lor, de a căror bogăție simțeau mândrie și interes, reprezentativ ca de a lor proprie. Dar pe măsură ce s-a apropiat timpul în care Iehova a planificat să binecuvânteze lumea printr-o restabilire prin Mesia, El a început să ridice vâlul ignoranței și superstiției, prin înlesnirile și invențiile moderne; și cu acestea a venit ridicarea generală a poporului și scăderea puterii stăpânitorilor pământești. Bogăția lumii nu mai este în mâinile regilor ei, ci în principal printre popor.

Deși bogăția aduce multe rele, ea aduce și unele binecuvântări: cei bogați primesc o educație mai bună — dar astfel ei sunt ridicați intelectual deasupra celor mai săraci și devin mai mult sau mai puțin asociați cu regalitatea. Deci există o aristocrație care are atât bani cât și educație ca s-o susțină și s-o ajute în lupta ei avară de a lua tot ce poate și de a se menține cu orice preț în primele rânduri.

Dar pe măsură ce informația se răspândește, pe măsură ce poporul profită de înlesnirile educaționale atât de abundente acum, acesta începe să *gândească* pentru sine; și cu autoaprecierea și egoismul din ei, conduși de *puțină* învățătură — uneori un lucru periculos — își închipuie că văd căi și mijloace prin care interesele și situația tuturor oamenilor, și în special ale lor proprii, pot fi promovate pe socoteala celor mai puțini la număr în ale căror mâini este acum bogăția. Fără îndoială, mulți dintre aceștia în mod cinstit cred că interesele contradictorii ale închinătorilor lui Mamon (ei înșiși de o parte, iar cei bogați de cealaltă) ar putea fi ușor și corect reglate; și fără îndoială simt că dacă ar fi bogați ei ar fi foarte binevoitori

și foarte dispuși să-și iubească aproapele ca pe sine. Dar evident ei se înșală; deoarece în starea lor prezintă numai puțini manifestă într-adevăr un astfel de spirit, iar cel care n-ar fi credincios în folosirea a puțin din bunurile acestei lumi n-ar fi credincios nici dacă ar avea mai mari bogății. De fapt, împrejurările dovedesc aceasta; deoarece unii din cei cu inima cea mai împietrită și mai egoistă dintre cei bogați sunt aceia care s-au ridicat pe neașteptate din rândurile de jos ale societății.

Dimpotrivă, deși în nici un caz noi nu scuizăm, ci mustărăm invidia și egoismul hrăpăreț la toate clasele, nu este decât potrivit să remarcăm că pregătirea făcută pentru cei bolnavi, neajutorați și săraci, prin aziluri, spitale, cămine pentru săraci, biblioteci publice, școli și diferite alte inițiative pentru binele și confortul maselor mai curând decât pentru al celor bogați, sunt menținute în principal prin taxe și donații de la cei bogați. Aceste instituții aproape întotdeauna își datoresc existența celor milostivi și binevoitori dintre bogați, și sunt chestiuni pe care clasele mai sărace n-au nici timpul, și în general nici educația și interesul necesar pentru a le pune în acțiune cu succes.

Cu toate acestea, astăzi se vede o opoziție crescândă între clasa bogată și clasa muncitoare — o amărăciune crescândă din partea muncii, și un simțământ crescând printre cei bogați că nimic în afară de brațul tare al legii nu va proteja ceea ce ei cred că sunt *drepturile lor*. Prin urmare, cei bogați sunt atrași mai aproape de guverne; iar masele de salariați, începând a gândi că legile și guvernele au fost menite să ajute pe cei bogați și să reprime pe cei săraci, sunt atrase spre comunism și anarhie, gândind că interesele lor ar fi mai bine servite prin acestea, dar nedându-și seama că cel mai rău și cel mai scump guvern este cu mult mai bun decât lipsa totală de guvern.

Multe Scripturi arată clar că acesta va fi caracterul strâmtorării în care sistemele civile, sociale și religioase prezente vor trece; și astfel va fi urmarea creșterii cunoștinței și libertății, din cauza imperfecțiunii mintale, morale și fizice a omului. La aceste Scripturi se va face referire la timpul potrivit; aici însă putem atrage atenția numai asupra câtorva din ele, informând între timp pe cititorii noștri că în multe din profețiile Vechiului Testament, în care Egiptul, Babilonul și Israelul figurează atât de mult, nu numai că s-a intenționat o împlinire literală, dar și o a doua, încă mai largă. Astfel, de exemplu, prezicerile referitoare la căderea Babilonului etc., ar trebui să fie considerate peste măsură de extravagante dacă n-am recunoaște atât un Babilon simbolic și antitipic, cât și unul literal. Cartea Apocalipsei conține preziceri înregistrate mult timp după ce Babilonul literal era în ruine, și deci, evident, aplicabile numai la Babilonul simbolic; totuși, asemănarea mare a cuvintelor profețiilor, aparent adresate direct Babilonului literal, sunt indicate astfel că într-un sens special aparțin Babilonului simbolic. În această împlinire mai largă, Egiptul reprezintă lumea, Babilonul reprezintă Biserica nominală numită creștinătate, în timp ce, așa cum deja s-a arătat, Israelul adesea reprezintă întreaga lume, așa cum va fi în starea ei îndreptățită — glorioasă ei Preoțime Regală, leviții ei sfinți și poporul ei credincios și închinător, îndreptățit prin jertfa de Ispășire și adus în starea de reconciliere cu Dumnezeu. Lui Israel îi sunt promise binecuvântările, Egiptului plăgile, și puternicului Babilon o uimitoare, completă și veșnică răsturnare, „ca o mare piatră de moară aruncată în mare” (Apocalips 18:21), ca să nu mai fie niciodată restabilit, ci să fie ținut în oprobriu veșnic.

Apostolul Iacov scoate în relief această zi de strâmtorare, și vorbește despre ea ca fiind rezultatul diferențelor între capital

și muncă. El spune: „Ascultați acum, voi bogaților! Plângeți și strigați din cauza nenorocirilor care vin peste voi! Bogațiile voastre au putrezit (și-au pierdut valoarea) și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănânce carnea. V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o (ca s-o adunați) pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor”. (Iacov 5:1-4). El adaugă că aceia care intră în strâmtorare au fost obișnuiți cu luxul, obținut în mare măsură pe socoteala altora, printre care erau unii dintre cei drepti, și pentru că ei nu s-au împotrivit, însăși viața le-a fost zdrobită. Apostolul îndeamnă pe „frați” să suporte cu răbdare oricare le-ar fi partea, privind înainte și așteptând eliberarea prin Domnul. Chiar această stare de lucruri se poate vedea acum apropiindu-se; și în lume, printre cei treji, „oamenii își dau sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care vor fi pe pământ”. Toți știu că tendința constantă a timpurilor noastre este spre plată mai mică pentru muncă, exceptând cazurile în care prețurile sunt menținute artificial sau sunt urcate prin combinații de muncă, greve etc.; și cu sentimentul prezent al maselor, toți pot vedea că nu este decât o problemă de timp până va fi atins cel mai scăzut punct care se poate suporta, și o revoltă sigur va urma. Aceasta va alarma capitalul, care va fi retras din afaceri și din ramurile productive și va fi adunat în seifuri și vistierii, ca să se autoconsume prin cheltuielile pentru păzirea lui în inactivitate, spre marea supărare a proprietarilor lui. Acest lucru la rândul lui cu siguranță va produce faliment, panică financiară și căderea afacerilor, fiindcă toate afacerile de importanță sunt conduse acum în mare măsură pe credit. Rezultatul natural al tuturor acestora va fi concedierea a zeci de mii de angajați a căror

pâine zilnică depinde de salariu, și umplerea lumii de vagabonzi și de persoane ale căror necesități vor sfida orice lege. Atunci va fi așa cum a descris profetul (Ezechiel 7:10-19), când cumpărătorul nu trebuie să se bucure și nici vânzătorul nu trebuie să se mâhnească; pentru că strâmtorarea va fi peste toată mulțimea și nu va exista nici o siguranță a proprietății. Atunci orice mână va fi slabă și neajutorată în a înlătura strâmtorarea. Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor va fi îndepărtat. Argintul și aurul lor nu va putea să-i scape în ziua mâniei Domnului.

Nu trebuie să se uite că deși ultimii patruzeci de ani de existență a lui Israel ca națiune au fost o zi de strâmtorare, o „zi de răzbușare” peste poporul acela, sfârșindu-se prin răsturnarea completă a națiunii lor, totuși, ziua lor de mânie n-a fost decât o umbră sau un tip al unei strâmtorări încă mai mari și mai extinse peste creștinătatea nominală, întocmai cum istoria lor trecută, ca popor în timpul vârstei lor de favoare, a fost tipică pentru vârsta Evanghelică, după cum se va arăta în concluzie ulterior. Toți vor vedea atunci de ce aceste profeții referitoare la ziua Domnului trebuie să fie, și sunt, adresate mai mult sau mai puțin direct Israelului și Ierusalimului, deși corespondența arată clar că toată omenirea este inclusă în împlinirea completă.

Să luăm o altă mărturie profetică (Țefania 1:7-9, 14-18). „Căci Domnul a pregătit jertfa, și-a sfințit oaspeții. (Compară Apocalips 19:17). În ziua jertfei Domnului, voi pedepsi pe prinții și pe fiii împăratului și pe toți cei care poartă haine străine. În ziua aceea voi pedepsi și pe toți (jefuitorii) cei care sar peste prag, pe cei care umplu cu violență și cu înșelăciune casa stăpânului lor.” (Aceasta arată nu numai că în acest timp de strâmtorare va fi o mare răsturnare a bogăției și puterii, dar și că aceia care în acel timp vor fi instrumentele cerului pentru zdrobirea sistemelor prezente, vor fi pedepsiți pentru conduita

lor la fel de nejustă și nedreaptă; pentru că strâmtorarea va cuprinde toate clasele și va aduce necaz peste toată mulțimea.)

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare! Glăsul zilei Domnului: omul viteaz va scoate strigăte pline de amărăciune. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și suferință, o zi de ruină și de nimicire, o zi de întuneric și de negură (nesiguranță și prevestiri rele, precum și necazul prezent), o zi de nori (strâmtorare) și de întunecime, o zi în care va răsună cornul (a șaptea trâmbiță simbolică, ce sună de-a lungul acestei zile de strâmtorare — numită și trâmbița lui Dumnezeu, pentru că este legată de *evenimentele* acestei zile a Domnului) și strigătele de război împotriva cetăților întărite și a turnurilor înalte (acuzatii zgomotoase și contradictorii împotriva guvernelor puternice și bine apărate) Atunci voi pune pe oameni la strâmtoare și vor bâjbâi ca niște orbi (bâjbâind în nesiguranță, neștiind ce cale să urmeze), pentru că au păcătuțit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful și carnea ca gunoiul. Nici argintul și nici aurul lor nu va putea să-i scape în ziua mîniei Domnului (deși înainte bogăția le-a putut da comoditate și tot luxul), ci toată țara va fi mistuită de FOCUL *geloziei* Lui, căci va nimici deodată pe toți (cei bogați) locuitorii țării”. Această nimicire va distruge pe mulți din cei bogați, în sensul că vor înceta să mai fie bogați, deși, fără îndoială, va însemna și pierderea multor vieți din toate clasele.

Nu vom încerca să urmărim pe profeți din diferite puncte de vedere în detaliile lor despre strâmtorarea din acea zi, dar vom urmări pe scurt gândul sugerat la urmă de către profetul de mai sus, și anume, *mistuirea* întregului pământ cu FOCUL *geloziei* lui Dumnezeu. Acest profet se referă din nou la același foc etc. (Țefania 3:8, 9), spunând: „Așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă, căci am

hotărât să strâng popoarele, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs indignarea peste ele (peste împărății), toată aprinderea mâniei Mele. (Strângerea popoarelor tuturor națiunilor în interes comun în opoziție cu guvernele prezente este în creștere; și rezultatul va fi o unire a împărățiilor pentru siguranță comună, așa încât strâmtorarea va fi peste toate împărățiile, și toate vor cădea.) Căci tot pământul va fi mistuit de *focul* geloziei Mele. Atunci (*atunci*, după această nimicire a împărățiilor, după această nimicire a ordinii sociale prezente în focul strâmtorării), voi da popoarelor buze curate (Cuvântul curat — necontaminat de tradiții omenești), ca toți să cheme numele Domnului, ca să-L slujească într-un gând”.

Acest foc al geloziei lui Dumnezeu este un simbol, și încă unul plin de forță, reprezentând intensitatea strâmtorării și nimicirea care va cuprinde întreg pământul. Că acesta nu este un foc literal, așa cum presupun unii, este evident din faptul că după el *oamenii* rămân și sunt binecuvântați. Că aceia care rămân nu sunt sfinți, cum ar sugera unii, este evident din faptul că atunci *se întorc* să servească pe Domnul, în timp ce sfinții sunt deja întorși (convertiți).*

De-a lungul Scripturilor, când se folosește simbolic, *‘pământul* reprezintă societatea; *munții* reprezintă împărățiile;

*Menționăm aceasta ca un contraargument la ceea ce susțin unii care privesc focul ca fiind literal, și care pretind că pământul literal se va topi etc. Aceștia, pentru a se potrivi cu teoria lor, pretind că „*oamenii*” menționați aici sunt sfinții, care, după ce pământul se va topi și se va răci, se vor întoarce pe pământ și vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul, și se vor bucura îndelung de lucrarea mâinilor lor. Ei consideră puținii ani din prezent ca un antrenament sau o pregătire pentru moștenire și uită că aceasta s-ar pierde complet în experiențele *atmosferice* din cei o mie sau mai bine de ani, de așteptare pentru ca pământul să se răcească — după teoria lor. Aceasta este o greșeală serioasă, și rezultă dintr-o interpretare

cerurile, puterile de control spiritual; *mările*, masele agitate, turbulente, nemulțumite ale omenirii. *Focul* reprezintă nimicirea a ceea ce se arde: neghină, zgură, pământ (organizare socială) sau orice ar fi. Și când în simbol se adaugă la *foc pucioasa*, ideea de nimicire se intensifică, deoarece nimic nu este mai ucigător pentru orice formă de viață, decât gazele de pucioasă.

Cu acest cuget în minte, dacă ne întoarcem la profeția simbolică a lui Petru despre Ziua mâniei, o găsim în perfect acord cu mărturia de mai sus a profeților. El spune: „Lumea de atunci a pierit tot prin apă, înecată de potop. (Nu pământul și cerurile fizice au încetat atunci, ci dispensația sau aranjamentul de lucruri care a existat înainte de potop s-a sfârșit.) Iar cerurile și pământul de acum (dispensația prezentă) sunt păzite și păstrate, prin Cuvântul Său (al autorității divine), pentru focul din ziua de judecată“. Faptul că apa a fost literală face pe unii să creadă că și focul trebuie să fie literal, dar în nici un caz nu aceasta înseamnă. Templul lui Dumnezeu a fost odată din pietre literale, dar aceasta nu exclude faptul că Biserica, templul adevărat, este clădit o clădire spirituală, un templu sfânt, nu din material pământesc. Corabia lui Noe a fost de asemenea literală, dar a reprezentat pe Cristos și puterea din El care va reumple și va reorganiza societatea.

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț (pe neobservate); în ziua aceea, cerurile (puterile prezente ale aerului, a căror căpetenie sau prinț este Satan) vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele aprinse de marea căldură se vor topi și pământul (organizarea socială), cu toate lucrările de pe el (mândrie, rang,

prea literală a ilustrațiilor, pildelor, simbolurilor și cuvintelor tainice ale Domnului nostru, ale apostolilor și ale profeților. Continuând aceeași eroare, aceștia pretind că după acest foc nu vor mai exista munți și mări, nereușind să vadă că toate acestea, ca și focul, sunt simboluri.

aristocrație, regalitate), vor fi arse. . . . cerurile aprinse vor fi distruse și elementele arzând cu căldură se vor topi. Dar noi, potrivit făgăduinței Lui, așteptăm ceruri noi (puterea cea nouă, spirituală — împărăția lui Cristos) și un pământ nou” (societatea pământească organizată pe bază nouă — pe baza iubirii și dreptății, mai curând decât pe a puterii și asupririi). 2 Petru 3:6, 7, 10-13.

Să nu se uite că unii dintre apostoli au fost și profeți — mai cu seamă Petru, Ioan și Pavel. Și în timp ce în calitate de apostoli au fost purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu pentru a expune declarațiile profeților precedenți în folosul Bisericii, ei au fost folosiți de Dumnezeu și ca profeți pentru a prezice lucruri viitoare, care, pe măsură ce ajung cuvenite a se împlini, devin hrană la timp potrivit pentru casa credinței, pentru a cărei distribuire, Dumnezeu, la timpul Său, ridică servi și prezentatori potriviți. (Vezi declarația Domnului nostru despre acest fapt în Matei 24:45, 46.) Apostolii ca profeți au fost mișcați să scrie lucruri pe care, nefiind *cuvinte* în ziua lor, numai imperfect au putut să le aprecieze, întocmai cum a fost cu profeții Vechiului Testament (1 Petru 1:12, 13), deși, ca și ei, cuvintele lor au fost în mod special îndrumate și conduse așa încât să aibă o adâncime a sensului despre care ei nu erau conștienți când le foloseau. În acest fel sigur, Biserica este întotdeauna îndrumată și hrănită de Dumnezeu Însuși, oricare ar fi purtătorii Lui de cuvânt sau canalele de comunicație. O înțelegere a acestui lucru trebuie să ducă la mai mare siguranță și încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate imperfecțiunile unora din purtătorii Lui de cuvânt.

Profetul Maleahi (4:1) vorbește despre Ziua Domnului în același simbol. El spune: „Căci iată, vine ziua care arde ca un cuptor! Toți cei *mândri* și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde . . . și nu le va lăsa nici rădăcină nici

ramură". Mândria, și orice altă cauză din care ar putea iarăși odrăsli aroganța și asuprirea, vor fi în întregime nimicite în marea strâmtorare din Ziua Domnului și prin disciplinările care vor urma în vârsta Milenară, dintre care ultima este descrisă în Apocalips 20:9.

Dar, deși mândria (păcătoasă și detestabilă în toate formele ei) va fi cu totul dezrădăcinată, și toți cei mândri și răi vor fi complet nimiciti, nu înseamnă că nu există nici o speranță de îndreptare pentru această clasă. Nu, mulțumim lui Dumnezeu: în timp ce acest foc al indignării drepte a lui Dumnezeu va arde, Judecătorul va acorda posibilitatea ca *unii să fie smulși din focul devorator* (Iuda 23); și numai aceia care vor refuza ajutorul vor pieri împreună cu mândria lor, pentru că au făcut-o ca parte a caracterului lor și refuză să se îndrepte.

Același profet dă acestei zile o altă descriere (Maleahi 3:1-3), în care iarăși, prin ilustrația focului, el arată cum *capiii Domnului* vor fi purificați, binecuvântați și aduși aproape de El prin *nimicirea* zgurii erorii: „Solul Legământului în care găsiți plăcere, iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare (în încercare) când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului . . . Și El se va așeza ca topitorul și ca purificatorul argintului; va curăți pe fiii lui Levi (tipici pentru credincioși, din care Preoțimea Regală este în frunte), îi va purifica așa cum se curăță aurul și argintul și vor aduce Domnului un dar de mâncare în dreptate”.

Pavel se referă la același foc și la același proces de rafinare care-i afectează pe credincioși în Ziua Domnului (1 Corinteni 3:12-15), și în așa manieră încât să nu rămână nici o îndoială că focul simbolic va *nimici* orice eroare, și astfel va efectua purificarea credinței. După ce declară că se referă numai la cei care-și construiesc credința pe singura temelie recunoscută,

opera de răscumpărare desăvârșită a lui Isus Cristos, el spune: „Iar dacă cineva clădește (caracterul) pe *această* temelie: aur, argint, pietre scumpe (adevăruri divine și caracter corespunzător, sau) lemn, fân, trestie (erori tradiționale și caracter instabil corespunzător), lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ZIUA o va face cunoscută, căci se va descoperi în FOC și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (2 Petru 1:5-11). Desigur, chiar și aceia cu cele mai multe prejudecăți vor recunoaște că focul care încearcă o lucrare spirituală nu este un foc literal; focul este un simbol potrivit pentru a reprezenta nimicirea completă a stărilor reprezentate aici prin lemn, fân și trestie. Focul nu va avea putere să nimicească structura de credință și caracter construită cu aur, argint și pietre prețioase de adevăr divin, și fondată pe stânca jertfei de răscumpărare a lui Cristos.

Apostolul arată aceasta spunând: „Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelie (pe Cristos) va rămâne, el va primi o *răsplată*. (Răsplata lui va fi proporțională cu credincioșia cu care a zidit, folosind adevărul în dezvoltarea caracterului adevărat — îmbrăcând toată armătura lui Dumnezeu.) Dacă lucrarea va fi arsă, el își va pierde răsplata (din cauza necredincioșiei). Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” — pârlit, ars, alarmat. Toți care construiesc pe temelia de stâncă a răscumpărării lui Cristos sunt siguri; nici unul care se încrede în dreptatea Lui ca acoperire, nu va fi vreodată rușinat. Dar cei care *cu voia* Îl resping pe El și lucrarea Lui, după ce au ajuns la o cunoștință clară, deplină despre acest lucru, vor fi supuși morții a doua. Evrei 6:4-8; 10:26-31.

Această strămtorare a Zilei Domnului este descrisă simbolic încă într-un mod. Apostolul arată (Evrei 12:26-29) că inaugurarea Legământului Legii la Sinai a fost tipul introducerii Noului Legământ pentru lume la deschiderea vârstei

Milenare sau a domniei împărăției lui Cristos. El spune că în tip vocea lui Dumnezeu a clătinat pământul literal, dar acum a promis spunând: „Voi mai clătina încă o dată (ultima) nu numai pământul, dar și cerul”. În legătură cu aceasta, apostolul explică spunând: „Cuvintele acestea, încă o dată, arată schimbarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute (false, născocite, neadevărate), pentru ca să rămână ce nu se clatină (numai lucrurile adevărate, drepte). Fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să-I aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică; fiindcă (după cum este scris) Dumnezeuul nostru este un foc mistuitor”. Astfel, vedem că acest apostol folosește o furtună pentru a simboliza strâmtorarea din această Zi a Domnului, la care el și alții fac referire în altă parte prin simbolul focului. Aici sunt menționate aceleași evenimente care sunt descrise prin simbolul focului, anume: măturarea tuturor falsităților, atât de la credincioși cât și de la lume — erori privind planul, caracterul și Cuvântul lui Dumnezeu, și, de asemenea, erori referitoare la afacerile sociale și civile din lume. Va fi într-adevăr bine pentru toți să scape de aceste lucruri născocite, care i-au venit omului în mare parte prin propriile dorințe degradate, ca și prin viclenia șireată a lui Satan, vrăjmașul viclean al dreptății; dar cu mare preț pentru toți cei implicați vor fi ele măturate. Va fi un foc grozav de fierbinte, o furtună îngrozitoare, o noapte întunecată de strâmtorare, care va preceda strălucirea glorioasă a acelei Împărății a Dreptății care nu poate fi niciodată clătinată, a acelei zile Milenare, în care Soarele Dreptății va străluci în splendoare și putere, binecuvântând și vindecând lumea bolnavă și în proces de moarte, dar răscumpărată. Compară Maleahi 4:2 și Matei 13:43.

David, profetul prin ai cărui Psalmi a binevoit Dumnezeu să prezică atât de mult referitor la Domnul nostru la prima Lui venire, dă unele descrieri vii ale acestei zile de strâmtorare prin

care va fi introdusă domnia Lui glorioasă, și folosește aceste diferite simboluri în descrierile lui — foc, furtună și întunecime — alternativ și putându-se înlocui unele cu altele. Astfel, de exemplu, el spune (Psalm 50:3): „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea; focul va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui”. În Psalmul 97:2-6: „Norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelie scaunului Său de domnie. Înaintea Lui merge focul și arde de jur împrejur pe vrăjmașii Lui. Fulgerele Lui luminează lumea; pământul a văzut și s-a cutremurat. Munții s-au topit ca ceara înaintea Domnului, înaintea Domnului întregului pământ. Cerurile (cele noi) vestesc (atunci) dreptatea Lui și toate popoarele văd măreția Lui”. Psalm 46:6: „Popoarele se frământă, împărățiile se clatină; dar glasul Lui răsună și pământul se topește de groază”. Iarăși (Psalm 110:2-6): „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi . . . Domnul de la dreapta Ta zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui. El face dreptate printre neamuri; totul este plin cu trupuri moarte. El zdrobește capete (conducători) pe toată întinderea țării”. Iarăși (Psalm 46:1-5): „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră . . . de aceea nu ne temem chiar dacă s-ar răsturna pământul (societatea) și s-ar zguduî munții (împărățiile) în inima mărilor (înghițite de masele turbulente), chiar dacă valurile mării ar urla și ar spumega (înfuriate) și s-ar ridica până acolo încât să se cutremure munții . . . Dumnezeu o ajută (pe Mireasa credincioasă, „turma mică”) la revărsatul zorilor”. În același Psalm, versetele 6-10, este redeclarat în alte simboluri același lucru: „Popoarele se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună și pământul (societatea) se topește de groază. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi”. Apoi, privind din afară rezultatele aceluși timp de strâmtorare, el adaugă: „Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ . . . Opriți-vă (o, oameni, de la căile voastre anterioare) și să știți

(ajungeți la cunoștința) că Eu sunt Dumnezeu; Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ”. „Pământul cel nou”, sau noua ordine și aranjament al societății, va înălța pe Dumnezeu și legea Lui, care va fi peste tot și controlând totul.

O altă mărturie, ca dovadă a faptului că Ziua Domnului va fi o zi mare de strâmtorare și nimicire a oricărui fel de rău, (totuși *nu* un timp de ardere literală a pământului), este dată în ultima profeție simbolică a Bibliei. Referindu-se la acest timp, când Domnul Își va lua marea putere să domnească, *furtuna* și *focul* sunt descrise astfel: „Și neamurile se umpluseră de mânie, dar a venit mânia Ta” (Apocalips 11:17, 18). Și iarăși: „Din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea; îi va păstori cu un toiag de fier; și va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic . . . Și am văzut fiara (simbolică) și pe împărații pământului și armatele lor adunate ca să facă război cu Cel care ședea călare pe cal și cu armata Lui. Și fiara a fost prinsă; și împreună cu ea era prorocul mincinos . . . Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă”. Apocalips 19:15, 19, 20.

Nu ne putem abate aici de la subiect pentru a examina aceste simboluri: „fiară”, „prophet mincinos”, „icoană”, „iaz de foc”, „cal” etc., etc. Pentru acest lucru cititorul este îndrumat la un volum următor. Acum am vrea să remarcăm că marea BĂTĂLIE simbolică și culesul viei pământului, descrise aici ca încheind vârsta prezentă și deschizând vârsta Milenară (Apocalips 20:1-3), nu sunt decât alte simboluri care acoperă aceleași evenimente mari și tulburi, simbolic numite în altă parte: foc, furtună, clătinare etc. În legătură cu ilustrațiile băătăliei și teascului din Apocalips, notați armonia remarcabilă din Ioel 2:9-16 și din Isaia 13:1-11 în descrierea aceluiași evenimente prin ilustrații similare. Varietatea figurilor

simbolice tolosite ne ajută să apreciem mai deplin toate trăsăturile acestei mari și notabile Zile a Domnului.

SITUAȚIA PREZENTĂ

Lăsăm aici declarațiile profetice referitoare la acea zi, pentru a arăta mai ales aspectul prezent al afacerilor din lume, așa cum le vedem că prind formă pentru conflictul care se apropie rapid, un conflict care, atunci când ajunge la grozavul lui punct culminant, în mod necesar trebuie să fie scurt, altfel rasa ar fi exterminată. Cele două părți rivale în această luptă sunt deja vizibile. Bogăția, aroganța și mândria sunt de o parte, iar larg răspândita sărăcie, ignoranța, bigotismul și un simț ascuțit al nedreptății sunt de cealaltă parte. Ambele, împinse de motive egoiste, își organizează acum forțele peste tot în lumea civilizată. Cu ochii noștri unși cu adevăr, oriunde ne uităm putem vedea că marea și valurile deja mugesc, izbesc și spumegă împotriva munților, așa cum sunt reprezentate prin amenințările și atentatele anarhiștilor și nemulțumiților, al căror număr crește constant. De asemenea putem vedea că *fricțiunea* între diferitele grupări sau elemente ale societății ajunge rapid la punctul descris de profeți, când pământul (societatea) va fi în foc, și elementele se vor topi și se vor dezintegra de căldura produsă de ambele părți.

Este desigur greu pentru oameni, de oricare parte a controverselor ar fi, să vadă contrar propriilor interese, obiceiuri și educație. Cei bogați simt că au dreptul la mai mult decât partea lor proporțională din bunurile acestei lumi; dreptul de a cumpăra muncă și orice comoditate cât se poate de ieftin; dreptul la rodul eforturilor lor; și dreptul de a-și folosi inteligența ca să-și conducă afacerile așa încât să facă profit pentru sine și să-și mărească bogăția adunată, fără a ține cont de altul care poate fi obligat prin forța împrejurărilor să se târască prin viață cu puțin din confortul ei, chiar dacă cu toate

necesitățile ei. Ei raționează astfel: Este inevitabil, trebuie să guverneze legea cererii și ofertei; întotdeauna au fost în lume bogați și săraci; și dacă bogăția ar fi egal împărțită dimineța, unii, prin risipă ori lipsă de prevedere, ar fi săraci până seara, în timp ce alții, mai atenți și mai prudenți, ar fi bogați. În afară de aceasta, vor argumenta ei cu efect, se poate oare aștepta ca oameni cu mai mare putere intelectuală să inițieze proiecte mari, care folosesc mii de oameni, cu riscul unor pierderi mari, fără să aibă speranță de câștig și unele avantaje?

Dimpotrivă, meseriașul și lucrătorul vor spune: Vedem că deși munca se bucură astăzi de mai multe avantaje decât oricând, deși este mai bine plătită și de aceea poate să-și procure confort mai mare, totuși această plăcere nu este decât dreptul ei, de la care a fost într-o anumită măsură exclusă de mult; și astfel pe drept cuvânt primește o parte din avantajele invențiilor, descoperirilor, cunoștinței crescute etc., din timpul nostru. Recunoaștem că munca fizică este onorabilă, și că, atunci când este însoțită de bun simț, educație, onestitate și principiu, este tot atât de onorabilă și are tot atât de multe drepturi ca și oricare profesie. Și, dimpotrivă, socotim lenea ca o compromitere și o rușine pentru toți oamenii, oricare le-ar fi talentul sau ocupația în viață. Pentru a fi prețuiți și apreciați, toți trebuie să fie folositori altora în vreo privință. Dar, deși ne dăm seama de perfecționarea și progresul nostru intelectual, social și financiar prezent, acesta este mai mult rezultatul circumstanțelor decât al scopului uman din partea noastră sau din partea patronilor noștri. Noi vedem starea noastră și a tuturor oamenilor ameliorată ca rezultat al marii creșteri a inteligenței, invențiilor etc., mai ales din ultimii cincizeci de ani. Acestea s-au petrecut atât de repede, încât și munca și capitalul au fost ridicate de valul de flux, și duse la un nivel mai înalt; și dacă am putea vedea o perspectivă ca fluxul să continue să crească și să aducă folos tuturor, am fi satisfăcuți; dar suntem încordați și neliniștiți, deoarece vedem acum că nu

acesta este cazul. Vedem că fluxul începe să se retragă, și că în timp ce mulți au fost ridicați la avuție, și sunt ferm și sigur fixați pe țărnul ușurinței, luxului și abundenței, totuși masele nu sunt instalate și asigurate astfel, ci în pericol de a fi duse jos ca întotdeauna, sau mai jos, de curentul subteran de acum al refluxului. Prin urmare suntem dispuși să ne apucăm strâns de ceva pentru a ne asigura starea prezentă și avansarea, înainte de a fi prea târziu.

Pentru a declara chestiunea în alte cuvinte, noi (meseriașii și salariații) vedem că deși toată omenirea s-a împărțășit în mare parte din binecuvântările zilei, totuși aceia care datorită talentului mai mare pentru afaceri, prin moștenire sau prin fraudă și necinste, au devenit posesori ai zecilor de mii și milioane de dolari, nu numai că au *acest* avantaj asupra tuturor celorlalți, dar, ajutați de invențiile mecanice etc., sunt în poziția de a-și continua rata creșterii bogăției proporțional cu scăderea salariilor muncitorilor. Vedem că dacă nu facem niște pași pentru protecția numărului crescând de meseriași împotriva puterii crescânde a monopolului, combinată cu utilajele care economisesc forța de muncă etc., legea cu sânge rece a cererii și ofertei ne va înghiți complet. Împotriva acestui dezastru iminent, mai curând decât împotriva *condițiilor prezente*, noi organizăm și căutăm aranjamente protectoare. Cu fiecare zi se adaugă mult la numărul nostru prin creștere naturală și prin imigrare; cu fiecare zi se adaugă la utilajele care economisesc forța de muncă. De aceea, cu fiecare zi crește numărul celor care caută de lucru și scade cererea de serviciu. Prin urmare, dacă se permite a continua neîntrerupt, legea naturală a cererii și ofertei va aduce curând munca înapoi unde era cu un secol în urmă, și va lăsa toate avantajele zilelor noastre în mâinile capitalului. *Aceasta este ceea ce căutăm noi să evităm.*

Această tendință finală a multor binecuvântări reale de a produce daune, dacă nu sunt restrânse prin legi înțelepte și echitabile, a fost văzută de mult; dar *rapiditatea* cu care a

urmat o invenție după alta, și cererea consecutivă crescută de forță de muncă pentru aprovizionarea cu aceste utilaje care economisesc munca au fost atât de mari, încât rezultatul final a fost amânat, și, în loc, lumea a avut un „avânt” — o inflație de valori, salarii, bogăție, credite (debite) și idei — a căror reacție începe acum să aibă loc treptat.

În ultimii câțiva ani au fost produse în cantități mari utilaje agricole de toate felurile, care permit unui om să realizeze cât puteau realiza cinci înainte. Aceasta are un efect îndoit: întâi, se lucrează de trei ori pe atâtea hectare, dând de lucru la trei din cinci muncitori, în acest fel lăsând doi neocupați ca să concureze pentru altă muncă; al doilea, cei trei care rămân, folosind utilaj pot produce o recoltă atât de mare cât ar fi produs cincisprezece fără el. Aceleași schimbări, sau mai mari, se elaborează și în alte sectoare prin mijloace similare; de exemplu, în producerea fierului și oțelului. Creșterea producției a fost așa de enormă, încât numărul de angajați a crescut mult, în ciuda faptului că utilajul a permis unui om în prezent să realizeze cam cât realizau doisprezece înainte. Una dintre urmări va fi că, în timp foarte scurt, capacitatea acestor lucrări extensive va depăși cererile enorme prezente, și cererile, în loc de a continua să crească, probabil vor scădea, pentru că lumea se aprovizionează repede cu căi ferate peste nevoile prezente, iar reparațiile anuale ale acestora ar putea fi realizate probabil de mai puțin de jumătate din numărul prezent de întreprinderi.

Astfel ajungem la situația deosebită în care există o supraproducție care cauzează ocazional inactivitate, atât pentru capital cât și pentru muncă, deși, în același timp, unora le lipsește slujba care le-ar permite să-și procure necesitățile și luxul, și, în acest fel, să vindece într-o măsură supraproducția. Și tendința atât către supraproducție cât și către lipsa de locuri de muncă este în creștere, și cere un remediu de vreun fel, pe

care medicii societății îl caută, dar de care pacientul nu va face uz.

De aceea, (continuă salariatul), deși ne dăm seama că pe măsură ce oferta începe să depășească cererea, concurența reduce mult profiturile capitalului și utilajului, și peste tot în lume nemulțumește pe cei bogați prin reducerea profiturilor lor, și în unele cazuri le cauzează reală pierdere în loc de profit, totuși noi credem că clasa care a beneficiat cel mai mult de „avânt” și inflație *ar trebui* să sufere mai mult în reacție, mai degrabă decât să sufere masele. În acest scop și pentru aceste motive, salariații se mișcă pentru a obține următoarele rezultate — prin legislație dacă este posibil, sau prin forță și lipsă de lege în țări unde, din vreo cauză, vocea maselor nu este auzită și interesele maselor nu sunt menținute:

Se propune ca orele de muncă să scadă proporțional cu calificarea sau cu greutatea muncii, fără o reducere a salariului, pentru ca astfel să se angajeze un număr mai mare de persoane, fără a crește producția, și în acest fel să se egalizeze supraproducția viitoare prin asigurarea cu mijloace de cumpărare a unui număr mai mare. Se propune să se fixeze și să se limiteze rata profitului la bani, la mult mai puțin decât ratele prezente, în acest fel să se impună o *îngăduință* din partea celor care dau cu împrumut față de cei care iau cu împrumut sau față de clasele mai sărace, ori, altminteri, o nefolosire sau ruginire a capitalului lor. Se propune ca drumurile de fier, ori să fie proprietatea poporului, administrate de slujbașii lor, funcționari ai guvernului, ori legislația să le restrângă libertățile, sarcinile etc., și să le oblige funcționarea în așa manieră, încât să servească mai bine publicul. În realitate, căile ferate construite într-o perioadă de inflație a valorilor, în loc să-și micșoreze capitalul pentru a se conforma scăderii generale a valorilor, încercată de toate celelalte sectoare ale comerțului, și-au crescut de două sau de trei ori capitalul, care inițial era

mare, prin emisiune de acțiuni (procedeu în mod obișnuit numit *diluare* de capital), fără să fi adăugat valoare reală. Astfel se ajunge că marile sisteme de căi ferate se străduiesc să plătească dobânzi și dividende pentru acțiuni și obligațiuni care în medie sunt de patru ori mai mari decât ar costa de fapt aceste căi ferate *noi* astăzi. Ca urmare, publicul suferă. Fermierii sunt încărcați din greu la cheltuielile de transport și uneori găsesc profitabil să-și ardă cerealele ca și combustibil, și în acest fel costul hranei pentru popor este mai mare, fără a fi spre avantajul fermierului. Se propune să se remedieze această chestiune, așa încât căile ferate să plătească acționarilor cam patru la sută din valoarea lor reală prezentă, și nu între patru și opt la sută din întreitul sau împătritul valorii lor prezente, așa cum fac mulți dintre ei acum, împiedicând concurența prin aranjamente comune.

Noi știm bine, spune meseriașul, că în ochii celor care dețin la căile ferate capital diluat, și alte capitaluri, această reducere a profiturilor pe capitalul investit li se va părea îngrozitoare și le va veni ca și cum li s-ar scoate dinții, și vor simți că *drepturile* lor (?) de a-și folosi privilegiile acordate de popor, ca să stoarcă din ele profituri imense bazate pe evaluări fictive, sunt grav încălcate și se vor împotrivi la aceasta din toate puterile. Dar noi simțim că ei ar trebui să fie recunoscători că publicul este atât de îngăduitor și că nu li se cere să restituie milioanele de dolari deja obținute în acest fel. Simțim că a venit timpul ca masele poporului să aibă parte mai egală la binecuvântările acestei zile de binecuvântare; și pentru a face aceasta, este necesar să se legifereze așa încât toate corporațiile lacome, îngrășate cu banii și puterea venită de la public, să fie restrânse și *obligate* prin lege să servească publicul la tarife rezonabile. În nici un alt mod nu pot fi asigurate pentru mase aceste binecuvântări ale Providenței. Deci, în timp ce marile corporații, reprezentând capitalul, sunt într-o măsură mare o binecuvântare și un beneficiu, zilnic vedem că au trecut punctul

beneficiului și devin stăpâni ai poporului, și dacă nu sunt ținute în frâu, vor aduce curând pe salariați la penurie și sclavie. Corporațiile, compuse dintr-un număr de oameni mai mult sau mai puțin bogați cu toții, ajung rapid să aibă aceeași relație cu publicul general din America precum au Lorzii din Marea Britanie și din toată Europa cu masele de acolo, numai că corporațiile sunt mai puternice.

Pentru a ne realiza scopurile, continuă salariații, avem nevoie de organizare. Trebuie să avem cooperarea maselor, altfel niciodată nu putem realiza ceva împotriva unei astfel de puteri și influențe imense. Și, deși suntem organizați în sindicate etc., nu trebuie să se înțeleagă că scopul nostru este anarhia sau nedreptatea față de vreo clasă. Noi, masele poporului, dorim pur și simplu să ne apărăm propriile drepturi și pe acelea ale copiilor noștri, punând limite rezonabile celor a căror bogăție și putere ar putea altfel să ne zdrobească -- bogăție și putere care, folosite corect și limitat, ar putea fi o binecuvântare mai largă pentru toți. Într-un cuvânt, încheie ei, noi am *impune* regula de aur: „Fă altora ceea ce ți-ar place să ți se facă“.

Fericiți ar fi toți cei interesați dacă asemenea mijloace moderate și rezonabile ar reuși; dacă cei bogați ar rămâne liniștiți cu realizările lor prezente și ar coopera cu marea masă a poporului la îmbunătățirea generală și permanentă a condiției tuturor claselor, dacă salariații s-ar mulțumi cu cereri rezonabile, dacă regula de aur a iubirii și dreptății ar putea fi pusă astfel în practică. Dar oamenii în starea lor prezentă nu vor respecta fără obligație această regulă. Deși printre meseriași din lume ar fi unii așa de moderați și dreپți în ideile lor, majoritatea nu sunt așa, ci vor fi excesivi, nedreپți și aroganți în ideile și cererile lor, depășind orice rațiune. Fiecare concesie din partea capitaliștilor nu va face decât să adauge la astfel de cereri și idei; și toți care au experiență știu că aroganța și stăpânirea săracului ignorant sunt îndoit de aspre. Și așa este și

printre cei bogați: unii compătimesc pe deplin cu clasele muncitoare și ar fi bucuroși să-și arate prin fapte simpatia, făcând astfel de aranjamente care treptat ar realiza reformele necesare, dar ei sunt cu mult în minoritate și cu totul fără putere în funcționarea corporațiilor, și în mare măsură chiar în afacerile lor particulare. Dacă sunt negustori sau fabricanți nu pot prescurta orele de muncă sau crește salariile angajaților, deoarece concurenții ar vinde sub preț și ar urma dezastru financiar pentru ei, pentru creditorii lor și pentru angajați.

Astfel vedem cauza naturală a marii strâmtorări din această „Zi a lui Iehova”. Egoismul și orbirea, față de tot în afară de propriile interese, vor controla majoritatea de ambele părți în cauză. Salariații își vor organiza și unifica interesele, dar egoismul va nimici unirea, și fiecare, fiind pus în mișcare în principal de acest principiu, va uneli și conspira în această direcție. Majoritatea, ignorantă și arogantă, va câștiga control, iar clasa mai bună nu va avea putere să țină în frâu ceea ce inteligența lor a organizat. Capitaliștii se vor convinge că cu cât vor ceda mai mult, cu atât li se va cere mai mult, și curând vor hotărî să se împotrivescă tuturor cererilor. Va rezulta insurecția; și în alarma și neîncrederea generală, capitalul va fi retras din întreprinderile publice și particulare, și va urma depresiunea afacerilor și panica financiară. Mii de oameni, în acest fel dați afară din slujbă, în cele din urmă vor fi disperați. Apoi legea și ordinea vor fi înlăturate — munții vor fi înghițiți de acea mare furtunoasă. Astfel pământul social se va topi și cerurile guvernamentale (biserica și statul) vor trece; și toți cei mândri, și toți cei ce fac rău, vor fi ca miriștea. Atunci cei puternici vor plânge amarnic, bogații vor striga, și frica și necazul va fi peste toată mulțimea. Chiar acum înțelepții, oamenii clarvăzători, simt că le slăbește inima în așteptarea lucrurilor care vin peste lume, întocmai cum a prezis Domnul nostru (Luca 21:26). Scripturile ne arată că în această rupere generală, biserica nominală (incluzând toate denomițiile) va fi treptat tot mai mult atrasă

de partea guvernelor și a celor bogați, va pierde mult din influența asupra poporului, și în final va cădea împreună cu guvernele. Astfel, cerurile (stăpânirile eclesiastice) fiind în foc, vor trece cu șuierat mare.

Toată această strâmtorare nu va face decât să pregătească lumea pentru a-și da seama că deși oamenii pot face planuri și pot aranja într-una cât de bine și cât de înțelept, toate planurile lor se vor dovedi zadarnice atâta timp cât ignoranța și egoismul sunt în șa și dețin controlul. Va convinge pe toți că singura cale posibilă de corectare a dificultății este prin stabilirea unui guvern tare și drept, care va supune toate clasele și va aplica principiile dreptății până când treptat starea de inimă împietrită a oamenilor, sub influențe favorabile, va da loc la chipul lui Dumnezeu. Și aceasta este chiar ceea ce a promis Dumnezeu să realizeze pentru toți, de către și prin intermediul Domniei Milenare a lui Cristos, pe care Iehova o introduce prin pedepsele corecționale și lecțiile acestei zile de strâmtorare. Ezechiel 11:19; 36:25, 36; Ieremia 31:29-34; Țefania 3:9; Psalm 46:8-10.

Deși această zi de strâmtorare vine ca urmare naturală și inevitabilă a stării căzute, egoiste a omului, și a fost cu totul prevăzută și declarată de Domnul, care a știut că legile și instrucțiunile Lui vor fi nesocotite aproape de către toți, până când experiența și obligația vor impune ascultare, totuși, toți cei care-și dau seama de starea de lucruri viitoare ar trebui în consecință să se pună pe ei și afacerile lor în ordine. Astfel noi spunem tuturor celor *blânzi* — umiliților din lume, ca și corpului lui Cristos: Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care faceți ce este drept (voința Lui) înaintea Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi parțial ascunși în ziua mâniei Domnului (Țefania 2:3). Nimeni nu va scăpa cu totul de strâmtorare, dar cei care caută dreptatea și se bucură în blândețe, vor avea multe avantaje față de ceilalți. Felul lor de viață, obișnuința gândului și faptei, ca și simpatia lor pentru

ceea ce este drept, care le va permite să înțeleagă starea lucrurilor, și de asemenea să aprecieze relatarea Bibliei despre această strâmtorare și despre rezultatul ei, vor lucra toate împreună pentru a-i face să sufere mai puțin decât alții — în special de frica și prevestirile rele chinuitoare.

Tendința evenimentelor în această Zi a Domnului va fi foarte înșelătoare pentru cei neinformați din Scripturi. Va veni brusc, precum focul care arde pleava (Țefania 2:2), în comparație cu vârstele lungi trecute și cu lucrarea lor înceată; dar nu brusc asemenea unui fulger din cer senin, după cum în mod eronat așteaptă unii care bănuie că toate lucrurile scrise cu privire la Ziua Domnului vor fi împlinite într-o zi de douăzeci și patru de ore. Va veni „ca un hoț noaptea”, în sensul că apropierea ei va fi pe furiș și neobservată de lume în general. Strâmtorarea acestei zile va fi în spasme. Pe măsură ce ziua înaintază, va fi o serie de convulsii mai frecvente și mai severe, până la cea finală. Așa indică Apostolul când spune, „*ca durerile nașterii peste femeia însărcinată*“ (1 Tesaloniceni 5:2, 3). Ușurarea va veni numai cu nașterea NOII ORDINI de lucruri — un cer nou (controlul spiritual al lui Cristos) și un pământ nou (societatea reorganizată) în care va locui dreptatea (2 Petru 3:10, 13) — în care dreptatea și iubirea, în locul puterii și egoismului, vor fi lege.

De fiecare dată când aceste dureri de naștere ale erei noi vor veni peste corpul politic prezent, puterea și curajul lui vor fi tot mai mici, și durerile tot mai severe. Tot ce medicii societății (eonomiștii politici) vor putea face pentru ușurarea lui, va fi să ajute și să conducă cu înțelepciune cursul nașterii inevitabile, să pregătească treptat calea pentru eveniment. Ei n-o pot evita, chiar dacă ar vrea, pentru că Dumnezeu a decretat că se va întâmpla. Totuși, mulți din medicii societății vor fi complet ignoranți de boala reală, de necesitățile și de urgența cazului. Aceștia vor întreprinde măsuri represive; iar când fiecare punct culminant al strâmtorării va trece, vor profita de aceasta pentru

a-și întări dispozitivele de rezistență, și în acest fel va crește spaima; și deoarece nu vor amâna mult nașterea, tratamentul lor greșit va grăbi moartea pacientului, pentru că vechea ordine de lucruri va muri în durerile nașterii celei noi.

Lăsând la o parte ilustrația convingătoare sugerată de apostol, și vorbind simplu: eforturile maselor de eliberare din strânsoarea capitalului și mecanizării vor fi *imature*; planurile și aranjamentele vor fi incomplete și insuficiente, pe măsură ce încearcă tot mai mult să-și forțeze drumul și să rupă legăturile și limitele „cererii și ofertei”, care devin prea mici pentru ei. Fiecare încercare nereușită va crește încrederea capitalului în capacitatea lui de a păstra ordinea nouă de lucruri în limitele ei prezente, până când, în cele din urmă, puterea restrictivă prezentă a organizațiilor și guvernelor va ajunge la limitele ei extreme, coarda organismului social se va rupe, legea și ordinea vor dispărea, și anarhia larg răspândită va aduce *tot* ceea ce au prezis profeții despre strâmtorarea „cum n-a mai fost de când sunt popoare” și, mulțumim lui Dumnezeu pentru asigurarea adăugată, „nici nu va mai fi” după aceea.

Eliberarea lui Israel din Egipt și de urgiile care au venit peste egipteni pare să ilustreze viitoarea eliberare a lumii prin Acela mai mare decât Moise, pe care acesta l-a tipificat. Va fi o eliberare de Satan și de orice mijloc născocit de el pentru încătușarea omului în păcat și eroare. Și după cum urgiile peste Egipt aveau un efect de împietrire imediat ce erau îndepărtate, tot așa, ușurarea temporară de durerile acestei Zile a Domnului va tinde să împietrească pe unii, și, așa cum au spus egiptenii lui Israel, vor spune celor săraci: „Sunteți leneși” și de aceea nemulțumiți! și, probabil, ca și ei, vor încerca să le mărească sarcina (Exod 5:4-23). Dar la sfârșit aceștia vor dori, așa cum a dorit Faraon la miezul nopții ultimei urgii, să se fi purtat cu mult timp în urmă mai îngăduitor și mai înțelept (Exod 12:30-33). Pentru a marca în continuare asemănarea, amintiți-vă că tulburările acestei Zile a Domnului sunt numite „șapte potire

ale mâniei” sau „șapte urgii din urmă“, și că până la ultima din acestea nu survine *marele cutremur* (revoluție) în care toți munții (împărățiile) vor dispărea. Apocalips 16:17-20.

Un alt gând referitor la această Zi de strâmtorare este că a venit exact la timpul *cuvenit* — la timpul cuvenit al lui Dumnezeu. În următorul volum al acestei lucrări sunt aduse dovezi din mărturia Legii și Profeților Vechiului Testament, ca și din aceea a lui Isus și a profeților apostolici ai Noului Testament, care arată clar și sigur că această Zi de strâmtorare este localizată cronologic la începutul glorioasei domnii Milenare a lui Mesia. Această pregătire, care este necesară pentru lucrarea viitoare de restabilire în vârsta Milenară, este cea care precipită strâmtorarea.

În timpul celor șase mii de ani de interimat al răului, până la timpul fixat pentru stabilirea guvernului drept și puternic al lui Cristos, ar fi fost o adevărată pagubă pentru oamenii căzuți dacă li s-ar fi îngăduit mult timp liber, printr-o dezvoltare mai timpurie a mijloacelor mecanice care economisesc forța de muncă, sau altfel. Experiența a dat naștere proverbului „lenea este mama viciului”, aprobând astfel înțelepciunea sentinței lui Dumnezeu „în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ”. Ca toate aranjamentele lui Dumnezeu, și acesta este binevoitor, înțelept și pentru binele final al creaturilor Sale. Strâmtorarea Zilei Domnului, pe care deja o vedem adunându-se, confirmă înțelepciunea aranjamentelor lui Dumnezeu; deoarece, după cum am văzut, ea se produce ca rezultat al supraproduției prin mijloacele mecanice pentru economisirea forței de muncă, și al unei incapacități din partea diferitelor elemente ale societății de a se acomoda noilor circumstanțe, din cauza egoismului din partea fiecăruia.

Un argument incontestabil, care dovedește că acesta este timpul cuvenit al lui Dumnezeu pentru introducerea ordinii noi de lucruri, este că El ridică vâlul ignoranței și lasă să intre

treptat lumina inteligenței și invenției peste omenire, întocmai cum a fost prezis când a fost prezis, și cu rezultatele prezise (Daniel 12:4, 1). Dacă cunoștința ar fi venit mai devreme, strâmtorarea ar fi venit mai devreme; și deși societatea s-ar fi putut reorganiza după furtuna și topirea ei, *nu* ar fi fost un pământ nou (aranjament social) în care să predomină și să locuiască dreptatea, ci un pământ sau aranjament nou în care păcatul și viciul ar fi fost mult mai abundente decât acum. Împărțirea echitabilă a beneficiilor mijloacelor mecanice de economisire a forței de muncă ar fi adus în timp ore de muncă tot mai puține; și astfel, fără protecția originală, omul căzut, cu gusturile lui stricate, nu și-ar fi folosit libertatea și timpul pentru ameliorare mintală, morală și fizică, ci, după cum dovedește istoria trecutului, tendința ar fi fost spre imoralitate și viciu.

Ridicarea parțială a vălului *acum* pregătește mii de înlesniri pentru omenire, și astfel dă timp, chiar de la începutul vârstei restabilirii, pentru educație și dezvoltare morală și fizică, precum și pentru pregătirea de a hrăni și a îmbrăca cetele care din timp în timp vor fi trezite din mormânt. Și mai mult, plasează timpul de strâmtorare tocmai acolo unde va fi folositor pentru omenire, prin aceea că le dă lecția propriei lor neputințe de a se guverna, tocmai în zorile Mileniului, când, prin hotărârea Domnului, Cel care a răscumpărat pe toți trebuie să înceapă să-i binecuvânteze cu domnia tare a toiagului de fier, și cu deplină cunoștință și ajutor prin care să poată fi restabiliți la perfecțiunea originală și la viață veșnică.

DATORIA ȘI PRIVILEGIILE SFINȚILOR

Se ridică o întrebare importantă cu privire la datoria sfinților în timpul acestei strâmtorări, și la atitudinea lor potrivită față de cele două clase opuse care ies acum în evidență. Pare posibil ca unii dintre sfinți să fie încă în trup cel puțin o parte din timpul acesta arzător. Cu toate acestea, poziția

lor va diferi de a altora, nu atât de mult prin aceea că ei vor fi miraculos păstrați (deși este promis în mod distinct că pâinea și apa le vor fi sigure), ci prin faptul că, instruiți fiind din Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu vor simți aceeași neliniște și teamă fără speranță care se va răspândi peste lume. Ei vor recunoaște strâmtoarea, conform planului lui Dumnezeu, ca pregătire pentru binecuvântarea întregii lumi, și vor fi încurajați și mângâiați prin ea. Acest lucru este convingător declarat în Psalmul 91; Isaia 33:2-14, 15-24.

Astfel mângâiați și binecuvântați prin asigurarea divină, prima datorie a sfinților este de a face ca lumea să vadă că în mijlocul strâmtoării și nemulțumirii care predomină, și chiar în timp ce și ei au parte de strâmtoare și suferă sub ea, ei sunt plini de speranță, bine dispuși și întotdeauna bucuroși în vederea rezultatului glorios prezis în Cuvântul lui Dumnezeu.

Apostolul a scris că „evlavia cu *mulțumire* este mare câștig”; și deși acest lucru întotdeauna a fost adevărat, va avea dublă forță în această Zi a Domnului, când nemulțumirea este boala principală printre toate clasele lumesti. Sfinții trebuie să fie o excepție însemnată la acestea. Niciodată n-a existat un timp când nemulțumirea să fie atât de larg răspândită, și totuși niciodată n-a existat un timp când oamenii să se bucure de atâtea favoruri și binecuvântări. Oriunde ne uităm, fie în palatele celor bogați, pline de confort și splendori, despre care Solomon în toată gloria lui n-a știut aproape nimic, fie în casa confortabilă a unui salariat prosper și cumpătat, cu dovezile ei de gust, confort, artă și lux, vedem că în toate privințele prezentul depășește în rezerve îmbelșugate, de multe ori, orice altă perioadă de la creare; și totuși poporul este *nefericit* și nemulțumit. Faptul este că dorințele unei inimi egoiste, degradate, nu cunosc limite. Astfel a pus egoismul stăpânire pe toți, încât, dacă ne uităm cu băgare de seamă, vedem întreaga lume presând, agățându-se și gonind nebunește după bogăție.

Numai puțini având succes, restul sunt invidioși și iritați din cauză că nu sunt ei cei norocoși, și toți sunt nemulțumiți și nefericiți — mai mult decât în oricare alt timp dinainte.

Dar cel sfânt nu trebuie să ia nici o parte în acea luptă. Angajamentul lui de consacrare a fost că el se va strădui, se va ține strâns și va alerga după un premiu mai înalt, ceresc, și prin urmare, el este înălțat de ambiții pământești și nu muncește pentru lucruri pământești, decât doar să-și asigure lucrurile *decente și necesare*; pentru că el dă atenție căii și exemplului Învățătorului și apostolilor.

Așadar, ei au *mulțumire* în evlavia lor, nu pentru că n-au nici o ambiție, ci pentru că ambiția lor este orientată spre cer și este absorbită în efortul de a-și aduna comoară în cer și de a fi bogați pentru Dumnezeu; datorită acestui fapt și a cunoștinței lor despre planurile lui Dumnezeu revelate în Cuvântul Său, ei sunt mulțumiți cu orice le dă Dumnezeu din cele pământești. Aceștia pot cânta cu bucurie:

„De când Dumnezeu mă conduce
În orice soartă sunt fericit”.

Dar vai! Nu toți copiii lui Dumnezeu ocupă aceasta poziție. Mulți au căzut în nemulțumirea predominantă în lume, și se lipsesc pe sine de bucuriile vieții pentru că au părăsit urmele Domnului, aruncându-și sorții și luându-și partea cu lumea — *căutând* lucruri pământești, fie că le obțin, fie că nu, participând la nemulțumirea lumii și nereușind să realizeze mulțumirea și pacea pe care lumea n-o poate nici da, nici lua.

De aceea, noi îndemnăm pe sfinți să abandoneze concurența din lăcomie și slavă deșartă cu nemulțumirea ei, și să se străduiască pentru bogățiile mai înalte și pentru pacea pe care ele o oferă. Noi le-am aminti cuvintele apostolului:

„Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem (*necesarul*) cu ce să ne hrănim și cu ce

să ne acoperim, ne va fi de ajuns. Cei care vor să se îmbogățească (fie că reușesc, fie că nu), dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poște nebune și periculoase, care *cufundă* pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele (fie la bogați, fie la săraci), și unii care au *umblat după* ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. *Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire*". 1 Timotei 6:6-12.

Dacă astfel este exemplul sfinților, de mulțumire și anticipare bucuroasă, și de supunere voioasă la încercările prezente, în speranța sigură a timpului bun care vine, numai astfel de exemple vii sunt lecții valoroase pentru lume. Și pe lângă exemplu, sfatul sfinților pentru cei din jurul lor trebuie să fie în armonie cu credința. Trebuie să fie de natura alifiei și balsamului vindecător. Trebuie să se profite de împrejurări pentru a indica lumii timpul bun care vine, pentru a le propovădui Împărăția viitoare a lui Dumnezeu, și pentru a le arăta cauza reală a strâmtorării prezente și singurul ei remediu. Luca 3:14; Evrei 13:5; Filipeni 4:11.

Sărmana lume geme, nu numai sub bolile ei reale, ci și sub cele închipuite, și în special sub nemulțumirea egoismului, mândriei și ambițiilor care agită și îngrijorează pe oameni din cauză că nu și le pot satisface pe deplin. Deci, fiindcă vedem ambele laturi ale problemei, pe cei dispuși să audă să-i sfătuim spre mulțumire cu ceea ce au, și spre așteptare răbdătoare până când Dumnezeu, la timpul și în modul Său cuvenit, le va aduce binecuvântările cele multe pe care iubirea și înțelepciunea Lui le-au pregătit.

Explorând și făcând să se inflameze răni și nedreptăți reale sau închipuite, am face rău celor pe care ar trebui să-i ajutăm și să-i binecuvântăm, răspândind astfel nemulțumirea lor și deci necazul lor. Dar prin împlinirea misiunii noastre, propovăduind vestea bună a *răscumpărării* date pentru TOȚI, și a *binecuvântărilor* viitoare care decurg pentru TOȚI, vom fi vestitori adevărați ai împărăției — ambasadorii ei de pace. Astfel este scris: „Ce frumoase sunt pe munți (împărății) picioarele celui (ultimii membri ai corpului lui Cristos) care aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune, care vestește mântuirea”. Isaia 52:7.

Strămtorarea din această „Zi a lui Iehova” va da ocazie, așa cum arareori se oferă, pentru propovăduirea veștii bune a binelui care vine, și binecuvântați sunt cei care vor urma în urmele Învățătorului și vor fi buni samariteni care leagă rănilor și toarnă uleiul și vinul mângâierii și bucuriei. Asigurarea dată acestora este că truda lor nu este zadarnică; fiindcă atunci când judecățile Domnului vor fi pe pământ, locuitorii lumii vor *învăța* dreptatea. Isaia 26:9.

Simpatia copiilor Domnului, ca și aceea a Tatălui lor ceresc, trebuie să fie mult în armonie cu creația care suspină luptându-se pentru orice eliberare de robie; și ei, asemenea Lui, ar trebui să-și amintească și să compătimească cu cei din clasele opuse ale căror dorințe sunt juste și generoase, dar ale căror eforturi sunt copleșite și împiedicate, nu numai de slăbiciunile naturii lor căzute, dar și de mediul lor de viață, și de asocierea și dependența lor de alții. Dar copiii Domnului nu trebuie să aibă nici o simpatie pentru dorințele și străduințele arogante, nepotolite, ale nici unei clase. Vorbirea lor trebuie să fie calmă și moderată, și întotdeauna pentru pace acolo unde principiul nu este în joc. Ei trebuie să-și amintească faptul că aceasta este bătălia Domnului, și că în ceea ce privește

chestiunile de politică, ori cele sociale, ei nu au nici o altă soluție reală în afară de cea prezisă în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, datoria consacraților este întâi de toate să caute a nu sta în fața carului lui Iehova, și apoi să „stea pe loc și să vadă eliberarea pe care o va da Dumnezeu”, în sensul de a-și da seama că o participare la luptă nu face parte din lucrarea lor, ci este înfăptuirea Domnului prin intermediul altora. Fără să se preocupe de toate aceste lucruri, ei trebuie să insiste pe linia propriei lor misiuni, vestind împărăția cerească ce este aproape, ca singurul remediu pentru toate clasele, și singura lor speranță.

STUDIUL 16

GÂNDURI CONCLUSIVE

DATORIA NOASTRĂ FAȚĂ DE ADEVĂR — PREȚUL, VALOAREA ȘI PROFITUL LUI

În capitolele precedente am văzut că atât lumina naturii cât și a revelației demonstrează clar faptul că un Dumnezeu inteligent, înțelept, atotputernic și drept este Creatorul tuturor lucrurilor, și că El este Domnul suprem și de drept al tuturor; că toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, sunt supuse controlului Său; și că Biblia este revelația caracterului și planurilor Sale în măsura în care El binevoiește să le dezvăluie oamenilor. Din ea am învățat că deși printre unele din creaturile Sale predomină acum răul, acesta există numai pentru un timp limitat, într-o măsură limitată și cu permisiunea Sa, pentru scopurile înțelepte pe care El le are în vedere. Am învățat, de asemenea, că deși acum întunericul acoperă pământul și negura deasă popoarele, totuși la timpul convenit lumina lui Dumnezeu va risipi tot întunericul și întreg pământul se va umple de gloria Lui.

Am văzut că marele Lui plan este un plan pentru a căruia realizare până acum s-au cerut veacuri, și se mai cere încă o vârstă pentru a-l completa; și că în timpul tuturor vârstelor întunecate ale trecutului, când părea că Dumnezeu aproape Și-a uitat creaturile, planul Lui pentru binecuvântarea lor viitoare se realiza în liniște dar grandios, deși în timpul tuturor acelor vârste misterele planului Său au fost cu înțelepciune ascunse oamenilor. Am văzut de asemenea că ziua sau vârsta care acum este gata să apară peste lume va fi ziua judecății sau încercării lumii, și că toată pregătirea anterioară a fost cu

scopul de a da omenirii în general un prilej cât mai favorabil cu putință atunci când, *ca indivizi*, ei vor fi puși în încercare pentru viață veșnică. Lunga perioadă de șase mii de ani a înmulțit mult rasa, iar necazurile și suferințele sub domnia răului le-a dat oamenilor o experiență care va fi spre marele lor avantaj când vor fi aduși la judecată. Și deși a fost permis ca rasa întreagă să sufere astfel timp de șase mii de ani, totuși ca indivizi ei și-au sfârșit calea în câțiva ani scurți.

Am văzut că în timp ce rasa trecea prin această disciplinare necesară, la timpul convenit Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pentru a o răscumpăra; și că, deși masa omenirii n-a recunoscut pe Răscumpărătorul în umilința Lui, și n-au vrut să creadă că Unsul Domnului venea *în acest fel* spre salvarea lor, totuși, în decursul acestor vârste trecute Dumnezeu a ales două companii dintre aceia ale căror inimi erau pentru El și care I-au crezut făgăduințele, pentru a primi onorurile împărăției Lui — onorurile de a participa la executarea planului divin. Am văzut că aceste două companii alese vor constitui cele două faze ale Împărăției lui Dumnezeu. De la profeți învățăm că această împărăție va fi în curând stabilită pe pământ; că sub administrația ei înțeleaptă și justă toate familiile pământului vor fi binecuvântate cu cea mai favorabilă posibilitate de a se dovedi vrednici de viață eternă; că, de asemenea, ca rezultat al răscumpărării lor prin sângele scump al lui Cristos, se va deschide o grandioasă cale a sfințeniei; pentru ca răscumpărării Domnului (toată omenirea — Evrei 2:9) să meargă pe ea; că aceasta va fi o arteră de circulație comparativ ușoară pentru toți cei care doresc cu seriozitate să devină curați, sfinți; și că toate pietrele de poticnire vor fi scoase, și toate capcanele, ademenirile și gropile vor fi îndepărtate, și toți aceia care vor merge pe ea în sus spre perfecțiune și viață veșnică vor fi binecuvântați.

Este evident că această judecată sau conducere nu putea să înceapă până când n-a venit iarăși Cristos, pe care Iehova L-a

numit să fie Judecătorul sau Conducătorul lumii - nu în umilință iarăși, ci în putere și glorie mare; nu să răscumpere lumea iarăși, ci să judece (conducă) lumea în dreptate: Un proces în nici un caz nu poate începe până când judecătorul nu este în scaunul de judecător și curtea în sesiune la timpul hotărât, deși înainte de acel timp se poate să fi fost o activitate pregătitoare mare. Atunci va sta Regele pe tronul mării Sale, și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile, și El le va judeca în vârsta aceea după faptele lor, deschizând pentru ei cărțile Scripturii și umplând pământul de cunoștința Domnului. Și, sub toată acea favoare și ajutor, El va hotări după conduita lor care dintre ei vor fi vrednici de viață veșnică în vârstele de glorie și bucurie care urmează. Matei 25:31; Apocalips 20:11-13.

Astfel am văzut că a doua venire a lui Mesia, pentru a-Și stabili Împărăția pe pământ, este un eveniment în care toate clasele de oameni pot avea speranță, un eveniment care, atunci când va fi înțeles pe deplin, va aduce bucurie și fericire pentru toate inimile. Este ziua în care „turma cea mică“ de sfinți consacrați ai Domnului are cea mai mare pricină de bucurie. Este ziua în care Biserica fecioară logodită, cu bucurie devine Mireasa, soția Mielului; când ea vine din pustie rezemată pe brațul Iubitului ei și intră în moștenirea Lui glorioasă. Este ziua în care adevărata Biserică, glorificată cu Capul ei, va fi înzestrată cu autoritate divină și cu putere, și va începe marea lucrare pentru lume, al cărei rezultat va fi restabilirea completă a tuturor lucrurilor. Și va fi o zi fericită pentru lume când marele adversar va fi legat, când cătușele care au ținut rasa timp de șase mii de ani vor fi sfărâmate, și când cunoștința de Domnul va umple întreg pământul după cum apele acopera fundul mării.

O cunoștință a acestor lucruri, și a dovezilor că ele sunt aproape, chiar la ușă, trebuie să aibă o puternică influență asupra tuturor, dar în special asupra copiilor consacrați ai lui Dumnezeu, care caută premiul naturii divine. Îi indemnăm pe

aceștia ca, în timp ce-și ridică sus capetele și se bucură, știind că eliberarea lor se apropie, să pună la o parte orice greutate și piedică, și să alerge cu răbdare alergarea pe care au început-o. Abateți-vă privirea de la sine cu slăbiciunile și imperfecțiunile inevitabile, știind că toate aceste slăbiciuni sunt acoperite deplin cu meritele răscumpărării date de Isus Cristos Domnul nostru — și că sacrificiile și negările voastre de sine sunt acceptabile pentru Dumnezeu prin Răscumpărătorul și Domnul nostru, și numai în acest fel. Să ne amintim că puterea suficientă pe care Dumnezeu ne-a promis-o, și prin a cărei folosire putem deveni „învingători”, este dată în Cuvântul Său. Este o putere venită din *cunoașterea* caracterului Său, a planurilor Sale și a condițiilor pe care putem avea parte în ele. Astfel exprimă Petru, zicând: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin *cunoașterea* lui Dumnezeu și a lui Isus, Domnul nostru. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin *cunoașterea* Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca PRIN ELE să vă faceți părtași firii dumnezeiești” 2 Petru 1:2-4.

Dar pentru a obține această cunoștință și această putere, pe care Dumnezeu propune să le dea fiecărui alergător pentru premiul ceresc, se va încerca desigur sinceritatea angajamentelor voastre de consacrare. Voi v-ați consacrat tot timpul, toate talentele, pentru Domnul; acum întrebarea este: Cât dați? Sunteți încă dispuși, conform legământului vostru de consacrare, să renunțați la tot? — să renunțați la propriile voastre planuri și metode, și la teoriile voastre și ale altora, pentru a accepta planul, modul și timpul lui Dumnezeu de a-Și face marea lucrare? Sunteți dispuși să faceți aceasta cu prețul prietenilor pământești și a legăturilor sociale? Sunteți dispuși să renunțați la timpul destinat altor lucruri pentru a investiga aceste teme glorioase atât de încurajatoare pentru inima celor

cu adevărat consacrați, având cunoștința sigură că aceasta vă va costa negare de sine? Dacă nu totul este consacrat, sau dacă v-ați gândit numai la jumătate când ați dat totul Domnului, atunci veți regreta timpul și efortul necesar pentru a cerceta Cuvântul Lui ca pe o comoară ascunsă, spre a obține astfel puterea necesară pentru toate încercările credinței legate de timpul prezent (aurora Mileniului) mai mult decât de oricare alte timpuri.

Dar să nu gândiți că predarea se va sfârși cu acordarea timpului și energiei necesare studiului; nu se va sfârși. Sinceritatea sacrificiului de sine al vostru va fi deplin încercată și vă va dovedi fie vrednici, fie nevrednici de a fi membri în acea „turmă mică“, Biserica învingătoare, care va primi onorurile împărăției. Dacă vă dați silința pentru Cuvântul lui Dumnezeu și-i primiți adevărurile într-o inimă bună, onestă, consacrată, el va concepe în voi așa o iubire pentru Dumnezeu și pentru planul Său, și așa o dorință de a spune vestea bună, de a propovădui Evanghelia, încât aceasta va deveni după aceea tema atotabsorbantă a vieții; și aceasta nu numai că vă va separa *în spirit* de lume și de mulți creștini nominali, dar, mai mult, vă va duce la separarea cu totul de aceștia. Ei vă vor considera ciudați și vă vor separa de tovărășia lor, și veți fi disprețuiți și socotiți nebuni pentru Cristos; pentru că ei nu ne cunosc, după cum nu I.-au cunoscut nici pe Domnul. 2 Corinteni 4:8-10; Luca 6:22; I Ioan 3:1; 1 Corinteni 3:18.

Sunteți dispuși să urmați mai departe pentru a-I cunoaște pe Domnul prin reputație rea sau prin reputație bună? Sunteți dispuși să părăsiți totul, să urmați după cum El vă conduce prin Cuvântul Său — să ignorați dorințele prietenilor, ca și propriile voastre dorințe? Se speră că mulți dintre consacrații care citesc acest volum vor fi atât de însuflețiți spre zel proaspăt și înflăcărare a spiritului, printr-o mai clară înțelegere a planului divin, încât vor fi în măsură să spună: „Prin harul lui

Dumnezeu, voi urma mai departe ca să-L cunosc și să-L servesc pe Domnul, oricare ar fi sacrificiul care s-ar cere". Aceștia, ca nobilii bereeni (Fapte 17:11), să se pună cu sânguință să verifice ceea ce s-a prezentat în paginile anterioare. Să verifice, nu prin tradițiile și crezurile conflictuale ale oamenilor, ci prin singurul standard corect și divin autorizat -- propriul Cuvânt al lui Dumnezeu. Am citat așa de multe Scripturi pentru a facilita o astfel de investigație.

Va fi inutil să se încerce a se armoniza planul divin prezentat aici, cu multe dintre ideile susținute anterior și presupuse a fi scripturale, dar nedovedite astfel. Se va observa că planul divin este complet și armonios cu sine în fiecare parte, și că este în perfectă armonie cu caracterul pe care Scripturile îl atribuie marelui Autor al lui. Este o minunată manifestare de înțelepciune, dreptate, iubire și putere. El conține în sine dovada că este proiect supraomenesc, fiind mai presus de invenția omenească, și aproape mai presus de puterea înțelegerii omenești.

Fără îndoială că se vor ridica întrebări asupra diferitelor puncte care vor cere rezolvare conform planului prezentat aici. Studiul biblic atent, profund, va rezolva imediat multe dintre acestea; și tuturor le putem spune cu încredere: Nici o întrebare pe care o ridicați nu trebuie să treacă fără un răspuns suficient, deplin în armonie cu vederile prezentate aici. Volumele următoare dezvoltă diferitele ramuri ale acestui plan unic, dezvăluind la fiecare pas acea armonie fără egal, cu care numai *adevărul* se poate lăuda. Și să se știe că nici un alt sistem de teologie nu pretinde, sau nici măcar n-a încercat vreodată, să armonizeze în sine *fiecare* declarație a Bibliei; totuși, pentru aceste vederi noi nu putem pretinde nimic mai puțin decât acest lucru. Această armonie, nu numai cu Biblia, ci și cu caracterul divin și cu judecata sănătoasă sfântă, trebuie să fi reținut deja atenția cititorului conștiincios și trebuie să-l fi umplut de res-

pect, ca și de speranță și încredere. Este într-adevăr uimitor; totuși, este tocmai ceea ce trebuie să așteptăm de la ADEVAR și de la planul infinit de înțelept și binevoitor al lui Dumnezeu.

Și în timp ce Biblia astfel se deschide din acest punct de vedere, și dezvăluie lucruri minunate (Psalm 119:18), lumina zilei prezente asupra diferitelor crezuri și tradiții ale oamenilor le afectează într-un mod opus. Ele sunt recunoscute chiar de către adoratorii lor ca imperfecte și deformat, și deci sunt în mare măsură ignorate; și deși mai sunt încă sprijinite, arareori sunt prelucrate, tocmai de rușine. Și rușinea care se leagă de aceste crezuri și tradiții omenesti se întinde și peste Biblie, despre care se presupune că susține aceste diformități de gândire ca fiind de origine divină. De aici vine libertatea cu care diferiții așa-numiți gânditori moderni încep să nege diverse părți ale Bibliei care nu corespund cu vederile lor. Cât de remarcabilă este deci providența lui Dumnezeu, care tocmai în acest timp deschide în fața copiilor Săi acest plan cu adevărat glorios și armonios — un plan care nu respinge, ci armonizează fiecare parte și fiecare subiect din Cuvântul Său. Adevărul, când își are timpul cuvenit, devine hrană pentru casa credinței, pentru a putea crește prin el (Matei 24:45). Oricine vine în contact cu adevărul, dându-și seama de caracterul lui, are prin aceasta o responsabilitate față de el. Ori trebuie să fie primit și să se acționeze în conformitate cu el, ori respins și disprețuit. A-l ignora, nu scutește de responsabilitate. Dacă noi înșine îl acceptăm, și noi avem o responsabilitate FAȚA DE EL, deoarece este pentru TOATA casa credinței; și fiecare, primindu-l, îi devine datornic, și, dacă este un administrator credincios, trebuie să-l împartă celorlalți membri ai familiei lui Dumnezeu. Lăsați lumina voastră să strălucească! Dacă ea devine iarăși întuneric, cât de mare va fi întunericul! Ridicați lumina! Ridicați un steag pentru popor!

TAINICUL ȚESĂTOR

„Vezi tainicul Țesător
 Stând în cer — războiu-I jos
 Mișcă itele într-una.
 Ca urzeală, ia a lumii negre vârste,
 Ca beteală, regi și înțelepți; și uite,
 Ia pe nobili cu-a lor paji
 Ia și înțelepți și lași.
 În suveica Lui, tronurile sunt mosoare
 Ce dispar puse pe fugă
 Cu-a oștirilor vârtoare.
 Pânza trebuie țesută;
 Neamurile se frământă
 Nu fără a Lui *voință*!

Vezi tainicul Țesător
 Cum suveica o împinge
 Calm încoace și încolo;
 Zgomot fie și confuzie,
 Bine știe Țesătorul
 Cum cu ori și ce mișcare,
 Cum cu ori și ce agitație,
 Contopire, dezbinare,
 Se zărește viitorul mare!

Ce minune glorioasă astă pânză!
Ne-nțeleasă de oricine, de acum
 Ori din vremuri legendare;
 Însă când credință are,
 În mister poate pătrunde,
 Și vedea cum în istorie
 Înțeleptul când pășește,
 Tainicul covor zărește!
 Așternut încântător
 Pentru ochiul scrutător;
 Moale, neted și întins; ar pare
 Veșnic pentru îngereasca stare.

Cercuri mari înfrânjurate se-ntretaie;
Și figura, ficcare, are
A ei proprie valoare,
Străluciri și umbre blânde;
De lumină purtătoare
Ce splendoare! chiar în mijloc
E o cruce, un tezaur.

Unii zic, nu toți iau seama,
Că lumina-i reflectată
Toată, de un Soare care
De pe cer lucind trimete
Pe covor linii cochete.
Însă unii, cu credință,
Văd că țesătura
Însuși Dumnezeu o face,
Și aduce-a lumii tainite întunecate
La lumina de credință și istorie.
Cum urzeala și beteala nu mai ține,
Marele și gloriosul finis vine,
Și încep vârstele de-aur nesfârșite,
Ce demult au fost de văzători și înțelepți vestite.”

INDEXUL REFERINTELOR SCRIPTURALE

GENESA

1:26, 31	174
1:27	171
2:4	139
2:9, 16, 17	209
2:17	140, 154
3:15	56, 98
3:22	120, 209
5	160
5:1	200
7:13	221
12:3	58
13:14-17	293
18:1, 2	183
18:18	58
19:24	110
19:36-38	42
22:18	58
26:4	58
38	43
49:10	43
49:28	78

EXOD

5:4-23	335
12:30-33	335
12:49	50
18:13-26	47
19:17-25	54
21:26, 27	52
22:21-24	52
22:25	49
23:4, 5	50
23:9	52
23:12	50
24:12	53
26:30	53

LEVITIC

1:1	53
19:13	52
19:14	52
19:17	54
19:32	52
19:33, 34	50, 52
24:22	50
25:9, 13-23, 27-30	49
25:36, 37	49
26:14-16	125

NUMERI

11:16, 17, 24-30	46
26:52-56	49

DEUTERONOM

1:15	47
1:16, 17	49
1:17	47
5:1-5	54
9:9-11	53
12:19	51
14:27	51
18:15	78
18:15, 19	58
22:10	50
24:14, 15	52
25:4	50
26:5	78
28:1-14	125
28:15-32	125
31:9-27	43
31:10-13	50

IOSUA

23:6-11, 12-16	125
----------------------	-----

JUDECĂTORI

3:9-11	142
6:11-22	183
13:20	183

1 SAMUEL

8:6-22	48
10:19	125
15:3	111

1 ÎMPĂRAȚI

18:4, 10, 17, 18	54
18:40	54
19:10	54

1 CRONICI

16:16, 17	78
16:31-34	147
29:23	248

2 CRONICI

13:8	248
------------	-----

NEEMIA

2:17	125
6:7	54

IOV

14:10, 21	210
38:7	220

PSALMI

1:1	26
2:1-6, 10-12	272
2:8	308
2:8-12	256, 302
5:4	118

8:4-8	191	97:11	21	33:2-14, 15-24	338
8:5	175	98:9	143	35:1-6	161
8:5, 6	247	107:26	125	35:8	215
8:5-8	174, 179	107:39	125	35:8, 9	205, 216
10:6	125	110:1	92	35:9	217
11:5-7	303	110:2-6	323	35:10	218
16:10	57	110:5	308	40:5	58
17:15	222	112:6	292	42:1-7	58
24:3, 4	300	119:18	349	42:7	26
25:14	171	119:105	21	45:7	125
27:5	125	141:5	125	45:11, 12, 18	190
30:5	10	149:8, 9	261	45:17	67
34:7	182			46:9-11	66
34:13, 14	309			49:6	58
34:19	125	PROVERBE		52:7	341
34:20	57	4:18	21	52:9	297
37:9	67	15:3	145	53:4	230
37:35	68			53:3-6	57
39:11	210	ECLESIASTUL		53:8, 9, 11	57
41:1	125	1:4	69	53:11	132
45:7	303	7:14	125	53:12	57
45:16	294	7:29	171	55:8, 9	10
46:1-5	323	9:10	105, 210	55:11	96
46:6	323	11:3	105	60:2, 3	18
46:6-10	323	12:14	145	61:1	112
46:8-10	333			61:2	218, 308
48:2	295	ISAIA		62:10	217
49:7, 15	171	1:18	20, 57	63:1-4	308
49:14	60, 302	1:19	67	65:18	297
50:3	323	1:26	294	65:20	144, 242
50:5	141	2:3	256, 297	66:10-12	297
72:7	67	8:20	163		
72:8	283	11:9	75, 217, 302	IEREMIA	
76:10	250	13:1-11	324	3:17	297
77:18	171	14:14	189	3:22, 23	256
78:70, 71	248	14:24-27	66	16:19	58
88:3	125	19:22	256	24:5-7	108
89:32	303	21:12	21	30:18	294
91	338	26:9	341	31:28	108
94:13	125	28:17	302	31:29, 30	109, 143
97:2-6	323	28:21	61	31:29-34	333
		32:1	269		

31:31	142
31:34	75, 215
32:40-42	108
33:6-16	109
38:6	54
48:16	125
51:2	125

**PLÂNGERILE LUI
IEREMIA**

1:21	125
------------	-----

EZECHIEL

7:10-19	315
11:19	333
16:48-54, 55	112
16:48-63	110
18:4	128, 143
21:25-27	248
36:25, 36	333
36:26	310
37:11-14	108

DANIEL

2:31-45	252
2:35	260
2:37-43	252
2:38	253
2:44	262, 270, 308
2:43, 44	254
2:45	255
4:32	274
7:2-7	257
7:7, 8	258
7:9, 13, 14, 22, 27	308
7:11, 12	260
7:13, 27	261
7:14, 17, 27	270
7:27	283
9:24-27	223
9:26	57

10:6, 10, 15, 17	183
10:13	184
12:1	307
12:1, 4, 10	168
12:3	292
12:4, 1	337

OSEA

6:1	256
14:4	256

IOEL

2:9-16	324
--------------	-----

AMOS

3:2	97, 221
3:6	125

MICA

5:2	57
-----------	----

HABACUC

2:1-3, 13, 14	61
3:2-11	61

ȚEFANIA

1:7-9, 14-18	315
2:2	334
2:3	333
3:8, 9	316
3:9	333

HAGAI

2:7	266
-----------	-----

ZAHARIA

1:15	125
9:11	112
11:12	57
14:1, 6, 7	61
14:9	303

MALEAHI

1:11	58
3:1-3	320
3:15	67, 257
3:15, 18	217
4:1	69, 319
4:2	210, 322

MATEI

1:2-16	42
1:21	107
3:2	273
3:16, 17	179
4:9	251
4:17	273
5:35	295
7:13, 14	205
7:15	54
8:16, 17	230
8:22	150, 289
10:5, 6	72, 97
10:7	273
10:26	302
11:23, 24	110
12:40	61
13:43	86, 322
13:38, 41, 49	237
13:39	238
13:41-43	239
13:52	24
14:5	54
15:2-9	54
15:24	72, 97
16:27	103
19:30	293
22:21	266
22:37-39	309
22:37-40	246
23:38	72, 223
24:14	91
24:21, 22	307

17:31 137, 139
24:25 309
26:9 12

ROMANI

1:28 263, 308
2:6, 10, 11 298
2:14 101
3:10 21, 101
3:10, 19, 20 101
5:1, 8 232
5:10, 12, 17-19, 21 162
5:12 171
5:12, 17-19 124
5:12, 18, 19 128
5:14 124
5:17 60
5:17-19 58, 131, 300
5:18, 19 108, 156, 177
6:8 202, 213
6:10, 11 197
6:23 128
8:9 227
8:11 197
8:13, 14 213
8:17 58, 86, 196, 212
8:18 292
8:19 306
8:19-22 88, 162
8:21 302
8:21, 22 147
8:22, 19 98, 251
8:23-25 197
8:24 107
8:28-31 193
8:30 194
8:31-34 295
8:33, 34 157
9:16 190
9:20 187
9:20, 21 190

10:13 100
10:14 101
11:2 108
11:17 292
11:22 278
11:23, 24 299
11:25, 26 108
11:25-33 300
11:26-29 113
11:28-33 108
12:1 142, 196,
226, 237, 294, 309
12:2 198, 269
13:1 250, 252
13:1-7 266
13:10 246
14:9 142, 149
14:14 285
14:17 284
15:4 252
16:20 98, 306

1 CORINTENI

2:6-14 84
2:7 305
2:8 iii, 85
2:13 182
2:14 181
3:11 295
3:12-15 320
3:18 347
4:5 22
4:8 286
4:10-17 286
5:5 214
6:2 146
6:3 290
12:12-28 82
14:1-6 54
15:13-22 60

15:21 179
15:22 106, 129
15:24 305
15:25 144
15:25, 26 122, 222
15:25-28 304
15:27 261
15:28 308
15:38, 44 191
15:38-49 181
15:44, 52 200, 235
15:49 198
15:53, 54 186

2 CORINTENI

1:21 81
3:6 304
4:8-10 347
4:17 211
5:14 289
5:17 227
6:1 237
6:2 139
8:12 143
11:3 60
11:14 259
12:2-4 70
12:4 27
12:7 68
12:9 214

GALATENI

1:4 67
2:2 27
2:2, 12, 14 80
2:11-14 27
3:15-18 84
3:16 84
3:27, 29 85
3:29 82, 97, 294

4.....85	2 TESALONICENI	2:7.....175
4:28.....85	2:13.....298	2:7-9.....179
	2:14.....211	2:9.....97, 104, 344
EFESENI		2:14.....122, 186
1:4, 5.....193	1 TIMOTEI	2:16.....178
1:9, 10, 17, 18.....26	2:3-6.....126	3:1.....222
1:10.....219, 242, 290	2:4.....105	3:5, 6.....145
1:11.....73, 167	2:4-6.....131	3:8, 9.....139
1:13, 14.....197, 202	2:5, 6.....104	4:1.....195
1:14.....247	2:6.....178	5:14.....24
1:20, 21.....134	2:14.....61, 123, 124	6:4-8.....321
1:22.....82	4:10.....106	6:6.....198
2:2.....68, 250	5:24.....145	6:18.....118
2:7.....219	6:6-12.....340	7:19.....225, 229
2:7-12.....292	6:14-16.....210	9:11.....301
2:8.....100	6:15.....139	9:11-20.....79
2:19.....267	6:16.....186, 288	10:1.....222, 229
3:4-6.....26		10:4.....222
3:9.....87	2 TIMOTEI	10:8-18.....79
4:11-16.....12	1:10.....23, 204, 206	10:16, 29.....142
5:25-30.....82	2:11, 12.....86, 212	10:20.....207
6:12.....68	2:12.....196, 288	10:26-31.....321
	2:13.....118	10:31.....304
FILIPENI	3:1-4.....90	10:38, 39.....107
2:7, 8.....178	3:1, 13.....75	11:13, 39, 40.....293
2:8, 9.....83, 178, 179	3:12.....68	11:19.....155
2:10.....283, 290	3:13.....90	11:32-38.....54
3:8-15.....218	3:15.....21	11:39, 40.....288
3:21.....92	3:15-17.....25	11:40.....94
4:11.....340	4:8.....215, 286	12:1.....26
		12:26-29.....321
COLOSENI	TIT	13:5.....340
1:18.....82, 197	1:12.....54	
1:20.....290		IACOV
1:26.....77	EVREI	1:18.....194, 196
1:27.....81, 211	1:3.....211	2:5.....284
3:4.....86	1:3-5.....176	2:10.....101
	1:4.....203	2:23.....228
1 TESALONICENI	1:9.....303	4:4.....214
2:16.....229	1:14.....182	5:1-4.....314
5:2, 3.....334	2:5.....67, 220	5.....303

1 PETRU

1:2	298
1:3	80, 196
1:10	84
1:10-13	26
1:11	79
1:12	13, 57
1:12, 13	319
1:19	103
2:2	24
2:4-6	83
2:9	81
2:21	196
3:15	25
3:18	156
3:20	61
5:4	215
5:5, 6	83
5:10	211

2 PETRU

1:2-4	346
1:4 ... 186, 196, 203, 222	
1:5-11	321
1:10, 11	284
1:19	25
2:1	54
2:9	103
2:16	61
3:6	67
3:6, 7, 10-13	319
3:7	67
3:10, 13	334

3:13	67
------------	----

1 IOAN

1:9	157
2:1	137
2:2	158
2:15	214
2:27	81
2:29	278
3:1	85, 278, 347
3:2	182, 200, 211
3:9	278
4:7	278
4:8	103
5:1, 18	278
5:18	196

IUDA

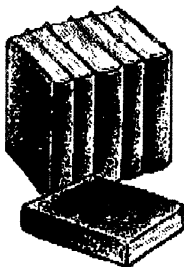
11	61
23	320

APOCALIPSA

1:3	28
1:7	90
2:10	284
2:26, 27	256, 302
3:17, 18	287
3:21 ... 91, 223, 256, 288	
4:11	118
5:12	59
7:9-17	214
7:14, 15	241
10:7	87

11:15	68
11:17, 18	324
11:18	95
12:9	61, 258
14:1	195
14:14	238
16:17-20	336
17:2	268, 270
17:3-5	268
17:14	195, 270
18:7	268
18:21	313
19:6, 7, 9	240
19:7	86, 98
19:11-19	270
19:15, 19, 20	324
19:17	315
20:1-3	324
20:2	61, 69
20:3	146
20:4	73, 91
20:5	288
20:6 ... 197, 285, 288	
20:9 ... 242, 291, 303, 320	
20:11-13	345
20:15	144
21:1	70
21:3-5	162
21:4	73, 192
21:8	107, 144
21:24	296
21:24-26	296
22:12, 20	90
22:17	97, 98, 157

Studii în Scripturi

**Cel mai
cuprinzător
studiu biblic
disponibil!**

Volumul I — PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR — Oferă o prezentare generală a Planului divin descoperit în Biblie referitor la răscumpărarea și restabilirea omului.

Volumul II — A SOSIT TIMPUL — Tratează cronologia biblică și profețiile referitoare la timp. Identifică pe Anticrist și arată timpul și felul întoarcerii Domnului nostru.

Volumul III — VIE ÎMPĂRĂȚIA TA — Este dedicat profețiilor referitoare la timp, așa cum ele se raportează la lucrarea Bisericii în acest sfârșit de veac, la restabilirea lui Israel și la stabilirea Împărăției lui Cristos. Unul dintre studii are ca subiect Marea piramidă din Egipt.

Volumul IV — BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI — Arată dezintegrarea ordinii prezente. Pune în discuție multe profeții legate de sfârșitul veacului, analizând în special Marea profeție a Domnului nostru din Matei 24.

Volumul V — ÎMPĂCAREA OMULUI CU DUMNEZEU — Este dedicat faptului și filosofiei operei de ispășire a lui Cristos, naturii omului, pedepsei divine pentru păcat, adevărului despre iad și lucrării Spiritului sfânt.

Volumul VI — NOUA CREAȚIE — Primul capitol tratează relatarea din Genesa despre creare. Restul cărții descrie legile, datoriile, privilegiile și speranțele urmașilor consacrați ai lui Isus.

Pentru informații scrieți editorilor

Imprimeria „ARDEALUL” Cluj

